

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

KERRIGAN BYRNE

*Ducele
barbar*

Mihagaby

SERIA „REBELI VICTORIENI“

Puternic ca un viking. Frumos ca Adonis. Bogat ca Midas. Collin „Cole“ Talmage, duce de Trewyth, este eroul perfect al legendelor și se pare că viața i se așterne înaintea fără vreun obstacol important – până când soarta îi demonstrează contrariul. Familia lui Cole este ucisă și cei mai apropiați camarazi îl trădează pe câmpul de luptă. Dar Cole nu este omul care să își plângă de milă destinul crud. Este un bărbat al datoriei, al onoarei – și al pasiunii. Iar acum este pregătit pentru lupta victoriei sale...

Pe când era foarte tânără și fără nici un ban, frumoasa Imogen Pritchard lucra ziua în spital, iar noaptea ca servitoare într-un bordel – și așa a ajuns să-și petreacă o noapte scandaloaasă alături de Cole. Un an mai târziu, când Cole revine din război grav rănit, Imogen îi salvează viața. Însă bărbatul care i-a bătut visurile nu o mai recunoaște – ba chiar, din cauza lui, ajunge să-și piardă slujba. Salvarea ei vine în urma unei căsătorii de conveniență, care la scurt timp o lasă o văduvă bogată, și viața lui Imogen se schimbă din temelii. Însă un lucru rămâne neschimbat: amintirea lui Cole este încă vie, așa că, atunci când descoperă că îi e vecin, Imogen nu știe dacă este o binecuvântare sau un blestem faptul că nici acum Cole nu o recunoaște – deși pasiunea care o simt amândoi este la fel de puternică...

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Capitolul 1

Londra, februarie 1876

Imogen Pritchard se înfioră în timp ce firicelele de păr mărunte de pe corp i se ridicară, drept semnal de alarmă. Atmosfera de obicei opresivă din Bare Kitten Gin and Dance Hall deveni electrizantă din pricina pericolului, fiecare nerv din trupul ei intrând în starea de alertă a unui prădător stând la pândă. După ce lăsă pe bufet toate paharele goale de bere și gin pe care le adusese, Imogen luă un cuțit din coșul cu ustensile, ascunzându-l în faldurile rochiei în timp ce se întoarse să înfrunte amenințarea.

Un grup de soldați îmbrăcați în roșu intrară pe rând pe ușă, trupurile lor tinere și zvelte fiind încordate de un neastâmpăr masculin. Ochii le licăreau de o foame sălbatică. Îi aminteau lui Imogen de o haită de lupi hoinari, lingându-și boturile și dezgolindu-și colții ascuțiți, zâmbind în așteptarea unui festin macabru.

De când fusese forțată să lucreze la Bare Kitten, instinctul lui Imogen când venea vorba de pericole se ascuțise la fel de tare precum săbiile din tecile soldaților. Iar acești bărbați, acești lupi tineri, ieșiseră la vânătoare de belele, așteptând – *cerșind* – să se dezlănțuie la un singur semnal afirmativ din partea masculului lor alfa.

Oricât de periculoși se puteau dovedi ei a fi, Imogen știu de îndată că tinerii soldați, care se așezau acum în semicerc, nu fuseseră sursa alarmei ei interne.

Liderul lor fusese.

El era de o liniște tulburătoare în energia lor haotică. Era cu un cap mai înalt decât ei și privea disprețuitor tot ce îi apărea în cale, poate din necesitatea pură a înălțimii lui impozante. *Al lui* era pumnul de oțel care îi ținea pe toți în frâu. *A lui* era voința de care depindea dacă ei trăiau sau mureau. *A lui* era comanda pe care ei o executau fără să crâcnească.

Iar el știa prea bine acest lucru.

Imogen nu-și amintea să mai fi văzut vreodată o asemenea expresie arogantă, nici asemenea trăsături uimitor de chipeșe. Structura feței lui ar fi fost materialul perfect pentru sculptorii greci, care și-ar fi folosit cele mai precise unelte pentru a modela trăsăturile aristocratice, aproape perfecte în simetria lor, doar din cea mai bună piatră. Degetele ei se încordară pe mânerul cuțitului, deși tânjeau după o pensulă. Imogen i-ar picta trupul zvelt cu mișcări ample și linii ferme.

Senzația că îl cunoștea o străpunse. Îl mai văzuse undeva înainte, era convinsă. În mod normal, o asemenea paletă de culori unică, precum a lui, i-ar fi rămas în minte. Era ca și cum Dumnezeu îl sculptase din metale prețioase. Pielea lui era suflată cu o tentă aurie, părul îi scliffea într-o nuanță întunecată de bronz, iar ochii, prea luminoși ca să fie căprui, licăreau în razele pale ale felinarului ca două lingo-uri de cupru, în timp ce supravegheau fiecare umbră și colțișor din camera spațioasă.

Acea privire căzu pe ea și nu o scăpă din ochi pentru o perioadă incomod de îndelungată. Expresia lui nu se schimbă nici o clipă – rămase aspră și scrutătoare. Deși ceva legat de ridurile de încruntare de pe fruntea lui și gropița din ceea ce trebuie să fi fost, de fel, o bărbie rigidă, înfățișau o emoție care o ului.

Oare era... epuizat? Sau trist?

Pe măsură ce Imogen se lupta să respire, deveni destul de convinsă că nu îl mai întâlnise niciodată înainte. Și-ar fi amintit dacă ar fi stat vreodată în aceeași cameră cu el, darămite să facă și cunoștință. Cu toate acestea, ea avusese șansa de a admira acel nas ascuțit, patrician. De a-i observa pomeții aceia primitivi și acel maxilar pătrășos, care crea rama perfectă pentru buzele lui aspre.

Dar unde?

Sub greutatea acelei priviri neînduplecate, Imogen se trezi identificându-se pe sine cu căprioara aleasă de masculul afla din turmă. Retrăgându-se, ea se întoarse pe călcâie și aproape se lovi de Devina Rosa.

– *Mierda*, da' o să fie o noapte lungă, se plânse femeia, legănându-și buclele negre în timp ce dădea pe gât paharul cu gin pe jumătate plin al cuiva.

Imogen nu fusese niciodată sigură că Devina era numele ei adevărat sau dacă așa își spunea târfa spaniolă.

– Da, așa-i. Heather, o scoțiană voluptuoasă și pistruiată, fu de acord, în timp ce își ajusta decolteul corsajului, pentru a-și expune

mai mult din pieptul generos. Recunosc bărbați cu ordine de marș când îi văd. O să încerce să ne bage frica-n oase.

– Merg să aduc mai multe uleiuri, oftă Devina.

– Iar eu o să-i îmbăt, se oferi Imogen.

– Așa să faci, Ginny. Heather i se adresa cu porecla pe care ea o folosea când lucra în acest bordel. Fă-te *oarecum* utilă.

Imogen nu mai acorda prea multă atenție amărăciunii din spatele cuvintelor ei. Știa că multora dintre fete nu le plăcea deloc înțelegerea pe care ea o încheiase cu patronul lor, prin care Imogen nu era nevoită să își depărteze picioarele, așa ca ele.

– Dacă avem noroc, câțiva dintre ei o să sufere de blestemul irlandez și tot putem să ne scoatem banii de la ei, spuse Heather.

– Vrei să zici că del Toro o să pună mâna pe banii noștri, spuse scârbită Devina și aruncă o privire răzvrătită spre peștele ei, și proprietarul bordelului Bare Kitten, care fu nevoit să se întoarcă în lateral ca să nu dărâme scaune și clienți în exuberanța lui de a-i întâmpina pe nou-veniți.

Femeile îndrăzniră să scoată doar câteva murmure de nemulțumire, ca nu cumva el să audă.

– Care este blestemul irlandez? o întreabă Imogen în șoaptă pe Devina, care râse pe înfundate, într-un mod nu tocmai delicat.

– E o puță moartă de beată, vacă proastă, răspunse Heather în locul Devinei, dându-și teatral ochii peste cap. E atunci când au băut prea mult și tu încerci să-i încaleci, da' e ca și cum ai încerca să înjunghii pe cineva cu o frânghie, înțelegi?

– Da, băigui Imogen, roșind puternic. Explicația ta este destul de edificatoare, mulțumesc.

Îndrăzni să arunce o privire spre soldați, care urmară silueta corpulentă a lui Ezio del Toro în colțul rezervat pentru cei mai importanți oaspeți ai lor. Încruntându-se, Imogen se întreabă oare de ce fuseseră conduși acolo. Imigrant italian, del Toro nu avea vreo apreciere aparte pentru bărbații care purtau orice fel de uniformă, nici nu era în cale-afară de patriot.

Atunci, de ce acest tratament preferențial pentru soldați?

Del Toro o prinse pe Flora Latimer de braț în timp ce trecea pe acolo, expunându-și cu mândrie formele proeminente. Ea căscă ochii mari în timp ce îi șoptea ordine la ureche. Până termină de vorbit și o împinse spre bufetul unde zăboveau Imogen și celelalte fete, Flora semăna cu o bufniță cu ochii bulbucăți.

– N-o să ghiciți niciodată cine tocma' a intrat, se hlizi ea, roșind de entuziasm. Deși nu știu ce-o căuta în Soho. Nu pricep ce caută aici.

– Spune odată, ștoarfă cocoșată, doar n-om sta să ghicim acu', îi ceru Heather.

– Îl vedeți p-ăla d-acolo? Flora arată spre ofițerul care se așeză pe scaunul din capul mesei. Ăla înalt. Nu arată de parc-ar fi un înger căzut?

Încuviințară toate aprobator din cap, nevrând să o întrerupă doar pentru a-i spune că un asemenea bărbat era imposibil de ratat.

– Ei bine, ochii vi se delectează cu afurisitu' de Collin Talmage, venit direct de la înmormântarea lu' taică-su și frate-su. Del Toro mi-a zis că pleacă la răsărit în ultima misiune în slujba coroanei, apoi se întoarce să își ocupe locu' ca duce de Trenwyth.

Desigur. De aceea îi era atât de familiar. Povestea lui era inevitabil senzațională. Tatăl lui, răposatul duce de Trenwyth, mama lui, ducesa, și moștenitorul lor legal, Robert, fuseseră cu toții uciși când o locomotivă deraiașe în apropiere de Alpii francezi, lăsându-i în urmă pe fiica lor, Harriet, și pe fiul cel mic, Collin. Portretul lui fusese pe prima pagină a ziarelor vreme de o săptămână. Doamne, dar nu îi făcuseră deloc dreptate, nu reușiseră să surprindă masculinitatea potentă care se revârsa precum o mantie regală din umerii lui lați.

Iar el aproape că era un membru al regalității. Ceva sânge îndepărtat de Hanovra amestecat cu o familie străveche din Cornwall, descendentă directă a dragei lor regine Victoria. În mod sigur, avea sens că el se trăgea din acele hoarde barbare germanice care hărțuiseră Roma în urmă cu atât de mult timp. Imogen vedea acele trăsături în structura osoasă a feței lui, în modul în care scana împrejurimile, de parcă deja le cucerise.

Și pe ea o privise astfel.

În plus, Imogen avusese dreptate. Tristețe era sentimentul pe care îl citise în trăsăturile lui. O tristețe pe care el o ascundea curajos.

– Nu e timp de pierdut, spuse Flora, împingându-le în direcția mesei. Del Toro a spus că e nevoie de toate în seara asta și că toți bărbații de la masa aia tre' să plece de aici simțindu-se de parcă ar fi ziua lor. Mai ales Excelența Sa, că el plătește toată nota.

Toate femeile se întoarseră simultan și își verificară reflexiile în oglinda poleită cu aur de deasupra bufetului. Până și Imogen își aranjă peruca neagră și își improspătă rujul de pe buze. Nu conta cu adevărat cum arăta, atâta vreme cât se asigura că băutura curge.

Ea nu era vreo prostituată, făcea parte din personalul de servire, cineva la care te puteai uita, pe care o puteai tachina sau pipăi, dar niciodată ceva mai mult de atât.

Aceștia erau termenii înțelegerii pe care o făcuse cu del Toro, să lucreze în tura de noapte la Bare Kitten atât cât era nevoie pentru a plăti datoriile la jocuri de noroc ale răposatului ei tată. Se spetea muncind din greu aici, oferind gratuități bărbaților dezgustători, iar apoi își întreținea mama și sora mai mică, Isobel, cu slujba de infirmieră la spitalul St. Margaret's Royal.

– Ai auzit-o. Heather o împunse cu cotul în coaste pe Imogen, destul de tare cât ea să se clatine pe picioare. Nu mai freca menta și pregătește-i pentru noi.

Imogen luă o tavă goală de pe bufet și o ținu în dreptul mijlocului, simțind nevoia să se protejeze cu orice obiect, oricât de insuficient.

Își croi drum spre bar, unde Jeremy Carson avea deja un urcior plin cu bere în așteptare și îl umplea pe următorul. La vreo douăzeci de ani, aproximativ, era mai mic decât ea cu doar câțiva ani, astfel că Imogen se simțea vinovată pentru că întotdeauna se gândea la el ca la un băiat, nu un bărbat. Chipul lui, deși era curat, dureros de tânăr și serios, nu se potrivea deloc cu accentul lui englezesc, originar de pe docurile din Liverpool.

– Se anunță o noapte de neuitat, nu-i așa, Ginny? Cu un duce aici și tot tacâmu'.

– Nici mie nu-mi vine să cred, răspunse ea, punând pe tavă urciorele umplute de el și niște pahare curate.

Dacă aprecia un lucru, acela era curățenia și atenția lui Jeremy cu privire la nevoile clienților ei.

– Ce băutură crezi că o să comande un bărbat ca el? întrebă barmanul, aruncându-i lui Imogen un rânjet conspirativ, expunându-și dinții strâmbi, ceea ce îl făcu să pară și mai tânăr.

Chiar și în cele mai rele zile la Bare Kitten, lui Imogen i se părea imposibil să nu îi răspundă lui Jeremy Carson la zâmbete.

– Sunt pe cale să descopăr asta.

– Ei bine, ai grijă cu ei în seara asta, Ginny, o avertiză el cu o seriozitate necaracteristică. Se spune că pe soldați trebuie să îi respecti și să te temi de ei, chiar și printre cei pe care îi protejează.

Imogen nu știa cine spusese acest lucru, întrucât nu mai auzise niciodată zicala aceea, dar în timp ce își croia drum spre duce și compatrioții lui, printre mesele ocupate, simțindu-și picioarele grele, ea știu că vorba era adevărată.

Trenwyth adoptase o expresie de amuzament sarcastic, dar participa destul de puțin în conversația masculină. Deși Imogen se apropia din lateralul lui, el privi peste umăr spre ea și nu își feri privirea. Ochii lui intensi transformară inofensivul drum dintr-o parte în alta a barului într-o călătorie periculoasă și palpitantă.

Imogen se împiedică o singură dată, chiar înainte să ajungă la ei, aproape răsturnând tava. Cu obrazii arzându-i și cu un sentiment de groază, se postă între Trenwyth și un scoțian cu părul negru, care ar fi fost chiar chipeș dacă nu ar fi avut acel licăr răutăcios în ochii negri. Imogen turnă meticulos berea în pahare, evitând să dea atenție ducelui, care o privea în tăcere.

După ce termină, deschise gura ca să li se adreseze – *lui* – și încremeni, mintea ei căutând panicată un răspuns, încercând să își amintească. Oricine din personalul însărcinat cu servirea știa cum să se adreseze unei persoane cu rang înalt, dar *ce* titlul trebuia să folosească pentru Trenwyth? Un duce era cel mai înalt rang din regat, care nu avea descendență directă din familia regală. De obicei, acestora li se vorbea cu „Excelența Voastră”. Când era în uniformă, rangul de soldat depășea orice alt titlu, dar haina de uniformă a lui Trenwyth nu semăna cu nimic din ce mai văzuse ea înainte. Culoarea predominantă era negru, nu tradiționalul roșu aprins – avea roșu doar pe mâneci și pe gulerul înalt. Împletitura cusută pe manșete și pe umeri era complicată și fină, complet necunoscută lui Imogen. Bărbatul putea să fie orice, de la căpitan la colonel, iar ea nu avea nici o blestemată de idee care anume era rangul lui.

– Mai bine ai închide gura, păpușă, dacă nu-ți prezinți serviciile, spuse târăgănat scoțianul brunet. În cazul ăsta, îți apreciem înflăcă-rarea, da' am vrea să bem mai întâi, dacă nu te superi.

Imogen închise gura atât de tare, încât se temea că își spărsese vreun dinte, în timp ce bărbații din jurul mesei râdeau pe seama ei. Supărarea amenința să o învăluie, iar ea o alungă cu cel mai luminos zâmbet pe care fu în stare să îl invoce și i-l oferi lui Trenwyth. Măcar el nu râdea.

– Ce... ce ați dori? fu tot ce reuși ea întrebe.

– Ce imi oferi?

Întrebarea lui ateriză greoaie în stomacul ei, asemenea cărbunilor încinși rostogolindu-se din șemineu. Gura lui nu se mișcase prea mult când vorbise, glasul fiindu-i de abia un murmur, dar registrul vocii lui era atât de grav și de rezonant, încât razbātu prin tot corpul ei, împungându-i pieptul cu sensul duplicitar al cuvintelor.

Din nou, Imogen se trezi că rămase fără cuvinte și fără creier.

– Nu găsești punct, vin sau coniac la Bare Kitten, răspunse scoțianul pentru ea. Doar cea mai bună bere fabricată de partea asta a Tamisei, gin, absint și whisky. Un loc pentru bărbați *adevărați*, nu pentru gentlemen. Dar lipsurile în materie de alcool sunt compensate de o varietate de alte vicii. Nu-i așa, fătucă?

Bărbatul o ciupi de fund, Imogen icni, iar lacrimile îi înțepară ochii.

Imogen se întoarse și puse tava între ea însăși și scoțian, dezvelindu-și dinții încheștați la el, sperând că del Toro avea să îi interpreteze expresia ca pe un zâmbet.

– Așa este, domnule, spuse ea încordată, privind în direcția angajatorului ei viclean, care se uita încruntat la ea, avertizând-o din privire să se comporte frumos.

Situația se transforma într-un dezastru, Imogen simțea asta.

– Poți să-mi spui maior Mackenzie. Nu e doar un titlu, îți promit. Își duse mâna în zona intimă și se pipăi obscen, în timp ce toți cei de la masă izbucniră în râs. Lucru care o să fie verificat mai târziu, când n-o să mai poți să mergi.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea când fu brusc apucată de mijloc. Își pierdu echilibrul și căzu pe spate, panicându-se în timp ce fu trasă pe genunchiul lui Trenwyth, el controlând-o cu o forță impresionantă.

Acest lucru păru să îi distreze grozav pe toți cei de la masă, cu excepția, desigur, a maiorului Mackenzie, ale cărui trăsături se schimonosiră de furie.

Instantaneu, Imogen se încordă, pregătindu-se să sară înapoi în picioare și să se retragă în siguranța barului. O mai făcuse înainte și folosise un fel de șchiopătat jenat pentru a evita să fie înhățată de vreun bețivan.

Dar nici unul atât de mare ca acesta, atât de solid și de neînduplecat.

– Nu. Mișca. Porunca dură o încremeni în loc pe Imogen, iar ea privi uimită peste umăr, pentru a vedea cât de mare era pericolul care o păstrea din partea lui Trenwyth.

Ochii lui erau aprinși de un foc periculos, oglindindu-i temperamentul, dar el nu îi aruncă ei nici măcar o privire, nici nu mai scoase vreun cuvânt. Privirea lui încruntată îl țintuia în loc pe maiorul Mackenzie, cu o dominație tăcută. Aerul deveni aproape irespirabil, amenințând să o sufocă în toiul acelei provocări masculine. Mușchii piciorului lui se încordară sub ea, iar brațul lui pe mijlocul ei, până

când Imogen începu să se teamă că, dacă el se mai încorda mult, avea să o strivească. Rămase perfect încremenită, având grijă să nu atragă atenția acestor doi lupi, ca nu cumva să o sfâșie.

Maiorul Mackenzie fu cel care întrerupse contactul vizual, plecându-și privirea pe masă. Brațul lui Trenwyth se relaxă pe mijlocul ei, dar el nu o eliberă.

– Eu o să beau whisky.

– O ladă întreagă ar trebui să ne-ajungă, chicoti un tânăr locotenent, cu o mustață neagră, dar rară. Măcar o să ne stârnească apetitul pentru alte plăceri pe care le-ar putea aduce noaptea.

Imogen încuviință din cap și se grăbi să se ridice, dar se trezi fiind trasă mai aproape de duce. Picioarele ei erau de-o parte și de alta a genunchiului său, spatele îi era perfect drept, Imogen străduindu-se din răputeri să nu li se atingă trupurile.

– Ca să vă pot aduce băuturile, începu ea blând, va trebui să mă lăsați să mă ridic.

După o pauză tăcută, el scoase un pufnet ironic din spatele ei, iar mirosul dulceag de coniac din respirația lui ajunse la nasul ei.

Ducele deja băuse.

În loc să îi dea drumul, Trenwyth gesticulă spre del Toro, care stătea la o distanță discretă de ei și care veni la masă cât de repede putură să îl poarte picioarele lui scurte.

– O să luăm cel mai bun whisky al tău. Câte sticle aveți. Cuvintele lui provocară un entuziasm zgomotos printre oamenii săi.

Imogen îl și vedea pe del Toro calculându-și profitul în minte.

– Tocmai am primit o ladă de renumitul scotch de Ravencroft.

– Mie să-mi aduci gin, bombăni maiorul Mackenzie. Mai degrabă beau apă stătută din Tamisa decât să mai pun pe limbă un strop de scotch Ravencroft.

– Da' Hamish, bătrâne? îl întrebă pe maior locotenentul cu mustață. Ravencroft nu e un Mackenzie?

Maiorul nu spuse nimic, deși degetele i se albiră de cât le încordase.

– Așa e, Thompson, interveni un alt soldat. Marchizul Ravencroft, Demonul Scoțian în persoană, este fratele *mai mic* al lui Hamish.

– Fratele mai mic? Thompson ridică din sprâncene, surprins. Asta înseamnă cu tu ești...

– Un bastard, încheie posomorât Hamish. Vrei să afli cât de bastard pot să fiu?

– Destul! le-o reteză scurt Trenwyth, porunca punând capăt în mod eficient conversației. Scotch pentru toată masa și gin pentru prietenul meu, maiorul.

Hamish îi aruncă o privire recunoscătoare lui Trenwyth de sub sprâncenele negre. Tensiunea se risipi în timp ce Imogen fu uitată de morocănosul de vârstă mijlocie, Hamish Mackenzie.

– Noi ne permitem doar scotch-ul mai recent, dar vi-l pun pe tot la dispoziție, la fel ca și orice *altceva* din localul meu.

Del Toro gesticulă spre femeile de lângă bar, care pozau spre bărbați cu zâmbete mult mai exersate și ademenitoare decât al ei.

– Excelent. Modul brusc de a vorbi al lui Trenwyth o atrăgea pe Imogen, deși ea nu știa de ce. Se pare că flăcăii mei sunt dornici de companie.

Șușoteli entuziaste făcură înconjurul mesei în timp ce faimoase „pisicuțe”¹ din Lower St. James’s Street își croiră torcând drum spre ei. Spre surprinderea lui Imogen, Heather îl privi cu ezitare pe maiorul Mackenzie și apoi se feri de el ca de un câine turbat, alegând să se sprijine de un soldat mai tânăr așezat în partea opusă a mesei. Imogen nu își amintea să o mai fi văzut vreodată temătoare pe Heather. Maiorul Mackenzie vorbise despre bordel de parcă ar fi venit des acolo, deși Imogen nu putea spune că îl recunoștea. Poate că Heather îl recunoscuse. Poate chiar avusese o experiență neplăcută cu el. Propria intuiție a lui Imogen era alertată în prezența lui, avertizând-o că era un bărbat capabil de cele mai groaznice lucruri.

Și totuși, la fel era și Trenwyth, de acest lucru era convinsă.

– L-ai auzit, Ginny, spuse încordat del Toro, întrerupându-i gândurile. Adu băuturile.

Imogen încuviință din cap, dornică să se supună, dar rămase captivă în strânsoarea de fier a brațului lui Trenwyth pe mijlocul ei.

– Ea rămâne aici. Declarația lui Trenwyth, rostită într-un mod destul de plăcut, nu lăsa loc de contradicție. Deși accentul lui era acela al unui om nobil, o notă dură se strecurase în rafinamentul aristocratic. Era un bărbat care nu avea nevoie să ridice glasul pentru a fi ascultat. Ea nu servește pe nimeni astă-seară, în afară de mine.

Imogen își simți propriii ochi bulbucându-se și buzele țuguindu-se de panică, în timp ce Trenwyth îi smulse tava din strânsoarea ca de fier a mâinilor ei și i-o întinse nonșalant lui del Toro.

¹ Apelativ provenit din numele localului în original, „Bare Kitten”. Traducerea aproximativă în limba română: „Pisicuța dezbrăcată” (n.tr.)

– Cum doriți, Excelență.

Angajatorul ei făcu o plecăciune peste burta lui masivă și pocni din degete către ceilalți angajați. Se întoarse cu spatele și plecă, fără să îi mai arunce vreo privire lui Imogen.

Ea nu își dăduse seama că tremura până când Trenwyth nu se aplecă înaintea, aducându-și buzele foarte aproape de urechea ei.

– Ginny. Cuvântul se rostogoli pe toată lungimea spinării ei, ridicându-i fiecare fir de păr în calea sa. Acesta este numele tău?

– Da, Excelență, minți ea.

Acela era numele ei de „pisicuță”. Devenea Ginny în timpul nopții în acest loc întunecat și de prost gust, frecventat de vagabonzi, soldați și negustori avuți deopotrivă. Dar rar de nobile. Nobilimea își făcea veacul în locuri precum La Madame Regina și alte palate ale plăcerilor, care, în mod sigur, nu duhneau a absint și a tutun rânced.

– Hai să nu folosim formalități, Ginny. El respiră din nou în urechea ea, iar Imogen fu nevoită să își muște buza pentru a alunga senzația stranie și înfiorată pe care i-o provocase Trenwyth. Nu-mi mai spune „Excelență” în seara asta, toți ceilalți au fost de acord să nu o facă.

Imogen își plecă bărbia, încercând să încuviințeze din cap.

– Atunci, cum ar trebui să vă spun? întrebă ea, întorcând instinctiv capul spre el, nedându-și seama cât de apropiate aveau să fie gurile lor, aproape întâlnindu-se.

– Cei apropiați îmi spun Cole, o informă el.

– Dar... eu nu vă sunt apropiată.

Strângându-i și mai tare mijlocul cu brațul lui, Trenwyth îi cuprinse șoldul cu cealaltă mână și o ridică mai sus pe coapsa lui puternică, cu o mișcare lentă, până când Imogen îi încălecă piciorul de-a dreptul. Chiar și prin toate straturile fustei și ale juponului ei, mișcarea provocă o fricțiune nemaștiută până atunci cu partea ei intimă, o presiune alarmantă, dar nu neplăcută, apăsându-i sexul. Trenwyth nu se opri până când fundul ei nu ajunsese în poala lui. Imogen era conștientă de forma surprinzător de insistentă care o înghiontea. Muncea la Bare Kitten de ceva vreme, suficient cât să știe *exact* ce era acea formă.

– Departea de mine intenția să contrazică o lady, dar permite-mi să nu fiu de acord. Noi doi suntem foarte apropiați.

Imogen nu fusese conștientă de cât de încordată și de inflexibilă rămăsese, până când tremurul dureros al mușchilor ei deveni insuportabil.

– Eu nu sunt o lady.

Cuvintele erau menite să fie o afirmație, dar ieșiră ca o lamentație.

– Tocmai de aceea te-am ales pe tine.

Blând, Trenwyth îi dădu buclele perucii negre într-o parte și îi sărută umărul gol, în timp ce o sticlă de scotch și câteva pahare curate fuseseră puse în fața lor.

Imogen simți sărutul lui cu fiecare părticică din corpul ei.

– Treaba ta astă-seară este să te asiguri că eu nu văd fundul acelui pahar și să *contrazici* tot ce spun eu. Poți să faci asta, Ginny?

Maniera jovială în care îi dăduse ordinele ascundea și altceva. Ceva disperat, animalic.

– Să vă contrazic?

– Da, băigui el, ochii lui fiind fixați pe buzele ei. O să fie o noutate să nu facă cineva tot ce îi spun eu să facă.

– Desigur, Exce... Imogen se opri la timp. Desigur... Cole.

Rostindu-i numele, momentul parcă deveni și mai intim, astfel că ea se întoarse și îi turnă un pahar zdravăn de whisky.

– Ce fată bună, îi strigă locotenentul. Îmbată-l bine, ca să ne spună unde pleacă.

– Dacă ați ști, ar fi riscul vostru, nu al meu, spuse Trenwyth, dând paharul pe gât dintr-o înghițitură lacomă. Tot ce pot să spun este că maiorul Mackenzie vine cu mine.

Locotenentul râse.

– Ești spion, recunoaște, strigă el vesel. Misiuni secrete, uniforma diferită, și nu te lasă să stai acasă în ciuda... Bărbatul se opri la timp, înainte să menționeze înmormântarea. În ciuda tuturor circumstanțelor. Adică, ești duce acum, ce naiba!

– Credeam că am căzut de acord să nu discutăm despre asta. Din nou, tonul lui Trenwyth era amăgitor de blând, dar locotenentul se albi ca varul. În plus, continuă ducele, nu sunt misiuni secrete dacă, aparent, toată lumea știe despre ele.

– Aflăm după ce faptul este împlinit, interveni un alt ofițer. Tu ești plecat, iar noi auzim vorbe despre asasinarea unui despot războinic al vreunui trib prin deșert, iar tu te întorci destul de bronzat, pretinzând că ai fost în vacanță.

– Și să nu uităm! Locotenentul reveni cu aplomb în conversație, încurajat de zâmbetul enigmatic al lui Trenwyth. Atunci când ai plecat și chestiunea aia îngrozitoare din Alpi s-a rezolvat brusc. Un prieten de la spitalul militar din Elveția mi-a spus că ai fost tratat acolo de degerături chiar în perioada aceea.

Apoi, locotenentul scoase niște sunete de parcă ar fi câștigat un soi de competiție sportivă, primind felicitări de la compatrioții lui.

– Am auzit că însuși Demonul Scoțian pretindea că erai la fel de mortal ca el și de două ori mai abil, spuse ironic altcineva.

– Era doar amabil, spuse cu modestie Trenwyth.

– L-ați cunoscut pe frate-meu? întrebă Hamish pe după Devina, care chicotea de zor tolănită în poala lui. El nu e niciodată amabil.

Trenwyth scoase un sunet care ar fi putut fi de veselie sau de tristețe – era imposibil să îți dai seama. Când se aplecă înainte pentru ca paharul să îi fie reumplut, Imogen avea deja sticla pregătită.

– Tu nu îi crezi, nu-i așa? îi șopti el de parcă ar fi împărtășit o glumă intimă, în timp ce ea îi turna whisky în pahar.

– Nici măcar un cuvânt, răspunse ea, oferindu-i primul zâmbet sincer din întreaga seară.

– Știam eu că ești deșteaptă.

Ea nu se mai încordă atât de tare când el își plimbă ușor buzele pe umărul ei, de data asta mai aproape de gât.

În decursul următoarei ore, aproximativ, spatele lui Imogen se relaxă treptat. În cele din urmă, își lăsă umerii să se sprijine de el, în timp ce bărbații de la masă transformaseră ghicitul următoarei lui misiuni într-un joc de băut. Nasturii mari ai hainei lui o înghionteau în spate, astfel că Imogen se îndreptă din nou. Mutând-o fără efort, Trenwyth își descheie nasturii cu o mână și dezbracă haina, aducând-o pe Imogen înapoi în brațele sale, de parcă ea stătea des astfel. Mișcarea îi făcu trupul să fie și mai conștient de el. De asemenea, observă Imogen, majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea ea nu erau nici pe jumătate atât de grijulii, iar părerea ei despre el se îmbunătăți treptat.

Lipit de spatele ei, pieptul lui lat era tare ca fierul și cald; cu fiecare mișcare, Imogen îi simțea mușchii încordându-se sub ea. Chiar se trezi că îi plăcea cum mirosea Trenwyth, a cufăr din lemn de cedru, în care, fără îndoială, el își păstra uniforma, și a whisky și încă a ceva ce ea nu putea identifica precis sau reproduce – precum mirosul unei furtuni sau al unui fruct copt.

Soldații se opriră asupra Afganistanului ca fiind locul următoarei lui misiuni, datorită problemelor iscate acolo între Rusia, Marea Britanie și otomani, iar jocul de băut se transformă în povești spuse la beție, apoi într-un număr anormal de mare de toasturi. Toastară pentru regină, desigur, pentru camarazii căzuți la datorie, pentru cei aflați în viață, pentru bătăliile câștigate, pentru cele pierdute,

pentru vasele cu care navigaseră și, cel mai vehement, pentru femeile pe care le iubiseră. Lui Imogen i se păru ciudat că nu toastară și pentru nou-numitul duce de Trenwyth sau pentru familia lui, recent pierită. Presupuse că motivul era acela că el părea foarte dornic să evite subiectul.

Desigur, ea nu avea dreptul să spună ceva, dar se trezi aruncându-i priviri furișe peste umăr. Trenwyth nu participa la toasturi, dar, cu siguranță, bea în cinstea tuturor. Nu spunea nici o poveste, dar scotea sunetele adecvate pentru cele care erau spuse. Părea gânditor. Retras. Dar trăsăturile lui uimitor de frumoase erau mereu blânde când o privea pe Imogen, iar atingerea lui era mai degrabă senzuală, decât poruncitoare sau bătătoare la ochi.

Aceasta era o schimbare plăcută. Majoritatea bărbaților tindeau să devină brutali sau stângaci când se îmbătau, ciupind-o sau strângând-o de diverse părți ale corpului, până când Imogen își dorea să nu fi avut nimic feminin cu care să le atragă atenția. Dar mâinile lui Trenwyth, deși erau neobișnuit de mari, o mângâiau în timp ce îi cercetau, ocazional, formele corpului. Și le odihnea pe coapsele ei, peste fustă, sau le strecura pe talia ei, făcându-i inima să tresară, deși se opreau timid chiar sub sânii ei.

Cu toate acestea, Imogen strângea din dinți, dar nu cu dezgust. Cu... complet altceva.

Până acum, jumătate dintre bărbații de la masă dispăruseră după cortina de lângă bar, pe un coridor lung, cu multe uși. Cei care intrau pe acele uși cu una dintre „pisicuțe” îi plăteau mai întâi lui del Toro.

Când Trenwyth își ajustă poziția, piciorul lui se frecă atât de intim de Imogen, încât o senzație stranie o făcu să icnească și să își încleșteze mușchii feminini.

Coapsa lui se încordă instantaneu sub ea și, pentru o clipă, Imogen se temu îngrozită că îl jignise.

Până când el făcu din nou mișcarea.

Imogen fu nevoită să își pună o mână pe masă pentru a-și menține echilibrul în timp ce era străbătută de valul imoral de plăcere.

Mădularul lui se încordă din nou în spatele ei, iar Trenwyth o trase și mai aproape de el.

– Am senzația că te aprinzi destul de ușor, nu-i așa?

Bolborosi puțin cuvintele, dar mișcările lui erau ferme, în timp ce o mână îi coborî pe talie, iar cealaltă îi urcă mai sus, pe coapsă, intenționând să se întâlnească la mijloc.

Imogen îi prinse încheieturile mâinilor, iar el îi permise să îl țină de parcă ea chiar avea forța să o facă.

– Sunt forțată de porunca de mai devreme, cum că trebuie să vă contrazic, spuse ea binevoitoare, în mare parte pentru că habar nu avea la ce se referea el.

Gura lui porni într-o călătorie de la urechea ei, coborând pe gât și apoi mai departe, pe spatele ei, unde un mușchi tresări.

Fiori delicioși îi învălură din nou corpul lui Imogen, iar ea nu reuși să își controleze coapsele care se tot încăleștau, în timp ce un val de căldură ajunse între picioarele ei.

– Pentru mine nu contează. Glasul lui fu mai intens decât înainte, mai aspru, iar sfârcurile ei se încordară drept răspuns. Ia-ți cât timp vrei.

Capitolul 2

Înghițind cu greu, având limba, brusc, foarte uscată, Imogen încercă din rășputeri să nu icnească, deși își simțea plămânii grei.

– Ați vrea... încă un pahar?

Îi întinse paharul pe jumătate plin pe care el îl pusese pe masă, sperând să îi distragă atenția. El ezită și se lăsă pe spate, parcă meditănd la întrebarea ei.

– Nu.

Trenwyth răspunse cu dicția foarte precaută a unui bărbat conștient de propria lui stare de ebrietate.

– Atunci... aveți nevoie de altceva? întrebă ea. Chiar ar trebui să mă întorc la... treburile mele.

– Te-am reținut destul de mult fără să te recompensez pentru timpul tău, spuse el greoi. Probabil de aceea se tot uită urât la noi... angajatorul tău.

– Deloc, se grăbi Imogen să îl liniștească.

Del Toro îi tot trimisese priviri de avertizare, amintindu-i să nu îi strice socoteala.

Forța lui Trenwyth o uimi din nou, când el o ridică de pe piciorul lui și o așază pe banchetă, lângă el, de parcă ar fi rearanjat un sac cu cartofi.

– Scuză-mă, bâigui el, apoi se ridică și își croi împleticindu-se drum spre del Toro.

Imogen fu surprinsă că era în stare să meargă, chiar și așa, întrucât băuse scotch cât să înecă un elefant. Fiecare clipă tensionată în care el și del Toro discutară fu o eternitate, dar cei doi părură să ajungă la o înțelegere care îi mulțumea pe amândoi. Trenwyth plăti și dispăru în spatele cortinei fără să arunce o privire înapoi.

Imogen nu pierdu timpul să se întrebe de ce se simți dezamăgită în timp ce se ridică și merse la bufet, intenționând să ia o tavă și o cârpă cu care să înceapă să ștergă masa.

Del Toro îi apăru în cale, iar licărul din ochii lui îi provocă un nod în stomac. Bărbatul îi confirmă rapid bănuiala.

– Mi-ai dat cuvântul tău că nu o să trebuiască niciodată să...

– Asta a fost înainte ca el să-mi dea o hârtie de douăzeci de lire, se minună del Toro.

– *Douăzeci de lire?*

Picioarele lui Imogen cedară, iar ea se prăbuși greoaie pe un scaun liber. Sigur vrei să spui *două* lire. Până și suma aceasta era un preț nemaiauzit pentru un asemenea loc. Doar bordelurile din Covent Garden sau Madame Regina puteau taxa două lire pe noapte.

Scărpinându-se în capul cu păr din ce în ce mai rar, del Toro îi arătă bancnota, dar nu o lăsă să o atingă.

– Mi-aș vinde și fiica pentru douăzeci de lire, spuse el fără pic de rușine. Gândește-te puțin, asta acoperă aproape o treime din ce-mi datorează tatăl tău.

Imogen aruncă o privire la bărbații de la mesele de joc, captivă în ghearele unei speranțe disperate. Douăzeci de lire era mai mult decât salariul pe jumătate de an la spital. Aici, i-ar lua mai mult de un an să câștige suma aceasta. Mai avea de plătit șaptezeci și patru de lire din datoria tatălui ei. Aceste douăzeci de lire ar scuti-o de un an de muncă în acest loc mizerabil. Lăsând-o cu o sentință – după cum ajunsese ea să o vadă – de doar doi ani, în loc de trei.

Ar costa-o doar virginitatea ei.

Deși Trenwyth era ridicol de chipeș și dezirabil, Imogen scutură din cap, înainte să se fi decis pe deplin să refuze. Până acum, renunțase la toate visurile din copilărie – de a călători în toată lumea și de a-și explora latura artistică pentru a-și întreține familia –, dar nu își pierduse complet speranța de a putea duce o viață normală, în cele din urmă. Voia să se mărite într-o bună zi. Deși ajunsese un parior înrăit, tatăl ei fusese cândva un negustor prosper și respectabil

de textile. Familia ei încă mai avea multe dintre contactele lui, iar Imogen întotdeauna se gândise că poate avea să se mărite cu un bancher sau cu un doctor – cu cineva respectabil.

Dar dacă nu mai era virgină...

– Nu pot.

– O s-o faci.

În general, del Toro era un om cu o voce blândă, dar când îi sărea țandăra, arăta o parte a lui întunecată și violentă, care demonstra cât de puțin îi păsa de femeile care îi erau angajate. Le bătea uneori, dacă îl nesocoteau, iar Imogen trăise cu teamă, așteptând ziua în care el avea să ridice mâna asupra ei.

– Nu înțelegi, dacă intru în... probleme, îmi voi pierde cealaltă slujbă, așadar voi rămâne fără modalitatea de a-mi întreține familia.

Să crească un copil în acest punct ieșea complet din discuție.

Del Toro ridică din umeri, bărbia lui dublă legănându-se într-un mod dezgustător.

– Piscicile mele te vor învăța câteva poziții noi și poți să lucrezi aici. Chicoti la propria lui glumă groaznică, apoi rânji batjocoritor. A, am uitat că tu ești prea bună pentru noi, prea respectabilă ca să fii văzută cu noi în timpul zilei.

– Nu asta am vrut să...

– Mă întreb dacă Isobel s-ar crede prea bună pentru locul ăsta. Aș putea să-i trimit pe Bartolomeo și pe Giorgio să mi-o aducă, așa cum am făcut și cu tine.

Del Toro își strecură bancnota sub nas, simțind mirosul atâtor bani.

– Are doar cincisprezece ani, spuse Imogen cu râsuflarea tăiată, o frică disperată sugându-i tot aerul din plămâni. Ai spus că n-o vei aduce aici, că ea și mama nu vor afla niciodată...

– Am angajat și fete mai tinere ca ea, de treisprezece ani, înainte. Și ți-am făcut promisiunea aia înainte să mi se dea douăzeci de lire. Del Toro ridică din umeri. Ce crede familia ta că faci toată noaptea? Sunt atât de proaste încât nu bănuiesc *deja* că ești o târfă?

– Le-am spus că lucrez ture în plus la spital și că îți dau ție banii suplimentari.

– Ești tu sau sora ta. Del Toro începu să ridice glasul și să se înroșească, prevestindu-i temperamentul periculos. Devii prea bătrână ca să-mi mai fii de folos pentru mult timp, și poate nu voi avea nevoie să mai lucrezi aici încă doi ani, dar *Isobel* este tânără

și suplă... Ar fi ușor să o scot pe piață, și tu nu ai putea să faci nimic să mă împiedici.

Imogen își simți umerii grei, apăsați de epuizarea cauzată de lucrul și traiul într-un asemenea stres. La douăzeci și trei de ani, ea începea, într-adevăr, să îmbătrânească pentru profesia asta. Nu doar atât, dar era și periculos de aproape de a deveni o fată bătrână pentru totdeauna.

Aplecându-se, del Toro o apucă de braț și o ridică în picioare, înfi-gându-și în mod dureros degetele în carnea ei.

– Treci acolo, mârâi el, împingând-o spre cortină. Să faci tot ce vrea el, și dacă nu pleacă de aici drept cel mai satisfăcut client care ne-a trecut vreodată pragul, o să-i pun pe oamenii mei să-ți aranjeze fața, după ce o să te învețe mai întâi puțină umilință, ca să nu mai fii de folos nimănui.

Încremenită, Imogen se întoarse spre cortină; modelul arăbesc, cu stacojiu și negru, era șters și zdrențaros, de la câți bărbați trăsese-
ră pânza în drum spre dormitoare.

– Camera 17, strigă del Toro după ea.

Desigur că era camera 17. Doar ce era mai bun pentru ducele de Trenwyth.

Camera 17 era, de fapt, unul dintre puținele apartamente de la etajul clădirii lunguiețe și înguste care găzduia Bare Kitten. Pentru Imogen, să urce acele scări era ca și cum ar escalada Kilimanjaro; gâfâia de-a binelea când ajunse pe palier. Nu pentru că nu era obiș-nuită cu scările, ci din cauza corsetului și a fricii care îi strângea plă-mânii, împiedicând-o să respire corespunzător. Camera 17 ar fi putut la fel de bine să fie un eșafod. Nu era vorba că bărbatul din cameră nu o atrăgea – frumusețea lui era fără pereche –, dar ar însemna că avea să devină ceea ce nu își închipuise vreodată că va ajunge.

O prostituată.

Întinzându-se spre clanță, Imogen se opri brusc, punându-și o mână jos, pe stomac, unde un întreg stol de păsări părea să se agite, involburându-și aripile în ritmul tremurului violent pe care îl simțea acolo.

Închise ochii și trimise o rugăciune către un Dumnezeu care ar condamna-o pentru ceea ce era pe cale să facă. Apoi intră în cameră, închizând ușa și pregătindu-se să renunțe la inocența ei.

Trenwyth era deja dezbrăcat.

Șocată, Imogen își lipi spatele de ușă, privindu-l cu gura căscată. Ca infirmieră, mai văzuse bărbați goi înainte, la fel și ca artistă. Dar

nimic în vasta ei experiență nu o pregătise pentru pura splendoare a lui Collin Talmage. Nici măcar când el o ținuse în brațe, Imogen nu întrevăzuse forța brută și controlată exercitată de bărbat. El fiind cu spatele la ea, Imogen reuși oarecum să își potrivească privirea pe acel perfect corp dezgolit.

Înainte de a fi obligată să îl atingă.

Un felinar împrăstia o lumină vagă de pe noptieră, unde Trenwyth pusese un pahar lângă o carafă plină; el era de-a dreptul mândru de propria goliciune. Umbrele aruncate de lampa solitară pe mușchii lui fermi erau la fel de amăgitoare precum lumina slabă din cameră.

– Vrei să bei ceva? Trenwyth gesticulă spre lichidul auriu pe care îl abandonase pe noptieră. Cred că eu am băut destul.

Se întoarse spre ea, iar Imogen nu ar fi putut să bea nici dacă i-ar fi fost turnat lichidul direct în gura căscată. Cumva, știa că ducele de Trenwyth nu fusese niciodată în viața lui bântuit de blestemul irlandez. Mădularul lui se înălța mândru dintre șoldurile lui ferme și viguroase. El își plecă ochii, oarecum timid, apoi o privi din nou, parcă invitând-o la păcat.

Doar nu avea de gând să pună asta... *asta*... în ea. Nu avea cum, era imposibil să încapă. Minte ei bătea în retragere, dar corpul ei... corpul ei reacționează la invitația lui. Brusc, Imogen se simți asemenea unui boboc de trandafir pe cale să înflorească, tremurând de instinctul de a se deschide. De a se dezgoli. Acel impuls o sperie atât de tare, încât își încrucișă brațele pe mijloc, într-o încercare naivă de a rezista.

Aruncând o privire scaunului pe care el își lăsase uniformă, Imogen observă licărul unui întreg arsenal de arme. Două pistoale, *șapte* cuțite de dimensiuni diferite, sabia, o platoșă cu un aspect straniu, pe care probabil că o avusese pe sub cămașă, și... Dumnezeu, aceea era o seringă? Unde ținuse toate astea asupra lui?

Imogen îl privi din nou pe duce cu ochi mari și bănuitori. Dacă era, cu adevărat, spion?

El îi întâmpină privirea sălbatică cu ochi fermi. Precaut, fără să întrerupă contactul vizual, se întinse pe pat, genunchii depărtându-i-se ușor. Ca un leu care se odihnea.

– Vino la mine, spuse Trenwyth, întinzând mâna spre ea.

Imogen de-abia își simți picioarele când o purtară spre el, dar, cumva, reuși să traverseze camera roșiatică, până ajunse înaintea lui, încremenită ca o stâncă.

Stând atât de aproape de el, i se păru greu să nu se lase copleșită de frumusețea lui. Își dădu seama că postura lui relaxată era amăgitoare, întrucât mușchii îi erau încordați ca ai unui prădător gata să își înșface prada. Deși expresia feței lui rămase de nepătruns, o senzație de violență ținută în frâu plutea în aerul dintre ei, dar trăsăturile lui calme și enigmatice nu o trădară nici o clipă.

Trenwyth răsuflă îndelung, de parcă își ținuse respirația de ceva vreme, pleoapele devenindu-i grele de oboseală în timp ce, cu limba, își umezi buzele uscate.

Se întinse spre Imogen, apoi păru să se răzgândească.

– Scoate-ți hainele, îi porunci el blând.

Cuprinsă de o incertitudine sfioasă, Imogen nu credea că degetele ei erau în stare să îndeplinească acea sarcină.

– Ați putea..., propuse ea ezitant, să mă dezbrăcați, dacă doriți.

– Nu ți-ar plăcea asta, o avertiză el, schimbându-și ușor poziția și îndepărtându-se puțin de ea.

– Eu... nu mă deranjează. Trebuie să fac orice îmi cereți.

– Dacă ating eu rochia aia, o fac bucăți, spuse el încordat. Și nu cred că ești pregătită pentru asta.

Imogen nu înțelegea cum de un bărbat putea să pară sălbatic, sumbru și seducător în același timp. Dar, în cele din urmă, suferința înduioșătoare din ochii lui o făcu să înceapă să își descheie nasturii corsajului scandalos de decoltat.

Privirea lui sălbatică se fixă pe mișcările mâinilor ei tremurânde, iar Imogen băjbăia după ceva ce ar fi putut spune în timp ce își cobora rochia de pe umeri.

– Douăzeci de lire?

Închise îngrozită ochii. Cât de vulgar și de stupid să aducă vorba de bani când erai plătit pentru îndeplinirea fanteziilor.

– Nu mi-a plăcut să văd mâinile lui Mackenzie pe tine, spuse el, frângându-și propriile mâini în timp ce rochia ei căzu pe podea, Imogen rămânând doar în corset, lenjerie, ciorapi și pantofi. Apoi mi-am dat seama că vreau să-mi pun eu mâinile pe tine. Doar pe ale mele. Toată seara am simțit cât de caldă erai pe coapsa mea.

Aparent, amintirea aceea se dovedi a fi prea mult pentru el.

Trenwyth sări spre ea, iar Imogen tresări, dar brațele care o traseră lângă el erau grijulii, dacă nu chiar blânde. Ducele era un bărbat conștient de propria forță. Era obișnuit să o tempereze, să o controleze și să o dezlănțuie doar asupra celor care meritau.

Îi depărtă ușor coapsele și, după cum o avertizase mai devreme, îi înșfăcă lenjeria intimă cu mâinile lui mari, i-o scoase și i-o aruncă pe podea. Imogen era prea uimită ca să scoată vreun sunet, să facă altceva pe lângă a ingenunchea deasupra lui, sperând ca picioarele ei goale și tremurânde să nu cedeze de emoție. Fără să gândească, se sprijini cu mâna de umărul lui ferm.

Ochii li se întâlniră, fața lui fiind la doar câțiva milimetri de a lui. Imogen nu îndrăzni să își plece privirea, nu se putea gândi la aerul rece pe cea mai intimă și mai înfierbântată parte a corpului ei. Parte pe care ea nu o mai dezvăluise nimănui până în această noapte. Nu voia să vadă cât de aproape era de mărul lui erect.

Dumnezeule, se gândi panicată, cum se putea convinge să facă asta?

Mâinile lui îi cuprinseseră șoldurile pentru a o ajuta să își mențină echilibrul. Mușchii ei tremurau sub mâinile lui, iar el își trecu degetul mare peste osul șoldului ei, într-o mișcare liniștitoare.

– Dintre toate chinurile prin care am trecut, și au fost multe, fierbințeala ta pe piciorul meu este cea mai plăcută tortură dintre toate.

Depravarea nestăpânită a cuvintelor lui provocă un sunet uluit din partea lui Imogen, iar el o sărută.

Gura ei era neobișnuit de catifelată sub buzele lui aspre. Carnea și oasele ei păreau chiar mai delicate lângă un corp atât de încordat și de ferm.

Trenwyth îi amintea cât de fragilă era, și totuși... se simțea protejată.

Dorită.

Limba lui iscoditoare îi gustă buzele, iar instinctul o împinse pe Imogen să îi permită să intre. Zdrobind-o la pieptul lui, cu tot cu corset, Trenwyth scoase un mormăit în timp ce limba lui porni într-o explorare umedă a gurii ei. Sunetul vibră între trupurile lor și, cumva, făcu noaptea să pară și mai misterioasă. Dacă Imogen ar fi auzit un asemenea sunet în orice altă parte, ar fi fugit de el, strigând după ajutor. Dar acum, sunetul o străbătu, provocându-i încă un spasm tulburător, în timp ce sexul i se încheștă.

Imogen credea că mai fusese sărutată înainte, dar se înșelase amarnic. Asediul asupra gurii ei continuă până când ea rămase fără aer, dar nu îi păsa. Gândurile i se împrăștiară asemenea unui stol de păsări speriate. Chiar și în stare de ebrietate, talentul lui de a-și folosi gura o scoase din minți. Trenwyth avea gust de scotch și de păcat,

iar Imogen se întrebă dacă beția era la fel de contagioasă precum ciurma, pentru că ea se simțea destul de amețită.

Chiar când credea că Trenwyth nu mai avea ce alt loc să lingă, el începu să îi sugă și să îi ciupească ușor pielea. Să guste și să savureze. Mai întâi buza de jos, apoi pe cea de sus, prinzându-i blând limba. Imogen credea că avea să o ia razna din pricina atâtor senzații învălmășite.

În cele din urmă, el se potoli, retrăgându-și limba și plimbându-și gura peste a ei cu mișcări blânde, barba mărunță înțepându-i buzele delicate.

Mâinile lui nu rămaseră inerte. Îi verificară jartierele care îi țineau ciorapii strâns pe coapse. Îi mângâiară din nou șoldurile, aparent în căutate în mod special de acea parte anatomică a ei, apoi se mulară pe fundul ei, după care se întinseră mai jos și...

Imogen se feri și încercă fără succes să își strângă coapsele, în timp ce degetele lui curioase găsiră un izvor de umezeală între picioarele ei.

– Nu te mai mișca, spuse el, înfiorându-se.

Șocată și hiperstimulată, Imogen clipi pentru a-și alunga câteva lacrimi derutate.

– Nu trebuie să... Putem să... trecem direct la...

Imogen voia – nu – avea nevoie ca treaba asta să se termine înainte ca ea să își piardă curajul. O curiozitate fierbinte înflori înăuntrul ei și apoi îi înfioră pielea. Se simțea ca o depravată. Nu ca o prostituată, ci ca o iubită. Și știa că orice îi făcea el acum era de-a dreptul periculos.

Periculos, pentru că Imogen nu voia ca el să se oprească.

Trenwyth trezise ceva în ea, o dorință păcătoasă, iar Imogen știa că, dacă ar simți orice altceva în afară de dezgust cu el, sentimentul de rușine s-ar intensifica mai târziu.

El clipi, cercetând-o cu ochii lui neliniștitor de ageri pentru cineva în starea lui, în timp ce mâinile i se odihneau pe talia ei.

– Presupun că nu ai mulți... clienți care se sinchisesc să îți ofere plăcere.

Imogen își mușcă buza înainte de a răspunde cu precauție:

– Eu... nu pot să spun că am avut.

Ochii lui se împlânziră. Își lipi nasul de al ei, apoi o sărută blând, într-un mod tandru, care aproape o termină pe Imogen.

– Vrei să știi de ce te-am ales pe tine în noaptea asta? De ce am plătit douăzeci de lire? Adică, pe lângă frumusețea ta exotică, desigur.

El doar flirta, dar, cu toate acestea, Imogen nu se putu abține să nu roșească, încântată.

– Ochii tăi. El întinse mâna, trecându-și degetul mare pe sub ochiul ei, chiar sub linia trasată cu creionul negru, menită să îi accentueze forma. Deși sunt minunați, sunt obosiți. Încordați. Arăți de parcă lucrurile nu au mers tocmai pe roze în ultima vreme.

Imogen își plecă privirea, supărată că dezvăluise atât de multe. Buzele i se încordară, încercând să alunge valul de lacrimi pe care blândețea lui amenința să îl declanșeze, aproape uitând de poziția lor intimă pentru o clipă.

– Am avut o săptămână destul de istovitoare, mormăi el. Sunt convins că ai auzit despre asta.

Imogen încuviință din cap, un fior de compasiune străpungându-i propria suferință.

Degetul lui coborî pe obrazul ei, apoi pe pieptul ei dezgolit, încurajând-o să îl privească din nou, acum că Imogen se liniștise.

Dumnezeule, dar nu avea să se obișnuiască nicicum cu frumusețea care o asalta de fiecare dată când îi vedea chipul.

– Am venit aici astă-seară sperând să beau destul, cât să uit... Ochii lui deveniră suspect de străvezii, iar Trenwyth își luă o clipă pentru a se stăpâni. Când continuă, gasul îi fu mai aspru și mai jos, dacă era posibil. Vreau să ne bucurăm amândoi de indulgența asta. De uitarea asta. Vreau ca noaptea aceasta să fie ca o păsuire.... Pentru că zorii aduc totul înapoi, nu-i așa? Datoria nu lasă loc la durere sau oboseală. Va trebui să plec la... Ducele se opri la timp, încleștându-și dinții pentru a reține cuvintele care fuseseră pe cale să îi scape. Nu contează unde merg. Ce vreau să spun este că lumea merge mai departe, indiferent de ce am pierdut noi. Indiferent de ce am câștigat.... De ceea ce vrem sau... ce nu vrem, în orice caz.

Învăluită de un sentiment intens de empatie pentru durerea vădită din ochii lui, Imogen îi cuprinse chipul în palme. Bărbatul acesta își pierduse familia și până și cel mai necruțător soldat sau spion trebuia să jelească în felul său.

– Ia-ți plăcerea de care ai nevoie, Cole, șopti ea. Nu-ți face griji pentru a mea.

El avea dreptate într-o privință – nimeni nu îi oferise vreodată plăcere.

Trenwyth oftă și se cutremură.

– Uite.

Apucându-i mâna, i-o ghidă între corpurile lor, până îi închise degetele peste pielea surprinzător de fierbinte a mădularului său. Mâna ei mică de-abia îi putea cuprinde erecția ca de oțel.

Imogen căscă panicată ochii. Ce voia el ca ea să facă?

– Vezi tu, spuse el, gemând. Este mai bine să te fac să-ți dai drumul. Să te pregătesc. Până și cele mai experimentate... doamne au dificultăți uneori.

Imogen înghiți în sec, înțelegând, și își retrase mâna dintre ei, deși apreciasse că el își dăduse silința să evite să o numească târfă.

Brățele lui se strecurară în jurul ei și o traseră aproape de el.

– Lasă-mă pe mine, îi porunci Trenwyth și apoi îi tăie răsufierea cu un alt sărut. Haide să împărțim plăcerea, ca și cum am fi doi iubiți, nu străini.

El nu îi mai exploră sau mângâie corpul. Doar coborî între picioarele ei, strecurându-și degetele nemiloase în părul de acolo, mângâindu-i cea mai intimă parte din trupul ei. Lui Imogen i se tăie respirația și tremură, dar el era cel care găfăia printre dinții încheștați.

Cu cealaltă mână, Trenwyth îi înșfăcase șoldul, în timp ce degetele aspre îi deveneau alunecoase de dorință. Un val de plăcere o străbătu brusc pe Imogen, iar el continuă să o mângâie cu mișcări blânde, jucăușe.

Stomacul ei se încheștă, un abis de dorință deschizându-se și pulsând în pântecul ei. Spontan, șoldurile ei se supuseră ritmului degetelor lui abile, parcă cerând acele mișcări excitante. El o mângâie și o tachină, în tot acest timp ținându-i gura ocupată cu limba lui iscoditoare.

Imogen începu să respire sacadat, apoi să scoată mici scâncete de plăcere când el atinse, în sfârșit, punctul potrivit, apoi încă o dată, până când unghiile ei se înfipseră în umerii lui, în timp ce o senzație insistentă și arzătoare de plăcere începu să pună stăpânire pe ea.

– Cole? scânci Imogen, agățându-se de el, aproape temându-se de orice era ceea ce îi încheșta toți mușchii de la piept în jos, în spasme incontrolabile.

– Da, gemu el în gura ei. Dă-ți drumul pentru mine. Asta este.

Furtuna se dezlănțui înăuntrul ei cu o intensitate zguduitoare. Lui Imogen îi dădură lacrimile în timp ce se încolăci în jurul mâinii lui, coapsele ei încheștându-se, de parcă ar fi călărit un armăsar puternic, în timp ce era inundată de val după val de plăcere neînchipuită. Convinsă că mâinile lui erau magice, Imogen deschise gura

ca să îi spună acest lucru, dar tot ce ieși printre buzele ei fu un scâncet jos. Sau poate nimic, nu își putea da seama. Sau aminti. Sau păsa.

Când plăcerea deveni prea intensă, Imogen mușcă pielea dintre gâtul și umărul lui Trenwyth, iar el scoase din nou acel geamăt misterios și sălbatic, care devenea un tunet într-un piept atât de mare ca al lui.

Dar el păru să înțeleagă, întrucât mângâierile se domoliră, degetele lui trecând alene peste acel boboc plin de senzații, făcând-o să se înfioare, apoi își retrase mâna.

– Dumnezeule, ești magnifică, gâfâi el, ochii fiindu-i puțin înțoșați, iar corpul încordat și asudat. Ești pregătită, spuse el printre dinții încheștați. Acum.

Într-o mișcare grațioasă, el o ridică, se răsuci în același timp cu ea și o întinse pe spate în pat. Corpul lui era atât de masiv deasupra ei, depărtându-i picioarele larg, într-un mod nu prea confortabil. Imogen ar fi vrut să îi spună să aștepte, să o lase o clipă, dar el o distrase cu încă un sărut adânc și îndelung.

El rosti niște cuvinte neinteligibile în gura ei, iar Imogen fu convinsă că erau dure și vulgare. Ochii lui sclipeau violent acum, de parcă rațiunea îl părăsise complet, lăsând-o la mila acestei bestii pline de dorință.

Trenwyth își ridică șaoldurile, își arcui gâtul și, dintr-o împunsătură brutală, dar lină, fu înăuntrul ei, trecând de bariera plăpândă a virginității ei de parcă nu ar fi existat și întinzând la maximum mușchii neobișnuiți cu invazia. Sunetul care ieși din gâtul lui fu mai degrabă un răget decât un geamăt, acoperind scâncetul ei de protest. Lacrimile țâșniră în ochii lui Imogen, iar ea își mușcă obrazul pe interior atât de tare, încât simți gustul sângelui până când el își încetă avansul nesfârșit.

Din cauza înălțimii lui, Imogen își îngropă fața în scobitura gâtului său, luptându-se din răspuțeri să respire, pentru a-și calma durerea. Pentru a-și ascunde lacrimile, ca nu cumva să îl supere.

– Doamne, înjură el. Ce strâmt.

Se retrase ușor, apoi se împinse din nou în ea, de data asta făcându-și mai mult loc, lăsând un stigmat fierbinte și mistuitor pe carnea ei neîncercată. Simțea că propriul ei corp încerca să se adapteze, să se muleze în jurul lui.

– Prea... strâmt... spuse el, gâfâind.

Mișcările lui deveniră mai scurte, mai puțin grațioase și mai frenetice. Sexul ei era ca un nod de tensiune și foc, deși, dincolo

de senzația de disconfort, simțea vag și plăcerea pe care i-o prezentaseră mai devreme mâinile lui. Imogen se întrebă, în timp ce corpul ei începu să se relaxeze și penetrările lui să devină mai puțin adânci, dacă avea să simtă din nou acel extaz incomparabil.

Dacă ea avea să își dea din nou drumul.

Cu un geamăt jos, corpul lui se încordă și se retrase din ea, mădularul lui încă pompând între corpurile lor, înainte ca Trenwyth să fie cuprins de spasme violente; își lăsă capul pe spate, în timp ce o substanță caldă și umedă țâșni pe șoldul lui Imogen.

Ea își întoarse capul pentru a-și feri privirea, simțindu-se ca o intrusă într-un moment intim, deși acel moment era al ei. Privi mușchii din brațul lui, proptit lângă capul ei, încleștându-se și flexându-se, forțându-i venele să se împingă în pielea lui întinsă la maximum. Imogen nu mai văzuse niciodată ceva atât de senzual și de frumos.

Ca în cazul oricărei furtuni violente, în aer plutea o atmosferă greoaie și tăcută, în timp ce amândoi încercau să își recapete controlul asupra corpurilor lor. El rămase aplecat asupra ei, nemișcat, doar pieptul lui atingându-l pe al ei în timp ce respira. Imogen avu impresia că el șoptise ceva ce sunase precum „niciodată”. Dar cuvântul se pierdu în întuneric.

Gata, asta fusese. Ceea ce mai rămăsese din inocența ei fusese luată. Nu, nu luată.

Cumpărată.

Imogen decise că sacrificiul virginității ei meritase, în cele din urmă. Câteva secunde de durere în schimbul unui an întreg de libertate. Pentru o viață întreagă de singurătate. Pentru siguranța surorii ei.

Pentru douăzeci de lire sterline.

Tandru, Trenwyth se aplecă să o sărute, iar câteva dintre gândurile ei negre se risipiră. Existase și plăcere. Plăcere ilicită, de neînchipuit, adusă de mâinile lui brutale, blânde, masculine și abile.

Gemând, Trenwyth se ridică de pe ea și se întinse după o bucată de pânză ce atârna pe lavoar. Era roșie, ca orice altceva din camera aceasta, și avea să mascheze sângele virginității ei. Curățându-se pe el însuși fără să se deranjeze să se uite la ea, îi întinse și ei o a doua cârpă, respectându-i intimitatea în timp ce Imogen ștergea urmele plăcerii lui de pe șoldul ei, recunoscătoare că ducele își luase măsuri de precauție împotriva unei sarcini.

Nu s-ar fi convenit ca primul născut al ducelui de Trenwyth să fie bastardul unei prostituate.

Imogen se aștepta ca el să plece apoi, să o abandoneze și să o lase să se adune, să își vină în fire.

În schimb, el se întinse înapoi în pat, complet gol. Se întinse spre ea și îi desfăcu din câteva mișcări dure corsetul.

– Ce faci? întrebă ea pe un ton poruncitor, împingându-l fără prea mult succes.

– Asta, spuse el, scoțându-i cămășuța.

– Nu... ce... O!

Rămasă cumva complet goală, Imogen încercă să își acopere sânii cu brațele, dar el o trase în sus, pe perne, ca o bestie necioplită și stângace, și o întinse pe spate.

Imogen își ridică un genunchi, într-o încercare absurdă de a se acoperi.

El se uită la ea, îngenuncheat deasupra ei, trupul lui gol fiind ferm și puternic, privind-o cu ochii lui arzători și triști. Un sunet scăpă din gâtul lui, masculin, fără îndoială, și animalic în același timp – un tors și un mârâit deopotrivă, își spuse Imogen în sinea ei.

Măinile lui curioase o cercetau fără oprire, găsimi mici locuri intime cărora ea nu le dăduse niciodată prea multă atenție. Porțiunea din spatele genunchiului ei, pielea tremurândă de sub buricul ei, scobiturile sensibile dintre coastele ei vizibile. Locuri pe care ea nu le considerase senzuale înainte de acest moment.

– Ar trebui să mănânci mai mult, o certă el, trăsăturile lui frumoase schimonosindu-se de nemulțumire.

Imogen îi oferă un zâmbet crispat și încuviință aprobator, mușcându-și buza pentru a se abține să îl informeze că o cămară goală și trei burți goale nu te transformă într-o amantă senzuală. Ei i-ar plăcea să mănânce mai mult decât resturi potrivite pentru o pisică a străzii. Dar asta nu îl privea pe el și nu era nici lucrul la care Imogen ar fi vrut să se gândească acum. Foamea nu reprezenta o problemă în acest moment. De fapt, o senzație de satisfacție supremă îi pusese stăpânire pe toate organele și membrele.

Mâna lui Trenwyth poposi peste șoldul ei ușor proeminent, expus de poziția ei pudică. Trasă cu degetul o formă micuță pe care o văzu pe fundul ei, un semn pe care Imogen îl avea din naștere.

– Ți-a spus cineva vreodată că semnul ăsta seamănă exact cu insula noastră? întrebă el, aplecându-se pentru a-l săruta.

– Nu, recunosc ea timidă.

Nimeni, în afară de mama ei, nu mai văzuse semnul, darămite să facă și vreo observație despre el, dar nu se cuvenea să îi spună și lui acest lucru.

– Cred că tocmai te-am sărutat undeva în apropiere de Cornwall. Buzele lui se mutară ușor la dreapta și spre nord. Și aici este Edinburgh.

O sărută din nou cu gura lui caldă, trimițând fiori delicioși pe pielea ei.

Trenwyth urcă pe corpul ei, mângâindu-i nasul cu al lui și apoi pecetluindu-i buzele cu un sărut plăcut și nonșalant.

– Cât de patriotic din partea ta să porți o asemenea reprezentatie pe corp, o tachină el cu un rânjet care îți tăia respirația. Și într-un loc atât de minunat. Te felicit în numele reginei și al țării tale.

În ciuda ei însăși – în ciuda întregii situații –, un zâmbet timid atentă la buzele lui Imogen.

Asta până când el își puse brațele în jurul ei și capul ciufulit pe pieptul ei, ținând-o captivă cu corpul lui.

Dumnezeule. Trenwyth avea de gând să... *doarmă* cu ea.

Corpul lui masiv oftă atât de îndelung, încât Imogen nu credea că el avea să înceteze vreodată să expire, până când oftatul se încheie într-un sunet – oare putea să fie? – de satisfacție.

– Mulțumesc.

Trenwyth căscă. Mâna lui se odihni pe sânul ei, iar Imogen încercă să nu fie stânjenită de modul în care de-abia îi umplea palma. Deși pe el nu părea să îl deranjeze. De fapt, modul în care își ținea mâna acolo avea un aer posesiv.

Sau poate că Imogen doar își închipuia acest lucru.

– Habar nu ai ce ai făcut... Băiguiala lui deveni mai pronunțată acum, în timp ce epuizarea puse stăpânire pe corpul lui masiv. Ai transformat ziua asta de coșmar în... altceva.

Impresionată de cuvintele lui, Imogen își puse mâna peste a lui, pe pieptul ei, întrebându-se dacă el îi putea simți inima bătând.

– Știu că nu vorbim despre subiectul acesta, se aventură ea, dar îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

El deveni groaznic de încremenit, iar inima ei tresări.

– Știi... toată lumea mă tot *felicită*, spuse Trenwyth în cele din urmă, de parcă nu îi venea să creadă. Am pierdut... aproape toate persoanele care însemnau ceva pentru mine și toți știu să vorbească doar despre norocul meu, că am fost cel mai tânăr dintre noi trei și tot am moștenit titlul ducal și tot ce vine cu numele de Trenwyth.

Imogen nu știa ce să zică, în mare parte pentru că era de acord că sentimentul era deplorabil.

– Îmi iubeam fratele, spuse el trist. El și Hamish Mackenzie erau – *sunt* – oamenii de care sunt cel mai apropiat în lumea asta. Și tatăl meu... era atât de iubit, de integru, de curajos și de ciudat de sentimental pentru un bărbat. Îmi va lipsi.

Nota de tristețe și singurătate care se strecură în glasul lui îi frânse inima lui Imogen.

– Și mama ta?

– Desigur. Desigur, și mama. Nu eram foarte apropiați, dar o iubeam. Iar ea mă iubea pe mine, în felul ei, presupun. Deși pe Robert l-a iubit cel mai mult, pentru că eu provocam numai belele când eram mic. El era moștenitorul, iar eu eram rezerva, după cum se spune. Dacă ea ar fi trăit, ar fi *detestat* faptul că eu sunt duce acum. Răse, dar fu un sunet trist.

– Sunt sigură că ar fi mândră de tine.

Imogen nu știa nimic despre situația lor, dar își dorea cu disperare să îl aline puțin.

El se cuibări și mai mult lângă ea, iar un val de căldură îi înmuie inima lui Imogen.

– Nu vreau să fiu duce, se plânse el în timp ce căscă. N-am vrut niciodată.

– Probabil că ești primul bărbat care a spus vreodată acest lucru.

Trenwyth scoase din nou sunetul acela. Ca un râset, dar nu tocmai.

Imogen se gândi la moartea propriului tată. Un om bun, când își amintea să vină acasă. Când nu le lăsa de izbeliște ca să meargă la jocuri de noroc și să bea toți banii. Lăsându-le fără nimic.

– Tații, spuse ea oftând. Nu ne lasă întotdeauna moștenirea pentru care suntem pregătiți, asta este sigur. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să încercăm să ne descurcăm, presupun. Să ne dăm silința și să facem tot ce putem, fără să ne pese ce are altcineva de spus despre asta. Tu jlește cât de mult vrei, Collin Talmage, iar oricine are ceva de comentat, poate să se spânzure.

– Ești o pasăre rară, Ginny, șopti el, înghiontindu-i sânul cu nasul.

– Cum adică?

Imogen descoperi că îi plăcea să simtă greutatea caldă a corpului său, care alunga răcoarea nopții de primăvară.

– O persoană sinceră într-o lume plină de minciuni.

Mișcată, Imogen îi strânse mâna într-a ei, iar degetele li se împreunară.

– Ginny este numele tău adevărat? întrebă el.

– Nu, mărturisi ea.

– Va trebui să-mi spui care este.

Cuvintele lui de-abia mai erau inteligibile acum, iar Imogen nu așteptă mult până când un sforăit blând vibră pe pielea ei.

– Este Imogen, șopti ea.

O lacrimă îi alunecă în păr în timp ce își dădu seama că împărțise cea mai fizică și mai emoționantă intimitate din viața ei cu un bărbat care nici măcar nu îi știa numele. Nici măcar nu fuseseră prezentați unul altuia și, cel mai probabil, nici că avea să se întâmple vreodată acest lucru.

– Numele meu este Imogen Pritchard, Excelență. Este o plăcere să vă cunosc.

Capitolul 3

Londra, august 1877, un an mai târziu

„Ducele de Trenwyth trăiește!” Toate ziarele omniprezente din imperiu, de la *Times* până la *Telegraph*, aveau variații ale aceluiași titlu pe prima pagină. În timp ce alerga grăbită dinspre Charing Cross Station, Imogen ardea de nerăbdare să se oprească și să devoreze toate detaliile, dar trebuia să ajungă la St. Margaret's Royal Hospital în zece minute, iar dr. Fowler ținea foarte mult la punctualitate.

Un licăr de lumină străluci pe pânza neagră care era starea ei sufletească. Collin Talmage *trăia*. Imogen urmărise întreaga saga a dispariției lui, în urmă cu un an, cu puțin mai multă nerăbdare decât restul populației. Noaptea pe care o petrecuseră împreună era păstrată ca un secret prețuit în amintirea ei – și în inima ei –, în timp ce toată lumea de la Buckingham Palace la Divizia de Investigații Criminale de la Scotland Yard îl căutase pe fiul preferat al Angliei.

Reticentă, Imogen îl lăsase dormind pe Trenwyth în camera 17 de la Bare Kitten, primăvara trecută, și se grăbise să ajungă la tura ei de la spital, cum făcea și acum. Din informațiile culese de ziare în anul petrecut în căutarea lui, Trenwyth se imbarcase pe un vas cu destinația India în acea după-amiază și nu se mai auzise nimic

de el de atunci. Speculațiile exagerate se împrăștiaseră ca o boală fatală în presa locală și internațională. Oare se pierduse într-o junglă orientală și pierise de mâna sălbaticilor care trăiau acolo? Ucis în altercațiile dintre turcii otomani și ruși? Trecuse de partea vreunui sultan desfrânat, cu o avere scandaloasă? Sau își ridicase propriul regat tribal undeva în deșertul sălbatic, cu un harem care să îi satisfacă toate poftele?

În cele din urmă, casa regală pusese punct articolelor, deși ziarele mai liberale încă mai publicau câte un text din când în când, despre viața alternativ scandaloasă și misterioasă a ducelui dispărut, Collin Talmage. Fiind cel de-al treilea copil al uneia dintre cele mai nobile și înstărite familii din tot regatul britanic, el își petrecuse tinerețea ca un desfrânat și un risipitor, cheltuindu-și alocația pe curtezane costisitoare, petreceri și genul de plăceri nu tocmai permise de legea imperială. În cele din urmă, disperat, tatăl lui îi cumpărase un post în armată, iar aici își iroseau jurnaliștii mare parte din timpul și energia lor. Pentru că, după o scurtă vreme sub comanda locotenentului-colonel Liam Mackenzie – bărbatul pe care ei îl numeau Demonul Scoțian – rangul și regimentul lui Collin Talmage deveniseră din ce în ce mai ascunse. Articolele remarcău adesea cât de straniu era că un nobil din regat – un bărbat din linia directă de succesiune – trebuia să fie trimis într-o expediție militară, mai ales atât de curând după moartea părinților și a fratelui său. Oare decesul familiei Talmage avea vreo legătură cu dispariția lui Collin? Avusese *el* vreo legătură cu morțile lor?

Ziarele zbierau sus și tare cuvântul pe care compatrioții lui îl șoptiseră în noaptea aceea, în urmă cu mult timp, la Bare Kitten.

Spion.

Imogen își aducea adesea aminte de noaptea aceea și de modul în care el evitase să își dezvăluie destinația sau obiectivele. La fel de des – dacă nu chiar mai des – se ruga pentru siguranța și liniștea lui. Poate că ducele de Trenwyth făcuse multe rele la viața lui, dar cu ea fusese blând. Generos. Împărtășiseră ceva în camera aceea de la etaj, în Bare Kitten, o intimitate care depășea nivelul fizic. Și, deși probabil că el nu se gândise niciodată la asta, blândețea lui însemnase foarte mult pentru ea.

Când urca scările din spate ale spitalului, Imogen era în întârziere cu exact unsprezece minute, conform ceasului pe care și-l prinsese de corsaj. Fără îndoială, avea să fie muștrată. Îndesându-și mânușile, geanta și alte mărunțișuri în dulapul ei din vestiarul infirmierelor,

Imogen își luă șorțul și boneta și porni grăbită spre ușă. Tocurile ei se auzeau zgomotoase pe podeaua din beton a coridorului din spate, în timp ce Imogen își lega șorțul alb, apretat, peste rochia neagră. Talpa pantofului ei stâng se desprinsese de ceva vreme, iar ea nu își permitea un drum la cizmar. Își spuse în gând să nu uite să șterpească din nou puțin clei din magazie, în timp ce făcea dreapta și începea să urce scările. Își fixă boneta pe creștetul capului până ajunse la etajul doi. Nu lucra niciodată în sala de operații, așa că își continuă drumul în sus pe scări, trecând pe lângă mulțimea răbdătoare de stagiaři de la etajul trei, îndreptându-se spre ultimul etaj, unde erau saloanele private și unde își desfășura ea activitatea.

St. Margaret's era un spital destul de exclusivist, tratând doar pacienții care își permiteau asta, dar scările din spate erau, de obicei, aglomerate de personalul spitalului. Folosirea scărilor de la intrarea din față era restricționată pentru pacienți, familie sau pentru vreun doctor sau un protector al spitalului care venea în vizită pentru a inaugura vreo aripă nouă sau o metodă specială de cercetare.

Era atât de distrasă de gândurile la Trenwyth, încât Imogen nu observă că nu se mai întâlnise cu nimeni pe scări de vreo două etaje.

Unde era toată lumea? Oare, pentru prima dată, providența era de partea ei și putea ajunge la postul său fără ca infirmiera-șefă Gibby sau dr. Fowler să îi observe întârzierea? Mări viteza, folosindu-se de balustradă pentru a se împinge mai eficient înainte, ajungând împleticindu-se la etajul patru. Tot ce trebuia să facă era să traverseze coridorul lung de saloane private, până la camera infirmierelor din aripa sudică, și să înceapă să amestece tincturile pentru dimineată și medicamentele, înainte să observe cineva că lipseau. Avea să se oprească mai întâi la salonului lordului Anstruther. Toată lumea știa că prinseseră drag unul de celălalt și aveau să creadă că ea zăbovisе mai mult cu bătrânul nobil înainte de a-și începe treaba, după cum îi era obiceiul.

Când ajunse în capul scărilor, coti grăbită după colț și, brusc, își duse mâna la gură pentru a nu-i scăpa vreun sunet surprins. Totuși, nu se opri la timp pentru a evita o ușoară coliziune cu Gwen Fitzgibbon, colega ei din aripa nordică.

Gwen, o irlandeză robustă și ageră la minte, o înșfăcă instantaneu pe Imogen, apoi o împinse în perete cu brațele ei puternice. Instinctul de a se împotrivi al lui Imogen se stinse imediat când își dădu seama că aproape întreg personalul spitalului era adunat

pe coridor, astfel că se lipi de perete de parcă ar fi fost în armată și ar fi fost strigat apelul.

Părea un miracol că atât de multe suflete erau înghesuite în secția ei fără să scoată vreun sunet sau poate că bubuitul inimii ei bloca orice alte zgomote. Imogen zări o fustă neagră voluminoasă și multe paltoane în roșu și negru spre capătul coridorului, înainte ca Gwen să o salveze. Dar nu își putea da seama ce se întâmpla de la această distanță și nu îndrăzni să se miște până când respirația nu îi reveni la normal.

Gwen gesticulă din cap spre Imogen, ochii ei de culoarea cobaltului licărind de nerăbdare și uimire.

– Maiestatea Sa regală și domnul Disraeli se consultă cu dr. Fowler, șopti fata cu cât de mult entuziasm putu.

– *Poftim?* întrebă și Imogen în șoaptă, cu răsufierea tăiată.

Regina Angliei și prim-ministrul ei? Își sprijini capul de perete. Din toate zilele în care putea să întârzie, de ce să nu o facă tocmai în ziua în care regina Victoria și Benjamin Disraeli stăteau în secția ei?

La naiba. Oare avea să fie concediată în fața monarhului englez și a alaiului său? Era prea târziu să o ia înapoi pe scări?

– Da, continuă Gwen, gesticulând spre suverana ascunsă privirii, în mare parte, de garda sa regală. A venit să vadă cum se simte vărul ei îndepărtat, sau nu ai auzit?

– Vărul ei? Inima lui Imogen se despică violent în două, de parcă ar fi fost brăzdată de o secure. Jumătate din inima ei se bucura, cealaltă se temea. Tot sângele din corp părea să i se scurgă în picioare, făcându-le să se înfierbânte și să amorțească. Vrei să spui...

Nu se putu convinge să îi rostească numele, nici măcar în șoaptă, ca nu cumva să invoce prematur dezastrul iminent.

Trenwyth trăia. *Slavă Domnului că trăia.*

Iar dacă o recunoștea, putea să strice totul.

– Da, Collin Talmage, ducele de Trenwyth, chiar în spitalul ăsta, afirmă Gwen.

Imogen duse instantaneu mâna la corset, parcă pentru a-și împiedica plămânii să se dilate.

– Nu ni se va face cunoștință cu el, totuși, spuse Gwen, oftând lung.

– De ce nu? întrebă degrabă Imogen.

– Ducele este într-o stare dezastruoasă. Nu am prins tot ce a spus doctorul, dar am auzit că este chinuit de tifos.

Mâna lui Imogen se mută de la plămâni la inima ei.

– Nu, șopti ea.

Gwen încuviință din cap.

– Da. După tot timpul acesta. Și după tot ce au făcut ca să-l aducă acasă. Nu se așteaptă să supraviețuiască nopții.

„Acasă de unde?” Riscând să se expună, Imogen întinse gâtul și privi spre capătul coridorului lung din aripa sudică. Alaiul regal era o pată de culoare între pereții de un alb imaculat ai spitalului.

Regina Victoria, o femeie impunătoare și robustă, împodobită în straturi nesfârșite de mătase, stătea ca un pistil negru între petalele roșietice reprezentate de garda ei. Tonul vocii ei era purtat de-a lungul coridorului în timp ce vorbea cu dr. Fowler, dar cuvintele îi rămăseră îninteligibile. Dacă la capătul culoarului nu ajungeau cuvintele poruncitoare ale reginei, atunci Imogen era convinsă că propriile șoapte precaute nu aveau să o deranjeze pe Maiestatea Sa.

– Au pomenit unde a fost el în tot acest timp? o întrebă pe Gwen, care acum reîncepuse să se holbeze la regină cu un amestec de venerație și confuzie. Fiind o catolică irlandeză, cel mai probabil că Gwen se născuse cu acea neîncredere în coroana britanică. Ce ai vrut să spui prin „tot ce au făcut ca să îl aducă acasă”?

– Nu citești ziarul? Gwen o privi nerăbdătoare.

– Mă tem că m-am trezit târziu în dimineața asta.

După o noapte foarte turbulentă la Bare Kitten, dormise buștean până când Isobel fusese nevoită să o trezească, salvându-i slujba, cel mai probabil.

– Ei bine, spuse Gwen, adoptând o postură conspirativă. Povestea oficială, conform presei londoneze, este că ducele a contractat tifosul în timp ce explora junglele din India...

Cuvintele ei își pierdură teatral șirul, iar Imogen ar fi vrut să o scuture zdravăn de tendința strămoșilor ei de a recita alene poezii. Apoi se controlează. De ce se purta astfel? Lacomă, nerăbdătoare, aproape disperată să afle orice informație posibilă despre un bărbat pe care abia îl cunoștea.

Un duce care ar duce-o la pieire. Care – ar spune unii – o ruinează deja.

– Ai vreun motiv să te îndoiești de povestea asta? o întrebă Imogen, luptându-se să își mențină glasul calm.

– Jumătate din armata regală se află pe teritoriul Indiilor, nu-i așa? Atunci, de ce să-l mai trimită pe Demonul Scoțian după Trenwyth?

– Cine știe? Tulburată, Imogen își mușcă buza. Dar dacă...

– Soră Pritchard. Glasul doctorului Fowler răsună pe coridor, în timp ce bărbatul pleacă de lângă regină, căutând chipul lui Imogen printre celelalte fețe îngrijorate de pe hol. Soră Pritchard, fă un pas înainte, te rog.

Imogen ar fi făcut-o de prima dată când el îi strigase numele, dar îi înghețase măduva în oase.

Gwen, întotdeauna o prietenă săritoare, o împinse încurajator – mai degrabă o îmbrânci – direct în fața lui Fowler.

– A, aici erai, soră Pritchard.

Chelia lui Fowler licărea sub lumina lămpilor cu gaz, sudoarea de pe creștetul său fiind singurul semn de îngrijorare într-un om de obicei netulburat. De parcă intimidantul medic-șef de la St. Margaret nu era suficient ca să îi dea palpitații, regina care venea în urma lui amenință să o facă pe Imogen să leșine de emoție.

Convinsă de propria ei năruire iminentă, Imogen încercă să facă o reverență perfectă, deși picioarele ei nesigure executară una potrivită.

– Maiestate. Doctore Fowler.

– Am observat în dosarul tău în această dimineață că susții să fi suferit anterior de tifos.

Dr. Fowler o privi pe sub nasul alungit, ochii lui licărind de avertismente nerostite.

– Da, domnule, așa este.

Imogen își plecă privirea, incapabilă să privească în ochii cuiva prea mult timp, ca nu cumva ei să citească rușinea secretelor ascunse în ochii ei.

– Tifosul are tendința să se răspândească într-o instituție ca aceasta și nu s-ar cuveni să riscăm izbucnirea unei epidemii. Cum tu ești singura infirmieră dintre angajați care a învins boala, acum ești imună la ea. Așadar, te repartizez ca fiind infirmiera personală a ducelui de Trenwyth.

Atât de multe emoții, de la bucurie la panică, se înghesuiră în gâtul lui Imogen, împiedicând-o să răspundă.

– Pare o persoană foarte corectă și serioasă, dr. Fowler.

Regina Victoria o privea pe Imogen cu ochii ei scrutători și rotunzi, aprecierea ei ageră fiind pe atât de tăioasă pe cât de blânde îi fuseseră cuvintele.

– Vă mulțumesc, Maiestate. Imogen reuși să nu se bâlbâie.

– Este de o importanță supremă, soră Pritchard, ca Trenwyth să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Este un erou al imperiului

și trebuie să ne asigurăm că va supraviețui. Ne-am înțeles? Regina enunță fiecare silabă cu solemnitate și claritate.

La naiba. Imogen își abține înjurătura nedemnă de o lady și încuviință din cap, din nou părăsită de abilitatea de a vorbi. Puțin mai mult de jumătate dintre cei afectați de tifos supraviețuiseră bolii. Oare aveau să o învinuiască pe ea dacă Trenwyth murea?

– Voi face tot ce-mi stă în putință să nu vă dezamănesc, Maiestate.

– Sperăm să fie suficient, spuse regina.

– Dr. Longhurst este în salon cu Excelența Sa; lasă-i un sfert de oră ca să termine să îl spele și să îl îmbrace, apoi poți intra.

Glasul inflexibil și ferm al doctorului Fowler o punea întotdeauna pe jar pe Imogen, făcând-o să se foiască, dar acum ea își încleștă mâinile pe faldurile rochiei pentru a se împiedica să facă acel lucru.

– Desigur, domnule.

Oare trebuia să facă din nou o reverență?

– Mai presus de orice, trebuie să fim discreți, interveni regina. Veniți, doctore Fowler, trebuie să discutăm câteva detalii de natură delicată în biroul dumneavoastră.

Până când termină de vorbit, regina ajunsese la jumătatea scărilor.

– Desigur, Maiestate.

Aruncându-i lui Imogen o privire aprigă, doctorul se grăbi după ea, urlând la angajați să își reia activitățile.

În timp ce toată lumea se împrăștie care încotro, Imogen și Gwen schimbă priviri uluite, iar ea decise să își petreacă sfertul de oră înțelept. Pornind înapoi, spre a treia ușa dinspre camera infirmierelor, Imogen răsuci mânerul și intră în salon, găfâind de parcă ar fi alergat cinci kilometri.

– A, draga mea domnișoară Pritchard!

Toți oamenii din lume ar trebui să își audă numele rostit cu asemenea căldură și entuziasm sincere, își spuse Imogen. Făceau minuni pentru suflet.

– Lord Anstruther, îl salută ea cu aceeași plăcere în timp ce intra în semiîntinericul paradoxal de opulent din salonul lui privat.

Fragilul lord septuagenar aproape că dispăruse în pat, sub un morman de pături. Capul lui și umerii osoși, acoperiți de o cămașă de noapte din mătase neagră, îi erau sprijiniți într-o poziție șezândă de un munte de perne.

– Cum sunteți în dimineața asta? întrebă Imogen cu un zâmbet trist, amintindu-și ce tâlhar nemilos era timpul cu ei toți. Descrieți-mi cum vă simțiți, ca să trec în fișa dumneavoastră.

– De parcă un motor cu aburi s-a instalat în pieptul meu, dar nu îți face griji. Ridică mâna și o flutură ușor, iar Imogen notă cât de vineție devenise pielea subțire ca hârtia de pe degetele lui. Presupun că mi-ai adus schița sculpturii despre care am vorbit?

Apoi lordul își mișcă într-o parte și în alta capul, parcă pentru a spiona ceva ascuns în spatele ei.

La naiba, îi promisese lordului că avea să schițeze o scandaloașă sculptură a lui Jean-Louis Durand sâmbătă, când ea obișnuia să meargă la Grand Gallery. Galeria avusese sculptura cu împrumut pentru o foarte scurtă perioadă. Și el artist, la rândul lui, Anstruther i se plânsese lui Imogen că starea lui nu era prea bună ca să poată merge să asiste la dezvelirea sculpturii, iar Imogen spusese că avea să își dea silința să immortalizeze pentru el toate detaliile, chiar și pe cele indecente. În schimb, fusese nevoită să lucreze o tură în plus la Bare Kitten.

– Nu, milord, și îmi cer iertare. N-am putut ajunge la galerie. Nu putea suporta dezamăgirea lui, așa că își ocupă timpul cu evaluarea bătrânului, pentru a nu fi nevoită să îl privească în blânzii ochi căprui. Am venit să vă informez că nu ne vom mai vedea pentru o vreme, întrucât voi îngriji o persoană cu tifos și nu îndrăznesc să aduc o asemenea nenorocire în salonul dumneavoastră.

– Tifos, spui?

Bătrânul ridică surprins și curios din sprâncene albe și stufoase.

Imogen se aplecă să îi ia pulsul, dar mască gestul cu un aer conspirativ.

– Nu știu dacă ați auzit, dar Excelența Sa, ducele de Trenwyth, este aici, în spitalul acesta.

– Trenwyth? Adică l-au găsit pe neisprăvitul ăla? Pe micul Collin Talmage?

Chipul lui supt se schimonosi într-un rânjet zbârcit.

Imogen încercă să își ascundă scepticismul. Nici o persoană cu ochi nu îl putea numi *mic* pe Trenwyth.

– Mi-am făcut griji pentru băiat, mărturisi bătrânul. Am trăit toată viața lângă casa familiei Trenwyth. L-am cunoscut pe bunicul lui, pe legea mea, și chiar și pe străbunicul său. Eu am trăit mai mult decât ei, ce părere ai despre asta? Își răsuci mustața între două degete, apoi izbucni într-o criză de tuse, care o îngrijoră foarte mult pe Imogen. Tifos, spui? Nu te pui într-un pericol prea mare pentru el?

Ea scutură din cap.

– Am avut deja boala.

– Chiar și așa... Cheamă-l pe doctorul Fowler, îi voi cere să găsească pe altcineva.

Imogen ridică din umeri neputincioasă, dar mișcată de preocuparea lui pentru ea.

– Mă tem că va trebui să vă luați la întrecere cu regina, care tocmai a plecat.

– Regina, zici? Păi, mă lasă fără momentul meu luminos din întreaga săptămână? Lordul se bosumflă vizibil, apoi păru să ia o decizie. Ce-ar fi să mă vizitezi oricum? Nu există leac pentru bătrânețe sau pentru ceea ce am eu. Ce este tifosul când avem de discutat despre *artă*?

Inima lui Imogen se strânse la auzul notei de singurătate din glasul lui.

– Dragul meu lord Anstruther, știți că nu mi-aș pune niciodată pacienții în pericol, cu atât mai puțin pe preferatul meu, spuse ea, încercând să îl farmece.

El pufni.

– Îl vei privi o singură dată pe Trenwyth și te vei răzgândi în privința asta, draga mea, cu tifos sau nu. Al naibii de chipeș și înzestrat cu o morală asemănătoare.

Împinsă de o curiozitate bruscă, Imogen se lăsă pe vine lângă pat.

– L-ați cunoscut – îl cunoașteți bine?

– I-am văzut pe copiii Talmage crescând, împreună cu Sarah. Sarah, soția lui, murise în urmă cu cincisprezece ani lungi, iar bărbatul încă murea de dorul său. Ei îi era drag Collin, în special, își aminti el. Flăcăul sărea gardul după câte o bomboană cu mentă de fiecare dată când ea era în grădină și se ținea după fusta ei, asta până când a început să se țină după alte fuste. Tânjea cam mult după afecțiunea femeilor, dacă mă întrebi pe mine. Mama lui era o femeie foarte rece, Dumnezeu s-o odihnească.

Imogen zâmbi.

– Deci a fost un băiat bun?

– Cole? Bun? Deloc! Dar Sarah a mea a avut întotdeauna o slăbiciune pentru noi, craii și alde pierde-vară. Ochii bătrânului licăriră. Noi nu am avut copii, presupun că de-aia îi plăcea să petreacă timp cu băiatul. Chiar a plâns puțin când el a intrat în slujba Maiestății Sale. Era foarte mândră de el.

– Se spune că a luat boala în Indii, spuse prompt Imogen, absorbind fiecare detaliu.

Fidel naturii lui, Anstruther mușcă momeala.

– Valetul meu, Cheever, a pus mâinile pe un ziar american, se laudă el. Jurnalistul Januarius MacGahan a scris că a fost martor când un bărbat potrivindu-se descrierii lui Trenwyth a luptat ca un apucat în timpul Revoltei Bulgare, în aprilie. Pretindea chiar că l-a văzut când a fost luat prizonier de otomani.

– Dar... otomanii neagă că acea răscoală s-a petrecut vreodată, speculă Imogen. În mod sigur l-ar fi ucis pe Trenwyth dacă el ar fi fost martor la asta, nu-i așa?

– Poate nu, dacă este membru al familiei regale. Bătrânul ridică din umeri. Poate că li s-a plătit drept recompensă greutatea lui în aur.

Entuziasmul și conversația îi provocară lordului un acces de tuse. Cancerul ajunsese acum în plămânii lui și nimeni nu putea face nimic în această privință, decât să îl facă să se simtă confortabil. Doar Dumnezeu știa când avea să îl ia la El.

Verificându-și ceasul, Imogen se ridică.

– O voi trimite pe Gwen cu o compresă și cu tonicul dumneavoastră, spuse ea, sperând că tonul voios al vocii ei avea să aline cumva durerea care se instala deja în pieptul ei. Promit să vă aduc schița de îndată ce... voi putea.

– Atunci, dă-mi un sărut.

Bătrânul îi oferi obrazul, iar Imogen se supuse. Pielea lui era rece, uscată și subțire sub buzele ei.

– Și ai grijă de băiatul nostru Trenwyth, o preveni Anstruther. Nu-i face bine regatului să piardă întreaga familie. Era una dintre puținele familii nobile care meritau titlul acesta nobiliar.

– La fel și dumneavoastră, milord.

Imogen stătea în fața ușii închise a salonului lui Trenwyth, paralizată de indecizie. Glasul doctorului Longhurst se auzea dinăuntru în timp ce îl pregătea pe duce, probabil ajutat de un infirmier, iar Imogen le mulțumi stelelor ei norocoase că mai avea puțin timp de pierdut.

Ardea de nerăbdare să îl vadă pe Trenwyth cu ochii ei. Dar îi era groază de acel moment.

O infirmieră drăguță, cu părul blond, trecu grăbită pe lângă ea, cu brațele pline de așternuturi de pat, care, după miros, nu erau murdare doar de sânge. Dacă fata mergea la spălătorie, avea să treacă pe lângă postul lui Gwen. Imogen se strădui să își amintească numele ei, întrucât fusese recent angajată. Știa că li se făcuse cunoștință, dar

fata aceasta muncea la etajul al treilea, în secțiile mai aglomerate. Numele ei începea cu M, nu? Maggie, Mary...

– Molly, își aminti ea cu voce tare. Numele tău *este* Molly, am dreptate?

Luată prin surprindere, fata se sperie, se răsuci spre Imogen și scăpă așternuturile.

– Uite ce-am făcut din cauza ta! Obrăznicia ei, la fel ca și accentul său, sugerau că era născută nu mai departe la sud de Yorkshire. Îngenuche pentru a strânge cu grijă așternuturile, chipul schimonosindu-i-se într-o expresie dezgustată. Dacă astea pătează covoarele, o să mă asigur că tu le cureți, nu eu. Deși n-o să înțeleg niciodată de ce pun covoare într-un spital unde sângele este substanța cel mai puțin neplăcută. Vreun marțafoi idiot care pretinde că știe tot probabil că a cerut să le simtă sub picioare. Și nu trebuie să ne supunem mereu la ce spun ei?

Imogen clipi uimită, luată prin surprindere de răbufnirea acidă a femeii.

– Eu... îmi cer scuze, lasă-mă să te ajut.

Porni spre maldărul de lenjerie, dar fu gonită.

– Rămâi unde ești! îi porunci Molly. N-o să iau și tifos odată cu o muștrare, dacă apare Dragonul.

Imogen se înduplecă puțin de fată, care probabil că se întâlnise cu Brenda Gibby, infirmiera-șefă de la etajul patru. Adevărul era că Imogen se temea de femeia poreclită „Dragonul” mai mult decât de Ezio del Toro, iar acea teamă era foarte mare.

– N-am intrat încă în salonul Excelenței Sale, nu ești în nici un pericol să contractezi...

– Nu am timp să frec menta, am treabă de făcut, treaba *ta* acum că o să fii blocată aici sus, i-o reteză scurt Molly, privind-o cu o neîncredere sumbră în timp ce lua mormanul de rufe în brațe. Nu aveai de gând să-mi dai ceva de făcut, nu-i așa?

Imogen îi aruncă o privire împăciuitoare.

– Voiam să te rog, dacă poți, să o trimiți pe sora Gwen Fitzgibbon în salonul lordului Anstruther în drumul tău spre spălătorie. Nu știu dacă eu aș reuși să ajung până în aripa nordică și înapoi la timp.

– Aș putea, spuse Molly cu asprime după o clipă, iar Imogen fu surprinsă că fata acceptă. Noi, ceilalți, vă invidiam pe voi, fetele de la etaj patrulea, să știi, pentru că lucrați aici sus, cu superiorii voștri. Dar acum, că am văzut cum este, n-o să mă mai plâng niciodată.

Imogen se îndoia de acest lucru, întrucât să se plângă părea să fie un talent special al lui Molly. Deși era drăguț să audă că cineva aprecia stresul care venea odată cu tratarea celor bogați și exigenți, ca să nu mai spună și de faptul că trebuiau să se ridice la standardele de comportament imposibil de înalte de la etajul patru.

Într-un cuvânt, era epuizant.

În timp ce Molly pleca fără să mai arunce vreo remarcă acidă, Imogen se întoarse din nou spre ușa închisă; de partea cealaltă a ușii se afla un bărbat pe care ea îl visase în fiecare noapte vreme de aproape un an.

Collin Talmage. Sau, așa cum îi spunea ea în gând, *Cole*.

Ridică mâna pentru a bate la ușă, când aceasta se deschise brusc, aproape speriiind-o de moarte.

– Doctore Longhurst.

Imogen îl privi cu gura căscate pe tânărul doctor, care făcea același lucru, de parcă și ea îl surprinsese în egală măsură. Imogen îl auzise pe dr. Fowler spunând că Albert Longhurst era una dintre cele mai strălucite minți medicale ale secolului, iar ea credea acest lucru. Cu toate acestea, Imogen îl compătimea, întrucât se părea că dr. Longhurst trăia adesea doar în mintea aceea strălucită, rar aruncând o privire în afară, pentru a vedea și restul lumii. Un bărbat tânăr și entuziast, vorbea în propoziții grăbite și cioplite, evitând retorica într-un mod extrem. Uneori, omitea cuvinte întregi.

– Soră Pritchard. N-ar trebui să fii aici. E tifos.

O șuviță ondulată de păr de culoarea ciocolatei îi tot cădea în ochii de culoare frunzelor de stejar la sfârșitul verii. Imogen se îndoia că dr. Longhurst își amintea prea des să meargă la frizer, deși aspectul lui răvășit nu îl făcea mai puțin atrăgător.

– Pentru că eu am avut tifos și am supraviețuit, dr. Fowler m-a numit infirmiera personală a Excelenței Sale.

– Ah. Ochii lui se înseninară și își trecu mâna prin păr, parcă tocmai observând că uitase să se pieptene în dimineața aceea. Foarte bine, atunci. Intră. Deschise larg ușa și se dădu din calea ei. Îl cunoști pe William? Și el a supraviețuit tifosului și te va ajuta să ai grijă de Lord Trenwyth.

– Desigur, bună.

– Soră Pritchard. William, un flăcău tânăr, cu păr de culoare nisipului, o salută încuviințând din cap. Eu o să ies acum, dar doar sună din clopoțelul ăsta de aici dacă ai nevoie de mine și-o să vin mai repede decât ai spune „pește“.

– Mulțumesc.

Imogen de-abia auzi cuvintele cu accent londonez ale flăcăului, darămite să mai observe și plecarea lui; atât de intens îi era concentrată atenția asupra bărbatului care dormea în pat și care era aproape la fel de alb și de palid precum cearșaful care îi acoperea silueta întinsă.

Cole.

Salonul sărăcăcios, dar totuși costisitor, dispăru din raza ei vizuală în timp ce se aventură mai aproape, neîndrăznind nici să clipească, de teamă ca respirația superficială care îi urca și cobora încet pieptul ducelui să nu se oprească.

– Cum... cum este? Nici măcar nu se strădui să își ascundă emoțiile din glas.

– E destul de încet la minte, mă tem, dar puternic precum un taur și dornic să ajute.

Lui Imogen îi luă o clipă să își dea seama că Longhurst o înțeleșese greșit.

– Nu, nu William. Mă refer la Trenwyth.

– Ah. Doctorul veni și el în urma ei lângă pat. Trebuie să recunosc, prognosticul nu este bun. Febra nu vrea să îi scadă. Am încercat totul. Oftă, ca și cum febra lui Trenwyth se încăpățâna intenționat și îi punea răbdarea la încercare. Dacă ducele ar fi pe cât de puternic ar trebui să fie un bărbat în floarea vârstei, i-aș da o șansă mai bună. Dar subnutrit cum este și cu celelalte răni...

Lăsă propoziția să se stingă, de parcă ar fi conținut cuvinte care nu erau necesar de rostite.

Imogen privi lung chipul lui Trenwyth, care dormea într-o stare de toropeală convulsivă. Sub păturile subțiri, mâinile și picioarele lui zvâcneau neîncetat, iar ochii i se roteau sub pleoape.

Îl privi apoi din cap până în picioare, absorbind trăsăturile pe care le cunoștea deja și familiarizându-se cu schimbările alarmante care se petrecuseră în el. Ridurile de pe fruntea lui și din jurul ochilor se adânciseră mai mult decât ar trebui să se întâmple într-un an. Paloarea lui îi accentua scobiturile de pometii osoși, dându-i aproape un aspect scheletic. Dar Imogen îi recunoscuse fața, draga și frumoasa lui față, și îi mulțumi lui Dumnezeu că Trenwyth ajunsese acasă.

La ea.

Procesă treptat și restul informațiilor, și mintea i se blocă asupra ultimului lucru pe care îl spusese dr. Longhurst.

– Celelalte răni? întrebă ea, repetând cuvintele lui.

În loc să o informeze despre evaluarea lui clinică, Longhurst apucă marginea păturii și o dădu la o parte, permițându-i lui Imogen să vadă cu ochii ei.

– Dumnezeuule!

Glasul i se sparse.

– Dumnezeu nu a avut nici o legătură cu ce i s-a întâmplat acestui bărbat.

Până și glasul lui Longhurst, un coleg pe care ea îl știa a fi rațional și stoic, fu ușor emoționat la vederea trupului veșted al lui Trenwyth.

– De ce? șopti Imogen.

O mare parte din corpul lui Trenwyth era acoperit de vânătăi. Oasele șoldurilor îi ieșeau în afară, împungând în cămașa albă și subțire cu care fusese îmbrăcat, pentru a-i acorda un minimum de decență. Era subnutrit, sfrijit și era evident că fusese torturat. Pielea lui, cândva de un bronz auriu ce rivaliza cu câmpurile de orz scăldate de soare în august, îi amintea acum lui Imogen de ceara palidă pe care ea trebuia să o răzuiască de pe dopul unei sticle nedesfăcute de scotch Ravencroft. Deși tăieturile și zgârieturile lui fuseseră deja cusute și pansate, vânătăile intens colorate sugerau că el petrecuse mult timp legat cu frânghii, însemnele marcându-i gâtul, gleznele și încheietura unei...

Imogen închise ochii, cuprinsă de un val de furie, compasiune și scepticism.

Mâna lui stângă, era... dusă.

Capitolul 4

– N-o să plângi, nu-i așa?

Panica brăzdă glasul doctorului Longhurst.

– Nu. Imogen trase de nas, temându-se că în orice clipă se putea dovedi a fi o mincinoasă. Tot ce putea să facă era să își rupă privirea îngrozită de pe încheietura lui rotunjită și bandajată. Dar... cum s-a întâmplat? Cine i-a făcut asta?

Trenwyth tremură, deși un vâl de sudoare îi acoperea pielea, iar Imogen îl ajută pe dr. Longhurst să îl învelească, în timp ce el murmura lucruri stranii și lipsite de sens.

– Știi ce cred? întrebă Longhurst în modul lui succint, privind în jur, parcă pentru a se asigura că aveau intimitate. Turcii otomani. Acum ajută-mă să deschid ferestrele. Au apărut noi dovezi că aerul proaspăt este benefic pentru cei cu febră atât de mare, iar toate eforturile noastre antitermice au fost inutile până acum.

Uluită, Imogen îl urmă pe dr. Longhurst, surprinsă de cât de mult ezita era să plece de lângă Trenwyth, chiar și pentru a îndeplini această sarcină minoră.

– Otomanii? Doctorul era a doua persoană care făcea această deducție într-o oră. Și dumneavoastră ați citit ziarele americane?

El o privi oarecum bănuitor.

– Nu, dar am petrecut timp printre persani și turci, studiind unele dintre progresele lor chimice și medicale. Deși îi respect și mi-a făcut plăcere să stau cu ei, am văzut și ce le fac dușmanilor. Ai auzit vreodată de legea islamică, Șaria?

– Mă tem că nu.

– Dacă un om este considerat hoț, practica anumitor secte este să îl lase fără mâna care a comis ofensa.

– Cât de... barbar! Imogen se înfioră.

– Cam la fel de barbar ca ce facem și noi, occidentalii, crede-mă.

Imogen își duse mâna la piept. Oare Trenwyth intrase în conflict cu otomanii? Chiar făcuse parte din Revolta Bulgară? Fusesse prizonier în tot acest timp? Un an întreg... Imogen nu putea suporta gândul că el îndurase atât de multă suferință, doar pentru a sfârși astfel.

– Credeți că doctorul Fowler se va supăra că deschidem ferestrele? întrebă ea, disperată să dea un aer de normalitate discuției, ca nu cumva el să îi observe îngrijorarea nefirească pentru starea lui Trenwyth.

Aerul rece de primăvară intră în salon, purtând mirosul dulce de floricele de porumb cu caramel și produse de patiserie cu scortîșoară vândute de vânzătorii stradali. Aroma era accentuată de miresele mai pătrunzătoare și mai neplăcute ale orașului, cum ar fi fumul de cărbune, caii și buchetul de neidentificat al Tamisei.

– Fowler poate să se spânzure dacă nu-i convine, zise Longhurst. Dacă jurnalul medical spune că așa este cel mai bine, atunci ar trebui să îi acorde mai multă atenție decât tradițiilor lui înapoiate.

Imogen aprobă în tăcere, întorcându-se lângă patul lui Cole și verificându-i fișa medicală. I se aplicaseră toate tratamentele posibile pentru a-i combate condiția. Băile cu gheață, tincturi, ceaiuri, iar până acum nu avuseseră mai nici un efect.

– Ce altceva mai trebuie făcut pentru el, dr. Longhurst?

Spre surprinderea ei, doctorul îi puse o mână pe umăr.

– Tot ce putem face acum este să îi oferim o stare de confort. Și să ne rugăm, dacă dumneata faci genul acesta de lucruri. Deși este posibil să fie nevoie să îi fie schimbate bandajele cât mai repede.

– Vă ajut cu plăcere oricând doriți să...

– Nu vreau să par... nemilos sau insensibil, soră Pritchard, dar, spre deosebire de dumneata, eu nu am avut niciodată tifos. Cu cât petrec mai puțin timp aici, cu atât mai bine. Pentru pacienții mei și pentru mine însumi. Dacă ai putea face pe cont propriu cât mai mult din ceea ce este necesar...

Brusc, gândul de a fi singură cu Trenwyth o încântă foarte mult.

– Desigur, domnule doctor. Dacă puteți, vă rog să îl trimiteți pe William cu niște supă de măduvă, bandaje, gheață și apă?

Longhurst încuviință din cap, evaluând-o cu ceea ce Imogen putea numi o privire serioasă, înainte de a-și lua mâna de pe umărul ei.

– Cheamă-mă dacă... *când* i se schimbă starea.

– Da, domnule.

Imogen de-abia băgă de seamă când doctorul plecă din salon, întrucât cuvintele lui o străpunseră cu forță nouă. Într-adevăr, Trenwyth nu putea rămâne în această stare de boală și febră. Fie avea să își revină în cele din urmă, fie...

Nu. Alungându-și orice cuvinte triste din minte, Imogen se aplecă asupra lui și îi puse o mână pe frunte. Părea atât de ireal să îl atingă după atâta vreme.

Trenwyth era incredibil de fierbinte; o uimi faptul că sudoarea lui nu se transforma instantaneu în aburi.

Până să îl vadă, cea mai mare teamă a ei fusese atât de egoistă. Că el avea să o privească o dată și să își amintească cine era. Că avea să spună tuturor că ea fusese prostituata lui și că avea să fie concediată pe loc. Acum, o teamă mult mai perfidă decât aceea își croia cu răcoala drum prin ea, în timp ce Imogen rămase aplecată asupra lui, parcă pentru a-l proteja de doamna cu coasa.

Mai presus de orice, se temea pentru viața lui.

Bărbatul fusese ticălos și sfânt. Păgân și erou. Un bărbat periculos și un amant respectuos.

Și acum...

Îi dădu ușor părul umed de sudoare de pe fruntea lată, cel mai tandru sentiment umplându-i pieptul până la refuz. Acum el avea din nou nevoie de ea.

– Vei trăi, Cole, îi șopti Imogen. O să mă asigur eu de asta.

Tifosul, o boală meschină pe care, într-un trecut nu prea îndepărtat o numiseră febra temniței, îi prăda pe cei care trăiau în sărăcie și mizerie și beau apă stătută. Apoi, infecția se împrăștia, așa cum se întâmplase cu cei din apartamentele ponosite apropiate de casa familiei Pritchard în urmă cu mult timp, când se luptase cu boala aceasta nenorocită.

Rar o contracta cineva precum Trenwyth. O persoană adultă, sănătoasă și bine hrănită.

Cât de deplorabile trebuie să fi fost condițiile în iadul din care fusese salvat.

William sosi cu lucrurile cerute de ea, iar Imogen se apucă imediat de treabă. Știa că ducelui nu avea să îi fie prea comod, dar, pentru a-i ține temperatura sub control, trebuia să îl maseze des și strașnic cu gheață.

– Are nevoie să folosească toaleta, soră Pritchard? N-a făcut nimic de când a fost adus.

Imogen verifică, încruntându-se.

– Nu, sun după tine dacă are nevoie.

Refuzând orice alt ajutor din partea lui William, Imogen așteptă până când ușa se închise din nou și dădu cearșaful la o parte de corpul lui Trenwyth, acum umed de sudoare.

Oricât ar fi încercat, îi era greu să nu dispere în timp ce cufundă pânza moale în apa rece ca gheața și începu să îi spele fruntea cu ea. El tresări la început, dar apoi îndreptă capul spre atingerea ei, de parcă i-ar fi adus alinare.

În prețioasa ei amintire, Trenwyth era un bărbat foarte impunător, aproape inuman în perfecțiunea fizicului și a abilităților sale. Adesea, în zilele ei libere, Imogen se plimba prin Hyde Park, oprindu-se pentru a admira statuia lui Ahile la Monumentul Wellington, apreciind asemănările fizice dintre eroul grec și cel care fusese iubitul ei pentru o singură noapte.

Acum, carnea lui atârna de tendoane, care se agățau de oasele lui groase. Era atât de înalt, atât de impunător din fire, încât subnutriția lui era cu atât mai groaznică și mai izbitoare. Trecu bucata de pânză pe după gâtul lui, apoi o aduse în față, ștergând o cicatrice care nu se vindecase complet, întinzându-se de la claviculă la umăr. În urmă cu un an, cicatricea aceea nu fusese acolo. Nici grămăjoara aceea stranie de piele încrețită, care arăta de parcă ar fi avut pietre băgate în piele și apoi scoase. Ce ar fi putut cauza o asemenea cicatrice? Fără

îndoială că Trenwyth avea să capete și mai multe cicatrici de îndată ce tăieturile și rănila care îl brăzda acum aveau să se vindece.

Dacă era posibil să o facă.

Murmurele lui deveniră din ce în ce mai insistente, scăpându-i dintre buzele uscate și crăpate printre suspine chinuite și gemete. Încă nu era coerent, iar puținele cuvinte pe care Imogen le înțelegea o speriau și îi dădeau fiori. *Marș. Baionete. Săpături...*

Copii.

Să descifreze ororile captive în mintea lui părea un lucru prea înspăimântător. Cufundă din nou cărpa în apa cu gheață și o plimbă peste trunchiul lui, brăzdat de coastele vizibile și mușchii lui abdominali diformi. Trenwyth se încordă, gemu, apoi se relaxă în timp ce răceala tăioasă deveni liniștitoare.

– Îmi pare rău dacă îți provoc disconfort, Cole, îi șopti ea, verificându-i un bandaj de pe biceps și decizând că trebuia schimbat. Îl desprinsese pe cel vechi și presără iod peste copci, apoi îi puse un pansament curat de pe tava ei. Fac asta ca să te țin în viață. Știu că probabil ești obosit, foarte obosit, dar poți să mai lupți puțin? Și eu voi lupta. Cu orice preț.

– Ginny?

Numele ei – numele de *pisicuță* – pe buzele lui o luă atât de tare prin surprindere, încât Imogen sări în picioare și privi în jur, în camera pustie. Bucuria că el vorbise, că îi recunoscuse vocea chiar și după atâta vreme, fu rapid urmată de o îngrijorare serioasă.

El scoase un sunet de durere, întorcând capul într-o parte și în alta, parcă pentru a căuta un chip familiar în mulțime. Brațul fără mână îi ieși de sub cearșaf. Geamătul ulterior care îi scăpă din gât aproape că ar fi putut fi un scâncet, dacă ar fi ieșit dintr-un piept mai firav. Era sunetul unui om abandonat. Căzut și disperat.

Îi frânse inima în mii de fărâme.

– Ginny! strigă el, mai tare de data asta, iar ea nu putu face altceva decât să îi răspundă.

– Sunt aici, Cole, îl alină ea, așezându-se lângă el, pe pat. Sunt aici. Mă mai știi?

Imogen nu ar fi trebuit să fie impresionată, dar având o inimă atât de sensibilă, nu se putu abține.

Aplecându-se asupra lui, luă o bucată de gheață dintr-un pahar de cristal și i-o ținu pe buza de jos, lăsând-o să i se topească în gură.

lui atâtă că el înghiți apa, Imogen luă cârpa încălzită deja de pieptul lui și o cufundă din nou în lavoar.

– Ginny. Mâna lui dreaptă cotrobăi prin faldurile aspre ale fustei uniforme ei și se agăță de ea cu o forță uimitoare pentru cineva atât de bolnav. Lumea ardea, Ginny, gemu el. Lumea ardea și credeam că am ajuns în iad.

– Știu, șopti ea, dându-i din nou părul rebel de pe fruntea arzândă.

Imogen nu știa – nu putea înțelege –, dar își dorea cu disperare să îi aducă puțină alinare.

– Dar era zăpada. Zăpada... Trase de fusta ei, devenind mai agitat. Lădul nu este cu foc, Ginny. Este cu gheață.

– Șșșt, încercă ea să îl liniștească, înghițindu-și nodul din gât, care amenința să o împiedice să respire.

Habar nu avea ce să zică, în afară de „Ești în siguranță acum“, care părea o consolare epuizată și folosită în exces.

Și nu era pe deplin adevărat.

Dacă el avusese o experiență îngrozitoare cu gheața, atunci tratamentul ei probabil că era o tortură, dar cum altfel putea să îi țină febra în frâu, să o împiedică să îl fiarbă de viu?

– Îmi pare rău, șopti ea, cu ochii încețoșați de lacrimi, în timp ce luă cârpa rece și, de data aceasta, îi înfășură picioarele cu ea, încercând să îi atragă fierbințeala din cap.

El șuieră printre dinți și îi repetă numele. Apoi respirația îi se întretaie, și toți mușchii lui părură să se înclăteze. Imogen privi neputincioasă cum corpul lui palid și plin de răni fu străbătut de o convulsie pentru o clipă și se bucură că era prea slăbit pentru a putea lovi. Slavă Domnului că tifosul nu îi provocase și mâncărimea aceea care însoțea de obicei febra. Când suferise ea de boală, își amintea că își simțea pielea de parcă mii de furnici sălbatice îi mâncau treptat carnea. Fusese cumplit.

Măcar Trenwyth fusese scutit de asta.

Imogen îi fredona lucruri blânde în timp ce îi topea o altă bucată de gheață în gură, parcă pictându-i buzele cu ea. El păru să tolereze bine de data asta și chiar oftă când ea aduse un alt cub de gheață.

– Te-am visat, spuse el răgușit, gâtul fiindu-i iritat de nisip deșertic și durere. Am visat sânge. Și pe tine.

– Și eu te-am visat pe tine, mărturisi ea, punându-și din nou mâna pe fruntea lui. Imogen nu credea că era posibil, dar el era și mai fierbinte decât înainte. La naiba, bombăni ea și se ridică.

– Nu.

El o trase înapoi pe pat cu o forță surprinzătoare.

– Șșt, Cole, șșt, acum, îl alină ea, aplecându-se pentru a-i descleșta degetele de pe fusta ei.

Imogen avea impresia că glasul îi devenea o șoaptă de fiecare dată când rostea numele lui și simțea că nu se cuvenea să își permită o asemenea intimitate. Ar trebui să i se adreseze cu „Excelență”, chiar și în privat, dar familiaritatea părea un păcat neînsemnat, având în vedere circumstanțele.

– Ți voi schimba bandajele, continuă ea să vorbească, întrucât vocea ei părea să îl liniștească și să îi calmeze respirația sacadată. Apoi vom vedea dacă poți reține în stomac puțină supă de măduvă și ceai.

Așezându-se de cealaltă parte a lui, Imogen îi întinse brațul stâng în afară, astfel ca încheietura să îi atârne pe marginea patului. Avea de gând să folosească foarfeca pentru a tăia bandajul, dar în clipa în care foarfeca atinse marginea bandajului, el gemu și tresări violent. Dacă Imogen nu ar fi avut reflexe bune, l-ar fi tăiat.

Decise să nu mai folosească foarfeca, ci să desfășoare pur și simplu bandajul, sarcina luându-i mai mult timp decât ar fi trebuit din pricina reacției lui severe de fiecare dată când ea exercita chiar și cea mai mică presiune.

Lui Imogen îi plăcea să se gândească la ea însăși ca la o infirmieră călită și neînfricată până acum, imposibil să fie scârbită de ceva, dar icni când dezveli încheietura ciopârțită a lui Trenwyth. Rana nu era proaspătă, într-adevăr; era destul de vindecată. Din copcile cusute la întâmplare și din conturul diform, era evident că rana nu fusese deloc bine îngrijită.

Luptându-se cu un fior de furie și un nou val de milă, Imogen se întinse după iod, aplicându-l pe rană.

De-abia se feri de o lovitură puternică în timp ce Trenwyth țipă de durere. Imogen îl privi neputincioasă și frustrată, o bănuială începând să se formeze în mintea ei.

Febră, paloare, delir și contracții musculare... toate simptomele tifosului. Dar mai erau și acea iritație care acoperea tot corpul și, de obicei, o tuse seacă, pe care Trenwyth nu le avea. Într-adevăr, respirația lui era superficială, pulsul îi era slab... dar nu spusese William că ducele nu eliberase apă deloc de când sosise la spital?

Scăpând iodul din mână, Imogen ieși alergând din salon, pornind în căutarea dr. Fowler. Trenwyth nu avea tifos, dar avea ceva la fel de mortal, dacă nu mai rău.

Capitolul 5

– Soră Pritchard, nu te credeam predispusă la asemenea crize ridicole de isterie feminină. Dr. Fowler avea o gușă strașnică pentru un bărbat atât de subțirel. Pielea în exces îi atârna de obraji, accentuându-i încruntarea. Diagnosticul este tifos. Fiecare profesionist medical care l-a îngrijit pe Lord Trenwyth, din India până aici, a fost de acord că acesta este un caz clasic de tifos.

Asta presupunând că Trenwyth chiar călătorise din India, și nu din Bulgaria sau Constantinopol, așa cum sugerau doveziile.

– Deci nu ați pus dumneavoastră diagnosticul inițial? insistă Imogen.

– Ai grijă, soră Pritchard, ești pe teren periculos.

Supărarea scânteie în ochii lui, de asemenea brăzdați de piele în exces.

– Nu aș îndrăzni să fiu nerespectuoasă, dr. Fowler, începuse Imogen, dar cred că am argumente puternice pentru un caz de septicemie. Dacă ați fi fost de față când Excelența Sa a reacționat atunci când i-am atins încheietura...

– Bietului om i-a fost retezată mâna, o întrerupse nerăbdător Fowler. Sau tăiată, judecând după cum arată, *normal* că încă îl doare.

– Da, dar durerea sa părea extremă și...

– Locul rănii este umflat, soră Pritchard?

Bărbatul o privi cu un dispreț atât de evident, de parcă Imogen ar fi fost un rozător care trebuia exterminat.

– Nu din câte mi-am dat seama, dar rana este vindecată atât de urât, că...

– Este roșu în mod vizibil sau extraordinar de fierbinte la atingere?

– Tot trupul său este foarte fierbinte la atingere.

Imogen nu fusese tocmai isterică atunci când doctorul îi adusese această acuză, dar acum auzea disperarea strecurându-se în propria ei voce.

– Dar rana nu este roșie, nu-i așa? Nu există vreun abces sau vreo inflamare evidentă.

Imogen nu voia să cedeze, dar nici nu îndrăznea să mintă.

– Dacă v-ați rupe un moment să veniți cu mine, ca să vă pot arăta, aș putea să mă exprim mai bine...

– Mă tratezi de parcă nu am examinat rana eu *însumi*. Doctorul accentuă puternic ultimul cuvânt. Insinuezi că am fost cumva superficial în evaluarea mea?

– Nu aş face niciodată presupuneri, dar nu am putea, măcar, să efectuăm o procedură pentru a netezi încheietura rănită? Atunci am şti cu siguranţă, iar dacă mă înşel, măcar Excelenţa Sa va duce o viaţă mai comodă.

– Prostii! Nu pot supune cu bună ştiinţă un pacient suferind la riscul unei operaţii chirurgicale, zbiră doctorul. Mi-aş pierde toată credibilitatea şi dreptul de a practica medicina. Nu, nu, fată dragă. În plus, estetica a ceea ce a mai rămas din braţul lui Trenwyth este ultima dintre problemele lui. Cel mai probabil, nu va trăi suficient cât să observe...

Înflăcărată, Imogen îşi trânti palmele deschise pe biroul din lemn de mahon, aplecându-se asupra doctorului, care stătea pe scaun.

– Nu i se poate permite să moară, dr. Fowler. Este datoria noastră să facem *tot* ce putem. Să explorăm fiecare colţ şi, cel puţin, să luăm în considerare diagnostice alternative şi tratamente. Şi dacă am dreptate? Nu merită măcar să mai aruncaţi o privire?

– Cred că ştiu ce se petrece aici, spuse dr. Fowler după ce o privi pentru un moment incomod de lung.

Se ridică de la birou, iar Imogen fu nevoită să se abţină să nu facă un pas înapoi. Îşi îndreptă şi ea umerii pentru a-l înfrunta, asemenea lui David pregătindu-se să lupte cu Goliat, dar fără praştie. Sau vreo armată. Sau vreo competenţă reală.

La naiba.

– Înţeleg că Maiestatea Sa, preaiubita noastră regină, te-a însărcinat cu supravieţuirea lui Trenwyth. Este o femeie impunătoare şi puternică, dar nici măcar *ea* nu poate controla cursul unei boli. Ducele este în mâinile Domnului acum. Şansele ca el să supravieţuiască acestei boli sunt minime.

Fowler traversă încăperea extravagantă care era biroul său, deschizând uşa şi alungând-o, efectiv.

– Nu lua treaba asta atât de în serios, draga mea. Preocuparea şi entuziasmul tău îţi fac cinste şi îţi promit că nu vor exista represalii asupra ta în caz că ducele moare. Treaba ta este să îl ţii curat şi confortabil şi să laşi diagnosticele în seama doctorilor.

Imogen nu avea încredere în ea însăşi să se mişte. Întregul ei corp tremura de teamă şi de furie, deopotrivă. Ea ura conflictul, era îngrozită de el. Dar, mai mult decât atât, dispreţuia bărbaţii ignoranţi

și egoiști, care ar prefera să lase pe cineva să moară decât să le fie puse la îndoială părerile de cineva cu un statut inferior.

De o femeie.

„În mâinile Domnului, ți-ai găsit.“ Cole era în mâinile lor, în mâinile ei, iar ei toți trebuiau să facă tot ce le stătea în putință. Cum de nu înțelegea dr. Fowler acest lucru?

– O zi bună, soră Pritchard.

Imogen o zbughi din cameră, neavând încredere în ea însăși să răspundă.

Până când îl găsi pe dr. Longhurst în laborator, plămânii ei se luptară pentru fiecare gură de aer îngreunată de corsetul ei și de un val de disperare.

– *Trebuie să faceți ceva, altfel va muri!* îi ceru Imogen.

– Soră Pritchard? Longhurst o privi surprins din spatele ochelarilor care îi măriră ochii verzi și îi făcură părul creț și ciocolatiu să se adune în mod comic în creștetul capului. Ce spui?

– Col... Excelența Sa, cred că boala dumnealui este septicemia, nu tifosul. Cred că încheietura mâinii îi este infectată și îl îmbolnăvește, și nimeni nu a observat asta până acum.

Precaut, de parcă ar fi manevrat ceva volatil, Longhurst puse paharul de laborator pe care îl inspecta pe una dintre numeroasele bănci de lucru din încăpere. Imogen se strecură printre ele ca într-un labirint.

– L-am văzut cu ochii mei pe dr. Fowler schimbându-i pansamentul. Ochii lui se mișcă în spatele ochelarilor de parcă ar fi încercat să vizualizeze momentul. Nici un abces. Nici o dovadă de infecție sau putreziciune. Fără vene decolorate. Deși... prezența unui disconfort anormal pentru o rană nu tocmai recentă. Privirea lui tășni asupra ei, evaluând-o cu o precizie clinică. Explică-ți teoria.

Imogen trebuia să fie succintă ca să îi mențină atenția vie.

– După cum știți, eu am supraviețuit tifosului, sunt foarte familiarizată cu simptomele sale. Aproape în toate cazurile există o iritație foarte dureroasă. Ai senzația că pieptul îți este plin de bumbac, iar tu vrei să tușești și să tușești, dar nu expectorezi nimic. Și mai sunt... indispoziții digestive, care sunt neplăcute și stânjenitoare, ca să spun așa.

– Nu trebuie să îmi explici boala, Pritchard. Am studiat-o suficient. Nerăbdător, Longhurst începu să își suflece mânecile până la cot. Am multă treabă de făcut.

Îngrozită că s-ar putea izbi de zidul unui alt ego masculin, Imogen continuă grăbită:

– Ce vreau să spun este că Trenwyth a prezentat *doar una* dintre aceste simptome, și doar puțin. Respiră greu mai mult decât tușește. Nu este același lucru. Dacă ar fi doar absența iritației sau dacă ar fi avut iritația, dar nu și tusea, atunci aş presupune că este doar o manifestare anormală a bolii. Dar absența ambelor simptome?

El medită o clipă la cuvintele ei, încuviință scurt din cap și își scoase ochelarii.

– Atunci, de ce septicemie?

– Chiar dumneavoastră ați observat că îl doare brațul. Febra îi crește și îi este foarte greu să respire. Pulsul i se intensifică și apoi îi scade. William a spus că nu a folosit nici măcar o dată olița. Toate aceste simptome indică o infecție groaznică.

Longhurst porni grăbit, cu picioarele lui lungi, spre ușă.

– Îl voi examina din nou pe Trenwyth. Dacă totul este așa cum ai observat, îl vom informa pe doctorul Fowler și vom pregăti sala de operație.

– I-am spus deja doctorului Fowler, nu vrea să audă. Imogen îl apucă de braț. Dr. Longhurst, mă tem că dacă mergeți la dumnealui cu această chestiune, vom fi amândoi admonestați. Și, mai rău, ne va interzice să îl tratăm pe duce.

– Fowler, spuse Longhurst de parcă numele l-ar fi scârbit. Habar nu am cum de un om atât de prost a fost ales să conducă o asemenea instituție. Arogantul se pricepe să strângă fonduri, dar este o nulitate când vine vorba de practicarea medicinei. Îi aruncă o privire conciliantă de sub genele prea lungi și prea dese pentru un bărbat. Scuză-mi vulgaritatea.

– Sunt de acord. Imogen răsuflă ușurată. Îl veți ajuta pe Trenwyth? Cred că sunteți singura lui speranță.

– Sunt mai mult chimist decât chirurg. Aceasta nu este competența mea. Aruncă o privire în laborator, indecizia schimonosindu-i trăsăturile până atunci calme. Dacă aş efectua o procedură neautorizată, mi-aş putea pierde postul.

– Și dacă nu o faceți, un om și-ar putea pierde *viața!* se plânse Imogen.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, ochii lui Longhurst se îmblânziră în timp ce se luminară, privind-o.

– Ai dreptate că mi-ai reamintit asta, recunosc el. Vino, să mergem la pacientul tău.

Când ea era mică, familia lui Imogen avusese o pisică pe nume Iris, care făcuse câțiva pisoi. Unul dintre ei, Icar, se atașase în special de ea și o urmărea peste tot, chiar și în camera de toaletă. Noaptea, se ghemuia la pieptul ei, iar Imogen stătea perfect nemișcată, minunându-se de respirația rapidă a micului animal adormit. Odată, chiar încercase să imite mișcările scurte ale pieptului pisicii, dar i se păru imposibil.

Acum, stând aplecată asupra lui Longhurst în timp ce el îl examina pe Trenwyth, Imogen observă disperată că respirația ducelui era la fel de rapidă și de superficială cum fusese a lui Icar în urmă cu toți acei ani. De data asta, când Longhurst palpă încheietura, corpul lui Cole tresări, dar din gâtul lui ieși doar un sunet slab. Era ca și cum nu mai avea aerul necesar pentru a țipa.

Timpul se scurgea, se gândi ea cu disperare.

Longhurst ridică privirea spre ea, ochii fiindu-i mai serioși ca niciodată.

– Pregătește anestezicul și trusa chirurgicală, îi porunci el răgușit. Și să sperăm că nu este prea târziu.

Capitolul 6

De-a lungul anilor, definiția iadului cunoscuse multe schimbări în perspectiva lui Cole. Când era tânăr, fusese un loc nebulos, de origine ambiguă. Un infern creat de oameni bătrâni și religioși, pentru a-i amenința cu supunerea pe cei cu spirit rebel și minți curioase. Mamei lui îi plăcuse locul acela ca o posibilă destinație pentru sufletul lui și profitase de orice ocazie ca să îl informeze de acest lucru.

Ca soldat, iadul devenise un lucru tangibil. Câmpul de luptă. Unde arme călite în foc răneau oameni făuriți din carne. Tăiau în carne vie până când nu mai rămăneau decât măruntaiele, care, odată uscate, se întorceau în țărână.

Pentru Cole fusese imposibil să își imagineze ceva mai infernal, până când fumul se risipise pe 20 aprilie, 1877. Revolta Bulgară. Iadul devenise un marș nesfârșit și pedepsitor către o închisoare otomană, undeva între Bulgaria și Constantinopol. Un an devenise o eternitate de plictiseală, întreruptă de reprize de tortură. Unde Cole învățase că o tinerețe petrecută în căutarea celor mai strașnice

plăceri putea fi echilibrată într-un timp atât de scurt de o durere la fel de strașnică. Unde învățase că suferința și chinul puteau fi la fel de mistuitoare ca un orgasm, venele din corpul lui dilatându-se pentru a permite durerii să se reverse în toate membrele lui, să îi aprindă toate terminațiile nervoase. Suspendându-i mușchii cu senzația zvâcnindă de neputință, până când propriul trup nu mai era al lui. Indiferent de cât de curajos se împotriva, gemetele și urletele se revărsau din el la fel de ușor ca sângele lui.

În iad, Cole pierduse o parte din sinele său interior.

Apoi își pierduse mâna.

Îndurase, pentru că, în ciuda oricărei orori îl aștepta ziua, noaptea avea să i-o aducă pe ea...

Ginny.

Un nume ridicol, de-a dreptul. Primitiv, dacă stăteai să te gândești, suna a alcool. Nu i se potrivea deloc. Fata hoinară cu temperament aprig și o claie de bucle negre, sclipitoare. Cu ochii conturați cu creion negru, licărind precum cuarțul ochi-de-tigru de pe pielea ei de porțelan. Fusesse uscățivă și șovăitoare, dar grația și senzualitatea ei nu fuseseră exersate, tactici seducătoare folosite de majoritatea femeilor din profesia ei. Nu se întinsese peste el asemenea unei pături sufocante de parfum și sex, cu o mână pe mădularul lui și cu alta în buzunar. Nu. Ea fusesse precaută și nesigură, asemenea unui pui de căprioară pe care el trebuia să îl ademenească pentru a se hrăni din...

Ei bine, nu contează din ce.

În nopțile când frigul săpa mai adânc de oasele lui, chiar în sufletul său, Cole își amintea cât de cald fusesse înăuntrul ei. Cum se agățase ea de el și își îngropase fața în umărul lui. Cum se cutremurase de plăcere înainte ca el să o pătrundă, ochii aceia de piscă privindul mari de uimire.

Când temnicerii lui îl răneau, îi puneau întrebări la care el nu putea răspunde într-o limbă pe care nu o vorbea, creând motive pentru a-l tortura, Cole se detașa.

Și o găsea pe ea.

Mergera la ea, în camera aceea, camera de culoarea sângelui, și se pierdea în brațele ei, care, deși erau delicate și fragile ca ale unei pășări, reușeau cumva să îl protejeze de durerea lui. Glasul ei, o șoptă nesigură, îl alina și uneori îi dădea putere. Cole își amintea cu cât patos îi dăduse ea permisiunea să își jelească familia.

Să simtă.

Ginny. O prostituată. O creatură cu o profesie rece și adesea brutală. Cu toate acestea, ea îi arătase mai multă blândete și căldură sincere decât primise în toată viața lui. Fusesse mai mult decât o prostituată pentru el în noaptea aceea.

Îi fusese o prietenă.

Iar în timpul acelui an petrecut în iad, ea devenise ceva mai nespus de prețios decât asta. Nu o sfântă, în sine, dar un sanctuar. Trăsăturile ei – încețoșate de lumina palidă a unui felinar, de machiaj și o sticlă de whisky – deveniră și mai opace din cauza trecerii timpului și durerii. Dar amintirea buzelor ei delicate, a părului ei negru și a atingerii ei incomparabile își croise drum înăuntrul lui. Ginny își crease propriul loc într-o inimă care devenea din ce în ce mai ursuză și mai pustiiată.

Ginny. Avea să o găsească, așa își jurase în sinea lui. Avea să intre în Bare Kitten din umeda noapte londoneză, iar ea avea să fie acolo. Chipul ei avea să se topească într-un zâmbet, pentru că știa că el avea să vină după ea. Să o revendice. Să o ducă departe de o viață de abuzuri, în care era tratată ca un obiect.

Cole trebuia doar să îndure. Să supraviețuiască.

Astăzi, iadul nu mai era un loc, ci o stare existențială. Închisoarea lui nu mai consta în patru ziduri păzite de oameni nespus de nemiloși, dar, cu toate acestea, Cole rămânea întemnițat.

Captiv.

S-ar fi putut lupta cu durerea înăbușitoare din încheietura lui. Durerea fusese un inamic pe care el îl învinsese des. Biruise tot ceea ce amenințase să îl distrugă. Disperarea unui alt răsărit de soare pierdut într-un loc atât de străin și de nemilos. Teama vicleană că lumea pe care o știai te uitase în locul acesta și nu mai aveai o casă. Groaza și neîncrederea de a privi un corp care cândva fusese al tău, dar pe care acum nu îl mai recunoșteai.

Dar fierbințeala febrei care îl luase prizonier, care îl îndepărtase de el însuși și îl aruncase în ghearele delirului. Apoi, cu inevitabilitatea morții, urmară frisoanele, înșfăcându-l cu asemenea forță, încât oasele lui zăngăneau. Realitatea deveni nebuloasă, iar timpul, o născocire a nebuniei, până când, cu cât Cole încerca mai mult să se agațe de amintirea lui Ginny, *Ginny a lui*, cu atât ea devenea o himeră diafană.

Lumea lui nu mai era altceva decât un nor cenușiu de durere. Visa că sângele îi devenea negru, tentacule de putregai răsărind din cioturile încheieturilor lui și urcând să îi otrăvească inima. Agonia mistuia

totul, febra mistuia toată speranța. Toate gândurile, toate visele sau amintirile. Până când el nu își mai putu vizita sanctuarul. Până când nu îi mai putea evoca privirea și chipul. Se lăsă pradă negurii, amestecată cu durere, și renunță să mai lupte.

Atunci ea îi rosti numele.

Îl strigă prin negura cleioasă. Glasul ei, urmat de valuri reci de presiune pe pielea lui, aducându-i dulcea alinare. Ea îi spuse să lupte, îl imploră să trăiască, iar un foc se aprinse din nou înăuntrul lui. Înnebunit, el se întinse după ea. Se luptă disperat cu un mâl care amenința să îl înghită, imobilizându-i membrele.

El încercă. Dumnezeuule, și cum încercă! Cum de îl găsisese ea în iad? Locul ei nu era acolo, dar el nu se putea convinge să îi dea drumul.

O voce masculină se alătură glasului ei. Aspră și nepoftită. Durea le acompania vocile, care deveneau din ce în ce mai frenetice.

Cole încercă să mârâie, să îl avertizeze pe bărbat să stea departe de femeia lui, dar nu reuși să își adune aerul necesar. Un lac de foc și pucioasă îl înghiți înainte ca el să îi poată evoca din nou numele lui Ginny și îl aruncă în întuneric.

Imogen petrecu trei zile stând cu inima strânsă, atât de îngrijorată, încât de-abia putea funcționa. Miza era foarte mare, iar anticiparea dezastrului depășea orice altceva, aproape înnebunind-o.

Singurul motiv pentru care își păstrase slujba era că avusese dreptate. În timpul procedurii de urgență, dr. Longhurst găsisese infecție nu doar în țesutul muscular, ci și în oasele lui Trenwyth. Doctorul făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar febra încă refuza să scadă, iar teama era că avuseseră deja loc pagube prea mari.

Moartea lui Trenwyth nu doar că ar fi fost o tragedie care ar fi putut fi prevenită, dar și imboldul pentru mai multe calamități ulterioare. Dr. Fowler ar avea o scuză ca să se descotorosească de Longhurst și de ea însăși, iar bărbatul nu făcuse nici un secret din faptul că i-ar face plăcere să scape de ei.

Bărbații ca el nu urau nimic mai mult decât dovada propriei prostii. Deși Imogen nu spusese un cuvânt personalului despre refuzul lui de a efectua procedura, Fowler tot o ținuta cu privirea lui încruntată și dezgustătoare când ea nu reușea să îi evite prezența.

Noptile ei deveniră o ceață de haos și catastrofă. Neliniștea și epuizarea o făceau neîndemânică și uitucă. Del Toro o amenințase că, dacă mai vărsa ceva pe vreun client sau dacă mai spârgea vreun vas, era nevoit să o *taxeze* ca să lucreze pentru el.

Se părea că echilibrul pe care și-l crease în viața ei devenise la fel de șubred și de nesigur precum supraviețuirea lui Trenwyth. În orice clipă, echilibrul putea fi distrus. În orice clipă, degetele ei puteau da drumul marginii prăpastiei de care se agățase cu atâta disperare, iar Imogen s-ar fi zdrobit la capătul unei căderi absurd de scurte.

– Vreo veste, fată dragă? întrebă Lord Anstruther, așa cum făcuse în fiecare zi, când ea îi aducea ceaiul și ziarul. Vreo schimbare?

Bătrânul părea mai fragil ca niciodată, marginile buzelor lui devenind vineții.

– Mă tem că nu, milord. Imogen îi dădea același răspuns și împărtășeau amândoi un moment de îngrijorare frustrată pentru Trenwyth. Respiră bine acum, poate doar puțin agitat, dar încă refuză să se trezească.

– Ei bine, *eu* refuz să mor până nu se trezește, iar acesta este ultimul meu cuvânt.

Anstruther își ridică brațele pentru ca Imogen să fi poată pune tava pe genunchi, legănându-și în același timp degetul spre tavan.

– Ați început să îi dictați edicte lui Dumnezeu? îl tachină ea.

– Doar lui Sarah, spuse el, făcându-i cu ochiul. Voi lăsa în seama răposatei mele iubite să-mi organizeze viața de apoi. Dacă Dumnezeu este omnipotent, ar trebui să știe dinainte că nu ai cum să te contrazici cu ea.

Chiar și în starea ei distrasă și obosită, năstrușnicul lord reușea să îi fure un râset.

– Sunteți sigur că este o idee bună să roștiți asemenea blasfemii în situația prezentă?

– Este singurul viciu care mi-a mai rămas, spuse bătrânul, fiind întrerupt de o râsuflare șuierătoare. Nu prea mai sunt în stare să păcătuiesc, în pat sau nu, zilele astea.

Abținându-și un zâmbet, Imogen îi aranjă pernele, îi pregăti încă o compresă pentru piept, aplicându-i-o pe o pânză caldă și umedă.

– Ai grijă de mine atât de bine, soră Pritchard, spuse el cu o solemnitate necaracteristică. Aș fi mult mai nefericit în grija altcuiva. Vezi tu, eu nu sufăr proștii, iar tu nu ești doar blândă, dar și ageră la minte și deloc ușor de surprins. O trăsătură rară printre femeile de rangul meu. Îmi amintești de Sarah a mea.

Nu era prima dată când Imogen auzea acest lucru de la el, dar complimentul nu înceta să o flateze, întrucât era evident că bătrânul își stima foarte mult răposata soție.

– Dacă binevoiești să-mi ierți grosolănia, mi-a trecut prin cap că este posibil ca tu să nu fi putut să îmi aduci schițele promise din cauza lipsei de... adică... fonduri insuficiente.

Ochii lui se feriră să o privească, în timp ce reticența lui nobilă de a vorbi despre bani îi aminti lui Imogen cât de îndepărtate erau lumile lor.

– L-am pus pe Cheever să îmi procure câteva caiete de desen, pânze și instrumente cu care poate fi îndeplinit comisionul.

Privirea lui era plină de speranță și rușinată, deopotrivă, iar Imogen nu își amintea să fi cunoscut pe cineva mai fermecător în viața ei. Cum putea ea să îi spună că preocuparea lui pentru statutul ei financiar era doar jumătate din motivul pentru întârzierea ei cu schițele? Timpul suplimentar pe care îl petrecuse îngrijindu-l pe Trenwyth deja intervenea în profesia ei clandestină de la Bare Kitten. În ochii unui bărbat de viță nobilă, câteva seri petrecute la muzeu, după ce tura ei la spital se termina, era o nimica toată. Mai degrabă o plăcere decât o corvoadă. Dacă ar fi fost după ea, bătrânul ar fi avut perfectă dreptate.

Dar viața ei era mult mai complicată decât își putea el închipui. Iar Imogen de-abia mai avea timpul sau puterea de a se plânge că nu era artista care sperase că va fi.

– Ei bine, ați reușit să mă surprindeți, Lord Anstruther, dar, cu siguranță, nu se cuvine să accept un asemenea dar.

– Nici să nu aud, spuse bătrânul, strâmbându-se ca atunci când își înghițea tincturile amare de la spițer. Când ai vârsta și rangul meu, draga mea, orice excentricitate îți este permisă.

Cuvintele lui îi smulseră încă un râset, deși acesta fu umbrit de regret.

– Te-aș recompensa pentru timpul tău, desigur.

Bătrânul își dresе glasul, simțindu-se din nou jenat de menționarea fondurilor.

În inima ei era atât de multă recunoștință pentru blândețea lui, încât o durea pieptul, la propriu.

– Nu este deloc vorba de asta, milord, doar...

Dr. Longhurst dădu buzna în salonul privat al lordului, fără să bată la ușă măcar, sperându-l și provocându-i o criză de tuse.

– Soră Pritchard! Trenwyth! S-a trezit.

Fără să priceapă vestea, Imogen merse lângă Anstruther, dar bătrânul îi făcu semn să plece.

– Du-te, spuse el, șuierând. Ți-am spus... El va asculta... de Sarah.

Din nou, lordul arată spre tavan.

Aproape că fu suficient să o facă să creadă, în timp ce Imogen îl urmă pe dr. Longhurst pe coridor.

Ușa salonului lui Trenwyth era deschisă, iar lumina se revărsa dinăuntru odată cu o cacofonie de voci. Dr. Fowler era în salon, Imogen își dădu seama când îi auzi vocea dând ordine celorlalți angajați din salon. William intră înaintea ei cu o tavă cu ceai și supă.

Toată hărmălaia fu înăbușită de sângele ei, care îi pompa asurzitor în urechi, în timp ce teama lui Imogen se declanșă la fel de puternic precum euforia sa. Dacă Trenwyth își amintea de ea? Îi recunoscuse vocea ca fiind Ginny, în delirul lui febril. O strigase, o visase, se agățase de ea de parcă ar fi fost salvarea lui, iar recunoașterea acelui fapt îi evoca o speranță străină și ridicolă.

Dar... dacă în stare conștientă, ea nu era nimic mai mult pentru el decât o târfă? Dacă el îi dezvăluia secretele într-o cameră plină de superiorii ei? De bărbați. Imogen ar pierde totul.

La fel de repede pe cât răsărise teama, Imogen o alungă. Cum putea să se gândească la ea însăși într-un asemenea moment, când un om pe care luptase să îl salveze răzbise în mod miraculos?

Pentru că nu trebuia să se gândească doar la ea însăși. Trebuia să își întrețină mama și să își protejeze sora. Ele nu aveau pe altcineva. Se bazau în totalitate pe ea.

Dr. Fowler trimisese după sora lui Trenwyth, Lady Russell, dar femeia călătorea cu soțul ei pe continent și nu auziseră nimic de ea.

Ceea ce însemna... că nici Cole nu avea pe nimeni.

„Nu este adevărat“, decise în sine ea Imogen. O avea pe ea și, sub nici o formă, nu avea de gând să îl lase să treacă singur prin recuperarea lui îngrozitoare. Avea să îl îngrijească și să îl însănătoșească. Avea să fie sursa lui de putere și curaj. Nici o parte din ea nu avea să îi fie negată. Ajutorul ei, corpul ei, mâinile ei, *inima ei*, dacă el le voia.

Imogen știa că o parte din inima ei era deja a lui, încă din noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună. Avea să fie nevoie de puțin mai mult decât de o vorbă bună și acel zâmbet devastator ca să o convingă să se abandoneze pe deplin în mâinile lui puternice.

Mâna. Cole avea doar una. Ea avea să îl ajute să se obișnuiască și cu acest lucru. Avea să îi aducă orice el nu putea să ia. Avea să...

Toate gândurile ei conștiente se împrăștiară asemenea unui stol de păsări speriate când Imogen ajunse în pragul ușii salonului.

Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, nu l-ar fi recunoscut. Da, recunoștea bărbia pe care tocmai i-o bărbierise în dimineața aceea.

Cole se încapățana cu un aer aristocrat să reziste ceștii de ceai pe care William i-o dusesese la buze, ținându-le strâns închise. Părul avea nevoie de o tunsoare, deși Imogen i-l spălase și i-l aranjase conform stilului care era la modă. Îi cădea peste ochii care nu semănau deloc cu privirea aceea arzătoare pe care și-o amintea ea. Acum erau mai mult sălbatici decât aprigi, dar și posomorâți. Posomorâți și goi. De parcă tot ceea ce îl făcuse cândva Collin Talmage, duce de Trenwyth, îi fusese luat, lăsând în loc doar această creatură grosolană.

În jurul lui păreau să se adune umbre care nu aveau nici o legătură cu faptul că Molly trăsese draperiile pentru a-l proteja de soarele amiezii de primăvară.

– Excelență, spuse Longhurst, îndrumând-o pe Imogen în cameră. Ați prefera să vă convingă sora Pritchard să vă beți ceaiul sau supa?

Incapabilă să respire, Imogen se holba la el cu gura căscată.

Ochii lui Trenwyth o studiară vag și reveniră asupra lui Longhurst. Bărbatul o privise doar pentru o fracțiune de secundă, dar fu suficient pentru ca picioarele lui Imogen să se înmoaie și să tremure. Nu din motivele pe care ea le prevăzuse mai devreme. Ochii aceia, cândva atât de ageri și plini de o încredere acaparatoare, fără pic de durere, erau acum doar hăuri nemărginite.

– De ce m-ar convinge?

Glasul lui sec semăna cu un mârâit, dar nu avea pic de inflexiune.

– Chiar așa, de ce? bombăni Fowler, stând aplecat asupra celui, cu brațele încrucișate – o postură destul de defensivă, își spuse Imogen.

Ea se înfioră, dar nu se mișcă, incapabilă să își ia ochii de la el. Era viu. Treaz. Brațul lui stâng, încă bandajat strașnic, îi era adus la piept cu ajutorul unei fâșii de bandaj ce îi cobora pe umărul lat. Își recăpătase puțină culoare pe pielea crăpată și asprită de vreme.

Trenwyth era bătut, zgâriat, plin de vânătăi, dar încă la fel de chipeș pe cât și-l amintea ea.

– Sora Pritchard este motivul pentru care sunteți în viață, îl informă Longhurst.

– Cu chiu, cu vai! Fowler își desprinsese brațele de la piept, punându-și-le în șolduri, încordate.

– Ea singură v-a pus diagnosticul, continuă Longhurst. Noi toți am crezut că aveți tifos. Ea s-a luptat pentru dumneavoastră. Pentru supraviețuirea dumneavoastră. Și a învins, evident.

Capul lui Trenwyth se răsuci pe gâtul lui cu o târăgănare aproape nefirească, până când, într-un final, îi aruncă lui Imogen o privire încruntată, care îi îngheță sângele în vene.

– Da?

Ea nu citi recunoștință în trăsăturile lui, ci acuzație.

În schimb, privirea lui Longhurst radia de o căldură necaracteristică lui.

– Trebuie să fie feliicitată și apreciată, murmură el.

Nimeni nu spuse nimic pentru un moment îndelungat foarte stânjenitor.

Conștientă de uniforma ei mohorâtă și de părul încălțit de sub boneta ei, Imogen își netezi șorțul în timp ce pași spre el, încercând să îi atragă atenția asupra ei din nou.

– Dacă nu vă place ceaiul acesta, v-aș putea aduce altul...

– Nu vreau nimic de la tine, spuse sec Trenwyth, fără să o privească. Urăsc ceaiul. Voi bea cafea.

Rănită, Imogen făcu un pas înapoi. Nu se așteptase deloc la asta.

– Substanțele stimulante nu sunt recomandate pentru pacienții care au suferit recent o intervenție chirurgicală, îl informă Longhurst. Poate în timp...

– Unde este omul meu?

Ochii reci și duri ai lui Trenwyth cercetară chipurile tuturor din încăpere, mai puțin pe al ei.

– Cine? întrebă Fowler.

– Sean O'Mara, valetul meu, s-a întors din...? Pentru o clipă, ducele păru confuz, apoi ferm, de parcă și-ar fi amintit ceva, până când umbrele și dușmănia se adunară în jurul lui asemenea unei mantii. Trăiește? întrebă el încordat.

– Vom trimite imediat după el, Excelență. Longhurst făcu o plecăciune și îl privi intens. Acum lucrează pentru Scotland Yard, subalternul lui Sir Carlton Morley. Între timp, permiteți-i sorei Pritchard să vă administreze tinctura cu opiu. Pentru durerea de la încheietură.

Trenwyth își dezveli dinții într-un rânjet crud.

– Gogomana aia palidă nu se va apropia de mine, nici unul dintre voi n-o s-o facă, doctorilor.

– Poftim? Longhurst vorbi de parcă îi porunceă să îi dea o explicație.

– Nu mă veți droga ca să îmi luați mințile, nu când tocmai mi le-am recăpătat.

Ducele întâlni privirea provocatoare a lui Longhurst cu o deza-probare sumbră.

– Dar brațul dumneavoastră, spuse Imogen, incapabilă să se abțină să obiecteze. Durerea va fi de neînchipuit de îndată ce va trece efectul laudanumului deja administrat. Mai rău decât acum. Veți vrea să vă luați toate măsurile de precauție împotriva durerii.

Probabil că durerea îl făcea să se comporte astfel, pentru că nu era Trenwyth pe care și-l amintea ea.

Ochii lui erau plini de dispreț când o privi din nou.

– Nu trebuie să-mi închipui cum va fi. Crezi că mă tem de durere?

Imogen își aminti numeroasele cicatrici și răni, care, chiar acum, îi transformau corpul într-o hartă a torturii. Desigur, după ce trecuse prin atâtea grozăvii, cum putea să rămână neschimbat?

– Nu, Excelență, dar poate un anestezic local? Aș putea...

– Ai făcut destule. Ieși!

Longhurst făcu un pas protector spre ea, încruntat și nedumerit.

– Excelență?

– Toată lumea. *Afară!* Ceașca pe care William o pusese înapoi pe tava lui se sparse în bucăți de peretele din spatele ei, chiar deasupra capului său, stropi calzi udând-o pe Imogen. Aduceți-mi-l pe O'Mara! urlă Trenwyth, răsturnând tava cu o lovitură puternică.

Molly țipă și ieși grăbită pe coridor.

În timp ce Longhurst și William se năpustiră să îl imobilizeze pe ducele furios, Fowler o înșfăcă de braț pe Imogen, care rămăsese fără cuvinte, și o trase pe coridor.

– Strânge-ți lucrurile, domnișoară Pritchard, nu mai lucrezi pentru spitalul St. Margaret Royal.

Încă prea uluită pentru a putea vorbi, Imogen clipi confuză și privi cearcănele de sub ochii înverșunați ai lui Fowler pentru o clipă prea mult.

– Dar... ce-am făcut?

– Ești concediată pentru insubordonare gravă.

Prelungi litera „s” asemenea unei vipere, ca și cum i-ar fi făcut plăcere să rostească acele cuvinte tăioase.

– Vă referiți la cazul ducelui?

– Ți s-a spus s-o lași baltă, să-l lași în pace, iar tu ai luat-o intenționat pe la spatele meu și l-ai convins pe Longhurst să efectueze o procedură fără permisiunea mea.

– Dar a supraviețuit datorită procedurii, ripostă ea.

– Nu contează, dacă următorul pacient moare pentru că tu ai impresia că, dacă ai avut dreptate o dată, știi mai multe decât doctorii de gardă? Comunitatea medicală din Londra este deja chinuită de prea mulți îngeri ai morții, soră Pritchard, nu avem nevoie de încă unul.

El se referea, desigur, la infirmierele care adesea își eutanasiau pacienții în stadii terminale sau cu boli cronice. Unii le numeau îngeri, alții criminale.

Ea nu era nici una, nici alta.

– Vă rog, dr. Fowler, îl imploră. Nu am făcut niciodată așa ceva. Aceasta e prima și – promit – ultima dată când nesocotesc un ordin. Nu se va mai repeta. Jur. Nu mă concediați. Am o familie de întreținut.

– Ar fi trebuit să te gândești la familia ta înainte să mă faci de râs. Îi eliberă brusc brațul, iar Imogen se poticni. Molly, cheamă tot personalul auxiliar și toate infirmierele la acest etaj. Vom avea nevoie de ajutor ca să îl imobilizăm pe Trenwyth, iar cineva va trebui să o conducă pe domnișoara Pritchard afară din instituție.

– Da, doctore.

Molly îi aruncă lui Imogen o privire antipatică în timp ce se grăbea să îndeplinească ordinele.

Ochii lui Imogen căzură pe ușa salonului lordului Anstruther, de-a lungul coridorului.

– Îmi permiteți măcar să îmi iau la revedere de la...

– Îți permit să faci ce vrei dumneata, domnișoară Pritchard, atâta vreme cât nu se întâmplă în această instituție. Fowler ridică mâna în timp ce ea deschise gura ca să cerșească îndurare. Înainte să vorbești, nici să nu te gândești să ceri recomandări, pentru că nu vor veni. O zi bună, domnișoară Pritchard.

Înlocui „soră” cu „domnișoară”, pentru a fi clar că ea nu mai deținea acea titlatură.

O, Dumnezeule, nimic nu decursese așa cum sperase ea sau cum se temuse. Cea mai mare teamă a ei nu ar fi trebuit să fie că Trenwyth avea să își amintească de ea, ci că nu avea să o recunoască deloc.

Capitolul 7

Imogen nu își aminti că își lăsase lucrurile în dulapul ei de la spital decât la jumătatea turei ei la Bare Kitten. Nici măcar nu își

amintea cine o condusese afară. De-abia simțise ploaia rece după o oră în care rătăcise pe străzi. Scepticismul lăsase loc amorțelii, apoi disperării. Nu se îndurase să se întoarcă acasă. Nu suporta să își vadă mama încercând să țină casa în ordine, să gătească și să meargă la cumpărături cu genunchii ei reumatici, care nu mai voiau s-o asculte. Nu suporta să o vadă pe sora ei, draga și frumușica Isobel, încercând să arate prezentabilă pentru școală, iar ea să îi spună că s-ar putea să fie nevoie să meargă să lucreze la fabrică. Nu își putea confrunta eșecul în ochii lor. Imogen îi salvase viața unui duce bogat și nerecunoscător și, făcând acest lucru, pierduse singurul venit care le ținea pe linia de plutire. Fu uimită de cât de mică era distanța dintre St. Margaret, în West End, și Bare Kitten, pe St. James's Street – cu toate acestea, păreau totuși să ocupe lumi complet separate.

Lumea ei acum era doar aceasta, se gândea Imogen în timp ce privea în jur, la opulența învechită a locului pe care îl ura. Măturând gunoaie și un pahar spart de pe podeaua dezgustătoare, Imogen se luptă din răspuțuri să nu urască pe toată lumea. Pe tatăl ei, pentru că le lăsase în postura aceasta josnică. Pe sora ei, pentru că era mai mică și mai inocentă și avea nevoie să fie protejată. Pe mama ei, pentru că era slăbită și bolnavă și se baza pe ea. Pe dr. Fowler, pentru mândria lui irațională și condamabilă. Pe Trenwyth, pentru că făcuse dragoste cu ea. Pentru că o făcuse să țină la el. Pentru că nu o recunoscuse.

Și, mai presus de toate, pe ea însăși. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, era vina ei.

– Dacă tot ești pe jos, în genunchi, de ce nu cureți și asta cu gura ta? îi sugeră bețivul care spărsese paharul și își cuprinse libidinos șlițul în mâini.

Tovarășii lui izbucniră într-un râs disproporționat față de inteligența lor, așa cum era de așteptat din partea unei mese de bețivi.

Imogen se ridică, având mătura într-o mână și fârașul în cealaltă.

– Vă aduc alt pahar, se offeri ea sec, încercând să evite priveliștea dezgustătoare a salivei din barba lui.

Dădu să plece spre coșul de gunoi din spatele barului.

– Cât vrei pentru asta, del Toro? Bărbatul o plesni peste fund când ea trecu pe lângă el. Pare ascultătoare. Îmi place asta.

Del Toro își savura un trabuc importat într-un colț și se opri.

– Ea e fluturașul meu care se ocupă de servire, răspunse el nonșalant. Nu este de vânzare, Barton. Dar servește-te cu oricare

dintre pisicuțele mele, domnule, la reducere, dacă tot este o noapte plictisitoare.

– Nu e de vânzare, auzi! Toată lumea e de vânzare! ripostă Barton. Plătesc, doar spune-mi cât costă.

Ochii lui del Toro licăriră când o privi pe Imogen, aruncându-i un zâmbet secretos, care îi îngheță sângele în vene.

– Cineva a plătit douăzeci de lire pentru ea, spuse el, suflând un cerc perfect de fum. Poți s-o ai pentru aceeași sumă.

– Ha! Mănânci rahat, del Toro. Nu merită douăș' de șilingi, cu țâțe așa mici.

– Bag mâna-n foc. Del Toro se bucură de propria lui poveste cu un hohot strașnic de râs. Crede-mă sau nu.

– Cine-a fost prostu' de-a plătit? îl provocă Barton.

– Haide, Barton, ce-ar crede nevastă-ta dacă mi-aș divulga clientela? Fără îndoială, del Toro nu avea scrupule, dar avea minte. În afacerea mea, un bărbat trebuie să fie discret.

Îi făcu cu ochiul lui Imogen, dar gesticulă din cap spre bar, poruncindu-i în tăcere să se întoarcă la muncă.

Aruncând cioburile de sticlă în coșul de gunoi, Imogen puse deoparte mătura și fărașul, apoi reumplu un pahar pentru odiosul domn Barton.

– I-l duc eu, Ginny. Jeremy Carson îi aruncă acel zâmbet blând și copilăros al lui și, nu pentru prima dată, Imogen observă că ochii lui de cobalt păreau să fi văzut multe. Mă ocup eu de masa ta dacă te ocupi tu de aia, deși nu știu dacă îți fac o favoare.

Arătă spre o baltă de vomă sub o masă de bărbați bătrâni și veșnic nemulțumiți, care decisese că acum era un moment bun să ceară nota de plată.

Oftând, Ginny hotărî că mai degrabă curăța voma decât să servească un excrement uman precum domnul Barton.

– Este lună plină în noaptea asta, spuse gânditor și serios Jeremy. Se spune că îi face pe oameni să facă lucruri stranii și groaznice. Ar fi bine să te păzești, Ginny.

– Mulțumesc, Jeremy.

Reuși să îi ofere un zâmbet recunoscător și plecă în căutarea unei găleți.

Imogen își petrecu noaptea meditănd asupra situației sale neplăcute. Chiria trebuia plătită într-o săptămână, iar ea nu avea banii necesari. Cămara era plină – mă rog, cât putea fi de plină, ca de obicei, iar ele nu aveau să moară de foame dacă erau chibzuite cel puțin două săptămâni. Poate ar putea aplica pentru un alt post

de infirmieră la un alt spital. Nu avea recomandări, dar, dacă nu se înșela, dr. Longhurst o respecta. Poate ar reuși să îl convingă să îi scrie o scrisoare neoficială de recomandare.

Gândul acesta o înveseli puțin în timp ce goli coșurile de gunoi în tomberonul de pe alee, din spatele bordelului. O durea brațul de la cât și-l întinsese pentru a-și ține șalul în loc peste peruca mare, ca să nu i se lase buclele de la ploaie. Tot ce trebuia să facă era aștepte ca dr. Longhurst să își termine tura la spitalul St. Margaret și să îl abordeze la plecare. Putea chiar să scrie ea scrisoarea pentru el și să îl convingă să o semneze; astfel nici nu ar mai trebui să se bazeze pe el să își amintească...

Mâini aspre o înșfăcăre de ceafă și o aplecară înainte, forțând-o să stea cu capul deasupra pubelei urât mirositoare.

Imogen țipă, dar un trup masiv se aplecă peste al ei, iar o mână îi acoperi gura, forțând-o să inhaleze duhoarea gunoiului.

– Dacă nu ești de vânzare, atunci o să te iau gratis.

Răsuflarea lui Barton mirosea a țigări și a gin, o duhoare care putea rivaliza cu cea a gunoiului. Teama, sila și putoarea îi făcură greață, fierea urcându-i în gât. Imogen înghiți gustul amar împreună cu un țipăt, știind că nici unul nu ar ieși din gura ei acoperită.

Încercă să îl muște, să se tragă înapoi astfel încât marginea coșului de gunoi să nu îi zgărie pielea sensibilă de pe abdomen, dar el îi smuci capul în lateral atât de brutal, încât Imogen se temea că bărbatul avea să îi rupă gâtul dacă mai încerca o dată.

– Dacă te împotrivești, o să te fac să regreti. Țipă și te las lată, o avertiză el și începu să îi ridice fusta la spate.

Dacă Imogen nu i se împotrivea, avea să regrete toată viața.

Simțindu-se vlăguită, își înghiți din nou repulsia și întinse mâna în gunoi, cotrobăind cu disperare, până găsi ceea ce căuta. Un ciob de sticlă din paharul pe care el îl spărsese mai devreme.

Strângându-l în palmă, Imogen așteptă ca el să se miște pentru a-și descheia pantalonii. Când Barton o făcu, se întoarse și ea și îl lovi. Ciobul o răni și pe ea la mână, dar Imogen știu că își atinseșe ținta când el gemu și o eliberă. Arma improvizată îl străpunse în coaste, sub braț. Lovitură dureroasă, dar nu fatală.

Nu suficient de adâncă.

În acel moment, o lovi și el, pumnul lui dur spărgându-i buza și trântind-o pe pietrele murdare ale aleii. Imogen începu să vadă scântei negre dansându-i în privire și se luptă să rămână conștientă în timp ce strângea în mână ciobul ascuțit.

– Chiar și legea știe că nu poți să violezi o târfă, bolborosi el, aplecându-se asupra ei cu pumnul strâns, pregătit să lovească din nou. Când o să termin, tu o să...

Imogen nu îi permise să își încheie amenințarea. Aruncându-se înainte, îi înfipse ciobul în gât, chiar deasupra claviculei. El țipă și se îndepărtă de ea, lăsând ciobul gros în mâna ei încheștată.

Sânge cald din rana lui o stropi pe Imogen, până când el își acoperi tăietura cu mâna, oprind sângerea.

Îngrozită, disperată, Imogen țâșni pe lângă el, sperând să scape.

– Stai!

Barton se întinse după ea, mâna lui mătăhăloasă înșfăcându-i șalul. Trăgând cât de tare putu, rămase cu șalul în mână.

Dând drumul ciobului din strânsoare, Imogen se întinse spre ușă, pregătită să meargă după ajutor.

– M-ai omorât, icni Barton, în timp ce se sprijinea de peretele de cărămidă, apoi se prelinse pe alee. Sângele îi curgea pe cămașă, pe vestă. Atât de mult sânge. M-ai omorât, curvă vicleană.

În glasul lui nu era pic de furie, doar uimire, de parcă nu îi venea să creadă.

Imogen știa că Barton avea dreptate. Dacă nu primea ajutor în câteva minute, avea să sângereze până la moarte, acolo pe alee. Dar dacă ea chema ajutor, iar el nu supraviețuia, putea fi spânzurată pentru moartea lui.

Ușa dinspre alee se deschise brusc, iar ochii luminoși ai lui Jeremy se căscară când aproape se ciocni de ea.

– Ginny? Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Mâna lui poposi pe umărul ei, brațele lui subțiri fiind destul de lungi pentru a acoperi distanța dintre ei.

– Scârba m-a-njunghiat, o acuză slăbit Barton. Adu doctorul, altfel sunt terminat.

– Da, adu ajutor, spuse Ginny; pieptul îi gâfâia de parcă ar fi alergat cinci kilometri.

Revelația că era la fel de moartă precum bărbatul care o atacase îi înfierbântă picioarele, parcă îi luaseră foc. Trebuia să fugă. Trebuia să își avertizeze familia.

Răsucindu-se, se eliberă de sub strânsoarea mâinii lui Jeremy pe umărul ei, își ridică poalele rochiei și o rupse la fugă.

– Ginny, așteaptă!

El dădu să o apuce din nou de umăr, dar rămase cu peruca ei neagră încălțită pe degetele lui. Imogen privi o singură dată înapoi în timp ce fugea. Îl văzu pe Barton, de-abia mai fiind conștient, rezemat

de perete, și pe Jeremy holbându-se la peruca din mâinile lui cu o aversiune îngrozită, de parcă ar fi luat un animal mort de pe capul ei.

El ridică privirea spre ea, nedumerirea și neîncrederea amestecându-se în ochii lui tineri, iar Imogen știa ce vedea Jeremy. Părul ei, aur amestecat cu căpșune – cum ar spune mama ei – căzându-i pe umeri și devenind mai închis la culoare din cauza umezelii.

– Cheamă ajutor, strigă ea din nou, apoi dispăru în ploioasa noapte londoneză.

Capitolul 8

Imogen nu se opri din alergat până când plămânii nu amenințară să îi explodeze. Străzile nu erau foarte populate din pricina orei târzii și a vremii, dar nu erau pustii. De două ori fusese nevoită să se întoarcă din drum de pe aleile care păreau periculoase, pentru a evita vreo patrulă de poliție. Norocul ei că ploaia îi făcea pe majoritatea trecătorilor să își păstreze privirile plecate pe drum, de sub pălăriile sau umbrelele lor.

Își trase sufletul adăpostindu-se sub o streășină întunecată, vizavi de gară. Plecând privirea, icni când văzu atât de mult sânge pe propriile mâini, fără să fie al ei. Le întinse afară, în ploaie, privindu-le și tremurând, în timp ce potopul încerca să îi spele palmele deschise, transformând fâșia roșiatică într-un rozaliu acuarelă. Tăietura nu era adâncă, dar începuse să zvâcnească, acum că frica ei mistuitoare se potolise, devenind o durere chinuitoare.

Se sprijini un moment de perete, ca să poată gândi. Ca să poată respira.

Imogen ar fi vrut să dea fuga acasă, să își avertizeze familia, dar le-ar speria pe mama și pe sora ei, arătând astfel. Nu doar pe jumătatea îmbrăcată, dar și murdară de sângele unui bărbat.

Un bărbat pe care îl ucisese.

Nu doar că le-ar supăra și le-ar face de rușine, dar poliția avea să vină după ea de îndată ce ele ar fi chemate la Bare Kitten. Del Toro nu ar proteja-o, de acest lucru era convinsă.

Oare ar trebui să le avertizeze? Ar trebui să aștepte?

Îl omorâse pe Barton? Răspunsul ar face diferența între o celulă în închisoare și ștreang.

Buza începu să o doară în locul unde o lovise bărbatul și avea gust de ploaie și cupru când o atinse cu limba. Ploaia îi spălase sângele lui Barton de pe piept, dar nu și petele de pe corsetul ei cu decolteu jos. Nu avea șalul cu care să se acopere, iar frigul îi pătrundea în oase. Apa îi transformase părul în șuvițe greoaie, iar Imogen nici nu voia să se gândească la cum arăta, probabil, machiajul ei.

Nu avea încotro să fugă, pe nimeni la care să meargă. Nu avea cum să se urce în trenul acela. Cu siguranță, cineva ar opri-o în starea în care era.

Dacă nu cumva... se putea schimba și curăța. Își lăsase lucrurile la spital. Știa că avea o rochie neagră curată, de uniformă, în dulapul ei, și, dacă tot ajungea acolo, își putea îngriji palma și buza și spera să își facă și un plan de bătaie. Mai avea în dulap și câteva monede, în caz că avea nevoie de o gustare sau să cumpere un bilet de tren.

În acest moment, doar câteva infirmiere din tura de noapte și un doctor aveau să fie la acolo. Secțiile spitalului nu erau supraaglomerate pe moment, iar zgârcitului de dr. Fowler nu îi plăcea să cheltuiască fonduri pe personal suplimentar în turele de noapte.

Era posibil ca Gwen să fie de serviciu, iar Imogen era convinsă că putea avea încredere în prietena ei. În plus, nu putuse să își ia rămas-bun.

Poate ar trebui să își ia la revedere de la toți acum.

Realitatea sumbră amenința să îi înmoaie genunchii, iar Imogen știa că, dacă ar cădea la pământ, nu s-ar mai ridica. Astfel că invocă toată puterea pe care o mai avea, își aranjă șuvițele ude de păr astfel încât să ascundă pe cât posibil petele de sânge și se avântă înapoi în ploaie.

Se strecură cu ușurință în spital, știind ce uși aveau să fie nepăzite sau descuiate. Trecu pe coridoarele întunecate tăcută ca o fantomă, deși lăsă stropi de ploaie în urma ei. Șterpelind pansamente și alte provizii, se curăță și își bandajă tăietura din palmă, pentru a nu mai lăsa sânge pe nimic altceva apoi.

Când își văzu reflexia în oglindă, lacrimi fierbinți o podidiră. Îi părjolară obrajii amorțiți și reci în timp ce i se prelinseră din ochi. Nu plânsese pentru bărbatul pe care era posibil să îl fi ucis. Nici pentru durerea rănilor ei sau pentru frigul ploii. Cu siguranță, se așteptase să plângă la ideea de a-și pierde familia, viața, dar ochii fuseseră singura parte din ea care rămăsese suspect de uscată în timp ce Imogen alergase prin ploaie.

Până acum.

Până zări masca palidă, suptă și îngrozită care o privea înapoi de deasupra lavoarului. Creionul cu care își conturase ochii și își accentuase genele i se scurgea până pe bărbie. Buza de sus îi era despicață și umflată, fiind acum de două ori mai mare decât dimensiunea normală, dar doar pe partea stângă. Nu mai sângera, ceea ce era o alinare mărunță. Părul ei blond, încălzit de ploaie, îi atârna în șuvițe încurcate.

Sânge. Sângele îi păta corsajul de un albastru pal, aproape transparent, al rochiei. Transformase materialul diafan într-un violent câmp de bătălie.

Un suspin fugar îi scăpă din piept în timp ce luă o cârpă și un săpun și începu să se curețe. Tremură violent când își scoase la iveală pistrii de sub pudra pe care o folosise pentru a-și transforma tenul într-un porțelan impecabil. Lacrimile dăduseră ochilor ei căprui o nuanță mai accentuată, fiind acum aproape verzi. Când termină, Imogen o recunoscă pe femeia palidă și ștearsă care o privea din oglindă. Cu ochii mari și tremurând. Un nas ascuțit coborând spre gura ei schimonosită de durere și frig, buza ei umflată căpătând deja proporții comice.

„Gogomana aia palidă.“ Nu așa o numise Trenwyth? Imogen se întrebă ce ar spune el dacă ar vedea-o acum. Chiar era palidă. Și sfrijită. Umerii îi erau ca niște unghiuri ascuțite, iar claviculele amenințau să îi iasă prin piele.

Ceva se involbură în stomacul ei. Ceva atât de dezolant și de trist, încât Imogen icni. Moartea viitorului ei, poate. Amărăciunea unei amintiri fericite transformându-se în cenușă.

Trăgând aer în piept pentru a-și face curaj, Imogen merse la dulapul ei, îl deschise și găsi...

Nimic.

Nu tu rochie, nu tu săculeț cu un penny și jumătate. Fără ciorapi în plus, jupoane sau șorțuri. Cineva îi luase lucrurile sau i le aruncase la gunoi.

Lui Imogen i se tăie răsufierea, iar ultima ei fărâmă de speranță se stinse.

Brusc, știi ce avea de făcut și se ura pe sine pentru asta. Chiar în timp ce se ridica, își adună faldurile umede ale fustei și porni pe vârful picioarelor, ura din tot sufletul că era nevoită să comită o asemenea infracțiune. Dar gândul că sora ei ar putea muri de foame o făcu să urce primul etaj, iar imaginea mamei ei năruindu-se la aflarea veștii crimelor fiicei ei o împinse și spre al doilea etaj.

Lord Anstruther, acel bărbat drag, minunat, muribund fusese întotdeauna amabil și generos cu ea. Iar Imogen era pe punctul de a-l jefui.

În sertarul de lângă patul lui, bărbatul ținea ceea ce el numea „un săculeț pentru fleacuri”. Destule monede pentru a da bacșiș unui curier sau de a-l trimite pe valetul lui să aducă sau să cumpere ceva.

Destule monede pentru a-i întreține familia lui Imogen o lună întreagă. Chiar mai mult, dacă făceau mai multă economie decât de obicei. Ar putea să o abordeze pe sora ei în drum spre școală și să îi dea banii, luând și ea suficient cât să poată pleca din oraș și să gândească un plan pentru mai departe.

Era tot ce putea face acum. Anstruther de-abia ar observa absența monedelor, dar acei bani le puteau cumpăra mai mult timp lui Imogen și lui Isobel pentru a-și da seama care era pasul următor.

Covoarele și potopul de afară înăbușeau sunetele pașilor ei în timp ce Imogen se strecură pe coridorul etajului al patrulea. Apa de ploaia încă lipăia în pantofii ei, dar nu atât de tare ca înainte. Lui Imogen nu îi venea să creadă ce era pe cale să facă. Că îndrăznise doar să ia în calcul o faptă atât de deplorabilă.

Și totuși, iat-o la etajul patru.

Salonul lui Anstruther era foarte aproape de camera infirmierelor, care era ascunsă în spatele unei alte camere, iar Imogen încetini, mergând pe vârfuri, pe măsură ce se apropia. Tresări când clanța ușii lordului se deschise, apoi se strecură înăuntru și închise ușa cu foarte mare precauție.

Pentru că draperiile erau trase pentru a nu dezvălui noaptea furtunoasă, întunericul din salon era deplin. Imogen prefera să fie astfel. Se ocupase de saloanele acestea în întuneric ani de zile.

Respirația șuierătoare a lordului Anstruther îi frânse inima. Imogen înaintă încet, tremurând mai degrabă de teamă decât de la hainele reci și ude pe care le purta. În tot acest timp, rostea în sine ei rugăciuni pentru liniștea și confortului bărbatului. Folosi patul lui drept reper și se strecură apoi lângă noptieră.

Era mai pricepută la asta decât se așteptase, își spuse în sine ei. Nu scoase absolut nici un sunet când deschise sertarul și își strecură degetele înăuntru, găsind rapid săculețul din mătase și trasând conturul rigid al câtorva monede. Acum trebuia doar să le ia fără să facă vreun zgomot...

– Dacă ești îngerul morții și ai venit să mă iei, fă-o rapid. Cred că ai și tu un program de urmat.

Glasul lui Anstruther, răgușit de somn, încă era brăzdat de umorul lui veșnic prezent.

Imogen încremeni și închise strâns ochii, inima urcându-i în gât, apoi plonjându-i în stomac.

Un băț de chibrit scăpără, iar un fitil șuieră în timp ce se aprinse. În acel moment, Imogen știa că totul se terminase. Totul era pierdut. Anstruther avea să sune clopoțelul pentru a chema infirmiera, aceasta avea să cheme Scotland Yardul, iar bărbați cu cătușe aveau să vină după Imogen. Știa acest lucru pentru că, în timp ce conștiința ei îi striga să fugă, picioarele sale nu aveau forța de a ajunge prea departe. Imogen ajunsese la limitele capacității ei.

– Soră Pritchard? Ce înseamnă asta? Ce naiba faci? Pentru Dumnezeu, cu ce ești îmbrăcată?

Întrebările lui, rostite rapid una după alta, o străpunseră pe Imogen, care își scoase tăcută mâna goală din sertar și îl închise cu un clic sonor.

– Am venit să vă iau banii, Lord Anstruther, recunosc eu cu un glas surprinzător de ferm.

– Uită-te la mine, fată dragă.

Porunca lordului fu șoptită, dar brăzdată de o autoritate absolută, pe care o aveau doar cei născuți să dicteze.

Încet, ea se întoarse spre el, fiecare mușchi din trăsăturile ei luptându-se să rămână ferm în toată acea tensiune vibrantă. Imogen răsufli greoi în timp ce întâlnește ochii limpezi și blânzi ai lordului.

– Sunt disperată, spuse ea încordată, urând lacrima care i se prelingea pe obraz. Sunt proastă... și îmi pare rău.

– Ai sânge pe rochie, dacă poți să numești *asta* rochie. Lordul își feri privirea, fiind evident mai scandalizat de îmbrăcăminte ei sumară decât de ceea ce recunoscuse ea. Îți aparține?

Imogen avu nevoie de un moment absurd pentru a-și da seama dacă bărbatul se referea la rochie sau la sânge, dar hotărî să răspundă cu privire la a doua variantă.

– Nu, milord, sângele nu este al meu.

Lordul își luă o clipă să o studieze, ochii lui plimbându-se pe părul ei încălzit, pe buza spartă, pe rochia udă și pe mâna bandajată.

– Puteți chema autoritățile, milord, spuse ea, plecându-și ochii, incapabilă să îndure privirea lui scrutătoare. Nu vă voi împiedica.

– Ia halatul acela și acoperă-te, soră Pritchard, porunci el. Ex-pui suficientă piele pentru a da palpitații biete mele inimi. Sunt pe moarte, nu deja mort. Dumnezeu!

Grăbindu-se să se supună, Imogen îmbracă halatul cald și și-l strânse pe corp.

– Acum, continuă el. Nu voi chema autoritățile dacă îți tragi scaunul acela lângă mine și îmi spui de ce te-am prins cu mâna în săculețul meu, al cui este sângele de pe rochia ta, cine te-a lovit și de ce ești îmbrăcată ca... mă rog, de parcă ai dansa pentru bani.

Poate pentru că, în toată viața ei, cunoscuse mulți bărbați care se autointitulau gentlemen, dar ea nu întâlnise niciodată înainte unul care să fie cu adevărat gentleman. Cineva care să îi spună să se îmbrace, nu să se dezbrace. Care să folosească un eufemism, în loc să o numească târfă. Surprinsă și umilă, Imogen făcu exact cum îi spusese lordul.

Își spuse povestea pe nerăsuflăte, ca pe o ultimă confesiune. Îi povesti despre mama și sora ei, despre apartamentul lor cu două camere, care mirosea a pește și a disperare. Despre datoria tatălui ei și despre servitudinea neplătită la Bare Kitten. Îi spuse despre cum fusese concediată de la spital, despre cum fusese atacată și despre probabilul cadavru pe care, poate chiar în acel moment, îl lua de pe alee.

Anstruther o ascultă fără să o întrerupă. Doar mustața lui zvâcnea din când în când, în timp ce el scotea sunete de durere.

Imogen nu plânse până nu ajunse la partea în care plănuiise să fure de la el. Să îi ia banii și apoi să îi iasă în cale lui Isobel în drum spre școală, dându-i banii și dispărând, sperând să găsească un loc în care să nu o cunoască nimeni. La această parte, lacrimile îi curseră nestingherite. Lacrimi de rușine, de amărăciune și de neputință.

Lordul rămase tăcut pentru o clipă după ce ea își încheie povestea, iar Imogen nu se putea convinge să îl privească. Nu știa exact de ce, dar nu îl incluseră pe Trenwyth în povestirea ei. Nu menționă deloc noaptea petrecută cu el sau conexiunea pe care o avuseseră până când el revenise din morți un om rău și schimbat.

Imogen știa că dacă menționa și acel regret, analizându-l, avea să se facă definitiv de rușine, fără vreo șansă de izbăvire.

– Cât este ceasul? întrebă încet Lord Anstruther.

Imogen clipi, ștergându-și obrazii.

– Poftim, milord?

– Fie este foarte târziu, fie foarte devreme, care variantă?

Gesticulă spre ceasul de buzunar de pe noptieră, iar Imogen i-l dădu.

– Foarte devreme, bombăni el, apoi se întoarse și o privi în ochi. Ascultă-mă, domnișoară Pritchard, ai două opțiuni.

Imogen înghiți în sec, dar rămase tăcută.

– Îți voi da săculețul cu toți banii din el și te voi lăsa să pleci chiar acum, dar te avertizez că nu vei ajunge prea departe.

Blândețea ofertei lui o umili și o ului deopotrivă. Imogen îl privi lung pentru o clipă, de-a dreptul uimită.

– Care... care este a doua opțiune? Aproape că îi fusese teamă să întrebe.

Mustața lui se înalță odată cu un zâmbet viclean.

– Să te măriți cu mine, desigur.

Capitolul 9

Londra, mai 1879, aproape doi mai târziu

Cole voia să scoată lama din oțel pe care și-o atașase pe interiorul protezei și să o înfigă în gâtul muscular al lui Liam Mackenzie. Nu pentru că marchizul de Ravenscroft era dușmanul lui. Pur și simplu, fiecare cuvânt care ieșea din gura fostului său comandant curgea precum acidul în vidul întunecat și pustiu în care fusese cândva inima lui.

– Îți zic, Trenwyth, e ca și cum n-ar fi existat niciodată. Scoțianul se servi cu scotch din propria distilerie, ținut într-o carafă de cristal în bufetul din biroul privat al lui Cole. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, dacă n-ai fi așa de neabătut, aș crede că ea a fost doar un vis. O născocire a imaginației pe care-ai invocat-o ca să te țină întreg la cap în iadu' ăla.

Cole se întoarse cu spatele și își descheie câțiva nasturi de sus ai cămășii, nevrând ca masivul marchiz să îl vadă sufocându-se de propria dezamăgire.

„Unde ești, Ginny?”

– Începe să *pară* ca o fantomă, mărturisi el. Am trăit o viață întreagă în cei trei ani de când eu și ea...

Mergând lângă fereastră, trase draperiile și își sprijini antebrațul de pervaz, evitându-și reflexia.

– A trecut atât de mult timp, băigui țâfnos Ravenscroft. De ce te chinui insistând cu căutarea asta fără speranță?

– Poate că m-am obișnuit cu chinul. Ochii lui refuzau să se concentreze asupra tabloului dinaintea sa, privind, în schimb, imaginile întunecoase și însângerate ale trecutului. Închisoarea aceea. Iadul acela. Ea mi-a oferit o frântură de rai acolo. A ocupat un colț în mintea mea, în care ei nu au putut pătrunde. Pe care nu mi l-au putut răpi. Ea este încă acolo, dar până și eu încep să mă tem că a fost doar o iluzie. O halucinație. Ceva... Cineva de care aveam nevoie atunci, dar care nu a existat niciodată cu adevărat.

Să se întindă după ea era ca și cum ar încerca să prindă marea cu mâna goală.

– Am petrecut atât de mult timp căutând-o, și totuși mă tem că aș trece pe lângă ea pe stradă fără să o recunosc.

Ginny. O fantasmă frumoasă, cu părul negru precum pana corbului. Trăsăturile ei se încețoșară, până când Trenwyth nu mai rămase decât cu atribute care să o descrie, dar nu și cu imaginea ei. Umbrită de băutură, întuneric și de trecerea prea multor zile, amintirea pe care o avea despre ea era încă vie oriunde în trupul lui, dar nu și în ochii săi. Încă își amintea cât de mică era ea sub atingerea mâinilor lui. Aproape piele și os. Pielea ei de culoarea luminii lunii și mai delicată decât cașmirul indian. Ochii ei fuseseră atât de mari printre trăsăturile sale uscățive și delicate. De fiecare dată când încerca, Cole putea evoca blândețea pe care o zărise în adâncul ochilor ei, dorința ezitantă, teama și duioșia. Atunci, de ce nu și culoarea lor? Ea purtase atât de mult machiaj în noaptea aceea...

Își aminti tremurul dulce al vocii ei, puțin mai puternică decât o șoptă blândă, dar brăzdată de convingere și compasiune. Cât tânjea el după vocea ei acum. După acel loc liniștit dinăuntru lui în care îl dusesese ea. Cole nu mai cunoscuse până atunci o asemenea pace; iar de atunci, sub nici o formă.

O bubuitură puternică de afară îi atrase atenția, iar Cole se uită la timp pentru a o vedea pe dezgustătoarea lui vecină în grădina ei, strigând ca o nebună și scuturându-și fusta în timp ce se ferea și topăia. Un șevalet, o pânză și un scaun erau răsturnate pe jos, în frenezia ei panicată. Femeia scoase încă un chițait inuman, pe jumătate tipăt după ajutor, pe jumătate un tipăt de război, în timp ce rula o bucată de hârtie și începu să lovească disperată aerul cu ea.

Se părea că pacea îi era negată pe vecie lui Cole. Mai ales când ea locuia vizavi.

Ce naiba făcea? Se lupta cu vreo insectă, fără îndoială, presupuse Cole cu un mormăit confuz. Se trezi ținând cu insecta, atât de puternică era aversiunea lui față de femeie.

– Ei bine, fătuca nu-i de găsit nicăieri pe insulă, atâta lucru pot să-ți spun. Ravenscroft oftă îndelung. Probabil nici pe continent. Noi am căutat la Paris, Berlin, Viena, Roma, în toate locurile în care o femeie de... profesia ei ar putea încerca să își găsească norocul.

– Noi?

Cole aruncă o privire peste umăr, ridicând din sprâncene.

Bărbatul pe care îl porecliseră Demonul Scoțian ridică din umeri într-un mod care îl făcu să pară vinovat.

– Am un... asociat cu mai multe conexiuni în lume decât mine. Am apelat la ajutorul lui.

– Un... asociat? repetă Cole.

– Un om în care am încredere. Conte de Northwalk.

– Adică Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More? îl corectă încordat Trenwyth. Și eu care te crezusem mai deștept decât să te încrezi în cel mai notoriu criminal din imperiu. Doar pentru că a reușit să pună mâna pe moștenitoarea Townsend nu îl face conte, așa cum eu nu sunt castravete de mare doar pentru că am călcat în nămol.

În cazul de față, Lady Anstruther, printre trandafirii ei de ceai, lavandă și nu-mă-uita. O contesă cu drepturi depline, dar care nu semăna deloc cu o lady.

– Blackwell are mai mult sânge nobil decât crezi tu, bombăni scoțianul.

Întorcând spatele privirii încruntate și trăsăturilor dure ale lui Ravenscroft, Cole observă că femeia reușise să doboare la pământ oribila creatură înaripată, iar acum o zdrobea pe aleea de piatră cu tocul pantofului.

Mama lui ar fi fost îngrozită să își împartă proprietatea cu o asemenea rușine. El era doar iritat.

– Am mers iar la Bare Kitten când m-am întors din America, recent, continuă Cole.

O căutase pe Ginny în jurnalele de bord pe Ellis Island, în New York, unde poposeau mulți imigranți, și își continuase căutarea adânc înăuntrul continentului. Se căutase și pe el însuși, dar se întorsese cu mâinile goale din ambele misiuni.

– Fostul proprietar, continuă el, Ezio del Toro, pare să se fi retras în Sicilia. Barmanul, un anume domn Carson, deține localul acum, deși nu știu cum de și-l poate permite un flăcău atât de tânăr – și aparent fără minte. A lucrat împreună cu Ginny pentru câteva luni

și de-abia dacă își amintea numele ei, darămite unde locuia sau care erau clienții ei.

– Încă nu-s convins că ticălosul ăla de del Toro nu ne-a mințit când ne-a zis că nu a știut niciodată numele ei de familie, speculă Ravenscroft. Era un butoi viclean de slănină. Mereu am avut senzația că știa mai multe decât lăsa să se vadă.

Cuvintele scoțianului reflectau propriile bănuieli ale lui Cole. El mersese la Bare Kitten în clipa în care își revenise suficient cât să poată merge din nou. Del Toro pretinsese că nu și-o amintea pe Ginny la început, iar apoi, după ce fusese prins cu minciuna, mărturisise că o angajase nu cu foarte mult timp în urmă. În cele din urmă, o concediasse pentru că fata atacase un client. Dar nu își amintea care client.

Nu pentru prima dată, Cole își dorise să îl fi ucis pe bărbatul libidinos pe loc. Nu ar fi meritat altceva. De obicei, oamenii nu îl mințeau pe Cole, nu când el își avea mâna bună înfiptă în gâturile lor și metalul tăios al briceagului ascuns la încheietură amenințându-le bărbăția. Dar pe atunci, când îl confruntase pe del Toro, Cole de-abia fusese externat din spital. Slăbit, fragil și disperat.

Dacă del Toro îl mințise? Dacă bărbatul era mai viclean decât îl crezuse Cole? Dacă... o ținea pe Ginny pentru el însuși? Poate o dusesse în Sicilia.

Simpla idee îi furnică pielea și îi îndeștă stomacul. Fiecare pistă dusesse într-un punct mort, iar femeia după care tânjise în ultimii trei ani dispăruse, pur și simplu, în ceața Londrei.

– Poate asociatul tău, Blackwell, are contacte în Sicilia și îl poate găsi pe del Toro pentru mine. Cred că aş putea descoperi piste noi dacă l-aş mai interoga o dată.

– După atâta vreme, Trenwyth, șansele să o găsești sunt aproape nule. Nici una dintre târfele care au lucrat cu ea nu au rămas la Bare Kitten. Nici una nu își amintește prea multe despre ea, spuse cu grijă Ravenscroft, venind în spatele ducelui. Nu sunt obișnuit să vorbesc cu ceafa unui om, Excelență, îl muștră el. Îți admiri reflexia în fereastra aia sau ai găsit ceva mai frumos de privit decât fața mea de brută?

– Nici una, nici alta. Trenwyth deschise și mai mult draperiile, pentru a-i arăta și lui priveriștea. Doar mă uitam la vecina mea insipidă, făcând un dezastru din a picta, la fel cum face din orice altceva.

Ravenscroft privi peste umărul lui, dincolo de gardul viu care ascundea un gard din piatră și fier; dincolo de el, contesa Anstruther se luptase să își aranjeze din nou șevaletul și pânza. În prezent, femeia

stătea pe scaunul pe care îl ridicase de jos, netezindu-și un șorț pătat peste rochia aceea de un roz orbitor.

Marchizul fluieră.

– Măi să fie, ia uite ce priveliște strașnică ai acolo.

– Ea? Cole pufni. Nici vorbă. Nu este nimic mai mult decât o oportunistă lacomă, care își permite o garderobă de prost gust.

– Nu poartă prea mult din garderoba aia acu'. Ravenscroft râse. Nu poți să zici că n-ai observat.

– Îmbrăcată sau nu, nu merită atenția mea.

Doar că... nu era așa.

În ziua în care se întorsese la Trenwyth Hall, Cole observase că, dacă vremea era frumoasă, Lady Anstruther profita de lumina din grădina ei. Aproape în fiecare după-amiază, își aducea trusa de instrumente artistice la soare, evitând ajutorul servitorilor, și se așeza mereu în locul acela. Pânza era îndreptată spre soarele din vest, iar ea se așeza cu fața spre est. Camera pe care Cole și-o alesese drept birou avea o vedere perfectă asupra femeii. Cum putea să nu o observe?

Cole observase că, dacă ziua era călduroasă, ea se dezbrăca de bluză, pictând doar în cămășuță și corset, așa cum făcea și acum. Observase că femeia nu avea bunul-simț de a folosi o umbrelă de grădină sau un parasolar, astfel că, ocazionalul soare de care se bucura Londra îi picta pielea într-o nuanță demodată și îi închidea la culoare pistrii presărați pe nas. Observase că părul îi era prea auriu ca să poată fi numit roșcat și prea roșiatic pentru a putea fi numit blond.

Cole îi observă chiar și expresia intensă, plină de emoții, pe care el nu mai spera să le simtă vreodată, în timp ce femeia își plimba elegant pensula pe pânză, cu mișcări bizare, aproape nestrunit. Inspirație. Nostalgie. Mulțumire...

Pace.

Dumnezeule, cât îl enerva! Cât de puțină considerație avea pentru ea, dar cât de mult o observa, totuși.

– Să-nțeleg că nu sunteți vecini buni? întrebă Ravenscroft.

Cole scoase un sunet sarcastic.

– Răposatul ei soț, Lord Anstruther, a fost un om foarte decent. Cumva, ea și-a pus ghearele afurisite pe el când bătrânul – avea vreo șaptezeci de ani – era bolnav, pe patul de moarte. Au fost căsătoriți doar pentru nouă luni, înainte ca el să moară, iar acum ea este unica moștenitoare a averii lui, întrucât bătrânul nu avea nici un moștenitor, iar proprietatea lui nu a fost revendicată de nimeni.

– Așa deci? întrebă Ravencroft, trădând doar un interes vag. Presupun că asta se întâmplă rar în clasa noastră socială.

– Aici e buba. Femeia *nu* are clasă. Nu are familie, titlu sau bani. Fiica unui negustor sărac, a fost infirmiera lui la spitalul St. Margaret, dacă îți vine să crezi. Am cercetat-o puțin, să văd dacă i-aș putea lua moștenirea lui Anstruther, dar documentația este foarte bine pusă la punct. Fără îndoială, femeia l-a ajutat să își pună treburile în ordine înainte să îl ajute să intre în mormânt.

– Asta-i o acuzație serioasă, zise Ravencroft.

– Mai mult o speculație decât o acuzație, recunosc Cole. Dar aş pune un pariu zdravăn pe asta.

Din poziția lui, Cole vedea chiar cum briza răătăitoare îi flutura părul despletit, de parcă și-ar fi ales cu grijă ce șuvițe să îi ia de pe umeri și să le sufle peste fața sub formă de inimă. Ea își dădu șuvițele din ochi cu un deget lung și grațios, pătat de albastru, și își lăsă o dâră de culoare în păr, dar nu părea să fie conștientă de acest lucru.

– A prezentat-o chiar și pe sora ei mai mică societății, reginei! spuse el disprețuitor. Drăguță fata, dar cine s-ar coborî la nivelul ei ca să o vrea?

Ravencroft se mută puțin mai la dreapta, aplecându-se mai mult spre fereastră pentru a vedea mai bine.

– Nu se știe niciodată, spuse el voios. Poate că averea Anstruther nu este așa vastă precum proprietatea ta, dar este semnificativă. Îmi închipui că multe familii nobile sărăcite și-ar putea încerca norocul. Lumea se schimbă. Din ce în ce mai mulți nobili proprietari de teren sunt obligați să își înghită mândria în favoarea unei zestre foarte necesare. Sora mai mică a unei contese poate fi o variantă mai bună pentru noi, cei cu sânge albastru, decât să aducem o moștenitoare din America.

Deși chipul i se schimonosi într-o expresie încruntată, Cole acceptă argumentul.

– Presupun că da, dar... o *infirmieră*? E al naibii de evident. Bătrânul era încă înnebunit de durere după pierderea răposatei sale soții, care era o sfântă. Pot să-mi închipui că doar poftele carnale sau nebunia l-au putut face pe Anstruther să se însoare din nou. Și de-ar fi fost așa, nu putea să găsească și el o debutantă decentă, care să știe ce să facă apoi cu moștenirea lui?

– Cine s-ar mulțumi cu o debutantă decentă, când poți să ai o frumusețe coaptă ca asta, care să îți ferească ultimele luni pe pământ? Scoțianul râse. Eu iubesc mintea și istețimea soției mele, sufletul ei,

dar nu asta apreciez când umblă de colo-colo fără bluză pe ea. Raven-croft gesticulă spre femeia atât de sumar îmbrăcată și fără rușine, care acum ținea o pensulă între dinți, în timp ce folosea o cârpă pentru a corecta cine știe ce greșeală pe pânză.

Cole presupuse că unii bărbați ar putea să o găsească frumoasă. Într-adevăr, ar putea observa modul în care soarele mutase umbra unui ulm pentru a-i acoperi umărul dezgolit cu forme săltărețe și ar putea aprecia tenta de miere a pielii ei delicate. Sau fruntea ei arcuită li s-ar părea fermecătoare, întrucât îi accentua concentrarea. Poate că bolta buzelor ei voluptuoase ar putea fi considerată chinuitor de senzuală în timp ce ea ronțaia capătul pensulei, inspectându-și opera.

Dar nu și el. Cole prefera bucele negre, nu părul drept și blond, și pielea de porțelan, nu pistrii și tenul ca mierea. Pe el îl atrăgeau himerele subțirele, timide, nu femeile energice, care ieșeau vijelios din cameră, practic goale.

Dacă ea era frumoasă, atunci avea acea frumusețe a unei vipere. Mai bine să o apreciezi de la distanță și să îi lași spațiu.

– Poate n-ar trebui să fii așa dur cu amintirea bătrânului, îl mustră blând Ravenscroft. Am observat de multe ori în viața mea lucrul ăsta, ca ofițer, pentru a nu-i da importanță. Infirmiere și soldați, să știi. E ceva legat de atingerea blândă și vindecătoare a unei femei frumoase și bune la suflet, căreia un bărbat care a fost sărutat de moarte nu îi poate rezista. Evocă o emoție puternică... obsedantă, chiar.

Aruncându-i lui Cole o privire cu subînțeles, Ravenscroft îndrăzni să adauge:

– În plus, o infirmieră are o profesie mult mai respectabilă decât o târfă, nu crezi?

Cole îi aruncă o privire încruntată, avertizându-l, deși nu avea cum să riposteze când era confruntat cu propria ipocrizie.

– Să nu-mi iei argumentul drept blam sau judecată.

Ravenscroft ridică mâinile în aer, parcă pentru a se apăra de un atac. Chiar și așa, trăsăturile lui rămaseră la fel de blânde pe cât puteau fi trăsăturile unui scoțian sălbatic.

– Și eu am căzut pradă acestui blestem, continuă el. La urma urmei, m-am însurat cu o femeie care a fost într-un azil. Dizgrațiată, întinată și dezonorată, tot este o marchiză excelentă.

– Da, mă rog. Trebuie să dețină și o anumită doză de nebunie ca să ia în calcul căsătoria cu Demonul Scoțian, ripostă Cole, fără răutate în glas.

Trenwyth ura din rășputeri mulțumirea din răsutul pocit al lui Ravenscroft.

– Atunci, să presupun că recenta ta căsătorie este una fericită? întrebă el.

– Fericită nu e un cuvânt suficient s-o descrie, răspunse destul de misterios marchizul. Anul trecut a fost... plin de evenimente. Am pierdut un frate și am câștigat o soție.

Cole își încrucișă brațele, strecurându-și mâna de metal sub bicepsul opus. Ei nu vorbeau niciodată despre asta. Despre momentul acela groaznic în care moșierul Mackenzie îl adusese pe maiorul Hamish Mackenzie la Ministerul de Interne și îl lăsase la mila Coroanei. Hamish fusese un monstru. Un criminal.

Un trădător.

Al Coroanei și al lui Cole.

Îl condamnaseră pentru numeroase crime de război și trădare și îl spânzuraseră cu puțin timp înainte de Crăciun. Lui Cole și Liam li se permisesse să participe la execuție, deși casa regală interzisese execuțiile publice în 1866.

Ravenscroft și Trenwyth se respectaseră reciproc întotdeauna. Locotenent-colonelul, cu aproape zece ani mai mare decât Cole, fusese comandantul lui pentru o vreme, până când Cole se înscrișese în Corpul Operațiunilor Speciale. Ravenscroft își câpătase porecla de Demonul Scoțian pe câmpul de luptă deschis, unde îi domina pe toți cu brutalitatea sălbatică a strămoșilor săi iacobini.

Cole nu câpătase niciodată o poreclă, pentru că faptele lui brutale rar lăsau martori în urmă.

În acte, la Ministerul de Interne, munca lui era încadrată la activități diplomatice. Pe teren, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât spionaj, misiuni secrete și, în majoritatea cazurilor, asasinate.

Fratele mai mare Mackenzie, ticălosul de Hamish, fusese cel care îl urmăse pe Cole la Corpul Operațiunilor Speciale. Și apoi îl trădase, dându-l turcilor pentru a-și salva propria piele.

Ravenscroft nu știuse că salva victima propriului său frate când fusese trimis să îl aducă pe Cole de la otomani. Marchizul îi însoțise pe consulul american, ambasadorul britanic și pe reporterul irlandez-american Januarius MacGahan în Bulgaria, sub pretextul adunării de informații, întrucât otomanii negau că Revolta Bulgară avusese vreodată loc. Căutaseră prin orașe care cândva avuseseră șapte mii de locuitori, rămânând acum doar două mii. Căutaseră printre cadavrele putrezind pe străzi, nemaiavănd cine să le strângă.

Cotrobăiseră printre craniile de femei și copii, răpuși de baionete. Cincizeci și opt de sate masacrate. Cinci mănăstiri profanate. Treizeci de mii de cadavre rămase în urmă, în timp ce câinii se înfruptau.

Consecințele ororilor la care Cole fusese martor. Împotriva cărora luptase. Și, cumva, supraviețuise.

Apoi aflaseră că mai mulți prizonieri importanți fuseseră duși spre est, spre Constantinopol, și tot îi luase câteva luni lui Ravenscroft să îl găsească. Relația lor se întărise din nou când el îl adusese înapoi acasă pe ducele de Trenwyth, subnutrit și torturat.

Jurnalistul american scrisese un articol despre asta, iar presa engleză și oamenii începuseră să ceară răspunsuri. Oscar Wilde, Charles Darwin, Victor Hugo își folosiseră influența pentru a forța începerea unei investigații, pentru ca Marea Britanie sau, mai degrabă, întreaga Europă să ia măsuri.

Ravenscroft și Trenwyth se alăturaseră și ei cauzei, sperând că Anglia avea să facă mai mult decât să îi sancționeze pe otomani pentru ticăloșia lor. Pe măsură ce timpul trecuse, cauza lor, se părea, se pierduse în ceața birocrăției capitaliste.

În orice caz, ei se apropiaseră și mai mult în acele vremuri tumultuoase. Dar legătura lor se solidificase de-abia în ziua în care amândoi îl priviseră pe omul pe care cândva îl numiseră frate zbatându-se la capătul ștreangului. Cole avea încredere în moșierul scoțian ca în nimeni altcineva. Deși Ravenscroft locuia în castelul lui din Scoția, cu cei doi copii ai săi și cu relativ noua lui soție, tot fusese un instrument esențial în căutarea neostenită a lui Cole după Ginny.

– Ești în Londra pentru o perioadă mai lungă? întrebă el nonșalant, sperând să schimbe cursul propriilor gânduri întunecate.

– Da, fiica mea Rhianna este prezentată reginei și își începe sezonul. Viața mea înseamnă doar baluri afurisite, ceremonii, valsurile, plictiseală și mâncarea voastră englezească groaznică. M-am gândit de câteva ori să-i trag prin pumnal pe câțiva dintre pretenzenții favoriți ai fică-mii, doar ca să mai îmi înveslesc serile.

– Sună groaznic.

– Este.

Ravenscroft își scărpină capul acoperit de păr negru, care îi cădea mai jos de umeri. Cole bănuia că și-l ținea lung pentru a ascunde cele câteva șuvițe argintii care îi acopereau tâmpilele.

– Până la sfârșitul sezonului o să fiu sărac lipit pământului și un criminal, pe deasupra, ascultă la mine.

Amândoi știau că era o minciună. Cel puțin partea cu sărac lipit pământului. Ravenscroft era responsabil pentru mai multe morți decât oricine din istoria imperiului, în mod sigur, dar deținea unele dintre cele mai bune pământuri din întreaga Scoție. Proprietățile și distileria lui erau mai mult decât profitabile, erau demne de invidiat.

– N-am avut nici măcar o lună de miere ca lumea, bombăni voinicul scoțian.

– Păcat, răspunse Cole, distras pentru o clipă, când Lady Anstruther își ridică părul lung și îl înfășură într-un fel de nod în creștetul capului, împungându-l cu o pensulă. Dumnezeu, gâtul ei fusese mereu atât de elegant? Nu e ca și cum trebuie să o lași grea cu vreun moștenitor sau ceva de genul, băigui el, schimbându-și ușor poziția pentru ca încordarea bruscă din pantaloni să nu îl mai incomodeze.

– Dacă ai cunoaște-o pe nevastă-mea, mi-ai înțelege nevoia de a o duce departe de toate distragerile și de a o ține goală zile întregi, într-un loc exotic, cald. Da' nu pot să fac asta până când încăpățanata de fiică-mea nu a fermecat și frânt inima fiecărui aristocrat pământău din orașul ăsta uitat de Dumnezeu.

– Să înțeleg că ai încă un bal diseară? zâmbi compătimitor Cole, recunoscător că el scăpase de responsabilitățile specifice paternității.

– De fapt, în seara asta este însoțită de mama răposatei mele soții, bunica ei. Marchizul nu părea tocmai ușurat, ci mai degrabă resemnat. Lady Ravenscroft m-a ademenit să particip la un eveniment caritabil în seara asta. Un proiect nou de care e destul de încântată.

– Prin ademenit vrei să spui obligat.

Ravenscroft scoase un sunet evaziv.

– Nu mă deranjează așa mult, e o cauză nobilă și-am auzit c-o să fie mâncare bună. Așa că merg.

Mormăind drept răspuns, Cole o privi încruntat pe Lady Anstruther, amintindu-și un alt motiv pentru care nu o plăcea.

– Să sperăm că soția ta are bunul-simț de a ține caritatea în mahalalele în care îi e locul.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Ravenscroft coborî vocea, devenind gânditor, parcă întrebându-se dacă să se simtă sau nu jignit în numele soției sale.

– Nu-ți înfoia kiltul, nu am nimic împotriva marchizei tale.

Cole gesticulă din nou spre fereastră, unde candida contesă își răcorea gâtul și umerii cu o cârpă umedă, strecurând-o pe sub corsaj. Broboane de apă licăreau pe pielea ei, de parcă cineva ar fi presărat

praf de stele peste ea. Deodată, Cole uită ce voise să spună, urmărind broboanele pe pieptul ei, până în decolteu.

Cuprins brusc de o sete năprasnică, Cole se întinse după propriul pahar de scotch și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură lacomă și arzătoare.

– Atunci la cine te referi? insistă Ravenscroft.

– La femeia *aia*, spuse el cu dezgust. Dacă îți vine să crezi, și-a deschis casa de aici din Belgravia pentru o mulțime de târfe, femei amărâte și mame necăsătorite.

– Scârbă complotistă! icni Ravenscroft, sarcasmul lui batjocoritor fiind la fel de evident precum pieptul lui masiv.

Cole îi aruncă o privire ciudată.

– Încearcă să transforme una dintre cele mai elegante și mai frumoase reședințe din Londra într-un adăpost pentru hoți de buzunare și târfele de la docuri. Toată lumea din cartier este îngrijorată din pricina asta. De-abia o tolerează pe actrița *aia*, Millie LeCour, care locuiește vizavi de ea, pentru că sunt îngroziiți de soțul ei, despre care am înțeles că este o altă legătură a noului tău asociat, cu reputație curioasă, Blackheart.

– Dumnezeule, Excelența Voastră mare și tare, mereu sunteți așa snob?

Moșierul scoțian îl înghionti cu cotul.

– Probabil.

– Poate-ar trebui să verifici la vecina, printre târfele de care ziceai, să o cauți pe Ginny a ta, de mult pierdută.

Cole deja făcuse acest lucru.

– Ginny nu era o prostituată obișnuită. Era... diferită.

– Cum așa?

Cole își reumplu paharul în loc să răspundă, ceea ce îl lăsă pradă altor observații iritant de istețe ale marchizului.

– Crezi că e posibil ca singura diferență pe care o are Ginny a ta față de celelalte... doamne ale nopții să nu fie altceva decât faptul că ea înseamnă ceva pentru tine?

Cole luă o gură de scotch, privind încruntat spre grădina lui Anstruther, încercând cu disperare să nu își amintească ceea ce îi dezvăluise del Toro în noaptea aceea.

Ticălosul îi vânduse lui Cole virginitatea ei. Iar el fusese prea beat să observe.

Cole fusese primul ei bărbat, și îl chinuia gândul că mulți alți bărbați ar fi putut-o avea de atunci. Că ei ar fi putut să se poarte brutal

cu ea. Că blândețea, *inocența* pe care le împărtășise cu el ar fi putut dispărea în timpul în care fuseseră despărțiți.

Pentru că el nu fusese acolo.

– Uite acolo, vezi? Arată cu proteza mâinii, nefiind dispus să pună paharul jos. Târfa aia durdulie pe care o îmbrățișează.

Ravencroft veni mai aproape de fereastră și privi în grădină, pentru a vedea grozăvia despre care vorbea Trenwyth. Lady Anstruther ținea în mâinile sale mâinile unei femei voluptuoase, cu o claie uimitoare de păr castaniu.

– Contesa de-abia dacă este îmbrăcată și primește oaspeți în grădină, spuse Cole. Și femeia cealaltă este evident că e o desfrânată.

– Ah, da, este.

Ceva în tonul lui Ravencroft îl făcu pe Cole să îl privească.

– O spui de parcă ai cunoaște-o.

– O cunosc. Târfa aia durdulie și desfrânată este soția mea, Mena Mackenzie, marchiza de Ravencroft.

Capitolul 10

Dacă Imogen se urâse vreodată pentru că se lăsa ușor convinsă, acest lucru se întâmpla în această seară. De ce, de ce îi permisesese lui Millie LeCoeur să o convingă să găzduiască acest eveniment? La început, fusese îngrozită că nu avea să se deranjeze nimeni să participe; acum își făcea griji că nu avea spațiu să îi primească pe toți. Mai ales la cină.

Ascultând sfatul Menei Mackenzie, Lady Ravencroft, Imogen invitase foarte mulți oaspeți în plus, în speranța că măcar o mică parte din ei să vină. Se părea că lista ei inițială de invitați era suficientă să ademenească jumătate din aristocrația Londrei să accepte. Nu doar că marchiza Demonului Scoțian sponsoriza evenimentul, dar puternicii și controversații conte și contesă Northwalk își anunțaseră prezența, la fel și Millicent LeCour, vecina ei dinspre vest, care se întâmpla să fie cea mai iubită celebritate a imperiului.

Imogen știa că ar trebui să fie încântată, nu îngrozită.

Atunci, de ce nu reușea să scape de senzația aceasta de dezastru iminent? Dacă noaptea aceasta se dovedea a fi o calamitate totală? Nu perspectiva catastrofei și distrugerii ei era o mare parte din

motivul pentru care veneau toți, să caște gura la intrusă, la contesa falsă care pusese mâna pe un conte?

Imogen își frânga mâinile în mânuși, întrebându-se dacă erau atât de jilave, încât oaspeții ei să simtă umezeala prin material. În mod antitetic, gura îi era uscată precum Sahara. Buzele zâmbitoare începuseră să îi tremure la colțuri și, nu pentru prima dată, se întreba cât de mult mai trebuia să stea la intrarea în casă și să întâmpine oameni care nici nu o plăceau, nici nu o acceptau ca fiind de-a lor.

Până acum nu o deranjase acest lucru. Imogen crezuse că, după ce avea să se mărite cu Lordul Anstruther, zilele ei de sărăcie și slugărnicie pentru cei bogați aveau să se termine. Planul ei fusese să se încuie, împreună cu familia ei, în acest minunat conac, cu pânzele și acuarelele ei, și să lase restul lumii să își vadă de treabă.

Aparent, Imogen era o masochistă și descoperise că o viață liniștită nu era pentru ea. Fără o cauză, fără vreun fel de scop, Imogen nu părea capabilă să înflorească.

Cine-ar fi crezut?

Dar, dacă ar fi știut că seara aceasta avea să fie rezultatul întregii ei munci pregătitoare, Imogen s-ar fi gândit mai serios. Atât de mulți oameni. Trupurile lor împodobite cu haine elegante și bijuterii licăreau sub luminile din casă, asemenea unui cer de nestemate. Imogen se întreabă dacă și pe cer erau atât de multe stele pe cât erau diamante în Londra.

– Relaxează-te, scumpo.

Millie LeCour își strecură brațul acoperit de o mânășă stacojie pe după al lui Imogen și o trase lângă ea.

Pentru o femeie atât de mărunță, seducătoarea cu părul ca abanosul era o forță considerabilă. Charisma ei ajungea oriunde cu trei pași înaintea sa, iar orice încăpere în care se afla părea de o sută de ori mai colorată.

– Mirosul fricii este ca un afrodisiac pentru oamenii ăștia.

– Nu doar pentru oamenii ăștia.

Soțul surprinzător de masiv al actriței era umbra ei constantă. Imogen clipi când ridică privirea spre Christopher Argent, întrebându-se ce urmărea bărbatul în timp ce scana sala de bal cu aerul unui prădător, alegând ce victimă să sacrifice din turmă. Oare insinua că și lui îi plăcea mirosul fricii? Nu avea cum, și totuși...

Imogen cunoștea cuplul de mai puțin de un an de zile, dar observase că, în mariajul lor, Christopher Argent era vasul solid și viguros cu care navigau amândoi pe oceanele involburate ale vieții, dar Millie

era, fără îndoială, căpitanul. Vikingul cu păr roșcat părea mulțumit să urmeze cărma haotică a adorabilei lui soții, iar devotamentul lor reciproc provoca atât inspirație, cât și invidie. Bărbatul părea destul de amabil, expresiile feței lui oscilând de la un ușor dezinteres la un amuzament vag. Dar enigmaticul domn Argent făcea și spunea adesea lucruri care trimiteau un mic fior de teamă pe ceafa lui Imogen. Ea nu îl cunoștea prea bine, dar avea senzația clară că era mai letal decât o viperă.

Ignorându-și soțul, Millie gesticulă cu brațul liber spre imensul salon de bal al conacului Anstruther.

– Insist să te simți bine, scumpo, seara este deja un succes răsunător.

– Seara de-abia a început, băigui Imogen, închipuindu-și scenarii pentru diverse dezastre.

– Întocmai, seara este plină de oportunități și posibilități. La venirea dimineții, întreaga Londră va vorbi doar despre evenimentul tău incomparabil.

Din impuls, Imogen o îmbrățișă pe Millie, sărutând-o zgomotos pe obraz.

– Tu și prietenii tăi ați fost foarte amabili cu mine, nu vă voi putea răsplăti niciodată.

Zâmbetul sclipitor al lui Millie atrase privirile lungi ale multor oaspeți.

– Sunt norocoasă să am asemenea femeii în viața mea și mă bucur să le impart cu tine, mai ales în sprijinul unei cauze atât de nobile.

Netezindu-și rochia de culoarea caisei cu mâinile acoperite de mănuși albe pentru a mia oară, poate, Imogen scană sala de bal cu privirea, bifându-și reușitele pentru a-și calma emoțiile.

Sub îndrumarea expertă a marchizei de Ravenscroft, Imogen împodobise salonul alb din marmură în auriu, pentru a se asorta cu ornamentele de pe coloanele grecești. Briza nopții umfla draperiile prin ferestrele lăsate deschise, pentru a permite aerului primăvăratic să răcorească salonul. Fâșii cu becuțe și lumânări aruncau o strălucire diafană asupra mulțimii, accentuată de fermecătoarele lampioane de hârtie pe care unul dintre chiriașii ei le cumpărase din piața asiatică la rugămintea ei. Oaspeții păreau să aprecieze lumina aurie măgulitoare, iar unii deja începuseră să danseze pe ring, în timp ce orchestra derula preferințele lor muzicale, interpretând inclusiv Camille Saint-Saëns, Antonín Dvořák, Piotr Ilici Ceaikovski și puțin Gilbert și Sullivan, pentru a-i împăca pe naționaliști.

Că veni vorba de marchiză, silueta sculpturală a Menei Mackenzie venea spre ele, îmbrăcată într-o mătase de culoarea bronzului, care îi pune în evidență părul roșcat. Pentru Imogen, femeia evoca tabloul *Nașterea lui Venus*, al lui Boticelli. Nu doar prin constituția și frumusețea ei, ci și prin dualismul divinității senzuale și al mărinimiei blânde care radia din aspectul ei.

Urcând treptele către palierul de la intrare, femeia întinse brațele spre Imogen, întâmpinând-o cu un sărut pe ambii obraji.

– Totul este minunat, scumpo, o încurajă ea. Și uite cât de bine se simte toată lumea.

Imogen fu nevoită să recunoască – totul părea să meargă foarte bine până în acel moment.

– Cunosc foarte bine privirea asta a ta, îi mărturisi Mena. Ești convinsă că ceva va merge prost.

Imogen se încruntă, supărată că era atât de transparentă.

– Am fost vicontesă înainte să devin marchiză și am găzduit mai multe asemenea evenimente decât îți poți imagina tu. Permite-mi să te asigur că temerile tale nu sunt nefondate. De fapt, nu te poți relaxa complet până când nu ai stins un foc, fie la propriu, fie la figurat. Dar, cu ajutorul nostru, vei evita, sau cel puțin vei putea să maschezi orice incident sau urgență înainte de a fi observate.

– Mă rog ca și incidentul din această după-amiază să fie trecut cu vederea.

Imogen se referea la momentul când Clara Boyle, o fostă birjăriță care intrase recent în slujba ei, o condusese pe marchiză în grădină, în loc să o roage să aștepte în salon, fără să o anunțe. Imogen picta în grădină îmbrăcată doar în cămășuță și corset, cu părul răsucit în coc și cu fața rumenă de la soare.

Mena, desigur, se comportase elegant și amabil, râzând atunci când Imogen se simțise ofensată de poveștile marchizei, cum că trăise în dealurile Scoției, unde bărbații lucrau câmpurile îmbrăcați doar în kilturi, cu cizme în picioare și cerul scoțian deasupra.

Lipsa cunoștințelor despre normele de etichetă o îngrijora, astfel că în această seară plănuia să demonstreze un lucru: că, având parte de pregătirea necesară, de educație și oportunități, chiar și cineva din cele mai joase cercuri sociale, cum ar fi o prostituată sau un hoț mărunt, putea duce o existență productivă și lucrativă în societate.

Avea nevoie doar de o șansă.

– L-a văzut cineva pe năbădăiosul meu soț? întrebă Mena.

– Sunt sigură că nu a sosit încă.

Imogen aruncă o privire spre ușă, urmărind privirea nerăbdătoare a Menei. Ea era convinsă că moșierul Ravenscroft nu sosise pentru că scoțianul îl întrecea până și pe Christopher Argent la statură, astfel că era imposibil să îl treci cu privirea.

– Nu-i stă în fire să întârzie, spuse îngrijorată Mena. A zis că își vizitează un prieten aici, în Belgravia, în după-amiaza asta. Poate îl cunoști, ducele de...

– Lady Anstruther.

Imogen se întoarse spre Cheever, pe care îl promovase la statutul de majordom după moartea soțului ei. Bărbatul îi dădea târcoale într-un mod care era atât cuviincios, dar și pe deplin tulburător. Ceva se întâmplase, Imogen își dădu seama după modul în care majordomul își ținea mâinile încleștate la spate.

– Ce s-a întâmplat, Cheever?

Imogen era mândră că își păstrase glasul calm, deși respirația îi devenise sacadată.

– Iertați-mă că vă întrerup, dar au sosit vești urgente de la Croyden, doamnă. Ați binevoi să mă însoțiți în salonul albastru? Durează doar o clipă.

Imogen simți cum sângele i se scurge din mâini și din picioare; dădu drumul mâinii lui Millie pentru a nu ceda tentației de a leșina peste ea.

– De-desigur, Cheever.

Scuzându-se în fața oaspeților ei, Imogen traversă sala de bal cu picioare tremurătoare.

Croyden. Era ceva mai mult decât un incident. Putea la fel de bine să fie dezastrul epic de care se temuse ea. *Croyden* era codul folosit de Edward și Cheever când vorbeau despre Bare Kitten.

Imogen îl găsi pe Jeremy Carson în salonul albastru, servindu-se singur cu rahat turcesc, pe care ea îl ținea într-un vas de cristal. El se ridică atunci când Imogen intră în încăpere și, conștient de sine, își șterse o dâră de zahăr de pe pantaloni.

– Ginny – adică, *Lady Anstruther*.

Făcu o plecăciune exagerată și încercă să ascundă restul desertului în obraz.

– Jeremy, ce surpriză plăcută, minți Imogen.

Nu că ar fi avut resentimente față de băiat, dimpotrivă; doar că orice vești de la Bare Kitten promiteau să fie groaznice.

Imogen era oarecum expertă în gestionarea veștilor groaznice, dar... nu în seara asta.

– Sper că îți merge totul bine, spuse ea blând, menținându-și vocea amăgitor de amabilă.

Obrazul lui se umflă din cauza rahatului turcesc, schimonosindu-i zâmbetul strâmb, dar la fel de drag.

– Îmi cer scuze pentru inconveniență, Excelență, nu știam că aveți o adunătură de filfizoni aici astă-seară. Dar cred că ar trebui să știți ceva.

Încurajându-se în sinea ei, Imogen se întinse spre spătarul înalt al unui scaun, strângându-l până când întreaga mână îi deveni albă.

– Continuă, îl încurajă ea.

– Ducele acela arogant, cel care și-a pierdut mâna, a venit ieri la bar și a întrebat din nou de tine.

Jeremy profită de momentul ei de surprindere pentru a termina de mestecat rahatul turcesc, iar Imogen privi cum mărul lui Adam din gâtul lui se mișcă în timp ce băiatul înghiți totul.

– De mine? întreabă ea uluită.

– Păi, de Ginny, dar da.

Jeremy își scoase pălăria, ținând-o în mâini și frământându-i borul. Părul lui, de culoarea și consistența paielor de ovăz, era ciufulit, cu smocuri răzlețe, deși era evident că el încercase să îl îmblânzească folosind pomadă.

– Da' eu i-am zis, i-am zis așa: „Ascultă, nu-mi pasă cu ce titlu te lauzi, nu-ți zic nimica”.

– Așa i-ai spus?

– Păi, nu chiar cu vorbele-astea. Jeremy îi aruncă lui Imogen un rânjet sfios, dezvăluind un dinte din aur, care era, cumva, foarte fermecător alături de pistruii lui. Dar i-am zis că nu-mi amintesc nimic. Nu te-am văzut de mult și nu contează de câte ori vine să întrebe, e cam greu să mi se îmbunătățească memoria cu timpul.

– Fii binecuvântat, Jeremy.

Imogen veni în fața scaunului și se așeză pe el, lăsând catifeaua fină să o învăluie în confort și căldură.

– Nu-i nimic, Excelență. Jeremy îi făcu cu ochiul într-un mod adorabil, apoi își puse pălăria înapoi pe cap. Deși e un mister afurisit ce-o vrea de la tine bătrânul ăla schilod, dacă îmi permiți să zic așa.

– Nu trebuie să mi te adresezi cu „Excelență”, îi aminti blând Imogen. Mi-ai fost prieten dinainte...

Nu era că nu voia să răspundă întrebării nu atât de subtile a lui Jeremy, dar Imogen nu voia să se gândească la motivele pentru care Trenwyth o căuta pe Ginny după toți acești ani.

– N-am auzit nimic de la Devina, Heather sau celelalte, spuse el incurajator. Ele n-ar trebui să fie un pericol pentru tine.

Femeilor care lucraseră la Bare Kitten cu ea li se oferise salariul pe un an pentru a-și schimba slujba, fără alte întrebări, iar ele acceptaseră bucuroase.

– Mai este doar... Barton, îi aminti cu seriozitate Jeremy. Și nu l-a mai văzut nimeni din noaptea aceea. Nimeni în afară de Flora, adică.

Imogen nu se iertase niciodată pentru ceea ce se alesese de Flora Latimer.

Aparent, în noaptea în care Imogen se luptase cu Barton, Jeremy alergase după ea până îi pierduse urma în ceață, la câteva străzi de St. James. La întoarcerea la bar, descoperise că domnul Barton dispăruse. În agitația ei, se părea că Imogen nu îl rănise pe bărbat atât de grav pe cât crezuse inițial. Biata Flora Latimer, drăguța târfă blondă, zăcea cu gâtul tăiat pe aleea aceea blestemată. Fusesse găsită legată, sodomizată și cu fața în jos, într-o baltă din propriul sânge.

Imogen își dorea acum să-l fi ucis pe Barton atunci, ca să nu își mai fi putut vărsa furia pe biata Flora. Bărbatul dispăruse, desigur, dar era întotdeauna prezent, un junghi de îngrijorare în noua viață a lui Imogen, amenințând să reapară în orice clipă din umbră și să îi distrugă tabloul noii ei existențe.

– Excelență?

Imogen clipi, uimită pentru o clipă că el încă stătea acolo, privind-o cu o vigilență stranie.

– Îmi cer scuze, Jeremy, ce spuneai?

– Știi că nu este treaba mea și sper să nu te superi că întreb, dar de ce îți e atât de frică de Trenwyth ăsta? Te amenință? Pot să fac ceva pentru tine? Pentru că trebuie doar să-mi spui și eu...

– Nu, răspunse ea mai repede decât intenționase. Nu. Doar că, atunci când m-am căsătorit cu contele și am devenit contesă, a devenit absolut necesar să las în urmă această parte din viața mea.

Imogen încercă să își mențină răspunsul cât mai diplomatic, pentru a nu-l jigni pe Jeremy.

– Pot să înțeleg asta, milady. Știi cum se spune, că filfizoniiăștia sunt mai ipocriți și mai necruțători decât un bordel plin cu popi într-o sâmbătă seara.

– Exact așa, spuse Imogen și râse, în ciuda ei.

Nu auzise niciodată pe nimeni spunând acest lucru și nici nu avea habar cine erau cei pe care îi cita mereu Jeremy, dar Imogen se trezea adesea că le dădea dreptate.

– Dar nu și tu, spuse el, ochii lui căprui și blânzi amintindu-i lui Imogen de o creatură inocentă a pădurii.

Pentru o clipă, inima i se înduioșă și nimic în jur nu mai era periculos.

– Este foarte amabil din partea ta să spui asta, Jeremy. Imogen se ridică și merse lângă el, sărutându-l pe obraz, făcându-l pe băiat să roșească. Mi-ai rămas un prieten adevărat, după toate câte s-au întâmplat.

– Și îți voi rămâne întotdeauna, Ginny. Parcă uită de sine, părând incapabil să își ridice ochii din podea.

– Spune-mi Imogen, îi propuse ea. Este numele meu adevărat.

Jeremy o privi de parcă ea îi oferise un dar prețios, iar el nu avea ce să îi ofere în schimb. Rușinată și flatată de venerația lui tinerească, Imogen se îndepărtă de el, punând spațiul corespunzător între ei.

– Te mai pot ajuta cu ceva? Lucrurile merg bine la local?

Nu voia să îl jignească oferindu-i bani, dar voia să îi dea șansa ca el să ceară, în caz că avea nevoie.

Jeremy părea să vrea să spună ceva, să zăbovească, dar apoi se răzgândi.

– Nu, am întrerupt o petrecere importantă, nu-i așa? Ar trebui să te las să te-ntorci la oaspeții tăi.

– Păi... Imogen nu se pricepea deloc la partea aceasta. Nu știa niciodată ce să spună, cum să lase lucrurile cu o veche cunoștință cu care exista riscul să nu se mai întâlnească niciodată. Nu ai cum să știi cât de mult apreciez că ai venit aici. Îl voi ruga pe Cheever să-ți dea o cutie cu rahat turcesc, să o iei cu tine. Te rog, mai vino.

– Poate o s-o fac. El îi aruncă zâmbetul lui luminos și pistruiat și porni spre ușă. Poate o s-o fac.

În clipa în care Jeremy ieși din încăpere, Imogen avu impresia că vacarmul oaspeților ei umplu spațiul pe care el îl lăsase gol. Trebuia să se întoarcă la musafiri.

Trebuia să se gândească. La Cole.

Nu îl văzuse prea des de când ea plecase din spitalul St. Margaret, deși Jeremy o avertizase că el venise să o caute la Bare Kitten, înainte de a pleca în America.

Acum Cole se întorsese și încă nu o uitase. Imogen nu știa dacă să fie îngrozită sau încântată.

În sinea ei, putea să admită că simțea puțin din ambele.

Cel mai amabil motiv pentru care el ar putea să o caute era că își amintea cu afecțiune de timpul petrecut împreună. Poate voia să o plătească din nou pentru a împărți patul cu ea. Poate voia chiar să îi propună să fie amanta lui. Imogen fu nevoită să recunoască: dacă circumstanțele ei ar fi rămas aceleași din acea perioadă, ea ar fi luat serios în calcul o asemenea ofertă. S-ar fi bucurat de atențiile lui ilegitime și chiar și părțile care i-ar fi provocat durere ar fi meritat stabilitatea și oportunitățile pe care i le-ar fi adus o asemenea poziție.

Dar Imogen nu avea nevoie să se gândească la asemenea opțiuni în acest moment. Edward se ocupase cu generozitate de toate preocupările ei; nu doar că îl mituisise pe del Toro cu o mică avere și cumpărase barul pentru Jeremy, dar mersese atât de departe, încât stabilise o bursă de investiții pentru băiat, vreme de șase luni. Bărbat, își aminti cu fermitate Imogen în sinea ei. Oricât de mult ar fi avut chipul unui băiețandru, Jeremy avea cel puțin douăzeci și unu de ani acum, cu doar câțiva ani mai mic decât ea.

Ceea ce o aduse la cel mai îngrozitor motiv pentru care ducele de Trenwyth o putea căuta...

Dacă el bănuia cine era ea cu adevărat și, în loc să o vrea ca amantă, ducele plănuia să îi dezvăluie trecutul scandalos și periculos celor care s-ar bucura de decăderea ei?

Poate că, în urmă cu un an, acest lucru nu ar fi contat, dar acum... acum că Imogen începuse să construiască ceva, să lupte pentru o cauză, era din ce în ce mai imperativ ca trecutul ei să rămână așa cum era.

Ascuns.

Ultima dată când îl văzuse pe Trenwyth se întâmplase la înmormântarea lui Edward, la capela Belgravia. Ea se simțise îndurerată și ușurată deopotrivă, întrucât ultimele săptămâni ale lordului fusese-ră groaznice și o dureau nespus să îl vadă suferind.

Cole o privise încruntat pe tot parcursul înmormântării. Palid din pricina propriei lui recuperări, el se uitase la ea cu un asemenea dispreț, încât o îngrijorase pe Imogen. La înmormântare, ea fusese îngrozită ca nu cumva el să o recunoască, astfel că rămăsese acoperită cu vâlul negru și cu toate celelalte veșminte negre. Tovarășii lordului Anstruther, subordonații lui din armată și prietenii săi nu o consolaseră prea mult, iar Cole nu se comportase diferit. Imogen se aștepta să fie respinsă, dar nu se gândea că acest lucru avea să o doară atât de mult.

Mai ales respingerea lui.

Deși, presupunea Imogen, era mai bine să îl evite. Dacă el o recunoștea, viața pe care ea o construise pentru mama și sora ei ar fi în pericol.

Acum că Trenwyth se întorsese din călătoriile lui, Imogen trebuia să fie precaută.

În mod sigur, înfățișarea i se schimbase față de cum era pe atunci. Părul ei, desigur, avea o lungime și o culoare diferite față de cum și le-ar aminti el, dar, în afară de asta, Imogen fusese bine îngrijită după nunta cu lordul. Oasele nu îi mai ieșeau prin pielea subțire; acum avea obraji rozalii și era... bine hrănită. Femeile din neamul ei nu erau delicate din fire, dar femeile Pritchard deveniseră astfel din pricina lipsei de hrană. Da, lui Imogen i se dezvoltaseră șoldurile și sânii la vârsta de douăzeci și patru de ani. Părul îi devenise lucios, iar ochii ei cenușii, cufundați în orbite, licăreau acum printre trăsăturile sale aurite de soare și pistruii căpătați de la prea mult timp petrecut în grădină. Imogen chiar îndrăznea acum să spună că ochii ei căprui erau verzi, dacă lumina era favorabilă.

De fapt, se îndoia și că Ezio del Toro însuși ar mai recunoaște-o dacă drumurile li s-ar întâlni.

Chiar și așa... cel mai înțelept era să se țină departe de vecinul ei, hotărî Imogen în timp ce își aranjă mânușile și ieși pe coridor. Collin Talmage era un bărbat periculos. Faptul că fusese prizonier de război îl schimbase. Nu doar fizic, ci în moduri la care ea nici măcar nu se putea gândi. Poate în toate modurile posibile.

Gândul la singurătatea lui îi pricinui lui Imogen un junghi de vinovăție și amărăciune. Curiozitatea cu privire la motivele pentru care el o căuta pe Ginny după tot acest timp o zgândărea.

Cu toate acestea, era imperios necesar să păstreze distanța pentru a-l evita pe ducele periculos cu orice preț, își spuse ea, muștrându-și inima naivă și trădătoare. Punându-și un zâmbet pe buze, încercă să intre cu eleganță în salon, așa cum le văzuse pe Millie și Mena făcând, grația și încrederea lor radiind din ele în valuri tangibile. Deși circumstanțele ei disperate se schimbaseră, Imogen trebuia să se gândească încă la Isobel. Care, chiar în acest moment, participa la balul pentru debutante al lui Lady Caroline Witherspoon, în speranța de a-și găsi un soț.

În mulțimea care devenea din ce în ce mai numeroasă, Imogen găsi un chip familiar.

– Dr. Longhurst, exclamă ea, sunt mai mult decât încântată că mi-ați acceptat invitația!

El gesticulă jenat, evitând în ultima clipă să își verse băutura în timp ce se întoarse spre ea. Dar trăsăturile lui se luminau cu la fel de multă plăcere, ceea ce o încălzi pe Imogen și îi distrase atenția de la gândurile ei.

– Soră... adică, Lady Anstruther. Aproape că nu voiam să vin. Sunt de groază la asemenea evenimente. Nu am fost niciodată un dansator prea priceput. Se trase de guler, care îi era ușor strâmb. Dar nu pot să ignor o cauză bună. Sau... șansa de a vă revedea.

Imogen își trecu brațul pe după al lui și gesticulă spre salon.

– Mi-ați înseninat seara când v-am văzut aici.

Roși ușor și luă o gură din băutură pentru a-și face curaj.

– Sunteți amabilă, băigui el stingherit.

– Cum merg treburile la spital? Întrebă ea, recunoscând disconfortul lui familiar.

– La fel, răspunse doctorul, aruncându-i o privire cu subînțeles.

– Doctorul Fowler? ghici Imogen.

– Se pensionează la sfârșitul anului, sau cel puțin așa circulă un zvon.

Amândoi împărtășeau o plăcere comună pentru această bărfă.

– Este cea mai bună veste pe care am auzit-o în ultimii ani.

Longhurst fu de acord, încuviințând cu seriozitate din cap.

– Dacă nu aș fi depus un jurământ că nu voi face rău nimănui, aș fi fost foarte tentat în cazul lui.

– Și nimeni nu v-ar învinui. De fapt, v-ar aplauda.

El deveni și mai serios în timp ce își coborî privirea pe brațele lor împreunate.

– Arătați... bine, șopti el. Mai bine. Mai sănătoasă.

– Sunt. În ambele privințe. Imogen nu îi spuse că fusese rugată să facă parte din comitetul caritabil al spitalului St. Margaret, adică fusese rugată să devină un sponsor al spitalului. Atunci ea hotărâse să se folosească de orice influență îi ofereau banii ei pentru a ajuta cercetările și cariera doctorului Longhurst. Ați aflat că Gwen lucrează cu mine acum, în demersurile mele caritabile?

– O pierdere mare pentru St. Margaret, spuse el. Amândouă. Ați crede că m-am obișnuit cu absența dumneavoastră. Au trecut aproape doi ani de când am lucrat împreună. Dar... încă mă trezesc că vă caut din când în când ca să mă asistați. Ați fost cea mai bună infirmieră pe care am avut-o vreodată.

– Acum dumneavoastră sunteți amabil, ripostă ea cu afecțiune.

– Nu. El îi întâlnește în cele din urmă privirea, iar Imogen fu surprinsă să vadă admirația din ochii lui. Nu sunt.

Brusc agitată, Imogen își puse mâna peste inimă.

– Toată lumea este bine? spuse ea puțin cam prea tare. William, doamna Gibby, Molly?

– Nu ați auzit? Molly a murit. Destul de brusc, sau așa mi s-a spus.

Uluită, Imogen reuși doar să clipească și să îl privească pe doctor. O întâlnise pe infirmieră o singură dată, iar interacțiunea lor nu fusese plăcută, dar vestea tot veni ca un șoc, mai ales când fusese livrată cu o asemenea nonșalanță.

– O, Dumnezeule. Știți ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

– Nu am fost acolo, dar, conform celor care au fost, circumstanțele au fost macabre.

– Lady Anstruther! Mena veni grăbită lângă ea dinspre intrarea opusă, unde stătuse cu un grup de bărbați curios de înalți și de bine făcuți. Aici, dragă, vreau să îți prezint pe cineva foarte important.

Imogen ridică privirea spre dr. Longhurst și citi ceva straniu în atitudinea lui. Ceva mai mult decât dezamăgire.

– Eu...

– A, uitate, bâigui el. E Gwen. Merg să stau pe capul ei.

– Dar...

Conversația lor părea lăsată neterminată. Imogen se simțea ciudat lăsând lucrurile astfel între ei, chiar dacă nu fusese spus nimic important.

De fapt, ceva rămăsese *nespus*.

– A fost minunat să vă revăd, adăugă el grăbit, retrăgându-și brațul din strânsoarea ei. Sper să se mai întâmple. Mai des.

Apoi doctorul se retrase, iar Mena Mackenzie o apucă de braț și o îndrumă spre grupul ei de cunoștințe.

– Lady Anstruther, îl mai știi pe soțul meu, Liam Mackenzie, marchizul Ravenscroft.

Femeia îi rosti numele cu asemenea mândrie și afecțiune evidente, încât Imogen nu se putu abține să nu îl privească radiind pe scoțianul masiv și grosolan.

– Bine ați venit, Lord Ravenscroft! Soția dumneavoastră este extraordinară.

– Aye, este, fu el de acord în timp ce îi strânse cu grijă mâna într-a lui și apoi o eliberă. Sper că îmi veți ierta întârzierea, Lady Anstruther, și încălcarea bunelor maniere, dar am invitat un oaspete astă-seară, doar pentru că m-am gândit că un portmoneu în plus nu va strica adunării dumneavoastră.

– V-ați gândit corect, spuse Imogen, grăbindu-se să îl facă să se simtă în largul lui cu un zâmbet cald. Cu siguranță că salonul era supraaglomerat, însă ce mai conta încă un om în aceste circumstanțe? Cu cât strângeau mai mulți bani, cu atât mai bine, iar șansele erau ca ea să-i fi trimis deja o invitație celui care îl însoțise pe moșier. Orice oaspete al familiei Mackenzie este *foarte* bine-venit.

– Sunteți generoasă, milady.

Bărbatul se întoarse să gesticuleze spre un gentleman înalt, al cărui spate lat părea să testeze limitele capacităților croitorului său. Servitorul mai avea să îi ia pălăria, astfel că nuanța părului lui rămase nedeslușită din locul unde conversa cu Argent la intrare.

– Lady Anstruther, permiteți-mi să vi-l prezint pe Excelența Sa, Collin Talmage, duce de Trenwyth.

Imogen se luptă cu impulsul de a se sprijini de ceva în timp ce întregul conac începu să se învârtă. Pentru un moment groaznic și absurd, se întrebă dacă o casă se putea răsturna într-o parte, chiar și cu atât de mulți oameni ținându-o în loc. În loc să se sprijine de orice avea la îndemână, își încheștă pumnii între faldurile rochiei și invocă un zâmbet tremurat, care se stinse când el se întoarse la auzul propriului nume.

Aparent, în timpul de când se întorsese, ducele nu doar că își revenise din boala și rănilor sale, dar se și... transformase. Acesta nu era ducele frânt și răvășit de febră pe care îl văzuse ea ultima dată. Nici soldatul îndoliat și prietenos pe care îl cunoscuse la Bare Kitten.

Bărbatul care stătea înaintea ei era o persoană complet nouă. O persoană cu care lui Imogen i-ar fi frică să rămână singură. În doar trei ani, el îmbătrânise, poate, un deceniu, dar nu în felul în care îmbătrânise răposatul ei soț. Trenwyth... crescuse cumva, în dimensiune și în forță. Pe eleganța bărbatului cu care ea împărțise un pat se construiseră mușchi și tendoane puternice. Ducele nu arăta la fel de animalic precum Argent, nici la fel de vânos precum Ravenscroft, dar să îngrămădești asemenea mușchi pe un bărbat inexplicabil de înalt era împotriva legilor, atât ale lui Dumnezeu, cât și ale naturii.

Pentru că Trenwyth le încălca pe ambele.

Trăsăturile lui fuseseră erodate de vreme, întunecate, iar Imogen era convinsă că frumusețea lui căpătase această tentă sălbatică în neîmplânzitele Americi.

– *Lady Anstruther.*

Trenwyth puse un accent necuvenit pe titlul ei, de parcă l-ar fi crezut o glumă personală.

Dumnezeule, ce putea să însemne asta? Ce știa ducele?

– Excelență, reuși ea să spună și se umili alungându-și teama din gât cu un sunet deloc demn de o lady. Bine ați venit, Excelență! Încercă Imogen din nou, de data asta cu mai mult succes, întinzându-i o mână tremurândă.

Venind mai aproape, ducele întinse mâna spre degetele ei.

Atingerea dură a metalului pe mânușa ei o sperie, dar Imogen își mască uimirea strângând oțelul în mână pentru a-și menține echilibrul, până când el își lipi buzele de degetele ei.

Buzele acelea. Fiecare părticică din ea își amintea acele buze. Acum nu erau mai mult decât o creștătură dură peste niște trăsături și mai dure. Nu mai erau brăzdate de o încredere masculină, ci schimonosite de o aroganță cinică. Schimbarea o induse în eroare și o miră pe Imogen, iar când el își plimbă gura peste degetele ei, un fior încărcat de temeri neidentificate și plăceri puse stăpânire pe fiecare oscior din corpul ei. Ducele îi cuprinsese mâna cu proteza sa dinadins, pentru a o tulbura, de acest lucru Imogen era convinsă.

El o privea cu ochii aceia din cupru topit, urmărindu-i fiecare mișcare asemenea unui savant care urmărea un specimen sub microscop.

În acel moment, Imogen știu. Ea era creatura pe care această bestie, acest lup, o alesese din turma sclipitoare pentru a o sacrifica. Din spatele aparenței elegante ale ilustrului duce, văr al reginei înseși, priveau ochii unui prădător. Calculați. Hămesiți.

Letali.

Apăru un servitor, luându-i rapid pălăria și paltonul lui Trenwyth, apoi Cheever apăru din alcovul unde servitorii bine pregătiți și inofensivi stăteau în plină vedere.

– Nu vă faceți griji, milady, aranjamentele pentru cină sunt refăcute.

– Aranjamente? repetă ea, înainte ca groaza să o cuprindă în valuri de căldură.

Desigur, ca duce, Trenwyth avea cel mai înalt rang dintre invitații ei. S-ar aștepta să primească locul de onoare la cină.

Lângă amfitrionă.

Capitolul 11

Părea un sacrilegiu să fie binecuvântată cu asemenea mâncăruri decadente, iar ea să nu poată mânca nimic. Imogen nu fuseseră niciodată o persoană mofturoasă în privința mâncării, dar gândul de a înghiți ceva, chiar și supă, pe lângă nodul de neliniște care i se înțepenisise în gât părea o sarcină mult prea colosală și dificilă.

În ciuda stângăciei ei, conversația pe parcursul felului principal la cină curse cu voieșie și ușurință, în mare parte datorită ilustrațiilor și intriganților ei oaspeți. Din locul ei din capul mesei festive, Imogen putea urmări ușor discuțiile celor de lângă ea, ignorându-l în același timp cu nonșalanță pe Trenwyth, care stătea impunător în dreapta ei.

Obiceiul spunea că el trebuia să o însoțească la cină, ceea ce ducele și făcuse. Ea se așezase în stânga lui și își strecurase mâna peste brațul pe care el i-l oferise, cuprinsă de un sentiment de nostalgie și îngrijorare deopotrivă. Brațele acestea o cuprinseseră cândva, o ținuseră de parcă ea ar fi fost un lucru prețios. Cât de ireal era acum să îl atingă. Cât de straniu că el nu își amintea. Că Imogen nu putea explica, nici măcar în sinea ei, simțul proprietății amestecat cu lipsa de familiaritate care pusese stăpânire pe ea cu o forță derutantă. Trenwyth era puternic atunci când îl cunoscuse ea, dar nu așa. Era indiferent și apatic, dar nu atât de ursuz. Era extraordinar de chipeș, dar nu așa de... Imogen căută din răsputeri cuvântul potrivit. Aprig? Aspru? Primitiv?

Imogen își aminti că îl comparase cu un lup, un prădător pur, zvelt și potent. Acum comparația încă se aplica, dar era ceva și mai primitiv în felul în care se mișca el, mai puțin domestic, cumva. De parcă și-ar fi putut sfâșia hainele în orice clipă și ar putea să o devoreze.

Închizând ochii pentru a alunga fiorul senzual care o străbătu la acel gând, Imogen își aminti în sinea ei să respire adânc și să își dea toată silința să treacă peste această seară cu eleganță și răbdare.

Avea să se termine în curând.

Un fel de curele creau fâgașe pe sub haina costumului său, iar Imogen se întrebă de ce Trenwyth și-ar fi legat ceva atât de sus când îi lipsea doar mâna. Oare îi fusese amputată o porțiune mai mare din

membru? Imogen nu își dăduse seama că pipăia curioasă acele curele până când aruncă o privire spre el pe sub gene.

El îi privise degetele curioase cu coada ochiului, iar gura aceea aspră îi era schimonosită într-o încruntare oarecum îndurerată.

Îngrozită, Imogen își dorea ca aceea să fi fost cea mai gravă gafă pe care o făcuse în privința ducelui.

Mai devreme, ea dăduse instrucțiuni personalului de la bucătărie ca mâncarea pentru el să fie porționată în bucăți mici, pentru ca el să poată consuma orice se servea cu o singură mână. Din păcate, intenția ei avu drept rezultat faptul că ducelui i se serviseră – destul de artistic pregătite, în opinia ei – farfurii deja pregătite, în timp ce ceilalți oaspeți se serveau cu ce doreau de pe platouri. În loc să pară încântat de intenția ei atentă, ducele se încruntă la ea, nesfiindu-se să se plângă că ea îl insultase și poate chiar umilise.

Imogen încercase să evite interacțiunea cu el în timpul cinei, având grijă să nu le arate celorlalți oaspeți că făcea acest lucru. Atât de multe întrebări, temeri, senzații și scenarii îi goneau prin minte, încât Imogen avea impresia că ar putea să fie înghițită și copleșită de tot acel chin. Se concentră să respire și își dădu silința să țină pasul cu toate conversațiile.

În dreapta lui Trenwyth o așezase pe Edith Houghton, vicontesa Broadmore, o văduvă tânără și drăguță, acesta fiind primul eveniment la care participa după doliu. Lui Imogen nu i-ar plăcea dacă femeia și-ar da seama că fusese așezată acolo ca fiind singurul celălalt oaspete neînsoțit de la masă – pentru a echilibra balanța –, dar cocheta femeie părea încântată să îl aibă pe Trenwyth partener la cină.

Imogen pretindea în sinea ei că nu o deranja să o privească pe vicontesă chicotind și zâmbind afectată în timp ce râsucea un inel auriu pe un deget încă acoperit de mănușă. Cine purta mănuși la masă, oricum? Probabil că femeia avea negi, își spusese ea nepoliticos în sinea ei.

Dorian Blackwell, pe care îl așezase de cealaltă parte a vicontesei Broadmore, purta și el mănuși în timp ce lua cina, astfel că poate ei nu încălcaseră bunele maniere, așa cum crezuse inițial Imogen. Nu era tocmai o expertă – mai degrabă o străină în această clasă socială.

În stânga ei, Lord Ravencroft și soția lui stăteau alături de Christopher și Millie și – așezați astfel – Imogen le permise celor care se cunoșteau deja cu ducele să îl întrețină în conversație.

Deși Dorian Blackwell era conte de Northwalk, Imogen observă că cei mai apropiați lui i se adresau, simplu, cu „Blackwell”. Deși purta o ținută impecabilă și avea un umor fermecător, Imogen nu reușea să scape de senzația că îl invitase la masa ei pe însăși diavolul, senzație pe care o avea de fiecare dată când arunca o privire în direcția lui. Nu era doar din pricina staturii lui impunătoare, a părului negru ca smoala, a peticului care îi acoperea un ochi sau a aerului nemilos al trăsăturilor chipeșe. Licărul malițios din ochiul său sănătos era cel care îi contrazicea manierele amiabile. Sau poate modul în care studia fiecare persoană de lângă el – de parcă toți ar fi fost un obiect, nu ființe umane. Era destul de îngrozitor să îi fi prezentat așa-numitului Inimă Neagră din Ben More, dar ca el să o studieze în tăcere cu ochiul acela pătrunzător și înfricoșător de inteligent era o experiență pe care Imogen prefera să nu o repete prea des.

Dacă Blackwell era diavolul, soția lui, Farah, era opusul lui în toate privințele. O frumusețe mărunță, delicată și angelică, cu păr blond-auriu, ochi cenușii și blajini și un comportament blând, dar foarte competent.

– Ce părere ai de piratul ăsta modern care terorizează în prezent Mediterana, Trenwyth? întrebă Blackwell cu vocea lui sobră. Cel care s-a autointitulat „The Rook”, șarlatanul?

Ducele se gândi la întrebare pentru o clipă prea mult, maxilarul lui încordându-se într-un mod derutant în timp ce mușcă dintr-un piept de rață cu smochine glasate.

– Se zvonește că este un sălbatic, un negustor de sclavi mizerial. Lady Broadmore își întinse gâtul lung peste farfurie în timp ce vorbi, de parcă le împărtășea tuturor un secret. Am auzit că este englez și că prăduiește doar mărfuri din Africa de Nord și de pe Continent; de ce ne-am face griji în privința lui, atâta vreme cât nu se atinge de Canalul Mânecii și de flota engleză?

Cum să spui un asemenea lucru insipid? se întrebă Imogen în sine ei, încercând să își amintească de ce o invitase pe femeia aceasta stupidă, în primul rând.

– Provine din Marea Chinei de Sud, unde se știe că a dat dovadă de o violență de nedescris împotriva vaselor engleze, răspuns sec Dorian, evident împărtășind părerea lui Imogen despre femeie. Într-o vreme prăduia golful Bengal, apoi Marea Arabiei. Eu spun că faptul că a ajuns atât de aproape, în Mediterană, este o cauză de mare îngrijorare, da.

– În plus, nu doar vasele britanice contribuie la economia imperiului nostru și nu doar viețile englezești sunt importante, interveni Imogen, incapabilă să se abțină de la a o critica pe insipida vicontesă în felul ei subtil.

Blackwell întoarse capul spre ea și o privi cu o agerime neliniștitoare, apoi dădu aprobator din cap.

– Bine spus, Lady Anstruther.

Neobișnuită cu complimentele de orice fel, mai ales la adresa părerilor ei, Imogen se abținu cu greu să își ducă mâna la obraji, pentru a simți roșeața care în mod sigur îi brăzdau.

– Cred că povestea lui este mult prea îndoielnică, răspunse Trenwyth într-un final la întrebarea inițială, după ce își șterse gura cu o pânză. Mările nu mai sunt ce erau odată, în urmă cu un secol, dominate de pirați precum frații Barbarossa, Sir Francis Drake și Barbă-Neagră. Compania Indiilor de Est a fost complet dizolvată – și tu ai fost implicat în asta în urmă cu câțiva ani, Ravencroft, dacă nu mă înșel?

Scotianul ridică din umerii lui uriași, deși ochii negri îi licăriră.

– Nu pot să confirm sau să neg.

– Transportul maritim se realizează, în mare parte, cu aburi acum, continuă Trenwyth. Iar încărcăturile erau foarte strict păzite. Este foarte probabil ca acest Rook, sau cum și-o spune el, să vâslească pe un cliper și să fure pradă străină ușoară, apoi își împrăstie propria variantă a poveștii cu înflorituri.

Farah Blackwell își puse cuțitul pe masă, aruncându-i un zâmbet dezarmant lui Trenwyth.

– Nu știu, Excelență, n-am văzut nici o dovadă că vasele cu aburi au făcut pirateriei ceea ce locomotivele cu aburi au făcut hoților la drumul mare. În principal, i-au aruncat în uitare.

– Credeam că îți plac hoții la drumul mare.

Blackwell se încruntă la soția sa.

– Doar unul, în special, ripostă ea, plimbându-și un deget pe brațul lui.

Dacă un bărbat ar fi putut toarce ca o pisică, Inimă Neagră din Ben More ar fi făcut-o în acel moment.

Imogen simți un sentiment de duioșie în piept când îi văzu. Să fie înconjurată de atâta iubire, de asemenea devotament, îi oferea și ei speranță...

Edith își puse o mână pe sâni, care amenințau să evadeze din rochia ei de un roz aprins.

– Dar ziarele spun că el le taie... scalpurile dușmanilor săi și le atârnă de catarg, așa cum fac sălbaticii aceia în America.

– *Întotdeauna* trebuie să crezi ceea ce scriu ziarele, spuse Argent în modul lui unic, inexpresiv, care te făcea să te întrebi dacă te încuraja sau te ironiza.

Deși sarcasmul era evident în cazul acesta.

Millie zâmbi blând și spuse:

– Real sau nu, este imperativ să afle cineva cine este acest personaj Rook și ce vrea.

– De ce ar conta ce vrea? întrebă Mena, ștergându-și brățara cu diamante, pe care dăduse puțin sos. Coroana nu are obiceiul să recompenseze criminali și infractori, nici nu cedează cererilor lor.

– Chiar așa? Blackwell ridică din sprâncene și toată lumea râse de parcă ar fi împărțășit un secret.

– Ei bine, eu cred că Millie are un argument excelent, ripostă Farah. Din experiența mea, în aplicarea legii și chestiuni asemănătoare, cheia prinderii unui infractor, sau a îndreptării lui, este să identifiți, mai întâi, care este motivația lui. Odată ce este stabilit acest lucru, obții cheia către fiecare mișcare a lui.

Blackwell se încruntă fără să se simtă ofensat, apoi se întoarse spre Trenwyth.

– Te-am întrebat pe tine, îndeosebi, pentru că știu că încă ești foarte activ în Ministerul de Interne și eram curios care este perspectiva lor cu privire la toată situația asta cu Rook.

Toți ochii se întoarseră spre duce, care părea să își aleagă cu mare grijă cuvintele, smulgându-se din întunericul în care erau bine păstrate secretele statului, lăsând și o aură de mister în jurul lor.

– În ceea ce privește Ministerul de Interne, nu există încă o situație în acest sens... Deși, ceea ce îi îngrijorează cel mai mult este lipsa de informații secrete despre el. Este englez, sau cel puțin așa pretinde, dar nimeni nu știe unde este sau de unde vine. Literalmente, nu are nici un nume. Nici un trecut pe care să îl putem cerceta. Este ca și cum... pur și simplu, a apărut de pe mare într-o zi.

– Ca Afrodita, spuse gânditoare Imogen.

Privirea lui Trenwyth se întoarse brusc spre ea, iar el o studie suficient de mult încât să îi provoace fiori de căldură pe spinare.

– Afrodita? Edith râse, destul de tare cât să atragă privirile dezaprobatore ale celorlalți oaspeți. Ce prostie, Lady Anstruther! Discuțăm despre un pirat, nu despre o zeiță.

– Dacă nu mă înșel, se spune că Afrodita a fost creată din spuma mării și magie, ripostă Imogen. Aceasta este paralela pe care o făceam.

– Vrei să spui că tu chiar ai fost atentă la tutorele tău de greacă? Edith își dădu ochii peste cap și mai luă o gură de mâncare. Spune-mi că nu ne-am ales cu încă o intelectuală.

– Nu tocmai.

Imogen nu avusese niciodată șansa de a studia greaca sau orice altă limbă străină. Nu avusese o guvernantă, doar o educație destul de rudimentară înainte să meargă la școala de infirmiere. Dar avusese ocazia să vadă tabloul *Venus* al lui Henri Pierre Picou la o galerie și fusese atât de impresionată, încât pur și simplu devorase tot ce putuse să găsească despre zeița romană a iubirii și, desigur, despre omoloaga ei greacă, Afrodita. Deși avea de gând să o lase pe aroganta vicontesă să creadă ce vrea.

Imogen gustă din felul principal pe măsură ce conversația se desfășura în jurul ei. Reuși să înghită mâncarea cu o gură de vin la final, apoi oftă ușurată când mușchii începură să i se relaxeze treptat.

Cât de impresionanți și extraordinari erau oamenii aceștia. Ea le aprecia perspicacitatea și inteligența, dar și principiile progresiste. Nu doar că bărbații discutau cu convingere și compasiune, dar ascultau *cu interes* și când vorbeau soțiile lor. Le respectau părerile și le dezbăteau cu aceeași candoare cu care ar fi discutat opiniile oricărui bărbat.

Totul era destul de tulburător, dar te și inspira în același timp.

Ei nu doar că aprobau cauza ei, dar o și apărau. De fapt, familiile Blackwell și Mackenzie deja începuseră să redacteze documentele pentru parlament, cu privire la reformarea spitalelor și a închisorilor. Cu doi ani în urmă, Dorian Blackwell fusese indispensabil în decretul din 1877, care schimbase modul în care erau conduse închisorile britanice, centralizând sistemul de detenție și sporind gradul de conștientizare a actelor inumane și al condițiilor îngrozitoare, inclusiv privind infractorii minori și copiii născuți în detenție.

Când Imogen îi abordase, cu ajutorul lui Millie, ei nu doar că fuseseră receptivi la ideile ei, ci fuseseră încântați. Nu o îngrijora deloc să le vorbească despre îngrijire medicală și facilități pentru cei săraci, era un subiect la care majoritatea reacționa cu compasiune. Dar când Imogen le vorbise despre adăposturi pentru femei disperate și copii, pentru cele care fuseseră abuzate de soții lor sau cele care fuseseră obligate să se prostitueze, reacția fusese neașteptată și copleșitoare.

Până și stoicul și insensibilul domn Argent fusese ceea ce unii ar putea numi entuziasmat... dacă îl cunoșteau destul de bine ca să vadă diferența.

Primul ei pas era să își transforme casa în Refugiul pentru femei Lady Sarah Millburn, drept omagiu pentru prima soție a răposatului ei soț. Odată îndeplinită această misiune, următorul pas ar fi să achiziționeze proprietăți în toate cartierele din Londra, de la Westminster la Whitechappel, și să deschidă instituții asemănătoare, dotate cu personal medical profesionist pentru a le îngriji pe femeile bolnave și abuzate, cu gărzi de corp care să protejeze proprietățile de proxeneți și soți periculoși, și cu educatori, care apoi să le ajute pe femei să își găsească o slujbă sau modalități de a se întreține singure. În urmă cu câteva luni, toate aceste lucruri păruseră imposibile, iar acum, datorită succesului acestei nopți și promisiunii mai multor evenimente asemănătoare, scopul ei nu doar că părea posibil, dar și realizabil.

Când sosi desertul – tarte cu fructe și melasă și cafea –, Imogen profită de moment pentru a se adresa celor prezenți. Ridicându-se în picioare, lovi ușor lingurița de argint de paharul de cristal și începu să rostească discursul pe care se străduise o săptămână întreagă să îl memoreze.

– Pentru că sunteți toți prezenți, voiam să profit de ocazie pentru a-mi exprima recunoștința pentru sprijinul acestei fundații. Suntem o mână de oameni binecuvântați și avem oportunitatea divină de a ne îngriji de cei mai puțin norocoși. Vă mulțumesc tuturor și vă urez să vă bucurați de restul serii.

Aplauzele entuziasmate o speriară și o încântară deopotrivă, iar Imogen radia când se așeză din nou. Brusc, își dădu seama că de-abia aștepta să numere donațiile și să se apuce de treabă.

– Oportunitate divină? Edith strâmbă din nas și își dădu ochii peste cap. Nu e o modalitate diplomatică de a spune că este datoria noastră obligatorie să dăruim săracilor?

Oferindu-i femeii un zâmbet încordat, Imogen refuză să se lase intimidată de ignoranța ei.

– Nu este așa, totuși? Fie că suntem anglicani, catolici, evrei sau orice altă religie, să ne pese de sărmani pare să fie un edict universal.

– Unii dintre noi sunt mai obișnuiți să dăm edicte, nu să ne supunem lor.

După ce rosti remarca acidă, Trenwyth luă o gură de cafea.

– Nu ne-am născut cu toții duci, îi aminti ea cu blândețe.

– Eu sigur nu m-am născut duce, ripostă el.

– Poate că nu, spuse nonșalant Ravenscroft. Dar acum ești unul și trebuie să recunoști anumite privilegii care vin cu nobilimea noastră, fie că suntem primii născuți sau nu.

Trenwyth scutură din cap.

– Da, dar cu privilegiile vin și foarte multe responsabilități. Nu ne îngrijim de arendașii și de servitorii noștri, asigurându-le slujbe? Ei muncesc pământuri pe care noi le deținem și le menținem cu mari sacrificii. În general, relația este reciproc benefică, iar contabilitatea rămâne în responsabilitatea noastră întotdeauna. Nu contribuim la economia imperiului achiziționând mărfuri și diverse, sponsorizând diverse cauze inutile?

– Cauze inutile? ripostă Imogen.

Ignorând-o, ducele continuă:

– Nu Machiavelli a afirmat că trebuie să muncească cei care au nevoie de muncă pentru a-și face un trai, altfel societatea s-ar prăbuși? Dacă noi, cei câțiva privilegiați, îi sprijinim pe cei mai puțin norocoși în loc să le permitem să muncească, cui îi servește asta?

– Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, Excelență, afirmă Lady Edith cu îngâmfare. Dacă nobilimea nu ar necesita lux și nu ar plăti pentru el, atunci cum ar mai trăi clasele muncitoare? Și dacă aristocrații nu și-ar câștiga existența, cum ar putea lua în slujba lor pe cineva? Noi facem imperiului un serviciu extraordinar.

Argent miji ochii albaștri și reci.

– Absolut, arătați-le voi lor.

– Nu discutăm despre economie aici, interveni Blackwell, mâinile lui acoperite de mănuși strângând puțin prea tare tacâmurile. Există, chiar și în această încăpere, cei care s-au născut cu mai puțin decât nimic și tot ni s-a luat demnitatea, umanitatea. Poate dacă cineva ar fi simțit că este responsabilitatea lor să ajute, nu ne-am mai fi chinuit atât.

Trenwyth gesticulă spre Blackwell.

– Dar tu îmi demonstrezi punctul de vedere din plin, tu și Argent sunteți oameni realizați prin forțele proprii. Sunt cei care ar spune că v-ați descurcat destul de bine, în ciuda circumstanțelor voastre, și fără caritate.

Blackwell și Argent făcură un schimb de priviri.

– Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să facă ceea ce am făcut noi ca să ajungem unde suntem.

Trenwyth scoase un sunet ironic.

– Cu toții am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem. Unii dintre noi în interes propriu. Le aruncă lui Blackwell și lui Argent o privire tăioasă. Alții în interesul imperiului. În slujba fiecărui suflet englez.

Gesticulă spre Ravenscroft, subliniindu-și argumentul cu proteza sa.

În acel moment, Imogen fu surprinsă să își dea seama cât de mult semănau Blackwell și Ravenscroft. Amândoi aveau ochi negri, sclipitori, și păr ca abanosul. Aceleași bărbii încăpățănate și nas patrician. Expresii nemiloase asemănătoare și o frunte cinică.

Moșierul scoțian privi când spre Trenwyth, când spre Blackwell, de parcă nu ar fi știut cum să se împartă. Imogen știa că, asemenea lui Trenwyth, Ravenscroft era nobil din naștere și soldat de meserie. Dar în ochii lui se citi un soi de vină când îl privi pe Blackwell, trezind o bănuială în mintea lui Imogen. Oare era posibil ca sângele lui nobil să nu îl lege doar de Coroană, ci și de o altă familie regală? Cea a regelui lumii interlope londoneze?

Ravenscroft, bătrânul incontestabil al congregației, își sprijini bărbia cu mâna în timp ce medita la scindarea în două tabere a oamenilor de la masă. Se părea că se trăgea o linie între cei cu titluri moștenite și cei fără.

– Văd înțelepciunea din ambele perspective. Ajutorul și serviciul pot fi oferite în multe forme. Nu doar prin caritate, ci și prin protecție, autoritate și justiție. Mai sunt și aceia dintre noi de la care se așteaptă să fim lideri, să guvernăm, nu este și asta o formă de slujire?

– Absolut. Mena puse mâna pe brațul soțului ei, veșnicul împăciuitor. De asemenea, mai sunt și cei care se spetesc să vindece și să îngrijească și, desigur, să caute modalități de a ne îmbunătăți sănătatea și confortul. Nu-i putem uita nici pe cei care aplică legea și nici măcar pe cei care ne fac curățenie în case și ne aruncă gunoiul. Există nenumărate moduri de a contribui, iar eu cred că Lady Anstruther doar ne oferă încă o modalitate de a sluji și de a-i salva pe alții, noi cei care suntem dispuși să cedăm din avuția noastră.

Trenwyth își puse proteza pe masă cu un sunet greoi.

– Unii își dau viața și membrele, nu este suficient?

– Desigur că este, fu de acord Imogen cu o senzație crescândă de panică.

Spera ca nici unul dintre ceilalți participanți la eveniment să nu fie la curent cu tensiunea din ce în ce mai intensă din conversația lor. Sperând să domolească licărul furios din ochii lui, Imogen afișă cel

mai fermecător zâmbet și fu încurajată de faptul că privirea ducelui căzu pe buzele ei.

– Desigur că este, Excelență, iar un asemenea sacrificiu merită să fie întâmpinat cu recunoștință eternă. Nu vă contrazic în nici o privință, dar, din experiența mea, există cei care muncesc până la epuizare și tot nu reușesc să își îmbunătățească viața. În principal femei. Adesea, ele devin atât de disperate – din diverse motive –, încât nu pot vedea nici o soluție pentru a ieși din situația în care s-au împotmolit. Adesea, sunt oprite de nobile, respinse de societate, rămânând complet fără speranță. Acestea sunt sufletele pe care încerc să le scot din mlaștină. Dacă cineva ar face atât lucru cât doar să le arate o cale diferită, o cale mai bună, poate că nu ar mai avea nevoie de caritate.

– Idealismul dumitale este lăudabil. Bunăvoința lui o deranjă pe Imogen, dar ea nu îndrăzni să își lase zâmbetul să șovăie în timp ce observă că discuția lor atrăsese ceva interes. Dar orice încerci să obții aici, nu va funcționa, îți spun eu. Pur și simplu, nu poți să iei un șobolan de pe stradă și să te aștepți să se comporte ca un câine de vânătoare de rasă.

Zâmbetul ei se stinse instantaneu.

– Oamenii nu sunt animale.

El pufni.

– Dar nu sunt mai buni decât ele.

– Poftim? icni Imogen.

– Oamenii trebuie să fie ceea ce *sunt*, ceea ce s-au născut să fie, spuse el printre dinții încheștați. Am văzut cu ochii mei ce se întâmplă când un bastard aspiră să fie marchiz. Îi aruncă o privire tăioasă lui Ravencroft, apoi își întoarse ochii răutăcioși spre ea. Sau când un om de rând încearcă să fie contesă.

Uluși de cruzimea lui, toți invitații din salon rămaseră tăcuți, așteptând. Incapabilă să îl privească pe Trenwyth, Imogen îi aruncă o privire lui Lady Broadmore, al cărei chip radia, femeia emanând o bucurie răutăcioasă și arogantă.

Enervată la culme, Imogen afișă un zâmbet victorios, mai degrabă rece decât amabil, decidând că acum era momentul perfect pentru o declarație proprie.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, Excelență, aș avea mare grijă înainte să mai mănânc ceva, întrucât întreaga cină a fost pregătită de șobolani.

Toți invitații începură să șușotească agitați, privindu-și farfuriile cu nedumerire.

– Așa este, continuă Imogen, indignarea făcându-i pe toți să o asculte. Fiecare suflet din personalul meu pentru această seară, de la servitori la lachei, bucătari, decoratori, constructori, birjari și valetți – absolut toți, cu excepția muzicanților –, ca să fiu delicată, au muncit pe străzi, au fost implicați în diverse activități ilegale. Nimeni nu ar fi bănuțit acest lucru dacă nu l-aș fi dezvăluit eu.

Acum că își demonstrase punctul de vedere, Imogen se bucura de conversațiile uluite care izbucniră în jurul ei.

– Acum că știți, Excelență, poate veți vrea să săriți peste trabucuri și vinul de Porto... doar în caz că aveți dreptate și unul dintre acești așa-numiți șobolani încearcă să vă otrăvească.

Pentru un moment infim, violența pluti în aer. Imogen nu își dădea seama de un provenea exact – de la duce, de la Blackwell, Argent, Ravenscroft sau de la cei câțiva lachei care erau în apropiere, mulți dintre ei fiind anterior oaspeți ai închisorii Newgate.

O rigiditate sobră puse stăpânire pe trăsăturile lui Trenwyth în timp ce el se aplecă spre ea, vorbind în silabe cu grijă pronunțate.

– Dacă am învățat un lucru în anii în care am fost în serviciul Co-roanei, acela este că oamenii pot, într-adevăr, să fie antrenați pentru scurte perioade de timp. Ca șobolanii. Îi poți recompensa și pedepsi. Poți chiar să-i gătești cu podoabe sau să îi îmbraci în uniformă, până când seamănă cu ceea ce vrei tu ca ei să fie. Iar iluzia i-ar putea chiar convinge pe cei care nu sunt conștienți de asta. Dar, crede-mă, când vor începe să zboare gloanțele, când sângele va curge și exploziile vor răsuna, șobolanii vor fugi, reapărând după sfârșitul luptei doar pentru a ciuguli din carnea putredă a celor curajoși și nobili. Acest lucru este o constantă. Te poți baza pe asta.

– Dar aici vorbim despre viață, nu război, șopti Imogen, sperând să îl calmeze.

– Dacă dumneata crezi că există o diferență între ele, atunci asta arată cât de banală și de ignorantă ești. Aruncându-și șervetul pe masă, Trenwyth se ridică și arată cu degetul spre lachei. Mai devreme sau mai târziu, ei vor mușca mâna care îi hrănește. Mai bine a dumitale decât a mea.

Spunând acestea, ducele se întoarse pe călcâie și plecă din salon.

Capitolul 12

Vălul roșu de furie care îi înceteoșă privirea lui Cole distorsionă coridoarele familiare și prietenoase ale conacului Anstruther, transformându-le în ceva palid și grotesc. Fiecare răsufletare i se stinge în piept, iar el încerca să inspire aerul cald din interior, nepărând să găsească suficient pentru a respira. În ciuda unei pojghițe subțiri de sudoare care ardea precum acidul pe tot corpul lui, Cole tremura de parcă ar fi umblat gol pe străzile Londrei într-o seară de iarnă.

Afară. Trebuia neapărat să iasă afară. Coridoarele împopoțonate începuseră să se amestece, iar tavanul cobora spre el, până când Cole se luptă cu impulsul de a se lăsa la podea și a se târi afară, ca nu cumva să îl zdrobească.

O briză îi răcori broboanele de sudoare de pe ceafă, iar Cole se întoarse spre o ușă deschisă, draperiile diafane fluturând asupra ei asemenea unor fantome străvechi. Căutând cu disperare scăparea, ducele se avântă afară în noapte și respiră mireasma inconfundabilă de lavandă, primule și iasomie. Pentru o clipă, picioarele îi rămaseră instabile, iar el găfâia și era dezorientat, ochii plimbându-i-se prin grădină în timp ce o multitudine de culori se amestecau într-un caleidoscop năucitor.

Acolo. Se găsea o bancă lungă în umbrele de lângă casă, asigurând o priveliște asupra aleii brăzdate de flori de-o parte și de alta, care ducea spre o fântână toscană cu un satir dolofan legănându-se pe o copită, suflând într-un horn prin care curgea un șuvoi de apă.

Cole se retrase în umbrele acelea, bucurându-se de stabilitatea băncii de sub el și de aerul răcoros al nopții, care îi alina pielea înfierbântată.

Ar trebui să plece. Ar trebui să meargă naibii acasă și să se epuizeze cu antrenamentele, cu câteva ture de alergări sau cu o femeie. Poate două. Până când inima nu mai amenința să îi sară din piept direct pe podea. Prin fiecare venă din corp îi goneau flăcări, sau poate gheață. Cole nu își mai dădea seama care dintre ele. De un singur lucru era sigur: trebuia să supraviețuiască următoarelor câteva minute, înainte de a avea încredere în el însuși să plece undeva.

Strecurându-și mâna tremurândă în haină, își scoase pipa și tutunul, amestecat cu o cantitate mică de marijuana asiatică – se părea

că îi calma foarte mult nervii când era în starea aceasta. Proteza îl furnica și îl înțepa, sudoarea care se strecurase pe sub curelele cu care era prinsă provocându-i iritații.

Trebuia să scape de ea.

– Doamne, bombăni el, punând pipa deoparte pentru a-și desprinde proteza.

Instabil cum era, treaba la care era atât de abil de obicei părea o sarcină imposibilă acum. Bâiguind câteva injurături, își luă pipa deja pregătită și chibriturile. Mai întâi avea să fumeze, pentru a se calma. De îndată ce tremuratul avea să înceteze, el avea să-și recapete dexteritatea.

Aprinzând un băț de chibrit de o piatră, Cole privi flacăra licărind și dansând în mâna lui tremurândă, până reuși să aprindă pipa și trase primul fum bine-venit.

Cole nu știa de cât timp stătea acolo. Suficient cât cina să se fi încheiat deja, era convins de asta. Noaptea îl învălui într-un giulgiu întunecat de mirosuri plăcute și tăcere mult râvnită. Din când în când, acorduri muzicale ale orchestrei din salon pluteau până la el, dar, din fericire, nu și sunetele petrecerii. Se săturase de oameni. Se săturase de tot.

Iedera se agăța de un gard din fier familiar, cu o fundație din beton. Colțul în care se refugiase Cole nu era parte din grădina principală a conacului. Aceasta era grădina estică. Mică, intimă și izolată de restul casei, această grădină dădea spre proprietatea lui.

Grădina ei.

Exasperanta Lady Anstruther.

El o crezuse doar o parvenită prefăcută, dar era mai rău, mult mai rău de-atât. Femeia era, de fapt, o idealistă. O revoluționară. Una dintre puținii consacrați care reușiseră să urce mai sus de clasa mijlocie și care acum voia să coboare din nou în mocirlă și să îi ia pe toți după ea.

Blestemată să fie inima ei compătimitoare.

Doar nu era atât de oarbă, nu? Cum era posibil ca femeia să nu-și dea seama de riscul pe care și-l asuma, primind infractori și târfe în casa ei? Cum de putea să își păstreze o asemenea încredere nehibzuită în umanitate? Probabil că nu cunoscuse niciodată cruzimea. Sau trădarea. Probabil că brutalitatea îi era străină; singura violență abătută asupra ei era probabil o agrafă de păr prinsă greșit în coafura sa de cameristă.

Lui Cole îi trecu prin cap că ea habar nu avea de lumea reală. Că nu văzuse cât de oribil era omul primitiv – bestia care sălăşluia înăuntrul lui, putregaiul de sub sânge, măruntaie şi carne.

El ştia toate aceste lucruri. Şi cât de bine le ştia. Văzuse oameni sărindu-şi la gât unul altuia pentru o bucată de pâine mucegăită. Îi văzuse pe cei puternici prădându-i pe cei slabi în cele mai păcătoase moduri. Odată ce omul era jupuit de civilizaţie şi demnitate, chiar şi cei mai nobili dintre ei deveneau animale. Sălbatici. Bestii.

Monştri.

El ştia, pentru că fusese unul dintre ei.

Strat cu strat, bici după bici, Cole fusese îndepărtat de el însuşi, de umanitatea lui, până nu mai rămăsese nimic în afară de sălbaticul acela primitiv. După ce fusese salvat, lupta de a-şi recăpăta acel simţ al civilizaţiei devenise imperativă. Când coşmarurile îi reveneau în faţa ochilor de fiecare dată când îi închidea. Când avea episoade precum acesta, unde trupul îi trăda demnitatea şi bestia ameninţa să preia controlul asupra omului, cerându-i să execute sau să fugă. Când paranoia îi pândea fiecare interacţiune, iar suspiciunea îi devenea singurul tovarăş, Cole se agăţa de singurul principiu despre care ştia că era adevărat.

Toţi oamenii erau animale.

Singurele lucruri care îi diferenţiau de bestii erau protocoalele şi ordinea. Anglia era cel mai mareţ imperiu din lume datorită aşteptărilor sociale stricte care le subjugau pe aceste creaturi sălbatice. Care dezvoltau intelectul, logica şi tradiţiile, ocolind primitivismul şi banalitatea.

Acest lucru era necesar pentru supravieţuirea omenirii, de asta era convins.

Cole experimentase alternativa, îşi pierduse o parte din el însuşi în acel proces, o parte din trup şi o parte din suflet. Creatura aceasta sălbatică îl bântuia în fiecare clipă, indiferent cât de mult încerca el să o ţină la distanţă.

Unii îşi trăiau vieţile mai aproape de bestie decât alţii şi era mai bine ca aceştia să rămână unde le era locul. Unde se puteau prăda unii pe alţii. Înmulţindu-se şi mâncându-se între ei, până când cei mai buni dintre ei îşi impunea dominaţia, instituind ordinea şi, aşadar, distrăgând atenţia monstrului. Sau măcar redirectionând-o.

Ar fi vrut să o poată face şi pe nechibzuita de Lady Anstruther să vadă acest lucru. Să îi poată face pe toţi să înţeleagă. Ar fi vrut ca ei să ştie ce ştia el, dar fără să experimenteze toate acele orori.

Unii dintre ei ar putea chiar să înțeleagă. Știa că Ravenscroft era destul de familiarizat cu violența războiului. Bărbatul fusese poreclit Demonul Scoțian pentru că știa cum să își dezlănțuie bestia launtrică pe câmpul de luptă. El devenise un păgân, dar nu era un demon – asta nu înțelegeau ei. Era doar un om. Iar omul era suficient de diabolic, nu avea nevoie de ajutorul vreunui demon sau diavol.

Un exemplu tipic erau aceste crize de furie și groază irațională, care îl făceau pe Cole să vrea să facă lucruri inimaginabile. În aceste momente, de el însuși se temea cel mai tare. În asemenea zile, nu simțea altceva decât dușmănie și furie. Cel mai mărunț sunet îi pune nervii pe jar și îi incita dorința de a lovi. Ducea o luptă zilnică de a nu acționa din orice impuls. De a nu mânca, bea sau fuma prea mult, de a nu se lupta sau de a nu și-o trage prea des.

De-abia reușea să se adune și să își păstreze cumpătul. Nu-și amintea când fusese ultima dată liniștit sau când simțise compasiune.

Nu, acest lucru nu era adevărat. Își amintea – fusese în urmă cu exact trei ani. Cu Ginny.

Cole știa că acesta era motivul pentru care o căuta atât de disperat. Pentru care, în ciuda convingerilor lui, Cole devenea ipocrit doar de dragul ei. Pentru că, oricât de ursuz și de cinic devenise el, ea rămânea singura lui speranță la o excepție de la regulă. Ea fusese un adevărat diamant neșlefuit, după cum se spune.

O târfă inocentă.

Ce era ea acum? Unde plecase? Uneori, Cole aproape că se temea să o găsească, ca nu cumva Ginny să îi demonstreze că el avea dreptate în privința întregii lumi. Ca nu cumva ea să îi distrugă fă-râma de speranță pe care o mai avea. Dacă o găsea, iar ea îl trăda sau îl abandona?

Așa cum făcuseră toți.

Înainte să o cunoască pe ea, Cole nu știuse că putea să fie distrus în atât de multe feluri. Acum, după toate prin câte trecuse și supraviețuise, era destul de sigur că o femeie pe care o cunoscuse pentru o singură noapte îl putea termina. Definitiv.

Sunetul vag al unor pași ușori îl avertiză că o femeie se apropia grăbită, dând fuga în grădină, așa cum făcuse și el. Doar că ea își luase timpul necesar pentru a se întoarce și închide încet ușile în urma ei.

Trecu pe lângă peretele în ale cărui umbre stătea Cole și merse grăbită pe alea spre fântână. Rochia ei, de culoarea uimitoare

a apusului de soare, atingea florile care brăzdau aleea, agățându-se într-unele dintre ele, dar ei nu părea să îi pese.

Lady Anstruther nu se opri până nu ajunse la fântână, cufundându-și mâinile sub jetul de apă rece al satirului și stropindu-și fața. Apoi își lipi degetele umede de gâtul îmbujorat. Respira sacadat și era agitată, pășind neliniștită pe postamentul lat din piatră al fântânii, încercând, în mod evident, să își recapete cumpătul.

Se frământa în timp ce mergea, netezindu-și cu mâinile coafura complexă, apăsându-și apoi pieptul cu palmele, de parcă plămânii i-ar fi fost sugrumați de corset, apoi ducându-le la frunte. Ridică privirea spre cer și căută luna. De îndată ce o găsi, femeia se liniști și începu să respire mai ușor, de parcă lumina blândă care se revărsa asupra ei îi dezvăluise un secret mistic.

Pentru o clipă, fu ca și cum lumina lunii devenise lumina soarelui. Părul ei strălucea mai puternic decât ar fi trebuit. O podoabă mare sub formă de floare sclipea cu pietrele ei prețioase din coafura femeii, parcă fiind prinsă acolo prin magie. În sala de bal, Cole fusese de părere că rochia ei era prea țipătoare și de prost gust – o floare stupidă și împopoțonată printre nestemate.

Dar aici, în grădină, parcă era locul ei. Aici, ea... înflorea.

Cole nu își dădu seama că stătea cu gura căscată până când pipa nu îi căzu cu zgomot pe pietre, aruncând cenușă și scântei la picioarele lui.

Ea tresări la auzul sunetului, întorcându-se și scrutând întunericul cu privirea.

– Cine-i acolo? șopti ea tremurată. Jeremy, tu ești?

Ceva răutăcios se învolbură înăuntrul lui. „Jeremy?” De ce îi suna atât de cunoscut numele acela? Cine era el pentru sfânta Lady Anstruther? Un amant, poate? Pe Cole îl surprinse cât de puțin îi surâdea acel posibil scenariu.

În loc să răspundă, el se aplecă să își recupereze pipa, stingând cărbunii mocniți cu călcăiul.

Și, în loc să fugă, așa cum ar face multe demoazele speriate, ea se aventură mai aproape de el, faldurile rochiei ei voluminoase mângâind alene pietrele de pe alee și plantele.

– A, spuse ea în cele din urmă, când ajunse suficient de aproape. Dumneavoastră erați.

Cole nu simți că tonul ei ar fi prea afectat, așa că rămase tăcut, descoperind că inima lui întâmpina fiecare pas al ei cu un ritm din ce în ce mai accelerat. Blestemată să fie femeia, Cole de-abia reușise

să-și calmeze inima. Deși, aparent, nu era singurul organ care părea să reacționeze la proximitatea ei. Modificându-și poziția pentru a nu mai fi incomodat de o tensiune deranjantă din pantalonii săi, Cole se cufundă mai adânc în întuneric, spre capătul opus al băncii.

Femeia aceasta scrântită luă gestul lui ca pe o invitație de a lua loc lângă el.

– Nu-ți face griji, nu plănuiam să stau prea mult, spuse el, ridicându-și pipa. Acesta părea un loc potrivit unde să mă refugiez de mulțimea insuportabilă și să mă bucur de un fum înainte să plec.

– Se pare că avem instincte similare, Excelență. Ea privi în jur, iar Cole se întrebă dacă se folosea de flora multicoloră drept scuză pentru a nu se uita la el. Îmi este foarte dragă grădina asta. Reprezintă un refugiu excelent.

El alese să nu îi dezvăluie că știa cât de des obișnuia ea să se folosească de acest sanctuar. Că o putea spiona de la fereastra biroului său și că văzuse mai mult decât intenționase ea vreodată să arate.

– Deși mărturisesc, nu mă așteptam să vă găsec aici.

Părea agitată. În lumina lunii, Cole vedea cât de strâns își împreunase ea mâinile în poală.

– Evident. Cole ar fi trebuit să se simtă umilit pentru că fusese descoperit pierzând vremea pe proprietatea ei. Aștepti pe altcineva? Își puse pipa alături pentru a scărpina mâncărimea de pe marginile curelelor protezei. O întâlnire clandestină? Spune-mi, ca văduvă fericită, gusturile dumitale înclină spre un conte galant sau rămâi la grădinar, pentru un teritoriu mai familiar?

– La grădinar? Hercule? Ea scoase un sunet vag, amuzat, ignorând comentariul despre „văduva fericită”. Nu prea cred, e un grec pârș, care are vreo șaizeci de ani.

– E mai tânăr decât primul soț al dumitale, o provocă el.

Se aștepta ca femeia să îl pălmuiască sau măcar să ceară o scuză pentru comportamentul lui groaznic. Dar, spre uimirea lui deplină, ea își dădu capul pe spate și râse – un sunet pline de raze de lună și veselie.

– *Touché*, acceptă ea comentariul, ochii licărindu-i, de parcă ar fi absorbit sclipirea stelelor. Nu doar că grădinarul meu vorbește foarte puțin engleza, dar dragul de el nu mănâncă altceva în afară de usturoi. De asemenea, sunt destul de sigură că se scaldă în ulei de măsline, ceea ce, recunosc, îmi întărește apetitul într-o zi caldă, dar doar pentru mâncărurile mediteraneene. Nimic altceva, vă asigur.

Uluit, Cole putu doar să se holbeze la ea, agitat și amuzat. De ce naiba era atât de politicoasă? El se purtase ca un ticălos cu ea, o umilise și o insultase în fața oaspeților ei. Iar ea își pierdea vremea cu el în grădină, reușind să fie amuzantă.

Dumnezeu să-l ajute, era tulburător și ispititor deopotrivă. Prea incitant. Drăcie, curelele astea ale protezei lui erau făcute din cioburi de sticlă și lână? Cole nu își putea lua ochii de la zâmbetul ei luminos în timp ce își scărpină proteza cu mâna sănătoasă. Voia să scape nu doar de obiectul acesta deranjant, dar începuse să simtă că și hainele erau iritante. Ar fi vrut să se dezbrace de tot, la fel și ea, să poarte nimic altceva decât aerul nopții și lumina lunii.

– Excelență. Ea îl privi cu cea mai fascinantă expresie, pe de o parte întrebătoare, pe de alta îngrijorată. De parcă îl vedea cu adevărat. De parcă îl cunoștea. S-a întâmplat ceva? Sunteți... bine?

Glasul ei șoptit și feminin bătea la ușa din mintea lui care se încăpățâna să rămână închisă. Cole dăduse peste câteva dintre aceste uși de când revenise acasă din Constantinopol și știa că era mai bine să rămână închise. Mai ales când el era în starea aceasta. Violent, agitat...

Excitat.

Ridică baza protezei lui, plasând-o strategic între ei, parcă pentru a-i aminti de dizabilitatea sa.

– E proteza asta idioată. Cumva, se pare că mi-a rămas mică. Cataramele astea blestemate sunt imposibile și nu le mai pot ajusta pentru încă o săptămână. Una dintre curelele astea afurisite e înțepenită.

Ea nici măcar nu tresări la auzul injurărilor lui, uimindu-l din nou când se întinse spre el.

– Permiteți-mi să încerc, se oferi femeia.

Cole își trase proteza în spatele lui, dându-și târziu seama că mișcarea îl făcu să pară copilăros.

– Nu te deranja, spuse el tăios. Nu e treaba unei lady...

– Ați fost foarte clar când ați spus că sunteți convins că nu sunt o lady, îi aminti ea. Poate ar trebui să faceți o concesie. La urma urmei, am fost infirmieră.

Lui Cole nu îi stătea în fire să fie sfios; cu toate acestea, nu putea înțelege de ce gândul că ea i-ar privi brațul mutilat îl făcea să ezite.

– Să tratezi un membru amputat este un lucru complet diferit de aranjarea pernelor celor bătrâni.

Cole îi aruncă o privire aspră, avertizând-o să se îndepărteze.

Ea i-o întoarse cu una dintre privirile ei ferme, misterioase.

– Știu. M-am ocupat de dumneavoastră și de membrul amputat din clipa în care ați ajuns la St. Margaret. Ați aruncat cu o ceașcă de ceai după mine.

Cole simți cum chipul i se înroșește.

– Dumneata erai?

– Nu mă recunoașteți?

Cole își amintea vag o femeie fragilă, pistruiată, într-o uniformă neagră, dar atât.

– Tocmai îmi reveneam după o febră delirantă și de sub efectul opiaceelor, spuse el. De-abia mă recunoșteam pe mine însumi.

Nici acum nu putea pretinde că se recunoaște, își spuse el cu amărăciune în sinea lui.

– Cu toate acestea, eu am fost cea care a descoperit infecția din braț, am fost prezentă la operație și v-am supravegheat recuperarea. În afară de dr. Longhurst, eu sunt persoana cea mai familiarizată cu cazul dumneavoastră, așa că dați-mi brațul.

Cole se încruntă la auzul autorității din glasul ei, în timp ce femeia deschise palma și gesticulă spre el să o asculte. Cole nu era obișnuit să urmeze ordine, dar, cumva, își puse antebrațul care îl ustura în mâinile ei, înainte ca mândria să îl facă să se răzgândească.

Apoi, semnificația cuvintelor ei îl izbi cu forța unei fregate la viteză maximă. Ea fusese infirmiera care îl diagnosticase corect cu septicemie, în loc de tifos. Datorită ei, Cole supraviețuise.

Îi *datora* viața lui acestei femei.

Asta însemna ceva pentru el? Dar pentru ea? Femeia nu menționase acest lucru până acum. Nu că el i-ar fi dat șansa să o facă. Nu că ar fi fost din cale-afară de recunoscător. Ea îi redase viața. Această existență solitară, plină de coșmaruri și furie. De aceea aruncase cu ceașca după ea, pentru că, înainte să își recapete cunoștința, Ginny era cea care îl alinase.

Când se trezise, existase doar durere.

Fără alte formalități, Lady Anstruther îi sprijini brațul în poala ei și, încet, cu blândețe, îi împinse mânecile hainei și cămășii până la cot.

Până în acest moment, Cole nu permisesese nimănui în afară de dr. Longhurst și de cel care îi crease proteza să se apropie de brațul său. El crezuse că o asemenea intimitate era imposibilă chiar și cu cineva pe care îl plăcea, darămite cu cineva pe care – pe care... Cumva, nu reuși să găsească un cuvânt care să îi exprime pe deplin sentimentele atât de neclare pentru femeia aceasta încăpățânată. Această

incapacitate de a fi rațional se datora, într-o oarecare măsură, proximității brațului lui de coapsele ei. Încheietura lui se odihnea pe pulpa piciorului femeii, conturul ei ispitindu-l prin materialul și straturile rochiei. Proteza lui, totuși, se cufunda în crăpătura încântătoare dintre coapsele ei. Încă un motiv pentru Cole să deplângă pierderea propriei mâini, își dădu el seama. De-ar fi avut degete funcționale, care încă percepeau senzațiile, poate că ar fi fost suficient de aproape cât să simtă căldura intimă dintre coapsele ei.

Totuși, de-ar fi avut degete, probabil că nu ar fi ajuns cu ele nici pe jumătate atât de aproape de coapsele ei.

Cole nu voia să îi vadă expresia feței, așa că își privi venele de pe propriul braț luptându-se să pompeze sânge dincolo de proteza strâns prinsă. Își încheștă atât de tare maxilarul, încât îl durea gura.

Momentul era destul de ireal cât să poată fi un vis. Femeia pe care el o considerase inamicul lui își trecu degetele subțiri și elegante peste firele de păr subțiri de pe antebrațul lui încordat, descoperind și învățând mecanismul protezei. Cole simți atingerea ei diafană împrăștiindu-se în toată ființa lui.

– Cât de ingenios, se minună ea în sinea ei, de parcă el nici măcar nu era prezent. Aceste curele sunt astfel împletite încât să cuprindă o armură.

Femeia desprinsă cu iscusință catarama cu care el se luptase, făcându-l pe Cole să se încrunte.

– Știu asta, răspunse el sec. Eu însumi am schițat modelul.

– Da? spuse ea gânditoare. Ei bine, este impresionant. De ce și hamurile?

– Proteza este realizată de un inginer, la New York, îi explică el. Fusesem invitat într-o expediție speologică în America de Sud și aveam nevoie de o modalitate de a-mi prinde cumva cârligul de siguranță pe care aveam de gând să îl folosesc, în caz că trebuia să îmi susțină greutatea. Hamurile sunt prinse aici și apoi sunt fixate pe trunchiul meu și pe umărul opus.

– Cât de minunat. Ea îi privi pieptul, de parcă ar fi încercat să vadă prin hainele lui topografia de dedesubt. Oare doar curiozitatea medicală o făcea să se încrunte astfel? Și presupun că aveți diferite accesorii pe care le prindeți de baza de metal de aici?

Gesticulă spre aparatul din oțel, gol momentan, de la capătul încheieturii lui și spre adâncitura în care erau prinse câteva dintre accesoriile lui.

– Nu atinge aia, îi porunci el, în timp ce ea flirtă cu mânerul de eliberare al briceagului lui secret. Dacă nu vrei să te tai.

– Cât de inteligent, spuse ea, fără să umble la mâner.

Lui Cole începu să i se învârtă capul, și își simțea gura uscată ca hârtia. Era, fără îndoială, un efect al fumatului, nu al mirosului intoxicant al femeii care, cumva, se strecurase mai aproape de el. Dumnezeu, mirosea mereu așa? A lavandă și a liliac? Probabil că nu. La urma urmei, erau în grădină; mireasma bobocilor care se deschideau fără pic de rușine în fața lunii, asemenea unor desfrânate ispititoare, era suficientă ca să se joace cu mintea unui bărbat. Cu toate acestea, Cole nu putea nega că era plăcut. Că atmosfera era... pașnică.

– M-am bucurat să aud că ați devenit un aventurier după ce v-ați recuperat, spuse ea de dragul conversației, în timp ce își reluă treaba la a doua curea. Am citit despre vânătoria dumneavoastră de urși grizzly în vestul Americii și despre escaladarea munților Teton. Apoi ați navigat pe Amazon, nu-i așa? Ați lucrat cu cartograful acela, cum îl chema? Morton... Morgan ceva? Acolo ați fost în expediția speologică, în America de Sud?

– Callum Monahan, își aminti Cole. Un om neînfricat, adăugă el, privind-o cu atenție. Mi-ai ținut socoteala călătoriilor, Lady Anstruther?

Cole aproape uită că era pe cale de a-i descoperi ciotul încheieturii, concentrându-se doar pe faptul că brațul lui urca și mai sus pe coapsa ei.

Ea își ridică ochii, privindu-l cu asprime.

– Deloc, soțul meu a fost cel care a făcut-o. Dragul de Edward vă purta o mare considerație; el m-a pus să îi citesc articolele despre numeroasele dumneavoastră explorări. A spus că erați preferatul răposatei lui soții.

– Lady Sarah Millburn, spuse el afectuos. M-am îndrăgostit de ea când aveam doar șapte ani. Fără să-l jignesc pe soțul dumneavoastră, dar când aveam vreo zece ani, îi doream un sfârșit tragic și timpuriu, închipuindu-mi că soția sa va căuta consolare în brațele mele deschise și pregătite. A fost singura femeie blândă pe care am întâlnit-o, până când...

Se opri brusc, nevrând ca nostalgia să înfierbânte momentul de față. Să îl transforme în ceva mai mult decât era.

Nevrând să se gândească la Ginny tocmai acum.

Ciudat gând. Și mai ciudat că el îi dezvăluise atât de multe detalii lui Lady Anstruther. Ea nu era nici confidenta, nici duhovnicul

lui. Era umbra neadecvată a adevăratei Lady Anstruther. O aspirantă lacomă și prefăcută. O uzurpatoare. Cole nu trebuia să uite acest lucru.

Ea trebuia să fie dușmanul, ca nu cumva el să înceapă să și-o dorească drept altceva.

Să o dorească... pur și simplu.

– Sarah. Ei, ea era întruchiparea unei doamne.

Cole o privi disprețuitor în timp ce spuse acest lucru.

– Prin comparație cu mine, vreți să spuneți?

Femeia ridică din sprâncene, dar afișă un zâmbet afectat.

– Ia-o cum dorești, dar încearcă să nu te simți jignită. Eu sunt un bărbat cu nenumărate defecte și merite deficiente. Un măgar veritabil, de fapt, iar majoritatea oamenilor pe care i-am respectat vreodată fie sunt morți, fie... dispăruți. Lordul și Lady Anstruther erau oameni buni. Regret nespus trecerea lor în neființă.

Privirea ei fu blândă când ridică ochii spre el, iar un zâmbet vag și încântat îi apăru pe buze. Cole avu strania senzație că ea semăna cu o femeie care găsisese ceva pe care îl crezuse pierdut.

– Mi-e dor de Edward în fiecare zi.

Mărturisirea ei îl uimi și, pentru o clipă, el aproape o crezu. Cu un sunet victorios delicat, ea eliberă catarama și reuși să scoată proteza. În timp ce o puse deoparte, Cole își acoperi terminația bruscă a brațului cu cămașa, manșeta goală amintindu-i violent de ceea ce nu era acolo. Cole nu putu să își mascheze totuși un oftat de ușurare.

Dacă ea îl observă, nu spuse nimic.

– Părea să își revină puțin spre final, continuă Lady Anstruther în timp ce îi masă locurile sensibile care fuseseră strânse de curelele prea strâmte. Stătea aici în grădină cu mine și mă privea pic-tând, când era în stare. Iar odată am reușit să îl duc la muzeu în scaunul cu roțile și să îi arăt câteva dintre sculpturile pe care își dorea atât de mult să le vadă... A fost cea mai minunată zi pe care mi-o amintesc.

Cole simți din nou senzația acea stranie și tulburătoare. O ignoră, invocând tot disprețul indiferent de care era în stare. Era imposibil să fie gelos pe un mort, nu avea cum. Durerea pe care o simțea trebuia să fie altceva, din alte motive. Chipul i se contorsionă într-o grimasă dezgustată.

– Doar nu vrei să cred că dumneata l-ai... *iubit* pe moșneag?

– Și de ce nu? întrebă ea aprinsă. Desigur că l-am iubit. Nu ca o soție adecvată, da, dar ca... o prietenă bună. Poate ca o fiică pe tatăl ei.

– Asta este dezgustător.

– Să nu îndrăzniți, îl mustră ea, glasul ei jos dând gravitate cuvintelor. Să nu îndrăzniți să contaminați tovărășia pe care am avut-o cu soțul meu sau să o transformați în ceva pervers. A fost ceva inocent.

– Inocent? repetă Cole, nevenindu-i să creadă. Spuneți că nu ați... consumat căsătoria?

– Nu văd de ce ar fi aceasta treaba dumneavoastră.

Deși în glas i se simțea indignarea, femeia își feri ochii.

Cole o prinsese în plasă. Poate dacă o speria suficient, ea avea să înceteze cu planurile ei groaznice.

– Ești conștientă că, dacă ești virgină, mariajul ar putea fi anulat. Ea căscă ochii mari.

– Cu siguranță nu se poate face acest lucru postum.

Simțindu-i teama, Cole lovi.

– Aș putea cerceta. Sunt o persoană foarte influentă, sau nu ai observat?

– De... de ce ați face așa ceva? șopti ea, de parcă el o rănise.

– Pentru că asta meriți. Să îți fie rușine, ai înșelat un bătrân cinstit, aflat pe patul de moarte, transformându-i casa părintească în ceva mai mult decât un bordel, și nici măcar într-unul util în acest scop.

Trăsăturile ei se înăspiră, gura devenindu-i o linie dreaptă și încordată.

– Ar trebui să fiți mai presus de asemenea jigiri. Lady Anstruther se ridică, obligându-l și pe el să facă același lucru. Vă aduc la cunoștință că *nu* sunt virgină, astfel că nu vă veți putea duce amenințările la bun sfârșit.

Nu era virgină? O emoție străină lui, misterioasă, îi șterse zâmbetul lui Cole.

– De ce nu mă surprinde asta?

Privirea pe care i-o aruncă femeia era marcată de o ironie pe care el nu o înțelese, dar acum era prea iritat ca să se gândească la ea. Lady Anstruther scoase un sunet tensionat și tăios, punându-și brațele pe după propriul mijloc, aplecându-se ușor în față în briza serii, de parcă lumea devenise prea rece.

– Nu vă voi permite să mă opriți, să știți, spuse ea cu hotărâre. Aceste acte de caritate sunt scopul meu, pasiunea mea. Poate că nu voi putea să salvez fiecare femeie oropsită, dar asta nu mă va opri să dau tot ce pot.

Femeia era o luptătoare, Cole îi acordă acest merit. Dar, dacă logica și adversitatea nu o descumpăneau, poate că teama avea să reușească.

Cole păși spre ea, folosindu-și statura impunătoare pentru a o încolți, forțând-o să facă un pas înapoi spre ușile salonului.

– Ești un lucru atât de mărunț într-o lume mare și nemiloasă, șopti el amenințător. Cum te vei descurca cu toate astea, singură și lipsită de apărare?

Lady Anstruther mai făcu un pas în spate în timp ce el veni spre ea, dar își înălță bărbia într-un mod arogant.

– Mă voi descurca foarte bine, spuse ea cu asprime. Cu toții avem impedimentele noastre, nu-i așa?

Ochii ei licăriră și coborâră pe manșeta goală a mânecii lui, iar Cole simți bestia agitându-se înăuntrul său.

Voia să o atace cu o violență pe care nu o mai simțise niciodată.

Mâna lui își găsi calea spre gâtul ei. Icnetul ei surprins îl rușină și îl inflamă deopotrivă. Era singurul mod prin care o putea face să vadă, singurul mod prin care o putea forța să înțeleagă pericolul mortal în care se punea ea singură.

– O să te împiedic la fiecare pas, mârâi el.

– Nu m-aș aștepta la mai puțin de la dumneavoastră.

Își lăsase capul pe spate pentru a-l privi, împingându-și gâtul în mâna lui.

– Nu o să-mi trebuiască prea mult să te distrug.

Degetele lui își întetiră ușor strânsoarea, iar o mică scăpare a pulsului ei contrazise îndrăzneala neabătută a femeii.

– Bărbați mai strașnici ca dumneavoastră au încercat, ripostă ea, ochii verzi arzându-i cu propriile emoții primitive. Și totuși, iată-mă aici.

– Ești o proastă dacă crezi că oamenii ăia dinăuntru te vor ajuta să salvezi toate târfele și scursurile de aici până în East End odată ce își vor da seama că plănuiești să le aduci aici.

Ea îi aruncă o privire fermă.

– Mă surprindeți, Excelență. Mă așteptam să aveți o părere mai bună despre târfe, din moment ce se spune că petreceți exagerat de mult timp în compania lor.

El o privi lacom.

– Apreciez foarte mult târfele și îmi place ca ele să fie ceea ce sunt, în loc să tânjească după un titlu.

Ea miji furioasă ochii.

- Ar trebui să auziți ce spun ele despre bărbații cu titluri. Se pare că cei cu sânge albastru au dificultăți la a-și găsi drumul spre locul potrivit. Și chiar dacă și-l găsesc, experiența rar durează destul de mult cât să merite efortul.

Lady Anstruther icni ușor când spatele ei atinse panoul ușii, dar, spre cinstea ei, ochii nu i se desprinseseră niciodată de ai lui Cole.

- Târfele pe care le-am cunoscut eu nu au plecat niciodată nesatisfăcute din compania mea, murmură el, degetul lui coborând, plimbându-se pe pielea încântătoare de pe ceafa ei, apoi pe linia ascuțită a claviculei ei, arătând în jos, spre sânii care acum urcau spre el cu fiecare respirație sacadată.

- Minunat din partea dumneavoastră, spuse ea, mimând o expresie impresionată, dar nu înainte ca tristețea și teama să i se citească fugitiv în ochi. Și încă ceva... ceva care dispăru la fel de repede pe cât se materializase. Presupun că sunt plătite să nu se plângă. Iar întâmplarea face să știu că cele care mimează plăcerea sunt mai bine recompensate.

Cole scoase un sunet ciudat.

- Cred că nu sunt atât de obtuz încât să nu pot descifra plăcerea reală de cea falsă.

Ea ridică un minunat umăr dezgolit și își dădu ochii peste cap.

- Toți bărbații presupun acest lucru.

Cum de o femeie atât de minunată și de blândă avea o limbă atât de tăioasă? Era ca și cum ar fi fost mușcat de un fluture. Majoritatea femeilor ar fi fost șocate de această conversație, sau cel puțin ar fi început să plângă. Cole avea mâna în jurul gâtului ei, pentru Dumnezeu... sau o avusese. Acum, în mod sigur, nu mai era acolo. Alunecase și explorase... ceea ce ar fi trebuit să o tulbure mai mult decât pe el.

Dar contesa Anstruther îi întâlni privirea aprigă cu una la fel de încăpățănată. Dumnezeu, trecuse mult timp de când Cole nu se mai simțise atât de frustrat și de furios.

Atmosfera era... glorioasă.

Aerul insuficient dintre ei se schimbă, devenind greoi de promisiuni, insinuări și pericol.

- Cum se face, Lady Anstruther, că știi atât de multe despre explorările mele intime? Ești interesată?

Cole accentuă cuvântul *intime* aplecându-se înainte și sprijinindu-și greutatea în cot, parcă planând asupra ei. Un fluture de noapte nu ar fi supraviețuit între ei.

– E cel mai prost păstrat secret din regat, spuse ea, dându-și din nou ochii peste cap, dar glasul fiindu-i cu siguranță mai oboșit, din pricina respirației sacadate, contrazicându-i pretenția de a părea neafectată. Toată lumea știe cine sunteți și maniera în care vă comportați. Ducele risipitor. Eroul tragic. Ziarele de scandal spun și cu ce fel de pudră preferați să vă curățați dinții, darămite aspectele mai picante ale vieții dumneavoastră. Toată lumea știe că ați primit a doua șansă și v-ați dat toată silința să o irosiți în cele mai ridicole și nesăbuite moduri posibile. Este o insultă față de aceia dintre noi care s-au chinuit atât de tare să vă salveze.

– Lumea habar nu are, mârâi el. Iar dumneata ești și mai puțin deșteaptă decât te-am crezut la început, dacă te încrezi în ce citești în ziare.

– Dacă nu ar fi existat un anumit jurnalist, nu ați fi fost niciodată salvat, ripostă ea.

– Sunt sigur că ai senzația că viața dumitale ar fi fost mult mai ușoară dacă nu aș fi fost găsit.

Voia să plece de lângă ea, din casa și din viața ei, dar ceva din expresia ei îl încremeni în loc. Pe toate câmpurile de luptă însângerate, în toate asasinatele la care luase parte, în numeroase spitale în care fusese – nici măcar în închisoarea turcească, Cole nu își amintea să fi văzut vreodată o asemenea expresie rănită.

– Nici măcar nu puteți spera să vă *imaginați* ce simt în privința asta.

Cuvintele ei șoptite transmiteau, cumva, o tărie de oțel și atât de multă durere, încât el nu mai putu să o privească în ochi.

Plecându-și privirea, Cole îi observă gâtul expus, în timp ce ea se chinuia să înghită o emoție foarte puternică, de neînțeles. Ce gât grațios! Delicat și minunat, cu piele fragilă. Cel mai delicat loc. Adică... printre cele mai delicate. Mai erau și altele.

Precum dosul încheieturilor mâinilor ei. Sau coapsele.

Buzele ei. Buze care l-ar putea întâmpina cu bucurie, care s-ar putea deschide dacă el le-ar săruta.

Își plecă și mai mult capul, văzând cum corpul lui se contopea cu al ei. Era atât de mică și de fragilă. Și totuși, atât de caldă.

Răsuflarea ei tremurândă îi mângâie chipul, trăsăturile femeii fiind încremenite. Paralizate. Dar limba ei mică și rozalie se plimbă peste buza de jos, lăsând un licăr delicios de umezeală în urmă.

La naiba, Cole voia brusc să...

Înălțându-se pe vârfurile picioarelor, ea își lipi buzele de ale lui cu o asemenea forță, încât aproape că dinții li se izbiră între ei.

Cole nu ar fi fost mai șocat nici dacă Lady Anstruther ar fi scos un cuțit și l-ar fi înjunghiat în inimă. Oricum ar fi, inima lui trădătoare încetă să mai bată. Femeia nu doar că îi luase mințile, dar îi luă și răsufierea, ca să fie sigură că îl termină definitiv.

Acesta nu era un sărut explorator, din partea unei femei excitate care căuta stimularea sau validarea sentimentelor lui. Nici explorarea unei atracții senzuale, nici exprimarea unei afecțiuni tandre. Sărutul acesta era dur. Furios și sălbatic. Momentul exploziv îi ținu pe amândoi suspendați în timp, fierbințeala frustrată a clipei croindu-și drum de la buzele lui Cole spre mădularul său. Cu acest sărut, ea puse stăpânire pe moment, exercitându-și dorințele asupra lui. Femeia îi demonstrează printr-un act definitiv și nestrămutat că este o creatură în deplin control al propriei sale voințe.

Cole se înșelase în privința ei. La început o crezuse prefăcută și uneltitoare. Apoi, poate dulce și simplă, inconștientă și incapabilă să înțeleagă ceva.

Dar nu.

Femeia agățată de gura lui cu toată îndrăzneala pe care o putuse invoca nu era o binefăcătoare cu ochi luminoși. Era o femeie plină de dorință, de energie și hotărâre. Era precum un mustang sălbatic american, încă neîmblânzit de stăpânul lui.

Dumnezeule, Cole voia să o călărească până erau amândoi umezi de sudoare și de plăcere. Până când ea devenea docilă.

În secunda în care el decise să adâncească sărutul, ea îi puse capăt.

Chipul femeii deveni palid în timp ce își duse mâna la buze. Cole își dădu seama cu un fior fierbinte în stomac că ea era la fel de șocată ca el de excitarea electrizantă dintre ei.

Lady Anstruther își reveni destul de repede, ochii ei multicolori licărind triumfători în timp ce îl priviră, mijindu-se.

– Să nu vă faceți o idee greșită despre intențiile mele, *Excelență*, spuse ea. Voiam doar să văd dacă sunteți la fel de amar precum discuția pe care am purtat-o. Își ridică poalele rochiei și dădu să treacă pe lângă el, glasul fiindu-i ușor pițigăiat din cauza lipsei de aer. Acum, vă rog să mă scuzați, eu...

– Taci, îi porunci Cole, împingând-o înapoi în ușă și punând din nou stăpânire pe gura ei.

Nu terminase cu ea.

Sărutul lui fu tot ce nu fusese al ei. Umed, explorator și de-a dreptul periculos. Deși Cole fu nevoit să se sprijine de ușă pentru ca genunchii lui slăbiți să nu fie nevoiți să îi susțină pe amândoi, el invocă toată abilitatea și priceperea de care ea îl acuzase și le dezlănțui asupra buzelor ei.

Îi linse marginile buzelor – mai degrabă un avertisment în loc de explorare –, apoi puse stăpânire pe ea cu limba. Adevărul era că, pe de o parte, se așteptase ca ea să îl muște.

Dar nu se întâmplă asta.

În clipa în care un geamăt misterios scăpă din gâtul lui, Lady Anstruther parcă se trezi la viață în brațele lui, agățându-se de umerii lui pentru stabilitate. În timp ce Cole bău cu lăcomie din fântâna de plăcere șocantă din sărut, descoperi cu o bucurie sinistră că limba ei o întâmpină pe a lui, în loc să se retragă. Gura ei era fierbinte, iar buzele atât de moi, încât lui Cole de-abia îi venea să creadă că erau reale.

O parte din el își dădu seama că dezlănțuise o furtună în acel moment. Că tot ceea ce se năruise înăuntrul lui și tot ce fusese înghețat se topi într-un infern instantaneu, devenind lichid și fierbinte – gata să fie modelat într-o armă. Menită să împungă. Să penetreze.

Iar în față avea un oponent demn de luptă.

Cu un sunet aspru, ea se desprinsese din sărut și se retrase rapid într-o parte, ferindu-se de el. Își șterse gura cu mâini tremurânde și neîndemânatice, parcă vrând să șteargă orice urmă a lui.

Lady Anstruther îl privi lung și acuzator, trăsăturile fiindu-i schimonosite de durere.

– De ce ați venit aici astă-seară? întrebă ea aproape plângând. Ochii, deși îi erau suspect de luminoși, îi rămaseră uscați și plini de antipatie. Vă face atât de multă plăcere să mă chinuiți, încât ați dedicat o seară întreagă umilirii mele?

Cole se împinse de lângă ușă, întorcându-se cu spatele la Lady Anstruther și luându-și timpul de care avu nevoie ca să își recupereze proteza de pe bancă pentru a se calma. De ce venise? De ce se purta astfel? De ce corpul lui părea să o dorească, în timp ce mintea lui nu o putea suporta? Era ca și cum propriul trup îl trăda în prezența ei. Cole nu avusese niciodată o reacție atât de puternică față de o femeie pe care de-abia o cunoștea. Cel puțin nu de la...

– Ravencroft a vrut ca eu să particip, și din moment ce îi datorez viața, mi-e greu să îi refuz ceva, îi răspunse la întrebare cât de non-șalant putu.

– Trebuie să vă amintesc că și eu v-am salvat viața, ripostă ea. Cu toate astea, nu aveți nici o mustrare de conștiință să mă înjosiți și să mă amenințați că îmi veți lua tot ce am.

Așa considera ea sărutul lui? O înjosire?

– Ce v-am făcut eu? plânse ea. De ce trebuie să fiți atât de sălbatic?

„Trebuie să fim ceea ce suntem“, își spuse în sinea lui. „Bestii sălbatice.“

– Nu-mi place ce faci aici, spuse el, întorcându-se spre ea, invocându-și rezervele de răutate pentru a-și masca nervii care deveniseră agitați și expuși din pricina interacțiunii lor. Nu-mi place zgomotul renovărilor tale. Nu vreau să fiu vecin cu târfe, vagabonzi și hoți. Nu vreau să am de-a face cu riscurile pe care ei le aduc în acest cartier. Vreau pace, femeie. De ce nu poți să înțelegi asta?

– Pacea și liniștea dumneavoastră valorează cât viața unei femei bătute? Sau cât siguranța unui copil speriat? Întrebă ea, din nou aprinsă.

– Oricât ar merita, am plătit preț dublu. Mi-am câștigat dreptul la liniște, spuse el, legănându-și proteza spre ea. Vrei să salvezi toate târfele din Londra, bine, dar fă-o în altă parte.

– Femeile acestea nu sunt doar târfe, nu sunt doar o colecție de orificii pentru amuzamentul dumneavoastră. Unele dintre ele sunt mame. Sau fiice trădate chiar de propria familie, care trebuia să le protejeze. Sunt ființe umane.

– Crezi că eu nu știu asta? ripostă el.

– Chiar știți? Dacă într-adevăr ați crede în valoarea lor ca femei, le-ați trata cu compasiune, nu cu dispreț. Cu afecțiune, nu cu sarcasm.

– Cunoști niște cuvinte mari pentru o femeie atât de mică.

– Iar dumneavoastră aveți o minte mică pentru un bărbat atât de mare, ripostă ea, aruncându-i o privire încruntată și dezgustată. Nu pot să cred că odată am...

Închise brusc gura, încheștând furioasă pumnii mici.

– Că odată... ce? întrebă el în cele din urmă, când tăcerea se așternu între ei mai mult decât putea el suporta.

– Nimic, șopti ea, întorcându-se spre ușă pentru a o deschide. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la oaspeții mei.

Nici vorbă ca ea să scape de el și să lase discuția neterminată.

– Nu poți să crezi că odată ai făcut ce? Că m-ai sărutat? Că mi-ai salvat viața? întrebă el poruncitor, înșfăcând-o de braț.

Ea îi privi mâna cu dispreț.

– Nu pot să cred că v-am primit cu brațele deschise în casa mea. În viitor mă voi asigura că ușa nu va fi deschisă pentru dumneavoastră.

El o eliberă imediat.

– Nu e o mare pierdere.

– Pentru nici unul dintre noi, fu ea de acord, apoi intră în casă.

Lui Cole îi luă un minut întreg să își regăsească suflul, apoi încă unul pentru a-și aduna puterea în picioare. Tremura din pricina atâtor emoții fragmentate, încât nu știa de unde să se apuce să le identifice.

Imogen Millburn, Lady Anstruther, era mai periculoasă decât își închipuise el vreodată. Pentru că trezea în el ceea ce Cole promisese că lăsase în acea închisoare, odată cu mâna lui.

Acea bestie sălbatică și primitivă. O creatură hămesită, care nu voia altceva decât să umble după pradă și să stea la pândă. Să atace și să își arate colții. Să se înfrupte și să se împerecheze.

Bestia aceasta nu era vreun duce. El nu era un bărbat crescut într-un stil politicos și blând, cu o preocupare pentru prețul lucrurilor sau pentru consecințele acțiunilor sale. Această bestie nu mai era adormită înăuntrul lui, ci ieșea în căutarea prăzii pe sub pielea lui, vrând să își marcheze teritoriul.

Și tocmai găsisse o bucatăcă încântătoare, una al cărei gust era în pericol să îl prindă.

Capitolul 13

Nu era o plimbare lungă din Mayfair în Belgravia, dar inspectorul-șef Carlton Morley parcurse distanța călare, graba lui datorându-se crimei brutale de la conacul Anstruther. Faptul că reședința Anstruther se învecina cu clădirea monolitică, în stil grecesc, care aparținea fostului cel mai prolific asasin al Marii Britanii, Christopher Argent, nu îl liniștea deloc.

Doar pentru că Argent lucra acum pentru Scotland Yard nu însemna că bărbatul încetase să mai ucidă oameni.

Să verși sângele cuiva poate crea o dependență savuroasă dacă nu erai precaut, se gândi Morley. El ar trebui să știe acest lucru.

Argent ajunse în fața porții reședinței Anstruther, venind în urma lui, călare pe propriul armăsar. Izbitorul asasin devenit om al legii mersese să îl ia de acasă dis-de-dimineață, la doar o oră după ce Morley se trântise în pat.

Inspectorul ar fi vrut să poată spune că o femeie sau un caz problematic îl ținuse treaz până la orele matinale ale dimineții. Dar nu putea. De fapt, vărsarea de sânge îl ținuse treaz. Noua și periculoasa lui dependență. Aceste întâmplări nocturne aveau să-l bage devreme în mormânt, de acest lucru era convins.

Dar acum nu mai avea ce face, nimeni nu îl putea ajuta sau opri.

– Arăți de parcă diavolul te-a folosit drept amanta lui noaptea trecută. Alfred descălecă de pe armăsarul său și îi dădu hamurile acelui-ași valet căruia i le dăduse și Morley. Te-ai apucat de vreun viciu nou și periculos?

Perspiciacitatea asasinului vigilent era cel mai mare avantaj al lui în investigații, dar Morley o urî în această dimineață.

– Dacă aș fi crezut în diavol, aș fi zis că tu ești progenitura lui, Argent, ripostă Morley.

– Ar fi un tată mai bun decât mulți pe care i-am cunoscut, răspunse cu seriozitate fostul asasin.

În această privință erau de acord.

– Nu te-aș fi deranjat dacă nu aș fi știut că ai vrea să vezi asta. Argent scoase un carnet, o practică standard pentru toți anchetații. Doar dacă nu cumva puteai să-ți organizezi gândurile și să ți le amintești la perfecție, precum Dorian Blackwell. Nu în fiecare zi o contesă este găsită violată și strangulată pe terasa unei grădini din Belgravia.

– Lady Broadmore era vicontesă, Argent, îl corectă Morley, încuviințând spre administratorul care ținea poarta deschisă. Lady Anstruther este contesă.

Argent ridică din umeri, scărpinându-și cu o mână greoaie barba roșcată ce îi acoperea bărbia dură.

– N-am fost niciodată bun la a face diferența, spuse el nonșalant. Nu mi-a păsat niciodată ca să învăț lucrurile astea.

– Va trebui să înveți legea și structurile dacă vrei să fii prosper în această societate, inspectore, spuse Morley. Scotland Yard nu este lumea interlopă. Totul trebuie să fie în legalitate. Chiar în timp ce rosti cuvintele, Morley se numi în sinea lui mincinos. Ca inspector,

cuvintele sale reprezentau un adevăr absolut. Cât despre slujba lui pe timp de noapte... nu se aplica același principiu. Totuși – fu nevoit să recunoască – o familiaritate intimă cu structurile sociale și legile te ajuta să le încalci.

Argent îi aruncă o privire calmă.

– Supraviețuirea este un talent al meu, Morley, sau ai uitat?

Morley nu uitase că o dată, în urmă cu mult timp, Argent îl înjunghiasse și îi salvase viața în decursul unei singure nopți.

– Tot ce-mi amintesc este că e mai bine să fim aliați, nu dușmani.

– Mai bine pentru cine?

Argent nu zâmbi, dar ochii albaștri și reci îi licăriră amuzați.

– Pentru amândoi, presupun.

– Știi ce cred eu, Morley?

Asasinul se întoarse spre el la baza scărilor de la intrare.

– Nimeni nu-și poate da seama ce gândești tu, Argent. Faptul că ești imposibil de citit este unul dintre puținele tale merite.

Argent îi ignoră tentativa de a fi glumeț.

– Cred că tu le permiți oamenilor să te subestimeze. De fapt, cred că încurajezi asta.

Simțindu-se deodată incomod, Morley se întoarse spre trepte.

– Nu avem timp de pierdut, nu când a avut loc o crimă.

– Cadavrele nu pleacă nicăieri. Argent îl apucă de umăr, strângându-l cu forță. Îți croiești jachetele prea largi pentru a-ți ascunde puterea din umeri. Este o sursă de speculații între mine și Blackwell – de ce un bărbat puternic și-ar ascunde puterea, în loc să o exercite.

Morley ridică din umăr, alungându-i mâna de acolo, și adoptă un aer nonșalant.

– Exerciți câtă influență vreau, se eschivă el. În plus, eleganța face parte din moda masculină, nu-i așa?

Argent nu fu amuzat.

– Îți estompezi vocalele precum un gentleman înnăscut, dar ai mersul ușor și sprinten al unui hoț din East End. Ai fost soldat, asasin, cel mai bun țintaș din Royal Highland Watch, sau așa se spune. Ai fost un nimeni până când regina te-a numit cavaler pentru curaj, Sir Carlton Morley. Trecutul tău este la fel de transparent precum aburul.

– Unde vrei să ajungi, Argent? Tot aerul acela glumeț dispăru din discuția lor.

– Nu e vorba despre unde vreau să ajung, ci despre ce pui tu la cale... Argent ridică sceptic din sprâncene. În ultimele zile parcă ești

un cadavru ambulant. Un om care mănâncă puțin și doarme și mai puțin. Ceilalți încep să creadă că ești un om posedat, dar eu am mai văzut privirea asta înainte. Ești un om *obsedat*. Întrebarea este de ce anume ești obsedat?

Morley decise să îi spună adevărul.

– Sunt un om obsedat de justiție, Argent.

– Există multe forme de justiție.

Ripostând la privirea lui dură cu propria expresie încruntată, Morley veni mai aproape de el.

– Asta este.

– Justiția ta are vreo legătură cu criminali achitați care dispar cu o frecvență alarmantă...

– Las-o. Baltă. Morley șopti răspicat fiecare cuvânt.

Ochii aceia reci și siniștri se mijiră, iar cei doi bărbați stăteau nas în nas, fiecare mușchi fiind încordat, sângele alimentând violența din fiecare răsuflare a lor.

Majoritatea oamenilor nu aveau nici o șansă împotriva lui Christopher Argent, dar asasinul avea dreptate într-o privință... Morley era un om care era obișnuit să fie subestimat.

Și folosea adesea acest lucru în avantajul său.

Ceea ce Argent nu știa putea să îi facă foarte mult rău.

În cele din urmă, Argent se dădu într-o parte, adoptând din nou privirea lui domoală în timp ce gesticula cu mâna spre intrarea principală.

– Atunci, la treaba noastră.

Morley inspectă exteriorul conacului Anstruther, poruncind clo-cotului din venele sale să se stingă. Casa era o structură elegantă din piatră, cu optsprezece camere, care îți atrăgea atenția de la casele mărețe, de un alb uniform, ce predominau în aristocraticul cartier Belgravia. La această oră matinală, lorzii și doamnele aristocrației nu se mișcaseră încă din paturile lor împopoțonate, după ce mulți dintre ei își petrecuseră noaptea la vreo petrecere inutilă sau alta. Majoritatea lor probabil că se pusese în pat la aceeași oră matinală ca și el, dar bogătanii leneși nu aveau nevoie să se trezească până la amiază.

Ei lăsau siguranța cartierului lor în mâinile lui, iar aceasta era o responsabilitate care nu dormea niciodată. Și nici el.

– Spune-mi ce știi, îi porunci el lui Argent în timp ce urcau treptele de la intrare.

– Lady Anstruther a găzduit un eveniment caritabil noaptea trecută, la care, ca vecinul ei de alături, am participat. Lista de oaspeți conține mai mulți lorzi și doamne decât *Ghidul lorzilor* al lui Burke. Vicontesa decedată a fost așezată aproape de capul mesei noastre, între ducele de Trenwyth și Dorian Blackwell. Dacă mă întrebi pe mine, era o târfă hlizită și irascibilă.

– Ți-aș fi recunoscător să îți înfrânezi limba aia vulgară cât suntem în prezența contesei, îl mustră Morley.

– Ești bine-venit să-mi pupi curul vulgar și-o să spun ce vreau eu să spun, ripostă nonșalant Argent. În plus, Lady Anstruther este prietenă cu soția mea, este familiarizată cu limba mea vulgară.

Fu rândul lui Morley să ridice din sprâncene.

– Nu în felul *acela*. Argent se încruntă, consultându-și din nou notițele. Corpul a fost găsit de sora mai mică a lui Lady Anstruther, o anumită domnișoară Isobel Pritchard, în timp ce se întorcea acasă de la un bal-vânătoare de soți, chiar înainte de răsărit.

Pritchard... De ce îi suna cunoscut numele acela?

Le găsiră pe Imogen Millburn, contesa Anstruther, și pe Isobel agățându-se una de alta pentru sprijin într-un salon de culoarea frunzelor de mentă primăvăratice și a gălbenelelor.

Femeile se ridicară când majordomul, un bărbat destul de rotofei, pe nume Cheever, le anunță sosirea.

Două perechi de ochi identici îl priviră. Din câte observă Morley, surorile semănau în toate privințele, cu excepția afectului. Deși amândouă erau blonde și aveau constituții delicate, sora mai mare, Lady Anstruther, îl privi cu expresia epuizată a unei femei care văzuse prea multe la viața ei. Inclusiv moarte, dacă Morley nu se înșela.

Cât de neașteptat!

Tânăra Isobel își ștergea obrazii cu o batistă, prinzând lacrimile care îi curgeau neconținute din ochii roșii.

– Domnule inspector-șef. Încă îmbrăcată într-o voluminoasă cămașă de noapte de culoarea lavandei, decorată cu flori violet, Lady Anstruther veni spre el cu mâna întinsă. Un gest remarcabil de nonșalant pentru o contesă. Mulțumesc că ați venit.

– Milady. Morley se aplecă asupra mâinii ei, observând că cealaltă încă era captivă în strânsoarea disperată a lui Isobel. Îmi pare foarte rău pentru această situație neplăcută. Ați vrea să-mi arătați cadavrul?

– Vă conduc în grădină, răspunse contesa cu fermitate. Pe aici.

– Imogen, nu! protestă Isobel, trăgând de mâna surorii ei. N-ar trebui să mai vezi corpul, este prea, prea oribil.

Lady Anstruther doar o sărută pe obraz pe sora ei, distrăgându-i atenția în timp ce îi dezlipea degetele albe de încordare de pe mâna ei.

– Isobel, scumpo, ar fi politicos să le oferim ceai inspectorului-șef Morley și domnului Argent, nu-i așa? întrebă ea blând.

– Ceai?

Fata palidă, care nu părea mai mare de șaptesprezece ani, clipi de parcă nu ar mai fi auzit niciodată acel cuvânt.

– Mie îmi place ceaiul tare, precum cafeaua turcească, spuse blând Argent.

În mod deloc surprinzător, trucul contesei funcționează, iar tânăra păru să își revină din stupoarea pe care o creaseră teama și fatalitatea.

– Avem... avem cafea, dacă o preferați în locul ceaiului, domnule Argent.

Zâmbetul fetei era timid și înlăcrimat în timp ce ea își netezea rochia de bal mototolită, de culoarea piersicii, ceea ce confirma că nu se dusesese la culcare până atunci.

– Ar fi minunat.

Lady Anstruther profită imediat de momentul de distragere al surorii ei.

– Pe aici, domnule inspector-șef.

El o urmă afară din salon, de-a lungul unui coridor ticsit de obiecte de artă și antichități, spre două uși franțuzești, care, probabil, duceau spre terasa grădinii. Doi polițiști în uniforme albastre stăteau de pază în fața ușilor. Ochii lor ațintiți asupra contesei Anstruther în cămașa de noapte, oricât de modestă era, licăreau atât intrigati, cât și înfometați.

Nici lui Morley nu îi scăpase faptul că femeia era, într-adevăr, neobișnuit de încântătoare. Părul îi era de un auriu uimitor, brăzdat cu nuanțe de roșu. Ochii îi erau un amestec ușor confuz de verde, auriu și alte tonuri mai închise. Cămașa ei de noapte îi contura un corp zvelt, cu forme delicate.

Faptul că el îi observă frumusețea fu mai mult o constatare decât orice altceva. Nu o privea așa cum un bărbat ar privi o femeie, ci cum un inspector ar privi un suspect. Sau un martor. Nimic mai mult.

Acest lucru îi confirmă o dilemă la care el medita de ceva vreme. Ceva era în neregulă cu el. Ceva grav și serios. Dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

– De cât timp o cunoașteți pe Lady Broadmore, victima? întrebă el, ținându-i cu privirea pe cei doi polițiști până observară panicați și începură să își inspecteze ghețele.

– Am cunoscut-o pentru prima dată noaptea trecută, răspunse Lady Anstruther. Mi-am dat imediat seama că nici una dintre noi nu ne dorim să ne cunoaștem mai bine.

– Aceasta este o mărturisire curajoasă despre o femeie care a fost ucisă în grădina dumneavoastră.

– Nu sunt eu criminalul. De ce m-aș teme?

– A fost găsită pe proprietatea dumneavoastră. Există relatări cum că ați fost surprinsă certându-vă cu această femeie. Lady Anstruther, începând din acest moment, sunteți prima pe lista noastră de suspecti.

– Deși nu ne-am certat întocmai, cu siguranță că nu ne-am pus de acord în nici o privință.

Lady Anstruther își croi cu grijă drum pe o alee scurtă, îngrădită de flori sălbatice, apoi se retrase într-o parte și gesticulă cu seriozitate spre decedată.

Ceva ce Morley crezu că era de mult mort înăuntrul lui se aprinse acum și se învolbură. O amintire, una pe care o ținea captivă în cutăruțul întunecat din locul în care fusese cândva inima lui, se transpuse în vicontesa ucisă.

O frumusețe cu păr auriu întinsă într-o poziție pașnică. Da, cineva putea crede că doarme, dacă pieptul nu i-ar fi fost atât de încremenit. Dacă buzele nu i-ar fi fost albastrii și pielea cenușie, de culoarea cerului mohorât.

Moartea folosea o paletă de culori destul de evidentă.

În amintirea lui, trupul fetei era mânjit cu nămol din Tamisa, aruncat sub un pod din Southwark, în loc să fie scăldat de soare lângă o fântână jucăușă. O cârpă aspră de-abia acoperea dovezile morții ei brutale, în loc de o rochie de bal din mătase fucsia.

Dar femeia de pe malul Tamisei avea vânătaii pe coapse... și sânge.

Caroline. Iubita lui soră. Geamăna lui.

Și ea fusese strangulată și aruncată ca un gunoi.

O furie familiară înăbuși totul în jur, în afara dovezilor.

Desuurile îi erau făcute zdrențe și pluteau în fântâna din grădină. Straturile fustei contesei erau ridicate deasupra genunchilor, deși ciorapii din mătase și pantofii rămăseseră intacti.

Toate dovezile indicau violul... dar cadavrul trebuia mai întâi să fie examinat, pentru ca Morley să fie sigur. Odată ce bănuiala lui era confirmată, el se putea mobiliza – își putea conduce interogatoriile, putea găsi criminalul și se putea asigura că justiția era aplicată.

Justiția. Nu era o obsesie nouă, doar una din ce în ce mai intensă.

O voce blândă răzbătu prin suieratul din urechile lui.

– Domnule inspector-șef? Domnule? Trecutul îi dispăru din fața ochilor, iar înaintea lui apărură trăsăturile preocupate ale lui Lady Anstruther. Sunteți bine? Arătați cam palid.

Femeia puse o mână pe brațul lui, observându-l cu ochi fermi, vigilenți.

Având nevoie de o ancoră pentru gândurile lui arzătoare, Morley băgă mâna în buzunarul paltonului și își plimbă degetul mare peste perforațiile scrisorii sigilate pe care o găsi acolo. Poate că ar trebui să se consulte cu dr. Francis Aubrey-Dencourt. Bărbatul nu era doar un geniu medical, dar era și specializat în medicina legală. Corespondența lor profesională devenise ambiguu de personală în ultima vreme. Mai mult decât prietenoasă, dacă îndrăznea să recunoască. Și deși nu voia să examineze senzația de plăcere pe care o simțea când citea scrisorile bunului doctor, nu credea că nu putea să îi ceară o favoare.

– Iertați-mă, spuse el, căutând o explicație scurtă. M-am grăbit să ajung aici fără să iau micul dejun mai întâi.

– Desigur. Ea își luă mâna de pe brațul lui, mângâindu-i ușor mâneca paltonul. Permiteți-mi să îl chem pe Cheever, iar el o va pune pe bucătăreasă să trimită sus micul dejun.

– Nu este nevoie.

Mijind ochii, Morley o opri pe femeie apucând-o de braț.

Ea încremeni asemenea unui iepure prins într-o capcană, iar Morley deduse că Lady Anstruther nu era străină de violență.

– Trebuie să recunosc, mi se pare remarcabil calmul dumneavoastră, Lady Anstruther. Faptul că o femeie a fost găsită moartă și abuzată sexual în grădina dumneavoastră nu vă tulbură deloc?

Femeia se înfioră la auzul întrebării și își puse brațele pe după mijloc, într-un gest straniu de copilăresc.

– Inspector-șef Morley, vă asigur că nu sunt doar tulburată de acest lucru, sunt îngrozită și revoltată. Dar vă mărturisesc faptul că acesta nu este cel mai deranjant lucru care mi s-a întâmplat pe parcursul vieții. Și, așa cum sunt convinsă că veți descoperi după o investigație ulterioară, înainte de căsătoria mea neprevăzută cu contele, am lucrat ca infirmieră la St. Margaret's Royal Hospital. Așadar, după cum vă dați seama, aceasta nu este prima mea experiență cu moartea, fie ea și una atât de macabră ca asta.

Morley îi cercetă ochii și citi în ei doar sinceritate și regret. Fie femeia era sinceră, fie era o actriță mai bună decât soția lui Argent, Millie LeCoeur.

Observă delicatețea capabilă a mâinilor ei și o compară în sinea lui cu deschiderea largă a urmelor groase de degete de pe gâtul vicontesei. Fie că Lady Anstruther era implicată, fie că nu, cu siguranță femeia nu atacase și nu strangulase victima.

– Trebuie să stabilesc momentul morții, afirmă el. Vă amintiți când ați văzut-o ultima dată pe Lady Broadmore?

– La cină, răspunse contesa, încruntându-se în timp ce își amintea. Așadar, poate în jur de ora nouă și jumătate. Din moment ce nu ne-am înțeles prea bine, am presupus că a plecat devreme.

– Ați presupus? Nu ați văzut-o plecând?

Ea își feri privirea.

– Eu... vedeți dumneavoastră, am avut o seară solicitantă, așa că am venit aici în grădină, ca să mă liniștesc.

– Și cât timp ați zăbovit în grădină?

– Nu mult, poate un sfert de oră sau mai puțin, dar nu am văzut-o pe vicontesă după aceea. Lady Anstruther aruncă o privire fugară cadavrului și închise ochii. Balul s-a terminat în jur de ora două și jumătate, iar eu m-am dus direct la culcare. Cred că atacul a avut loc la un moment dat între sfârșitul balului și când Isobel și mama mea s-au întors acasă, la ora cinci. Isobel i-a dat mamei un praf pentru somn, iar ea a coborât pentru ceai și să ia o gură de aer. Atunci a găsit... atunci am trimis după domnul Argent.

Morley încuviință din cap, notându-și orele în carnet.

– Așadar, din câte știți, ați fost ultima persoană singură în grădină înainte să sosească sora dumneavoastră acasă de dimineață și să o găsească pe Lady Broadmore astfel? verifică el.

O tăcere greoaie și prelungă îl făcu să ridice privirea și să observe că Lady Anstruther devenise complet palidă.

– Lady Anstruther, insistă el. Este foarte important. Cine a fost ultima persoană pe care ați identificat-o în grădină?

Ridicându-și bărbia și înghițind cu greu, femeia privi către conacul impunător și alb de dincolo de zidul grădinii ei.

– Collin Talmage, răspunse ea cu voce tremurândă. Ducele de Trenwyth.

Cole avu nevoie de o voință de fier pentru a nu lua toată hârțogăria serviciului de informații și să o arunce în foc, iar apoi să le spună celor de la Ministerul de Interne să se spânzure. Chiar și cu o singură mână, tot era mai capabil decât jumătate din agenții de teren, iar el fusese retrogradat la ceva puțin mai presus de o secretară afurisită.

O secretară cu un titlu nobil și foarte multă putere și influență, dar chiar și așa...

Nu era făcut să lucreze cu hârțogărie și să facă evaluări importante. Se născuse un om de acțiune, simțindu-se mai confortabil cu deciziile luate pe moment și acțiunile în consecință.

În plus, nu se putea concentra pe ceva atât de plictisitor precum munca de birou. Nu cu o erecție care părea să se trezească din minut în minut. Că veni vorba, aceasta era și rata cu care îi revenea în gând amintirea întâlnirii de noaptea trecută cu Lady Anstruther.

Poate acum era un moment bun să apeleze la Argent și să stabilească o sesiune de lupte. O agresivitate fără astâmpăr mocnea sub pielea lui, iar vecinul său era singurul om care ignora complet poziția lui socială și handicapul fizic. Pentru ticălosul ăla rațional și cu sânge-rece, impedimentul lui Trenwyth era un motiv în plus pentru a se antrena. Ca să devină mai puternic. Mai rapid. Mai dur.

Amândoi erau de acord în această privință.

Într-o lume în care cei slabi erau vânați, omul trebuia să își transforme povara în putere – sau, altfel, să fie mistuit și consumat de ea.

Consumare. Acesta era un concept asupra căruia nu voia să zăbovească prea mult. Deși o făcuse. În ultimii trei ani, Cole fusese obsedat de amintirea unei consumări foarte specifice.

Cu excepția nopții trecute. O frumusețe nouă și tulburătoare îi distrăsese gândurile, îi răpise visele. Pentru atât de multă vreme, Cole fusese devotat nostalgiei. Dar acum, o idealistă uimitoare și directă fugise cu amintirile lui bine păzite și le înlocuise cu interacțiuni noi și deranjante, la care el să reflecteze.

Lady Anstruther. Imogen.

Cole își permisesese multe libertăți cu ea în gândurile lui, de numele ei fiind cel mai puțin preocupat.

De ce nu reușea să invoce chipul lui Ginny, oricât de tare încerca? Dar trăsăturile îndrăzneței contese dădeau buzna în fața ochilor lui în fiecare clipă de când se despărțiseră, fie că el era treaz sau nu.

Cole știa răspunsul, desigur. Nu doar pentru că ea îl sărutase, ci pentru că îl văzuse. Acolo, în grădina ei, femeia folosisese lumina lunii ca să îl vadă și îl întrebese dacă era bine. Nu așa cum puneau toți acea întrebare, de parcă ar fi întrebat o mie de oameni de o mie de ori. Ea îl întrebese de parcă ar fi vrut un răspuns. De parcă însemna ceva pentru ea.

De parcă el însemna ceva pentru ea.

Iar Cole voise să îi spună, nu? Că, de fapt, nu era nici pe-aproape bine. Că într-o clipă clocotea, iar în următoarea era de-a dreptul amortit. Voia să îi mărturisească faptul că ura întreaga lume. Că se ura pe el însuși, mai presus de orice. Că își amintea cum să supraviețuiască, dar deloc cum să trăiască.

Voise să dea glas celei mai mari temeri a lui, aceea că avea să fie această... această umbră a bărbatului de altădată, până avea să decidă să își pună capăt vieții. Pentru că nu mai existau minuni pentru el. Nu mai existau lucruri de cucerit. Nimic care să merite să fie protejat. Nimic pentru care să lupte.

Nimic pentru care să trăiască.

Voia să îi spună că noaptea era prea întunecată și plină de suferință. Că ziua era prea luminoasă și prea zgomotoasă. Că toate momentele lui se contopeau unele în altele, iar timpul îi fura amintirile, exact cum făcuse cu chipul lui Ginny. Iar el avea să tânjească mereu după ceea ce nu va mai avea niciodată. Pentru că nu doar că nu era demn – nu era capabil.

Ar fi vrut să îi spună toate aceste lucruri. Să îi mărturisească slăbiciunile lui. Pentru că Lady Anstruther nu părea deloc preocupată de slăbiciune. Deși nu era atât de delicată ca altele, era o femeie mică. El îi simțise fragilitatea sub mâna lui, simțise că putea fi foarte ușor frântă. Trezise ceva în el ce Cole crezuse pierdut pentru totdeauna. Un instinct straniu și alarmant, pe care el nu era dispus să îl identifice. Ceva posesiv. Protector.

Într-o lume primitivă, în care oamenii erau ușor de citit și foarte previzibili, o femeie ca ea era o raritate, într-adevăr. Lady Anstruther era o enigmă. Cineva care, după ce pusese mâna pe o avere, părea

hotărâtă să o dea în stânga și în dreapta, cerându-le și altora să facă la fel.

Dar cu ce scop? Altruismul nu exista, toată lumea știa acest lucru. Atunci, de ce nu putea Cole să o descifreze? Era la fel de rară și de enigmatică precum preaputernicul Sfinx grecesc.

I-ar spune toate motivele pentru care el nu voia ca ea să continue cu șarada asta caritabilă a ei.

Toate cu excepția unuia – era un risc pentru propria ei siguranță.

Pentru că, deși Cole nu ținea la femeie, începea să creadă că nici nu o disprețuia atât de tare pe cât crezuse inițial. Ea fusese amabilă – până când el o împinsese dincolo de limita toleranței. Ceea ce, dacă era sincer, fusese întotdeauna un talent special de-ale lui.

Apoi ea fusese șocant de impetuoasă. Incredibil de carnală.

Cole nu credea că ceva îl mai poate șoca. Fusese un crai în tineretea lui, chiar mai rău de când cu tragediile lui. Căutase să își înecă pustietatea în plăcere și descoperise că vidul devenea cu atât mai mare cu cât el încerca mai mult să îl umple.

Împins de un sentiment de rușine, merse la bufet și luă sticla cu scotch, ceea ce făcea cu o frecvență alarmantă zilele acestea.

Glasul familiar al lui Argent ajunsese la el prin fereastra deschisă.

Fereastra ei. Portalul către grădina Anstruther.

Ce naiba? Cuprins de curiozitate, Cole privi în jos și nu văzu doar spatele lat al lui Argent stând lângă fântâna cu satir, ci și un bărbat pe care îl recunoscuse pe loc. Sir Carlton Morley, cavaler și țintaș pe care el îl cunoscuse în treacăt, în urmă cu mai bine de zece ani. Dacă Trenwyth își aduce bine aminte, Morley era acum inspector-șef la Scotland Yard. Era un susținător al planurilor lui Lady Anstruther.

Acest lucru părea puțin probabil; din câte își amintea el, bărbatul era un tradiționalist convins. Un gentleman cu un simț milităresc al țintei și un autocontrol strașnic, care putea nimeri urechea unui ac de la cincizeci de pași distanță. Cole se întrebase întotdeauna de ce Morley voise să devină polițist, având în vedere că ei nu purtau arme de foc.

Morley se dădu într-o parte, inspectând fântâna, dezvăluind în același timp o priveliște care îi încremeni inima lui Cole.

Lumina dimineții licărea pe părul bălai. O femeie într-o rochie tipătoare era întinsă printre florile sălbatice. Rochia îi era ridicată până la genunchi, făcută cocoloș.

Cole văzuse destulă moarte cât să o recunoască oriunde. Fără să stea pe gânduri, țâșni ca din pușcă, ajungând la ușă înainte ca paharul cu scotch să se verse pe covor.

Capitolul 14

Imogen își înfrânase atâta vreme lacrimile, încât o durea gâtul și îi bubuia capul. Casa ei, sanctuarul ei și refugiul pe care încercase din rășputeri să îl construiască pentru alții fusese îmbibat, pângărit de moarte și violență.

Așezată pe banca pe care o împărțise cu Trenwyth în seara anterioară, îi privi pe inspectorii Argent și Morley desfășurându-și investigația.

Imogen refuza să privească fântâna, în care dovada violenței sexuale plutea la suprafață, brăzdată pe alocuri de lilieci albi murdari.

Biata Lady Broadmore! Cât de îngrozită trebuie să fi fost. Oare încercase să strige după ajutor? Chinul ei fusese de scurtă durată sau prelungit? Fusese violată înainte să moară? Sau după? Imogen își sprijini capul în mâini. Ea dormise în timp ce o femeie fusese atacată și ucisă. Cum avea să se ierte vreodată? Fusese atât de furioasă. Atât de aprinsă și apoi umilită de Cole, încât petrecuse restul nopții încercând să salveze evenimentul și nici că se mai gândise la absenta Lady Broadmore.

Imogen mersese la culcare cu o imensă satisfacție după ce plecase toată lumea și fuseseră numărate donațiile. În ciuda groaznicei crize publice de furie a lui Trenwyth și ale comentariilor ignorate ale vicontesei Broadmore, Imogen strânsese mai mulți bani decât se așteptase vreodată că va strânge. O parte mărunță și răzbunătoare din ea voise să se asigure că cei doi aveau să afle de succesul ei. Să le demonstreze că nu avea de gând să se lase intimidată sau descurajată. Că îi încurajase pe alții să ia măsuri și să se alătore efortului ei caritabil în ciuda eforturilor lor de a o sabota.

Ar fi trebuit să își caute oaspetele care lipsea. Astfel ar fi observat, poate, că pelerina lui Lady Broadmore era încă în camera de garderobă, dar femeia era de negăsit. Asasinul fusese în casa ei în timp ce ea mersese la culcare, fericită și fără să fie conștientă de crima îngrozitoare care era comisă pe proprietatea ei.

Imogen clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor pentru o clipă, când Trenwyth apărui în grădina ei. De unde venea, ea putea doar să ghi-cească. Imogen stătea pe banca de lângă ușa ce ducea în casă – sigur l-ar fi văzut dacă ar fi ieșit din casa ei.

Cu ochii scăpărându-i, Trenwyth încerca să treacă de Argent și de Morley cu disperare, până când privirea lui o zări pe Imogen, iar flăcările din ochi i se stinseră la vederea ei, Imogen aproape având impresia că era ușurat.

Dumnezeule, ce le spunea celor doi inspectorii? De ce modul în care el o privea acum o făcea să vrea să își strângă halatul până în gât? Se simțea atât de expusă în fața lui, chiar și în cămașa ei de noapte modestă și halat. Era simplu să începi să te temi de faptul că forța masculinității lui îi conferea un fel de aer inuman. În mod absurd, Imogen era îngrijorată că el ar putea vedea nu doar prin hainele ei, dar i-ar putea citi și secretele care îi învăluiau existența. Fusese goală în fața lui o dată, dar niciodată cu adevărat expusă.

Deși fusese groaznic de proastă noaptea trecută, sărutându-l așa cum o făcuse. Fusese o mișcare periculoasă. Una izvorâtă din impuls și furie, care ar fi putut să o coste totul.

Dacă el își amintise de ea din sărutul acela? Trenwyth și Ginny nu se sărutaseră niciodată astfel, dar asta fusese înainte. Înainte ca el să fie capturat. Înainte ca ea aproape să ucidă un om.

Înainte ca o femeie să fie ucisă în grădina ei.

Imogen se ridică cu picioarele tremurânde și porni spre ei. De ce părea atât de sălbatic și de îngrijorat, când arătase destul de clar care erau sentimentele lui pentru ea? De unde venise Trenwyth?

O bănuială stranie și primejdioasă o străpunsese în timp ce Imogen se apropie sfioasă de groaznica scenă din fântână. Oare interacțiunea lor de noaptea trecută îl făcuse pe Trenwyth să depășească limita sănătății lui psihice? Oare el fusese cel care...

Trenwyth ridică brusc privirea când inspectorul-șef a spus ceva, furia scăpărându-i în ochi de parcă ultimele cuvinte ale lui Morley fuseseră ciocanul unui fierar, iar Cole oțelul călit al unei nicovale.

Apoi, dintr-odată, își croi drum furios printre cei doi inspectorii, venind spre ea. Ceilalți doi bărbați îl urmară îndeaproape.

– Crezi că eu am făcut asta? urlă el la Imogen.

– N-am spus niciodată asta.

Imogen ridică zadarnic mâna în sus, parcă pentru a para un atac. Spre surprinderea ei totală, funcționă. Trenwyth se opri la câțiva

pași de ea, cu mâna încordată în pumn pe lângă corp, iar proteza de la celălalt braț licărind precum cositorul în lumina dimineții.

– Eu doar le-am spus adevărul inspectorilor. Că dumneavoastră ați fost ultima persoană pe care am văzut-o în grădină și că m-ați amenințat că vă veți asigura că evenimentul meu va fi un eșec.

– Cu siguranță, asta este o perspectivă asupra situației, observă Morley, ochii lui albaștri și alerti înregistrând fiecare mișcare și expresie ale ducelui.

– Da, dar nu perspectiva *mea*, spuse Trenwyth printre dinții înțeleștați. Niciodată nu așa... Cum ai putea să crezi măcar...

Clipi, gura încordându-i-se.

Trenwyth își amintea ce îi făcuse ei în grădină, Imogen era convinsă de acest lucru. Mâna lui la gâtul ei. Trupul lui blocându-l pe al ei. Amenințarea pe care o folosisese în încercarea de a o speria și de a o face să renunțe la planurile sale. Felul în care o dominase cu sărutul lui.

Privirea ducelui se îndreptă spre fântână, dar nu înainte ca Imogen să observe urma de regret din ochii lui pentru criza de furie avută. Poate chiar rușine, nu doar regret.

„Foarte bine!” Ar trebui să-i fie rușine de comportamentul lui, își spuse în sine ea.

– Nimeni nu te acuză de viol și de crimă, Trenwyth.

Vocea seacă a lui Argent sparse tensiunea momentului.

– Nu încă, adăugă Morley, atrăgând privirile aspre ale ambilor bărbați.

– Stabilim firul cronologic, continuă Argent. Ai putea să ne spui cât timp ai stat în grădină după ce Lady Anstruther te-a lăsat singur?

Cei doi inspectori nu atraseră atenția asupra scandalului care ar putea fi declanșat de însuși faptul că ei fuseseră singuri în grădină, iar Imogen fu recunoscătoare pentru acest lucru.

– Am plecat imediat, spuse el răspicat, ridicând o sprânceană spre ea. Întrucât mi s-a spus foarte clar că nu mai sunt bine-venit pe această proprietate.

– O decizie care rămâne neschimbată, declară Imogen, încrucișându-și brațele peste sâni când ceva îi făcu să se încordeze dureros. O briză răcoroasă în aerul dimineții, în nici un caz răceala din privirea lui încruntată.

– Lady Anstruther, vă puteți gândi la cineva care și-a exprimat recent nemulțumirea față de dumneavoastră? întrebă Morley.

– Față de mine? Imogen clipi, confuză.

– Vreun dușman sau adversar de care sunteți conștientă? îi explică el blând.

– Adică în afară de cel care stă chiar lângă dumneavoastră?

Gesticulă cu bărbia spre duce, nefiind dispusă să își miște brațele de pe piept. Nu doar că se proteja pe sine, dar Imogen avea senzația că doar propria îmbrățișare o împiedica să se destrame.

În depărtare bubui un tunet, de parcă Trenwyth îl invocase prin furtuna care se declanșase în expresia feței lui. Tunetul se potrivea cu violența posturii lui.

– Pot dovedi că nu am ucis-o pe Lady Broadmore.

Privirea lui încruntată îi aminti lui Imogen de o armă letală.

– Chiar te rog, îl invită Argent.

Trenwyth merse lângă cadavru și se aplecă într-un genunchi.

– Uitați-vă la urmele de degete de aici. Fără să ezite, își suprapuse degetele peste vânătăile de pe gâtul vicontesei. Gestul lui nu demonstra doar că mâna sa era mult prea mare pentru a se potrivi cu a făptașului, ci și... Oricine a strangulat-o pe această femeie și-a folosit *ambele* mâini, spuse el.

Aproape dezechilibrată de un val de ușurare, Imogen coborî privirea pe mâna lui protetică argintie, nu doar din cauza anomaliei, ci și pentru că ilustra schimbările petrecute în bărbatul care stătea acum în grădina ei. Cândva, mâna aceea se plimbase pe corpul ei, caldă și blândă. Apoi fierbinte și poruncitoare. Acum era pierdută, înlocuită de un obiect rece și rigid, făurit de foc, forță și lucruri de neînchipuit. Cine știa de ce era capabilă? Pentru că, din câte se părea, mâna aceea protetică era la fel de caldă și de sensibilă precum bărbatul care o purta acum.

Măcar Trenwyth nu era vreun criminal. Cel puțin, noaptea trecută nu fusese...

– Lady Anstruther. Morley îi întrerupse gândurile tulburătoare. A mai participat cineva la balul caritabil de noaptea trecută care ar fi putut fi capabil de așa ceva?

Dumnezeule, era întrebarea de care se temuse Imogen.

– Păi... hm. Ce vreți să spuneți, mai exact, prin „capabil”? ezită ea. Sunetul care ieși din gâtul lui Trenwyth ar fi putut seca Tamisa.

– Corectează-mă dacă greșesc, Argent, dar seara trecută a fost un fel de indice al celor mai vicioși și însetați de sânge oameni ai Londrei.

Imogen pufni.

– Nu aş merge atât de departe cât să spun că...

– Alegeți dumneavoastră, Sir Morley, o întrerupse el. Inimă Neagră din Ben More. Demonul Scoțian. Împreună cu diverse contacte și asociați de-ai lor. Îi aruncă o privire plină de înțeles lui Argent. De asemenea, conform contesei aici de față, întregul personal a constatat în criminali și infractori.

Morley ridică din sprâncenele blonde.

– Este adevărat?

– *Foști* infractori, ripostă Imogen. Sunt reformati, domnule. Și sunt convinsă, în mare parte, că nu este nici un criminal printre ei.

– În mare parte?

– Păi, nu poți niciodată să te încrezi în adevărata fire a unui om, nu-i așa?

Îi aruncă ducelui o privire nimicitoare. Dacă nu ar fi existat atât de mulți oaspeți, ea ar putea fi capabilă de crimă în acest moment.

– Din experiența mea, Lady Anstruther, criminalii nu prea au obiceiul să se reformeze, spuse blând Morley.

Argent scoase un sunet ironic, pe care Morley îl ignoră cu hotărâre.

– Dar eu...

– Nu greșesc când mă gândesc că aveți o listă cu acești angajați, nu? insistă Morley.

– Desigur. Descurajată, Imogen nu îl putea privi pe Trenwyth. Îl voi ruga pe Cheever să o aducă. Cuvintele ei aveau gustul amar al înfrângerii.

– Îmi permiteți să întreb ce căutați dumneavoastră la scena unei crime brutale? Morley se întoarse spre Trenwyth. Aveați cumva vreo legătură cu Lady Broadmore?

Imogen ar fi vrut să nu fie atât de interesată de răspuns pe cât erau și inspectorii, deși ea nu voia să își examineze propriile motive pentru acel interes.

– N-am cunoscut-o până aseară, pretinse el, foindu-se incomodat.

– Cum ați intrat în grădina mea? Imogen nu se putu abține să nu întrebe pe un ton poruncitor. Poarta este blocată cu un lanț, iar în grădină se poate intra doar din casă.

Ticălosul avu decența să adopte o expresie sfioasă și a naibii să fie de nu era atrăgătoare.

– În urmă cu douăzeci și cinci de ani, ulmul nostru a reușit să rupă gardul. Trenwyth gesticulă spre un copac uriaș, care deforma baza din piatră a gardului. O secțiune s-a spart și este destul de mare cât să încapă un om prin ea. O foloseam ca să îi vizitez pe Lord

și Lady Anstruther de când eram copil, și nici ei, nici părinții mei nu păreau prea dornici să astupe spărtura. Acum este un spațiu îngust, dar am reușit să intru din grădina mea.

– Dar... de ce? întrebă Imogen.

Trenwyth îi aruncă o privire bieteii victime, apoi arată spre casa lui.

– Fereastra biroului meu dă spre grădina Anstruther. Când am trecut pe lângă fereastră și m-am uitat spre grădină, am observat trupul și am crezut...

Lui Imogen i se tăie răsuflarea înainte ca el să termine propoziția.

– Ai crezut că ar putea fi Lady Anstruther, încheie Argent.

Trenwyth nu spuse nimic.

Morley merse lângă trupul vicontesei și ridică privirea spre fereastra indicată de Trenwyth.

– Din acest punct și de la distanța asta, concluzia dumneavoastră nu este ieșită din comun. De fapt, asemănarea dintre decedată și Lady Anstruther este remarcabilă în cazul acesta.

– D-da? Uluită, Imogen fu nevoită să se forțeze să privească expresia adormită, încremenită pe vecie, a bieteii femei. Cum așa?

– Amândouă sunteți blonde și aveți o constituție zveltă și delicată, observă Argent. Ați purtat rochii asemănătoare din punct de vedere al cromaticii.

– Nu e adevărat. Imogen dădu să se sprijine de ceva, disperată să pună capăt acestui șir ridicol de speculații. Dacă vă amintiți, rochia mea era de culoarea caisei, iar a ei era, în mod sigur, corai.

Imogen se confruntă cu privirile goale ale celor trei bărbați și blestemă în sinea ei toată suflarea masculină. În principal pentru că ei își susținuseră punctul de vedere. În paleta cromatică masculină, în mod vădit mai simplă decât cea feminină, ar fi mai greu de descifrat diferența dintre culori, doar dacă nu cumva erai artist. Bărbații aceștia erau obișnuiți cu aprecierea unei singure culori primare. Pentru ei, cele două nuanțe erau aceeași culoare: roșu-sângeriu.

În plus, razele lunii asiguraseră singura sursă de lumină din grădină noaptea trecută, întrucât Imogen nu aprinsese lămpile pe gaz pentru a descuraja pe oricine de la a se aventura în sanctuarul ei. Ceea ce nu îi dădu de ales lui Imogen, decât să accepte că soarta lui Lady Broadmore se poate să fi fost, de fapt, menită pentru ea.

– Dumnezeu!

Imogen se întoarse cu spatele la ei și reuși să facă doar câțiva pași nesiguri înainte de a leșina într-un covor de maci nevinovați.

Capitolul 15

Pentru Cole, să o poarte în brațe pe Lady Anstruther era ca și cum ar fi ridicat o rolă de mătase, fără vlagă și greoaie, dar nu lipsită de plăceri tactile.

Medicul legist sosi chiar după ce leșinase ea, iar Cole își aminti cum se oferise să o ducă înăuntru de-abia când ea era ghemuită ca un copil adormit în brațele lui. O duse în solariu și o puse cu grijă pe o canapea. Susținându-i spatele cu mâna dreaptă, dădu să și-o scoată pe cealaltă de sub ea, dar un obstacol nepoftit îl împiedica. Studiindu-l mai atent, se părea că unele dintre șuruburile mâinii lui metalice se încurcaseră în părul ei.

La dracu'! Cole scrâșni din dinți, frustrat, dându-și seama că trebuia să își coboare brațul mai jos sub ea, pentru a-și descâlci proteza din părul ei.

Inima încă nu i se domolise în urma senzației de groază pe care o trăise când o văzuse pe Lady Broadmore. El chiar crezuse... ei bine, nu avea rost să se mai gândească. Acum că știa că Lady Anstruther trăia, el trebuia să scape de ea. Pentru binele amândurora.

Îi aranjă o pernă sub cap și se lăsă în genunchi, permițând canapelei să îi susțină femeii întreaga greutate în timp ce el își strecură brațul sub umărul ei, până când mâna buclucașă îi deveni accesibilă. Aplecându-se asupra ei, începu să îi elibereze cu blândețe șuvițele răzlețe din proteza lui, fără să le rupă.

Deși părul ei era gros și bogat, la atingere era la fel de moale ca puful de gâscă. Acest lucru ar fi trebuit să îl ajute să descâlcească proteza din păr, dacă proximitatea ei nu i-ar fi afectat dexteritatea.

Cole privi rapid în jur, recunoscând intimitatea scandalosă a pozițiilor lor. Deși doar trunchiurile li se atingeau, oricine i-ar fi văzut ar fi putut crede că el o îmbrățișa pasional.

Și cine putea să îl învinuiască, își spuse în sine lui în timp ce o privea.

În prezența ei, trupul lui devenise inundat de o fierbințeală care își croise drum până la mădularul lui, încălzindu-l de dorință. Amințirea nopții trecute era prea vie, gustul gurii ei încă nu se stinsese. Foamea aceea primordială încă urla în el. Respirația i se tăie când privirea lui căzu pe buzele ei palide, perfecte.

Înainte ca ea să leșine, buzele ei avuseseră o nuanță rozalie aprinsă.

Dumnezeu să îl ajute – Cole era un pervers fără pereche pentru că tânjea după o femeie înconștientă, murdară de pământ și maci zdrobiți. Și chiar când o femeie moartă zăcea de partea cealaltă a peretelui.

Reluă cu o energie reînnoită eforturile de a-i desprinde șuvițele de păr din proteză, având grijă să fie blând în graba lui.

Mirosul ei îi invadă plămânii. Lavandă și liliac. Dulce și amărui. Combinația îl intoxică, amestecându-se și cu mireasma pielii ei.

Respirația ei superficială, dar totuși fermă, mângâia obrazul lui Cole, iar el se luptă cu un șuvoi de dorințe tulburătoare și umilitoare, despre care știa că erau mai mult decât primitive.

Fiind un bărbat viril, nu ar fi trebuit să își dorească ceva mai mult decât să o siluiască. Să îi simtă sânii delicăți pe pieptul lui și să viseze la toate infamiile pe care o gură atât de senzuală le putea abate asupra persoanei lui.

Și o făcu, și le închipui.

Dar, totodată, era și conștient, într-un mod straniu, că dacă își întorcea puțin gâtul, obrazul lui aspru avea să atingă obrazul ei uimitor de catifelat. Gâtul ei, aflat chiar sub capul lui, avea dimensiunea perfectă și era un culcuș minunat pe care el și-ar fi putut odihni bărbia. Părul ei era un vâl de mătase moale, de culoarea luminii soarelui dincolo de giulgiul de fum de cărbune dintr-o zi londoneză calmă. Deși era prins în proteza lui, părul i se prelingea printre degete la fel de fluid ca apa.

Lady Anstruther începu să își recapete culoarea, trandafiri înflorind în obraji ei.

Dumnezeule, era minunată. Cole nu se opriese nici măcar o clipă înainte să o studieze, mai ales nu atât de aproape. Nu văzuse niciodată o piele atât de impecabilă. Nici măcar la femeile care mai degrobă ar muri decât să lase vreun licăr de lumină solară să le străpungă umbrelele de soare.

Lady Anstruther era învăluită de soare, șlefuită cu acea nuanță deloc elegantă de miere și presărată cu pistrui răzleți. Oricum, de ce era atât de admirată pielea ca de porțelan? Cine ar fi privit o asemenea frumusețe sărutată de soare, cu asemenea nuanțe vii, și și-ar fi dorit ca ea să fie una dintre femeile acelea lipsite de culoare, omniprezente în Anglia.

Un imbecil, decise Cole.

„Și tu ai făcut asta“, îi aminti o voce interioară.

Ginny fusese albă ca zăpada și i se potrivise. El ardea de dorul delicateții ei palide și de contrastul oferit de buclele ei negre și rebele.

Dar femeia aceasta de lângă el era de o nuanță diferită. Silueta, mirosul ei, până și manierele ei erau destul de unice, iar soarele o venera pentru această îndrăzneală.

Cât de straniu că și el ar vrea să urmeze exemplul soarelui. Că ar vrea să o dezbrace de haine, doar pentru a vedea cât din trupul ei era brăzdat de soare și cât rămânea palid.

Cole se gândi cum ar fi să îi sărute toate locurile pe care i le mângâiasse soarele. Și apoi pe cele rămase neatinse.

Lady Anstruther nu rămase calmă pentru mult timp în brațele lui. Pleoapele începură să îi pâlpâie și să tremure, degetele ei încleştându-se pe vesta lui pentru un moment care lui Cole îi opri inima în piept, înainte ca irisurile multicolore ale ochilor ei să se dezvăluie, privindu-l confuze.

Cole încremeni, asemenea unui hoț prins în flagrant.

Apoi ea șopti ultimul lucru la care s-ar fi așteptat el.

– Bună.

– Ai leșinat, spuse el fără să gândească prea mult, apoi se înfioră.

– Nu fiți naiv, îl mustră ea blând, părând să îi fie destul de greu să vorbească. Eu nu leșin.

– Ai leșinat astăzi, îi explică și el blând. Acum te rog să stai liniștită, proteza mea ți s-a încurcat în păr. Aproape am reușit să mă eliberez.

– Prins în părul meu...

Se încruntă ușor și rămase tăcută pentru un moment prelungit.

– Te-am adus aici după ce ai leșinat, repetă el.

Ea își duse mâna la frunte.

– Am leșinat?

– Asta am spus.

Oare se rănise la cap?

– Am leșinat... pentru că... cineva vrea să-mi facă rău, șopti ea. Poate chiar... să măucidă.

– Nu se va întâmpla asta.

Cuvintele lui Cole ieșiră mai vehemente decât se aștepta el. Dar în timp ce ea îl privi confuză, Trenwyth își dădu seama că el vorbise serios. Femeia asta nu era oportunista machiavelică pe care o crezuse Cole la început. Și chiar de-ar fi, nimeni nu merita ceea ce i se întâmplase lui Lady Broadmore.

Lady Anstruther tresări când el o trase din greșeală de o șuviță de păr.

– Iartă-mă, bâigui el, simțindu-se jenat și stângaci deopotrivă.

– Desigur că vă iert, răspunse ea, iar Cole avu absurdă senzație că femeia îl iertase nu doar pentru durerea pricinuită acum scalpului ei.

Întorcând capul pentru a vedea ce face el, Lady Anstruther își puse degetele peste ale lui.

– Lăsați-mă pe mine, îl certă ea blând și își descălci părul în trei mișcări abile.

Spre uimirea lui, ea se ridică odată cu el, urmându-i mișcările, rămânând aproape unul de altul. Mâna îi rămase pe proteza lui, iar prinsoarea ei blândă îl ținea pe Cole mai captiv decât îl ținuseră vreodată orice lanțuri sau cătușe.

Lady Anstruther culesse în tăcere câteva fire de păr de pe proteză, care se rupseseră și rămăseseră prinse în complexa lucrare din fier, apoi le lăsă să cadă pe covor.

Cole rămase încremenit în timp ce simțurile i se ascuțiră brusc, trupul i se încordă în timp ce totul în jur se auzea mai tare, mai clar, de parcă el tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis năucitor sau ar fi ieșit de sub apă. Ticăitul ceasului ornat de deasupra șemineului îi creștea ritmul inimii lui agitate. Nuanțele pale de crem și verde din solariu deveniră, cumva, mai vii. Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele deschise poposeau asupra femeii cu o strălucire cum el nu mai văzuse vreodată.

Iar când Lady Anstruther vorbi, glasul îi fu asemenea unui concert melancolic ce îl străpunsese pe Cole așa cum doar muzica putea să o facă. Vibrațiile îi atinseră sufletul.

– Mă doare că, uneori, noi oamenii suntem atât de inumani unii cu ceilalți.

Degetele ei se plimbau pe mâna lui metalică. Alunecând apoi pe sub manșetele mânecilor, nu se opriră până nu ajunseră pe pielea lui.

– Ce grozavii putem abate asupra cuiva care seamănă, mai mult sau mai puțin, cu noi înșine. Minciunile pe care le scornim ca să justificăm asemenea fapte. Ochii ei înlăcrimați îi întâlneau pe ai lui, atât de plini de emoție, încât lui aproape că i se tăie respirație, un răspuns arzător blocându-i-se în gât. Mă doare inima, șopti ea, clipind, iar o lacrimă îi curse de pe bărbie.

Un tunet molcom bubui în depărtare, parcă avertizându-i că liniștea dintre ei nu avea să dureze.

Inima lui Cole bătea în tandem cu furtuna care se apropia. Oare lacrimile ei erau pentru Lady Broadmore? Sau pentru încheietura mutilată pe care o ținea în mână?

– Nu te temi de mine? spuse Cole. De asta?

Privirea îi coborî pe locul unde ea îl atingea, senzația fiind mai intimă decât dacă mâna ei ar fi ajuns în pantalonii lui.

Ea dădu din cap, degetele plimbându-i-se printre firele subțiri de păr de pe brațul lui, continuând să urce.

– Era o vreme când mă temeam de întreaga lume, spuse ea. Dar nu de dumneavoastră.

– Poate ar trebui, o avertiză el.

Dacă femeia ar ști la ce se gândea Cole în acel moment. Dacă și-ar da seama cât de aproape era el să îi smulgă halatul de pe ea... În ciuda dezastrului din curte sau a ușii deschise, sau a cât de greșită era toată treaba aceasta.

Cole voia să o sărute din nou. Voia să o simtă sub corpul lui, exact cum fusese mai devreme, cu respirația ei dulce pe pielea-i umedă, în timp ce o pătrundea.

Cum naiba se ajunsese aici?

– Bine, recunosc eu ea. Poate că mă tem puțin de dumneavoastră. Genele îi ascundeau ochii expresivi de el. În special după noaptea trecută. Dar eu și...

Ochii îi căzură pe mâna metalică de pe genunchii ei, iar Lady Anstruther nu păru în stare să își termine gândul.

– Nu-mi plânde de milă.

Un avertisment rece se strecură în glasul lui.

– Nici nu se pune problema, spuse ea fără să ezite. Știu cât de puternic și de capabil sunteți. De când cu... calvarul prin care ați trecut, ați urcat munți și ați traversat oceane. Sunteți mai formidabil și mai de temut decât ați fost vreodată. Lady Anstruther scoase un sunet amuzat. Nu vă compătimească, Excelență; doar pe oamenii care sunt nevoiți să petreacă mult timp în compania dumneavoastră necioplită.

Cole merita asta. Se încruntă, apoi observă licărul jucăuș din ochii ei și zâmbetul vag. Femeia îl tachina.

– Mă bucur că poți să zâmbești astăzi, spuse el și chiar vorbi serios.

Instantaneu, zâmbetul i se stinse când Lady Anstruther privi pe fereastră, amintindu-și de oroarea care era investigată în propria grădină.

– Pur și simplu, nu pot să înțeleg cum un bărbat poate fi atât de nemilos cu o femeie, cum poate lua ceva mai neajutorat decât el și să o distrugă cu asemenea violență.

– Asta pentru că nu înțelegi cum este să fi bărbat.

– Așa se pare, spuse ea cu amărăciune. Adică, da, noi, femeile, suntem în general mai mărunte și mai delicate decât voi, dar de ce asta trebuie să ne facă mai puțin umane în ochii voștri? Sau mai puțin capabile?

– Nu vă face.

Oare ea se referea la el, personal? Sau la toată suflarea masculină? Cole nu era sigur că era pregătit să îi apere pe bărbați în fața ei.

– Ba da, insistă ea. Dacă eu aș fi bărbat, ați mai obiecta atât de înverșunat față de demersurile mele caritabile?

– Da. Dar deja am stabilit că eu sunt un ticălos fără leac. Asta nu are nici o legătură cu sexul, spuse el.

Lady Anstruther își încleștă pumnul mic, expresia feței devenindu-i aprigă.

– Habar nu aveți de câtă forță este nevoie ca să fii femeie. Din experiența mea, bărbații reprezintă sexul slab. Fie sunt prea indisciplinați ca să își controleze instinctele primitive, fie, dimpotrivă, sunt prea fragili pentru a îndura disconfortul sincerității sau al integrității. Cu toate astea, femeile îndură și supraviețuiesc prin orice mijloace au la dispoziție. Și totuși, încă suntem fie posesiuni, fie jucării. În ochii legi, suntem la fel de utile precum o vacă sau un petec fertil de pământ. Nu este nimic greșit la a ne maltrata sau obiectiva. La a ne umili sau a ne cere lucruri împotriva voinței noastre. Acesta este dreptul vostru ca bărbați și datoria noastră ca femei. Mai e de mirare că lumea este un haos total?

Un foc aprig se aprinse în ochii ei, iar Cole citi foarte multă teamă în spatele acelei furii. Medită pentru o clipă, întreaga lui ființă concentrându-se asupra căldurii mâinii ei în timp ce se agăța de brațul lui, nepărând să își dea seama că o face. Era o mică activistă – atât de energică.

– Știi ce cred eu? spuse el în cele din urmă. Bărbații sunt îngroziți că, dacă ar fi să lase puterea pe mâinile femeilor, ar fi umiliți din cauza faptului că ați face o treabă mai bună în orice domeniu. Dacă te gândești puțin, unele dintre cele mai pașnice și prospere vremuri din istoria imperiului nostru au fost când o femeie puternică a ocupat tronul. Elizabeth, de exemplu, și Victoria, desigur. Nu mulți bărbați au fost în stare să ne conducă atât de înțelept.

Zâmbetul ezitant pe care i-l oferi Lady Anstruther topi puțin din zidul de gheață din pieptul lui Cole.

– Continuați să mă surprindeți, Excelență.

– Propun ca, având în vedere circumstanțele, putem să renunțăm la formalități, băigui el. În privat îmi poți spune Collin, dacă dorești.

– Collin? Ea strâmbă din nas. Așa îți spun prietenii?

– De fapt, nu.

Ea gesticulă, îndemnându-l să continue, de parcă ar fi știut deja răspunsul. Dar cum era posibil să îl știe?

– Cole, zise el. Prietenii îmi spun Cole.

– Cole. Ochii ei se încrețiră la colțuri, însemnând că el o mulțumise. Nu suntem tocmai prieteni, nu?

Un zâmbet crispat apăru pe buzele lui.

– Aș prefera să nu mai fim dușmani.

– Și mie mi-ar plăcea acest lucru, răspunse ea, chipul radiindu-i de o satisfacție sinceră. Iar tu îmi poți spune Imogen.

Cole voia să îi rostească numele. Voia să testeze acea intimitate pe buzele lui, atât de minunat era cuvântul. Dar modul în care ea îl privea acum, cu licărul acela în ochii ei căprui, mascând ceva misterios și bântuit, aprinse o durere gingașă în pieptul lui, pe care Cole nu o mai simțise de când...

– Ești cumplit de amabilă, o acuză el. Ești atât de bună? Nu porți niciodată pică? Nu urăști pe nimeni?

– Nu știu dacă sunt capabilă de ură. Aruncă o privire afară, parcă testându-și teoria. Cred cu tărie că ura este o boală. Și nu vindeci o boală răspândind-o, nu? Cred, *știi*, că și amabilitatea poate fi contagioasă. Iar aceasta merită răspândită. De aceea încerc acest demers. Ca să arăt amabilitate celor care nu cunosc sensul cuvântului.

– Chiar și acum? se minună el. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută?

– Mai ales după ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea cu seriozitate. Deși cred că va trebui să angajez mai multă pază... Poate cunoaște domnul Argent pe cineva.

– Nu știu dacă ești grozav de curajoasă sau doar fantastic de scrântită.

– Aș spune să rămânem la prima variantă, pentru că astfel putem să rămânem politicoși. Un ușor avertisment se simți în glasul ei destins. Pentru un moment, am crezut că ți-ai amintit cum să fii politicos.

– Mi-am amintit? pufni el. Este o presupunere îndrăzneță din partea ta cum că aș fi dat vreodată dovadă de politețe, în primul rând.

– Nu este, ripostă ea, solemnitatea înlocuind umorul. Știu că ești capabil de amabilitate.

Cole nu avu timp să mediteze la numeroasele semnificații din privirea ei, pentru că ea schimbă cu pricepere subiectul.

– Ce-ți face încheietura? îl întreabă Imogen în timp ce îi întoarce brațul și inspectă curelele protezei, așa cum făcuse în grădină. Încă te mai supără, ca aseară?

– O să fie bine.

Încă îl mai supăra, dar nu atât de mult precum îngrijorarea tandră care îi brăzda ei fruntea sau precum blândețea scrutătoare a atingerii sale.

Amuzamentul se ivi în obraji ei – Cole observă bucuros că își recăpătau treptat culoarea.

– Ce reacție masculină! șopti ea sfioasă. Pentru a-și evidenția tachinarea, fără indoială. Cred că pot face rost de un unguent din tătăneasă și lavandă, care îți va domoli iritația. O voi trimite pe camerista mea, Lillian, să ți-o aducă, când voi putea.

Aruncă o privire nesigură pe fereastră, apoi îi întâlni privirea lui Cole cu o autoritate și capabilitate ferme, de parcă ar fi fost un maior general sau o infirmieră cu multă experiență.

– Trebuie să o aplici de cel puțin două ori pe zi și din belșug noaptea. Și ar fi bine dacă ai evita să mai porți proteza aceasta nepotrivită, decât dacă este absolut necesar, până nu va fi ajustată cât să nu îți agraveze durerile.

O senzație plăcută se strecură înăuntrul lui Cole. Ceva mai mult decât conștientizarea handicapului său, frustrare sau chiar dorință.

Cole nu îndrăznea să o numească admirație. Nu îndrăznea să o numească...

– Cred că ai fost o infirmieră extraordinară, scăpă el porumbelul. Înțeleg acum de ce Anstruther nu a vrut să renunțe la îngrijirea pe care o primea din partea ta.

Complimentul lui păru să o surprindă și pe ea la fel de tare pe cât îl surprinse pe el însuși. Ochii ei mari, care căpătară o nuanță intrigantă de salvie de la decorul din solar, îl priveau fără să clipească.

Cole fu cel care își feri privirea în cele din urmă, căutând un spațiu sigur.

– Trebuie să recunosc, în societatea noastră nu au existat foarte multe femei cu experiență în muncă, spuse el pe un ton conversațional. Cum a fost să fii infirmieră?

Imogen își retrase mâna din manșeta lui, parcă de-abia acum dându-și seama că petrecuse o perioadă neadecvată de timp cu mâna pe pielea lui. După o clipă de tăcere meditativă, ea răspunse blând:

– Murdar. Dificil. Trist... Exasperant și foarte satisfăcător.

– Simți lipsa slujbei? întrebă el înainte de a se gândi la un motiv pentru care ei nu i-ar fi dor de spital.

– Uneori. Deși cred că sunt mai potrivită pentru ceea ce fac acum, spuse ea cu grijă. Cred că menirea mea a fost întotdeauna să îi ajut pe cei nevoiași. Vreau să fac tot ce îmi stă în putință ca să alin durerea.

Cole încuviință din cap în timp ce privea în tăcere cum degetele ei elegante și îndemânătice îi încheiau manșeta. Fu nevoit să recunoască – în ciuda protestelor lui, exista noblețe în cauza ei. Era evident că intențiile femeii erau onorabile, Cole știa acest lucru acum. După ce termină cu manșeta, Imogen își puse degetele peste mâna cu care el se sprijinea de canapea, lângă genunchiul ei.

– Cum a fost să fii un sp... soldat? se corectă ea înainte să îl numească spion.

El îi cercetă privirea, așteptând ca familiarele emoții sălbatice și haotice să se involbureze înăuntrul lui la gândul carierei militare.

Nu o făcură. De fapt, un zâmbet vag, straniu, îi schimonosi buzele.

– Murdar. Dificil. Trist... Exasperant și foarte satisfăcător.

Ea zâmbi fără ca buzele să se îndepărteze, o expresie pe cât de tristă, pe atât de sinceră.

– Se pare că amândoi am purtat lupte. Eu împotriva timpului și a bolii, tu împotriva dușmanilor imperiului.

– E un miracol că amândoi mai avem putere să luptăm, fu el de acord.

– Eu se pare că o am doar în prezența ta. Imogen gesticulă exasperată și amuzată deopotrivă. Mă bucur că am încheiat un armistițiu pentru moment.

– Îmi închipui că amândoi am văzut destul sânge cât să ne ajungă o viață, băigui Cole.

El nu intenționase ca afirmația lui să le reamintească de crima din grădina ei, dar așa se întâmplă. Amândoi priviră spre fereastră, iar o vulnerabilitate atât de sumbră puse stăpânire pe trăsăturile lui

Imogen, încât Cole se luptă cu o dorință bruscă și tulburătoare de a o îmbrățișa.

- Excelență. Morley îl chemă din pragul ușii. Un moment, vă rog.
- Scuză-mă.

Cole fu tulburat de cât de puțin își dorea să plece din solariu. Cât de straniu și de singur se simți la gândul de a nu mai fi lângă Imogen.

- Merg să văd ce face Isobel.

Lady Anstruther se ridică și se retrase, iar Cole o urmă plecând, plin de regret.

Îl urmă cu hotărâre pe inspectorul-șef înapoi în grădină.

Morley aruncă o privire înapoi spre fereastra solariului.

- Contesa nu pare să vă placă prea mult.

Cole scoase un sunet crispat.

- Sentimentul este reciproc. Sau era. Se pare că ne-am... reconciliat diferențele pentru moment.

- Mă bucur să aud acest lucru, spuse Morley, încuviințând din cap. Vedeți dumneavoastră, știu că ați fost în Corpul Operațiunilor Speciale al Majestății Sale. Înțeleg că supravegherea și... asasinarea erau specialitățile dumneavoastră.

Chiar și din capătul opus al aleii, Argent ciuli urechile la auzul cuvântului *asasinare*. Ei doi știuseră că acesta era un lucru pe care îl avuseseră în comun cu atâția ani în urmă; de aceea acum țineau sesiuni de lupte împreună. Era dificil, într-o lume ca a lor, să găsești un om cu o asemenea competență pentru ucis.

- Se pare că este cel mai prost păstrat secret din Londra, se plânse Cole. Eu sunt spionul pe care toată lumea îl recunoaște.

- În acest caz, este posibil ca acest lucru să fie un avantaj.

Morley îl studie în felul acela tacit care te făcea să te simți mai degrabă o țintă decât un tovarăș.

- Spuneți-mi că glumiți.

- Este posibil ca Lady Anstruther să aibă un dușman periculos. Unul care se poate să fie descurajat dacă ar afla că ea se află sub protecția dumneavoastră.

Așteptarea din cuvintele lui Morley era inconfundabilă.

Cole se încruntă în timp ce se gândea la propunere. Jumătate din elita londoneză fusese martoră la cât de urât o tratase el și la cât de umilită se simțise ea cu o noapte înainte. Nimeni nu ar crede-o vreodată că este protejată de Cole.

– Ce ați făcut sau ați spus de vă poate suporta orice, fără să vă acuze măcar de asta?

Morley gesticulă spre femeia strangulată.

Trenwyth își aminti senzația delicată a gâtului lui Imogen sub mâna lui cu o noapte înainte. Zvâcnetul pulsului ei, corpul său zvelt și delicat lângă al lui. Gustul ei incomparabil.

Probabil că fusese îngrozită.

Cole privi tăcut cum Lady Broadmore fu învelită și mutată pe o targă, cuprins brusc de o bucurie epuizantă că nu era Imogen sau sora ei.

– Am fost un ticălos, recunosc el față de Morley și de el însuși. Ridicând privirea spre ochii scrutători și tulburători ai inspectorului-șef, Cole îl întreabă: Aveți o idee clară despre cine ar fi putut face acest lucru? Vreun suspect, pentru început?

Morley oftă și ridică o hârtie pe care o avea în mână.

– Lista aceasta ne ajută cu siguranță, dar nu. Va trebui să sap mai adânc în viața personală a lui Lady Broadmore, dar cred că are legătură cu Lady Anstruther. Totuși...

Inspectorul se opri, privirea devenindu-i absentă.

– Da? insistă Cole tăios.

– Există câteva asemănări foarte stranii cu un alt caz nerezolvat de crimă, din urmă cu aproape doi ani. O prostituată a fost găsită strangulată, ceea ce, din păcate, este o crimă omniprezentă în acest oraș. Dar paralelele cu cazul vicontesei Broadmore sunt frapante. Faptul că ochii ei erau închiși este un aspect unic, deși nu fără precedent; de parcă ucigașul voia să pretindă că ea mai degrabă dormea, nu că era moartă.

Argent ridică bănuitor din sprâncenele roșcate.

– Asta nu este un indiciu prea grăitor.

– Asta și faptul că... lenjeria ei intimă este complet sfâșiată, continuă stânjenit Morley cu un gest din mână. După cum sunt convins că știți, lenjeria doamnelor este croită cu o deschizătură între picioare. Asta face întreaga... zonă disponibilă, nu-i așa? Atunci, de ce să scapi doar de acest articol și nu și de restul hainelor?

Cu o expresie încruntată și derutată, Morley merse lângă targă și ridică cearșaful alb.

– De asemenea, lipsa deplină a violenței anterioare sau ulterioare merită observată. Victima nu are nici măcar o vânătăie în altă parte a corpului în afară de gât. În general, violul este o acțiune violentă,

mai mult violentă decât sexuală, dacă mă întrebați pe mine. Dar în cazul acesta și în cel pe care l-am menționat, dominația nu pare să fie motivația. Este aproape ca și cum autorul ar fi un iubit.

Acoperind din nou trupul lui Lady Broadmore, Morley se ridică și se întoarse spre cei doi.

– Deși... ce legătură are uciderea unei vicontese din Belgravia cu aceea a unei prostituate de pe St. James Street mă depășește.

Ceva tresări înăuntrul lui Cole, care porni spre Morley, apucându-l de braț.

– Prostituată? Acum doi ani? Cine a fost victima?

Morley se încordă; mușchii ce se umflau în mâna lui erau mai mari decât se așteptase Cole. Îl privi pe Trenwyth de parcă i-ar fi crescut deodată coarne, dar răspunse la întrebare după ce se gândi un moment.

– Nu pot să spun că îmi amintesc numele ei acum. Florence sau Fiona, sau ceva de genul... deși acela era numele ei de botez, de pe certificatul de naștere. Prostituatele au obiceiul de a-și lua pseudonime sau de a se porecli între ele.

– Ginny? insistă disperat Cole. Se poate ca numele ei să fi fost Ginny?

Ochii lui Morley deveniră ageri, iar Cole se întrebă dacă întreaga lui lume avea să fie făcută țândări de răspunsul bărbatului.

– Numele acesta îmi sună cunoscut. De fapt, cred că a fost menționat în seara aceea. Va trebui să revăd dosarul cazului, dar este într-un alt cartier, la arhiva de la Whitehall Palace, numărul patru, Scotland Yard.

– Vreau dosarul acela, mârâi Cole.

Morley scutură brațul în încercarea de a se elibera, dar strânsoarea mâinii lui Cole era de fier. Argent veni în spatele lui Morley, umerii fiindu-i aplecați – parcă bărbatul era pregătit să intervină.

– Ai grijă, Trenwyth, îl avertiză el.

– Îl voi vedea, scrâșni Cole din dinți. Încercați doar să îl țineți ascuns de mine.

– De ce ai vrea să îl vezi? întrebă Argent, studiindu-l de parcă ar fi fost o specie umană nou-descoperită, cu interes și puțină ezitare.

Dându-și seama că nu ajungea nicăieri, Cole îl eliberă pe inspectorul-șef și se întoarse spre fântână, bucuros să vadă că victima fusese luată de acolo.

– Am vizitat Bare Kitten acum ceva timp... Ridică brațul stâng. Era acolo o... femeie, Ginny, cu care am petrecut o noapte. I-am luat... ceva de-al ei atunci și voiam să...

Dumnezeule, era tare greu!

– Ce i-ați luat? întrebă Morley.

„Virginitatea.” Nu era ca și cum i-o putea înapoia, dar putea să își mai răscumpere cumva greșelile. Ar putea chiar să facă o femeie decentă din ea. O prostituată ducesă, nu ar întrece asta orice imaginație?

– Este treaba mea, răspunse el. Dar dacă ea este... moartă... Dumnezeule.

Oare în tot acest timp el umblase după fantoma ei? Tragedia lui devenise și a ei, de asemenea? Acel gând îl izbi pe Cole ca un baros, amenințând să îl spargă pe dinăuntru. Genunchii i se înmuieră, iar suferința și teama îl învăluiră, umplându-i gura cu un gust amărui de fiere.

– Uite cum facem, Trenwyth. Voi cere dosarul acela de la arhivă, iar când îl voi avea, vă voi invita în biroul meu ca să îi studiați conținutul.

Cole se forță să se întoarcă spre Morley și să îi răspundă, deși tot ce voia să facă era să spargă ceva.

– Aș aprecia foarte mult.

– Vi se cuvine acest drept, pentru sacrificiul depus pe teren, dacă nu pentru altceva. Privirea lui Morley coborî pe mâna lui.

– Cât credeți că va dura? insistă Cole.

– Vă voi contacta eu poimâine.

– Pe curând, spuse el, încuviințând din cap spre ambii bărbați, apoi îndreptându-se spre copac. Știa că ar trebui să își ia rămas-bun și de la Lady Anstruther, dar, cumva, părea greșit să o facă, din pricina reacției agresive a trupului lui în apropierea ei.

Cole nu promisese să îi fie în vreun fel fidel lui Ginny, știa acest lucru. Dar dacă ar fi făcut-o, orice se întâmpla cu el în prezența lui Imogen nu ar fi mai puțin un păcat.

„Te rog, Doamne”, se rugă Cole în sinea lui, pentru prima dată de când credința îl părăsise odată cu sângele vărsat în iadul acela din Constantinopol. „Să nu fie moartă. Nu așa.” Dacă Ginny ar fi fost victima unei crime asemănătoare celei la care fusese martor astăzi, Cole știa că acel lucru i-ar aduce sfârșitul.

Pentru că ultima lui fărâmbă de speranță ar muri la fel de violent. Și atunci chiar nu ar mai rămâne nimic.

Capitolul 16

Pentru Imogen, zilele acelea somnul era la fel de rar precum stelele după norii de furtună. Ea știa că somnul era acolo unde fusese întotdeauna, dar mintea ei epuizată rămase neliniștită. O sursă de preziceri și neliniști.

Altădată, ea s-ar fi plimbat prin grădină în căutarea liniștii și a aerului curat. Acum, grădina devenise altceva – scena unei crime. O crimă care era posibil să o fi vizat pe ea.

Imogen considera că ar fi imprudent să se plimbe prin grădină dacă nu erau prezenți cei doi polițiști pe proprietatea ei – unul în casă și unul patrulând împrejurimile. Inspectorul-șef Morley îi promisese tot ce avea Scotland Yard mai bun de oferit, lăsând-o cu un irlandez voinic și vesel, pe nume Sean O'Mara, și un domn nord-african destul de chipeș, Roman Rathbone, ai cărui ochi negri licăreau răutăcios, sugerând că bărbatul își petrecuse mai mulți ani din viață purtându-se necuviincios decât aplicând legea. Precută, Imogen simțise o scânteie de atracție din partea ambilor bărbați cu privire la Isobel.

Imogen trebuia să fie cu ochii în patru, întrucât sora era, evident, prea tânără și prea delicată pentru atențiile oricărui dintre cei doi.

Luna plină văritică atârna jos și greoaie pe cerul senin al nopții, iar Imogen își strânse mai bine halatul pentru a alunga răcoarea care gonea căldura zilei. În nopți precum aceasta, nu era nevoie de felinare sau torțe, întrucât luna oferea suficientă lumină, odată ce ochii ți se ajustau cu scânteierea alb-argintie.

Deși trupul lui Lady Broadmore fusese dus la morgă și nu fusese vărsat sânge deloc, baza satirului încă părea pătată. Pătată de ceva mai crud decât sângele, mai sinistru chiar și decât moartea.

Imogen ocoli fântâna, pornind pe o alee care șerpuia printre flori sălbatice, în timp ce medita la numeroasele posibile surse de amenințare pentru viața și familia ei.

Nu Trenwyth, se gândi ea ușurată. El devenise multe lucruri necunoscute și periculoase în timpul în care fuseseră despărțiți, dar nu un violator. Nu un ucigaș al celor nevinovați și neajutorați.

– Cine, atunci? întreabă ea luna într-o șoaptă blândă. Și *de ce*? Presupunând că moartea lui Lady Broadmore chiar avusese

legătură cu ea, întrebarea era despre motivație, nu? Oare crima fusese menită să o protejeze? Sau, în vreun fel morbid, vicontesa o intruchipa pe ea?

Imogen se gândi la iubitul ei motan din copilărie, Icar. El o adorasese, iar ca să îi demonstreze și ei acel lucru, Icar îi lăsa adesea pășări sau șoareci morți la piciorul patului. Stătea lângă ei, ochii de chihlimbar licărindu-i de mândrie și satisfacție, așteptând admirația ei promptă.

Oare acesta era mesajul pe care intenționase să i-l transmită ucigașul? Lady Broadmore părusese hotărâtă să și-o transforme pe Imogen într-un dușman. Oare vreunul dintre angajații ei sau – îndrăzneala să creadă? – un oaspete îi lăsase un dar sinistru, sub forma cadavrului adversarei sale?

Cealaltă posibilitate, mai înfricoșătoare, era că ucigașul o confundase, într-adevăr, pe Lady Broadmore cu Imogen în întuneric. Odată ce pusese mâinile pe ea și își descoperise greșeala, tot își dusesese la capăt crima mișelească asupra femeii nepotrivite.

Acesta părea să fie cazul. Imogen își mușcă buza în timp ce medita cu multă atenție la următoarea întrebare.

Cine o voia moartă?

Barton reprezenta întotdeauna o posibilitate. Deși pe atunci Imogen fusese convinsă că îl înjunghiasese în inimă, poate că se înșelase. Bărbatul nu fusese niciodată găsit. Dacă el pândise în umbră în tot acest timp, așteptând să termine ceea ce începuse pe aceea alee îngrozitoare din spatele bordelului Bare Kitten? Dacă își lăsase furia să supureze vreme de aproape doi ani, până la obsesie, avea sens că el voia să se întoarcă după ea, cu intenția de a-și duce la sfârșit violul și răzbunarea fatală.

Imogen chiar ar fi trebuit să le spună inspectorilor despre el. Aveau o listă cu foști infractori și exista șansa ca făptașul să fie unul dintre ei. Cu toate acestea, într-un mod nedrept, ea omisese această piesă semnificativă din puzzle.

Pentru că Trenwyth fusese acolo. Pentru că Imogen încă nu era sigură că avea să scape de acuzația de crimă împotriva lui Barton.

Și pentru că, dacă ar fi dezvăluit, chiar și poliției, că ea fusese cândva o „pisicuță” pe strada St. James, toate lucrurile pentru care muncise din greu ar fi distruse. Demersurile ei caritabile ar cădea în dizgrație. Biata Isobel ar fi o paria. Imogen ar putea pierde sprijinul și prietenia lui Millie, Farah și Mena. Da, deși făcuse un armistițiu fragil cu Cole chiar în această după-amiază, el încă putea

să își pună în aplicare amenințarea de a discredita căsătoria ei cu Lord Anstruther.

Trenwyth ar fi atât de furios pe ea dacă ar afla că îl mințise. Imogen era convinsă de acest lucru acum.

Dumnezeule, transformase totul într-un dezastru. Fusese nai-vă să creadă că putea să fugă de problemele ei. Că banii și un titlul aveau să îi șteargă greșelile din trecut. Că Imogen nu avea să facă greșeli noi și grave.

Cine altcineva avusese acces în grădina ei în noaptea aceea? Doar întreaga Londră, se gândi ea îndurerată. Chiar și câteva personaje din trecutul ei. Jeremy Carson, barmanul prietenos care cita anapoda în orice circumstanță, dr. Longhurst, un bărbat destul de misterios, afectat de geniu. Geniu care era însoțit și de o anumită cantitate de stângăcie în societate. Avea un aer ușor rece și indiferent, ca atunci când o informase de moartea bieteii Molly.

Oare era posibil ca el...

Sunetul inconfundabil de piele izbindu-se de piele într-un contact violent o trezi din visare, iar Imogen își dădu brusc seama că se apropiase de gardul din piatră și fier care despărțea grădina ei de Trenwyth Hall.

Respirația i se accelerează odată cu bătăile inimii, în timp ce Imogen se apropie destul de mult cât să își pună mâna pe iedera care se cățăra pe spalierele din fier, blocându-i vederea. Mârâituri și bombăneli asigurau un fundal muzical letal pentru loviturile violente, care par-că îi reverberau până în oase.

Ce se petrecea? Oare inspectorul O'Mara urmărise un agresor până pe proprietatea Trenwyth? Oare ducele însuși găsisese pe cineva în grădina sa?

Imogen încercă să dea iedera deasă la o parte, dar nu reușea din cauza lipsei ei de forță. Apoi își aminti ceea ce spusese Cole când apăruse în grădină în dimineața aceea. Copacul străvechi, la nici zece pași distanță, ascundea o trecere între proprietățile lor.

Imogen nu știa cât este ceasul; era destul de târziu cât roua să înceapă să se adune pe mușchiul de sub picioarele ei, în timp ce ea se grăbea să se ascundă sub ramurile masive ale ulmului. Ajungând la trunchiul copacului, Imogen observă imediat zona unde piatra și mortarul se prăbușiseră, lăsând spațiu suficient în zid ca să poată trece cineva. Deși era un mister al legilor omului și ale naturii cum reușise să se strecoare pe acolo un bărbat de statura lui Trenwyth.

Imogen simți striatiile scoarței de copac agățându-i șalul în timp ce ea se strecură prin fisură și apoi ținu aproape de zidul din piatră. Se aplecă și trase cu ochiul de sub crengile joase, răsuflarea tăindu-i-se în timp ce mintea ei se lupta să proceseze magnitudinea a ceea ce văzu. Brutalitatea pură și masculină a imaginii dinaintea ei.

Cole se lupta, dar nu cu un criminal. Sau poate că ea se înșela în privința aceasta. De fapt, deveni convinsă că se înșela, pentru că doi bărbați care se mișcau și loveau astfel erau croiți fizic pentru altceva decât pentru execuție sistematică.

Lumina lunii se reflecta în trunchiul lui dezgolit și auriu și îi șlefuia părul arămiu cu raze argintii. Cole părea să licăre asemenea unui miraj, iluzia fiind intensificată de viteza inumană cu care se mișca împotriva oponentului său – Christopher Argent, dintre toți oamenii posibili.

Terenul din jurul casei Trenwyth era mai degrabă pășune decât grădină, iar cei doi bărbați se luptau îmbrăcați în nimic altceva în afară de pantaloni largi. Până și picioarele le erau goale, ca ale lui Imogen.

Evitând o lovitură brutală, Cole își feri trupul suplu și se rostogoli mai departe de Argent, ridicându-se la o distanță destul de mare de el. Își dădeau târcoale unul altuia de parcă ar fi fost niște prădători care se luptau pentru teritoriu, ochii licărindu-le sălbatic, cu dinții dezgoliți și mușchii încordați. Fiecare căuta o slăbiciune pe care să o poată exploata la celălalt, dar nu găsea nici una.

Judecând după sudoarea care le umezise părul pe tâmpile și crease un luciu intrigant pe trupurile lor scandalos de dezgolite, se luptau de ceva vreme. Fiecare ținea în mână dreaptă ceea ce păreau a fi cuțite boante din metal.

Un firicel de sânge se prelingea din sprânceana lui Trenwyth, coborând pe tâmplă, dar el de-abia părea să îi observe existența.

Imogen știa că nu ar trebui să privească, dar nu se putu abține să nu asiste la un asemenea moment emolient. Violența era pe cale să explodeze între ei, iar o parte primitivă și rușinată din ea voia să vadă explozia.

Pentru valoarea artistică, nu pentru altceva.

Acești bărbați, încheștați într-o înfruntare atemporală, nu erau croiți pentru această eră elegantă și rafinată. Ei erau creaturi de luptă și măcel, mușchii le erau croiți din straturi de forță, a căror putere părea să fi provenit din muncă grea.

Și ambii bărbați aveau cicatrici – atât de groaznice, încât Imogen fu nevoită să clipească de câteva ori pentru a alunga câteva lacrimi de tristețe pentru ei.

Argent stătea chiar cu spatele spre ea, dar spinarea uriașului era o hartă a torturii. O pânză de piele cicatrizată îi acoperea un umăr întreg, asemenea unei platoșe sinistre. Numeroase răni încrețite sugerau câteva lupte purtate cu un cuțit. Sau poate cu un glonț sau două.

Soțul stoic al lui Millie LeCour era, cu siguranță, mai mult decât părea.

Imogen nu se putu abține să nu îi compare pe cei doi bărbați. Umerii mai lați ai lui Argent susțineau un corp cum rar vedeai pe insula aceasta. Cu siguranță se trăgea din vikingi, pielea fiindu-i rozalie de efort și ușor pistruiată. Și mișca cu o ușurință și o agilitate rar întâlnită la bărbații de statura lui. De parcă totul îl jur se dădea la o parte din calea lui și se pregătea pentru forța sa brutală.

Trenwyth, pe de altă parte, era mai înalt decât avea dreptul să fie orice bărbat. Mușchii lui brăzdați de vene erau forțați să se întindă peste oasele groase. Abdomenul lui părea să fie mai ferm decât al adversarului său, iar privirea lui Imogen urmări lăcomă linia lui până când coborî sub betelia pantalonilor.

Trenwyth îi dădea târcoale lui Argent, flexându-și genunchii, sălbăticia prădalnică de pe chipul lui fiind contrazisă de un licăr calculat din ochii săi ca de lup. Iată fiara pe care Imogen o recunoscuse din acea zi îndepărtată la Bare Kitten. Atât de curajos și de independent, atât de sigur de domnia lui indiscutabilă.

Și totuși, trebuia să își perfecționeze abilitățile, nu-i așa? Ca să rămână în frunte, un lider și un nobil trebuie să își mențină mintea și trupul agere.

Privindu-i, Imogen își închipui că așa ar arăta o luptă între un lup și un urs. Fiecare croit să ucidă, dar în maniere complet diferite.

În timp ce își dădeau târcoale, razele lunii luminau diferite părți din corpul lui Cole. O tăietură superficială pe gâtul lui. O rană de glonț perfect rotundă în umăr. Un labirint de cicatrici pe trunchiul lui, atât în față, cât și pe spate.

Imogen își amintea câteva dintre cicatrici de dinainte de întemnițarea lui – narațiunea vizuală a vieții unui soldat. Dar majoritatea lor, cele mai groaznice, îi fuseseră provocate în timp ce suferise într-o închisoare străină, supus la niște atrocități de neînchipuit.

Brațul stâng al lui Cole era prins în curele strâns legate de antebrațul gros, mâna lui metalică licărind în razele lunii când o ridica.

„Cât de extraordinar“, își spuse Imogen în sinea ei. Că el își folosea proteza pe post de armă. Că își transforma impedimentul în punct forte. Imogen își aminti de lama ascunsă în proteză, la încheietura mâinii, și se întrebă dacă el avusese vreodată ocazia să o folosească. Rămase ghemuită sub copacul bătrân, picioarele tremurându-i. Era ca și cum privea un dans cu pași brutali și greoi, dar care necesitau foarte multă măiestrie în mișcare. În acest vals, un pas greșit avea consecințe veșnice.

Fără să scoată vreun sunet sau vreun avertisment, Argent se năpusti înainte, ținând jos cu lama cuțitului, într-un atac atât de rapid și de mortal, încât Imogen se întrebă dacă el putea să înfigă arma boantă direct în inima unui om doar prin forța lui brută.

Nu trebuia să își facă griji – Cole așteptă până în ultima clipă să parze, folosind greutatea lui Argent împotriva lui și evitând atacul, retrăgându-se în lateral. Argent păru să anticipeze mișcarea și efectua un fel de scamatorie cu mâinile, cuțitul apărându-i acum în mâna stângă și împingându-l din nou spre Trenwyth, deși era ușor dezechilibrat.

Gestul îl făcu pe duce să se retragă puțin în spate cu brațul stâng la piept, pentru a devia traiectoria cuțitului ațintit spre gâtul lui. Efectua un atac simultan în timp ce pară, dar lovitura își rată ținta.

– Ești neatent, îl acuză Argent.

– Da? Trenwyth mușcă momeala.

Schimbul de replici îi dădu lui Argent timpul de care avea nevoie pentru a-și recăpăta echilibrul, dar nu îl savură pe îndelete, ci lovi asemenea unei vipere încolăcite, cu arma ațintită direct sub sternul lui Trenwyth.

Aflat acum pe picior de egalitate cu oponentul său, Cole prinse brațul întins al lui Argent, trecându-le pe ambele ale sale în fața corpului său. Manevră arma astfel încât să înlăture pericolul și apoi îi lovi puternic maxilarul lui Argent cu cotul.

Imogen duse mâinile la gură, de-abia abținându-și țipătul de uimire.

Argent pară la timp și atacul imediat următor cu cuțitul, apoi scuipă sânge în iarbă. Cei doi se mai luptară pentru o clipă, mișcările fiindu-le mascate de umbrele masive pe care amândoi le creau cu trupurile lor magnifice.

După o luptă epuizantă, amândoi încremeniră, parcă încheștați într-un impas ce părea dureros.

– Ești neatent și ești mort, spuse victorios Argent, gâfâind puțin mai tare ca înainte.

– Da? repetă Trenwyth.

Lama boantă a cuțitului licări lângă gâtul lui Cole în timp ce Argent pretinse că îi taie gâtul.

– Se pare că sunt, recunosc ducele, apoi făcu un gest care atrase atenția asupra locului unde își ținea propriul cuțit.

Scandalos de sus, spre interiorul coapsei lui Argent, unde artera femurală ar sângera puternic și l-ar goli de sânge în mai puțin de două minute.

– La fel și tu, spuse Cole.

Se poate să fi fost prima dată când Imogen simți un zâmbet în glasul lui Trenwyth. Cel puțin prima dată în aproape trei ani.

Lupta lor se încheie remiză, iar cei doi bărbați se despărțiră cu o strângere de mână, apoi își folosiră dosurile palmelor pentru a-și șterge sângele de pe fețe într-un sincron straniu.

– Ai vrea să-mi spui ce te supără? insistă blând Argent.

– Ce te face să crezi că sunt supărat? Trenwyth se aplecă pentru a aduna celelalte obiecte pe care le folosiseră în luptă – bastoanele din bambus, săbiile și cuțitele. Le puse într-un cufăr solid aflat la piciorul scărilor dinspre grădină.

Imogen știa că ar trebui să plece, dar fu nevoită să își amintească, pur și simplu, chiar și să clipească. Frumusețea lui atrăgătoare și viguroasă o încremeni și o hipnotiză, Imogen fiind sedusă de masculinitatea lui.

Argent îl ajută să strângă armele, deși se opri pentru o clipă pentru a-l studia pe Trenwyth când acesta nu era atent.

– Dacă am învățat un lucru în viața mea, Excelență, acesta este că dacă privești oamenii suficient de mult, ei ți se dezvăluie.

– Excelență. Ce denumire ridicolă! mormăi trist Cole. Noi doi n-am cunoscut prea multă bunăvoință în viață, așa cum ar trebui să fie cazul unei altețe, Argent. Și avem chiar mai puțină. Mă întreb dacă așa ceva chiar există.

– Există, spuse Argent pe tonul lui indiferent. Eu mi-am descoperit-o cu soția mea. Mama mea a avut-o. Cred că din cauza bărbaților ca noi au nevoie de grație.

Îl înghionti pe Trenwyth în coaste cu cotul, parcă pentru a marca rara ocazie în care folosea umorul.

Punând armele în cufăr, Cole își privi mâinile. Una era pătată de sângele lui, iar în cea metalică se reflecta luna rece.

– Sânge și oțel. Acestea sunt singurele elemente pe care le mai recunosc. Găsesc bunăvoință într-o singură amintire. Amintirea unei femei care mi-a oferit-o cândva. Și mă tem că aceasta este tragedia mea. Mă întreb dacă amintirile mi-au încetșat percepția realității.

Argent se gândi o clipă la cuvintele lui.

– Este omenesc să prețuim cel mai mult ceea ce am pierdut.

– Știu asta. Cole făcu un gest nerăbdător, mai mult la adresa lui însuși decât a partenerului său. Este o tactică pe care am folosit-o împotriva altora de nenumărate ori. Și... ar trebui să fiu mai presus de impulsul ăsta primitiv, nu?

Argent ridică din umeri.

– Până și oamenii remarcabili sunt supuși banalității umane.

– Am impresia că eu sunt captivul ei, spuse plin de amărăciune Cole.

Argent își trecu mâna prin părul roșcat, parcă vrând să ceară permisiunea întunericii pentru a spune următoarele cuvinte:

– Mai mult decât oricine, eu înțeleg că o închisoare te poate ține captiv mult timp după ce ai fost eliberat. Că un om ținut în captivitate devine un animal. Iar acel animal merge cu tine în libertate, până când libertatea începea să devină restrictivă. Este... nu este un lucru ușor.

Când Cole îl privi pe Argent, expresia precaută de pe chipul lui provocă o durere atât de puternică în pieptul lui Imogen, încât ea și-l acoperi cu mâinile.

– Este exact așa cum spui. Mintea mea a devenit un fel de închisoare. Zidurile sunt cărămizi încărcate de țipete. Gratiile mă țin captiv cu chinuri trecute. Corpul meu se agită ca să scape de toate astea. De mine. De trecut. Iar scârba pe care o simt mă seacă de putere, până când un fel de amorțeală preia controlul... iar eu nu mai exist. Vreau să mă rup în bucăți. Sau pe alții. Sau lumea întreagă. Mă simt violent și apatic deopotrivă și...

Tăcu, înleștându-și pumnul.

– Și cauți acea persoană care crezi că te poate împiedica să te năruie, încheie Argent pentru el.

– Da.

Acel singur cuvânt disperat distruse orice fărâmbă de liniște pe care-o mai avea Imogen. Lacrimile lăsau dăre de foc pe obraji ei, iar inima îi bătea atât de puternic, încât era un miracol că cei doi bărbați nu o auzeau.

Imogen se ascunse mai bine în umbrele copacului, în timp ce Argent se întoarse și privi dincolo de casa ei, spre a lui însuși, încordat. Fără îndoială că Millie dormea, așteptând ca soțul ei să se întoarcă.

– Nu te opri până nu o găsești, spuse Argent cu mai multă înverșunare decât îl crezuse ea capabil.

– Și dacă nu e de găsit?

– Eu aș arde imperiul din temelii dacă cineva mi-ar lua-o pe Millie. Aș cutreiera lumea în lung și-n lat, până când soarta m-ar răpune și iadul ar încerca să pună ghearele pe mine, așa cum sigur se va întâmpla.

– Și eu simt același lucru. Dar eu am cunoscut-o doar pentru o noapte... Pare ridicol, nu? Ar trebui să-mi fac un control la cap.

– Uneori e nevoie doar de o noapte ca să umpli un loc pe care îl credeai gol.

Argent îl împunse cu degetul în piept pe Cole, deasupra inimii.

Ducele încuviință din cap, întorcându-se cu spatele, iar Imogen nu îi mai putea vedea chipul.

– Voiam să-l rog pe Dorian Blackwell să mă ajute, dar cred că mi l-am făcut dușman.

Argent scoase un sunet ironic.

– Dorian nu uită niciodată un lucru, dar propria fărâmbă de bunăvoință l-a învățat să ierte. Voi vorbi eu cu el pentru tine.

Simțindu-se de parcă fusese deja foarte norocoasă pentru că rămasese ascunsă, Imogen se strecură înapoi în grădina ei pe picioare tremurânde, abținându-și suspinele care amenințau să o dea de gol. Nu știa ce o îngrozea mai tare. Faptul că Trenwyth avea să o găsească și să dezvăluie viața clandestină pe care fusese forțată să o ducă...

Sau cât de mult își dorea o parte din ea să fie găsită.

Dar era imposibil acum, nu? Cole nu i-ar ierta niciodată secretele sau, mai rău, nu ar crede-o. Imogen avea întipărite în memorie toate detaliile nopții petrecute cu el, desigur – ar putea dovedi că ea era Ginny.

Dumnezeule, de ce lua în calcul nebunia asta? Riscul merita recompensa?

Inima îi sângera pentru Cole, pentru toată suferința pe care o îndurase în acești ultimi ani. Dar fiecare întâlnire pe care o avuseseră ca duce și contesă fusese încărcată de dușmănie și tensionată. Lui nu îi plăcea absolut nimic la ea.

Cândva, în urmă cu mult timp, ei nu fuseseră altceva decât un soldat care pleca la război și femeia pe care el o plătise pentru

confort. Dacă el ar schimba-o pe ea cu amintirea lui Ginny, ce emoție i-ar atinge inima? Nostalgia lui ar fi suficient de puternică încât să îi înăbușe furia sau sila față de ceea ce devenise ea?

Și dacă da, la ce s-ar aștepta el de la ea odată ce ar ști? La sex? Iubire? Căsătorie? Ea nu mai era Ginny. Iubirea ei nu putea fi cumpărată cu douăzeci de lire.

Nu mai era nici Imogen Pritchard cea disperată. Nu mai fusese aceea Imogen de ceva vreme. Ea era capabilă să îi arate multă bunăvoință, iertare și blândețe și... poate iubire. Dar ce îi putea oferi el în afară de titlul de ducesă? Care, dacă era sinceră, nu însemna absolut nimic pentru ea.

Presupunând că el ar cere-o în căsătorie. Că nu ar distruge-o într-o criză de furie.

Cole spusese destul de clar că nu putea accepta ceea ce alesese ea să facă cu viața ei, iar Imogen nu era dispusă să renunțe la scopul său. Nici măcar pentru el.

Așadar, care era următoarea ei mutare? Putea să se roage ca Dorian Blackwell să nu fie atât de viclean și cu atât de multe relații pe cât păreau ei să creadă. Dar ceva îi spusese că era doar o chestiune de timp. Cândva, Imogen ar fi fugit din Londra, iar o parte egoistă din ea își dorea să o poată face. Dar nu îi putea abandona pe femeile și copiii care erau deja în grija și în slujba ei.

Trebuia să rămână și să lupte. Să lupte pentru siguranța și supraviețuirea lor.

Și, mai presus de toate, să lupte împotriva acelei părți din ea însăși care tânjea ca el să o găsească.

Capitolul 17

Exelență,

După o cercetare minuțioasă a dosarului cazului despre care am discutat, am ajuns la concluzia că asasinarea unei anumite Flora Latimer și cea a vicontesei Broadmore au suficiente similități cât să merite investigată în continuare o posibilă legătură între ele. Am decis să largesc aria de investigație și am trimis cereri la sediile Scotland Yard din celelalte cartiere, pentru a cere

informații despre orice atrocități asemănătoare. Conform unui martor, atacatorul a fost, cel mai probabil, un bărbat pe nume Barton, care a dispărut ulterior. Cât despre asocierea dumneavoastră cu această „Ginny”, încă nu am reușit să îi confirm existența, darămite să o conectez cumva cu victima. Dar vă pot spune că s-a notat că Flora Latimer a folosit un fel de vopsea chimică pentru a-și face părul auriu. Totuși, dosarul spune clar că părul ei natural era negru, iar ea avea ochii verzi.

Am aflat, totuși, că o anume Devina Rosa a lucrat la Bare Kitchen pe atunci, iar acum este una dintre scandaloasele curtezane numite spărgătoare de case din Hyde Park. Poate ea și-o amintește pe această Ginny a dumneavoastră. Sper să vă fie de folos aceste informații, deși mă tem că nu vă pot confirma nici temerile, nici speranțele.

Cu sincere regrete,

Sir Carlton Morley

Înjurând, Cole mototoli hârtia și o aruncă în foc. În timpul petrecut în închisoare, învățase că speranța putea fi o cruzime. Niciodată acest lucru nu fusese mai adevărat decât acum. Nu știa dacă să se bucure sau să fie trist, iar acest lucru în sine era un fel de iad. Mergând la fereastră din biroul său, dădu draperiile la o parte și privi în jos, doar pentru a descoperi că o anumită contesă nu era într-o anumită grădină. Soarele era sus pe cer și era o zi caldă, fără pic de vânt. De ce naiba ea nu era în grădină, pictând?

Se încruntă în timp ce sună din clopoțel și ceru să i se aducă paltonul și pălăria, apoi porunci să îi fie gata calul, pornind în galop spre Hyde Park, pentru a o căuta pe creatura aceea numită Devina și răspunsurile pe care i le putea oferi ea.

Se pare că răspunsurile aveau să fie la fel de evazive ca orice altceva căuta el. Satisfacție, liniște...

Somn.

Fericirea nici măcar nu îndrăznea să o caute.

După ce cheltui timp, șarm și bani, Cole află că Devina plecase, după ce își găsisse un protector bogat, căruia nu îi cunoștea nimeni numele, și era instalată confortabil undeva unde el nu putea ajunge. După ce află aceste lucruri, Cole își mânase calul spre Rotten Row, pista lungă din partea estică a Hyde Park, și galopară până găfăiau

amândoi, epuizați. Totuși, asta nu îi potolise furia neputincioasă care îi biciuia incontrollabil pieptul.

Avea să o găsească pe această Devina chiar de-ar trebui să întoarcă Londra cu susul în jos.

Soarele zgârcit nu îi ajută prea mult starea de spirit, deși efortul îi domoli pornirile violente. Oarecum.

Ignorând salaturile lingușitoare ale celor mai puțin nobili, strigătele mamelor disperate cu fiice eligibile și pe ceilalți membri ai aristocrației care se înghesuiau în Hyde Park în timpul sezonului din nici un alt motiv decât acela de a vedea și de a fi văzuți, Cole mână calul la trap spre intrarea în parcul din Mayfair. Poate avea să meargă la Ministerul de Interne și să afle tot ce putea despre Devina. Era o imigrantă spaniolă, asta știa, și trebuia să existe un vreun raport despre ea...

Cu coada ochiului zări o rochie de o nuanță stridentă de violet, întrerupându-i gândurile și făcându-l să întoarcă privirea. O singură femeie pe care o cunoștea purta cu nonșalanță asemenea culori vibrante. Și iat-o pe contesa Anstruther stând pe o bancă lungă din piatră. Avea pensula în mână, dar în loc să aplice cu ea vopsea pe pânza din fața ei, femeia privea lung un punct misterios din depărtare.

Panglici din satin violet fluturau din pălăria ei în aceeași briză ră-tăcitoare care îi desprindea şuvițe roșcat-aurii din coafura complexă. În rest, corpul ei era încremenit, precum statuia lui Ahile, pe care ea o privea mai mult cu o neliniște îmbufnată în privire decât cu apreciere artistică.

Cole se gândi pentru o clipă ce să facă, apoi decise că ar trebuie să plece, în mod sigur.

Se dădu jos din șa, punându-și ferm picioarele în iarba moale.

Ar trebui să o evite pe contesa Anstruther și prezența ei captivantă, se mustră în sinea lui, iar în același timp îi dădu hățurile unui grăjdar, împreună cu câteva monede.

Pe măsură ce pașii lui mari îl aduseră mai aproape de ea, Cole observă un rid pe fruntea ei și cearcăne sub ochi, care nu fuseseră acolo înainte. Nu ar fi prudent să o întrerupă, mai ales într-un spațiu atât de public. Cheever, țăpul ala bătrân, stătea tolănit pe un șezlong în spatele ei, cu un ziar în mâini – nu era ca și cum contesa rămăsese nesupravegheată.

Cole observă că ea părea obosită. Obosită și puțin morocânoasă. Ei bine, el în nici un caz nu era vreun vestitor al veseliei și nici măcar nu ar trebui să se gândească să se apropie...

Ea ridică privirea spre el în clipa în care umbra lui poposi pe pânza ei. Ochii se încrețiră la colțuri în felul acela care îi spunea lui Cole că era încântată, deși el nu-și putea închipui de ce ar fi astfel.

– Cole.

Inima lui tresări la auzul numelui său pe buzele ei, iar el reuși să încuviințeze scurt din cap.

– Ce surpriză plăcută!

Strângându-și faldurile rochiei sub ea, îi făcu și lui loc pe bancă.

– Da?

Cole își dorea foarte mult ca licărul din ochii ei să fie sincer, ceea ce îl deruta. Pentru că atunci când ea îl privea, cearcănele pe care el tocmai le observase fură înlocuite de o lumină blândă. Lui Cole i se păru extraordinară. Derutantă, dar extraordinară.

– Cât de uimitor arăți, spuse ea și nu îi dădu timp apoi, măcar un moment, să proceseze valul brusc de plăcere provocat de cuvintele ei, întrucât femeia se întoarse spre Cheever. Ai vrea, te rog, să mergi să aduci limonadă pentru noi trei de la standul de la intrare? Excelenței Sale pare să îi fie foarte cald.

Cheever împături ziarul, apoi îl puse pe șezlong și făcu o plecăciune.

– Desigur, milady, Excelență.

Apoi se retrase, îndepărtându-se cu pașii sprinteni ai unui bărbat mai tânăr.

– Ia loc, îl invită ea. Umbra aici este minunată.

– Chiar ar trebui să plec, se scuză el, dar apoi, cumva, se trezi că se așază pe banca din piatră, încălzită de soare.

Ce îl atrăgea atât de mult spre ea? Era ca și cum Cole era o corabie pe o mare involburată, iar ea era o sirenă ce îl atrăgea spre soarta lui. În prezența ei, corpul lui era constant în contradicție cu mintea sa și refuza să i se supună, în orice privință.

– Deși suntem puțin mai mult decât străini, mereu mă tratezi de parcă m-ai cunoaște, remarcă el.

– Și totuși, se pare că nu știi nimic despre tine, ripostă ea.

Se poate să fi fost razele soarelui, modul în care ea îl distrăgea din dezamăgirea lui constantă, licărul misterios din ochii ei sau o combinație stranie între toate aceste variabile care trezeau în Cole acel neastâmpăr desfrânat pe care el îl crezuse pierdut pentru totdeauna.

– Sunt o carte deschisă, declară el cu o seriozitate falsă.

– Ești *orice* în afară de asta, râse ea.

El se prefăcu furios.

– Întreabă-mă orice dorești și pregătește-te să suferi consecințele sincerității mele absolute.

Contesa se prefăcu gânditoare.

– Că tot vorbim de cărți, cine este autorul tău preferat?

– Shakespeare, evident.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Ce piesă?

Fu rândul lui să se gândească puțin, iar apoi răspunse cu un zâmbet sfidător:

– Cea în care părinții mor și cineva înnebunește.

– Adică aproape toate, spuse ea, ochii licărindu-i veseli. Cam atât cu sinceritatea. Încep să am dubii că îl cunoști pe Shakespeare.

Cole își smulse din memorie unul dintre numeroasele sonete pe care le devorase când era copil.

– „Iubirea nu-i iubire de-și schimbă focul după celălalt, fugară ca fugarul în neștire; O, nu! Iubirea-i far nezgduuit, ce străjuiește-n pâclă și-n furtună, o stea ce-ndrumă năvi neconținut și care nu se-ntâmplă să apună...”

Cole se opri, semnificația cuvintelor străpungându-l cu solemnitate.

– „Iubirea nu-i pata vremii”, continuă și încheie ea emoționată, pensula tremurându-i în mână. „Ea neschimbată șade pân’ la urmă.”

Ochii li se întâlniră, iar mintea lui Cole se agită precum copitele armăsarului său în urmă cu doar câteva minute. Ce făcea el? Își susținea dorința obsesivă pentru Ginny, mergând chiar până pe marginea prăpastiei propriiei pieiri? Ce ar spune bardul despre comportamentul lui? se întrebă. Oare l-ar fi blamat pe Cole pentru că tânjise după Ginny în tot acest timp? Sau pentru că uita să o facă atunci când era în prezența lui Lady Anstruther?

– Sunt uimită și îmi retrag cuvintele, recunosc ea, nepărând conștientă de gândurile lui. Și eu îl iubesc pe Shakespeare. Deși îmi plac mai mult cuvintele lui când sunt jucate pe scenă. Să fiu sinceră, Isabel este cititoarea în familia noastră, în timp ce eu tind să apreciez mai mult artele vizuale. Contesa gesticulă spre pictura ei.

– Nu văd nici un rău în asta, băigui el, incapabil să își ia ochii de pe ea – o violetă înflorind la umbra copacului lor. Sunt multe de apreciat.

O nuanță frumoasă de rozaliu încălzi obrajii contesei, iar ea își plecă sfioasă genele.

– Ai călărit astăzi. Contesa îi scutură câteva fire de păr de cal de pe haină, iar Cole aproape că putea auzi icnetele scandalizate ale matroanelor de viță nobilă care treceau în trăsurile lor scumpe. Îi plăcea faptul că ei părea să îi pese chiar mai puțin decât lui. Acesta este cel mai mare regret al meu, continuă contesa. Că nu am avut niciodată ocazia să învăț arta ecvestră.

Primul lui instinct fu să se ofere să o învețe, dar apoi își dădu seama ce ar păți el dacă ar vedea-o călare pe cal. Ea era o femeie suplă, iar apropierea de șoldurile ei și de fundul lui săltând în șa ar putea să-i aducă sfârșitul lui Cole.

Îndepărtându-se ușor de ea, Trenwyth gesticulă spre statuia nud a lui Ahile, singurul ornament al eroului, în afară de o sabie și un scut, fiind o frunză de smochin plasată într-un loc intim.

– Ți-ai abandonat grădina astăzi, în căutarea unei inspirații mai... stimulatoare pentru arta ta?

Contesa zâmbi, iar o gropiță neastâmpărată îi apărură în obraz.

– Mereu mi-a plăcut statuia aceasta, recunosc eu ea. Într-o asemenea zi, îmi place cum se joacă razele soarelui pe bronzul întunecat al musculaturii lui.

Cu gura uscată, Cole înghiți în sec în timp ce îi urmări privirea trasând silueta lui Ahile cu admirație evidentă.

– Din pasiunea ta pentru mitologia greacă?

Contesa dădu din cap că nu, surprinzându-l din nou cu îndrăzneala ei.

– Nu, de fapt, el... îmi amintește de cineva.

– De ducele de Wellington, presupun? Statuia asta a fost ridicată în cinstea lui, deși, evident, nu după imaginea lui.

– Nu. Contesa privi din nou la statuia impozantă, iar Cole avu absurdă senzație că ea îi evita în mod intenționat privirea. De altcineva.

Cole se încruntă la statuie, de data asta cu o aversiune reînnoită. Îi amintea de cineva... De cineva cu care, aparent, fusese surprinsă în flagrant delict.

De-ar fi un bărbat mai slab, Cole ar fi gelos. Dar nu era, câtuși de puțin.

Deși fu nevoit să recunoască – era ca un balsam pentru mândria lui faptul că fizicul său putea să rivalizeze cu al lui Ahile, mai ales în postura în care îl înfățișa statuia, pe care contesa o admira atât

de tare. Cole nu se putu abține să nu se întrebe ce ar surprinde ochiul ei artistic dacă l-ar privi și pe el dezgolit. I-ar vedea forța și mușchii sau doar handicapul?

– Cel mai mult îmi place postura lui, zise ea, studiind statuia de parcă ar mai fi făcut-o de o mie de ori înainte. Este ca și cum sculptorul a surprins zvâcnetul de dinaintea unui triumf măreț. Mânuieste scutul într-un mod care îți spune că sigur tocmai a respins lovitura dușmanului său. Sabia lui se pregătește pentru o manevră pe care a exersat-o și stăpânit-o. Aproape că îți poți închipui momentul victoriei în toată splendoarea lui feroce, chiar dacă lipsesc alte variabile.

În cele din urmă, contesa se întoarse spre Cole, ochii licărindu-i de o bucurie fanatică, pe care el o invidia adesea la cei intelectuali.

– Este amprenta unui mare artist, nu crezi? Să surprinzi chiar și ce nu este ilustrat pe pânză sau... în lut, sau în piatră, după caz. Este un talent la care aspir și eu.

Pentru o clipă, Cole uită unde erau sau despre ce vorbeau. Tot ce putea să facă era să se holbeze la ea, parcă văzând-o pentru prima dată. O putea privi în ochi întreaga zi și tot nu ar reuși să descifreze toate nuanțele lor. Inelul din centrul irișilor ei era, în mod sigur, maroniu, apoi se stingea treptat, până ajunge la verdele de pe margine. De la distanță, soarele îi picta ochii verzi, razele lunii îi transforma într-o nuanță de gri cu tentă argintie, iar lacrimile îi involburau precum Tamisa pe timp de furtună.

Cole habar nu avea prin ce magie se întâmpla acest lucru, dar, Dumnezeu, lui îi plăcea la nebunie spectacolul ochilor ei.

Brusc, își dădu seama că femeia aceasta avea grație din plin.

– Și eu care credeam că pictezi doar peisajul din grădina ta, băigui el, jenat că vocea lui părea să fi coborât câteva octave deloc necesare.

Fruntea ei se încreți din nou, așa cum se întâmpla, aparent, când era supărată.

– Dacă e să fiu sinceră, nu am mai putut să mă bucur de grădina mea de când cu...

– Lady Broadmore? ghici el.

Ea încuviință din cap, evitându-i din nou privirea.

– De asemenea, mărturisesc că am senzația clară că sunt urmărită când sunt în grădină.

Cole simți rușinat cum i se înroșește gâtul. El își petrecuse mai mult timp decât era normal la fereastră, cu intenția de a o urmări, dar doar din motiv că Morley îl rugase să facă acest lucru, desigur.

– Deși presupun că îmi face bine să mai plec din siguranța și anonimatul grădinii mele. Nu doar că astfel mă provoc pe mine însămi din punct de vedere artistic, dar caut potențialul necunoscut al unei zilei. Contesa invocă un zâmbet luminos pentru Cole, iar inima lui tresări din nou. De exemplu, așa am ocazia de a mă întâlni cu câte o cunoștință care s-a înzdrăvenit recent sau de a observa o galerie de artă pe care nu am mai vizitat-o.

Sau de a fi o țintă ușoară pentru un violator criminal cu inițiativă.

Cole se încruntă, apoi deschise gura pentru a o certa pentru neșabuința ei, dar, cumva, nu se putu convinge să îi distrugă zâmbetul acela fermecător.

În schimb, spuse:

– Ca soldat, eu nu am nevoie și nici nu prea îmi pasă de artă. Sunt curios, dacă aș intra într-o galerie, ce picturi sunt cele care merită cel mai mult timpul și admirația mea?

Contesa se gândi la răspuns mai puțin decât se așteptase el.

– Picturile cu ramele cele mai prăfuite.

– Poftim?

Zâmbetul ei se stinse, în ciuda eforturilor lui, iar Cole îi simți imediat lipsa.

– Adesea, când o galerie organizează o expoziție, acelea sunt tablourile promovate ca fiind ale unui autor mareț, cele care atrag cele mai numeroase mulțimi. Apoi, pereții sunt adesea împânziți cu opere mai puțin cunoscute.

Lady Anstruther trase de un fir de ață desprins din rochia ei din dantelă violet, privirea devenindu-i mai distantă, apoi continuă:

– Vizitatorii trec adesea pe lângă celelalte tablouri cu ideea fixă că singura operă valoroasă și demnă de atenție este cea râvnită de alții. Dar acele tablouri, cele cu rame prăfuite... cineva trebuie să le aprecieze, nu? Cineva ar trebui să le acorde și lor un gând, pentru vizionarul care le-a creat. Altfel, sunt duse înapoi în umbră. Încuiate undeva într-o pivniță. Uitate. Ochii i se umplură de lacrimi. Uneori nu pot suporta gândul acesta.

Contesa suspină și își scoase mânușile pentru a-și opri lacrimile cu degetele, înainte să i se prelingă pe obraji.

– Iartă-mă, Excelență, probabil că încă sunt agitată și neliniștită. Nu ai venit aici ca să mă vezi plângând ca o școlăriță naivă. Se pare că nu mă pot abține. Nu îmi stă deloc în fire. Niciodată nu am...

Înainte să își dea seama ce face, Cole îi luă mâna dezgolită într-a lui și o duse la buze. Ochii lui nu plecară de pe chipul ei în timp ce îi săruta degetele umede, simțind gustul sărat al tristeții ei.

Contesa începu să respire mai rapid, iar privirea ei țâșni în jur, în parcul aglomerat, parcă tocmai dându-și seama ce spectacol ofereau.

– Te rog să nu fii amabil cu mine, îl imploră ea într-o șoaptă răgușită. O să mă destram în fața tuturor. O să ne umilim amândoi.

Fără tragere de inimă, Cole îi eliberă mâna, dorindu-și mai mult decât orice să fi fost singuri, ca el să o poată strânge în brațe. Să îi poată proteja cu trupul lui toate acele sentimente tandre ale ei și să îi cuprindă inima rănită în temnița pustie care era propriul lui piept.

Sfinte Dumnezeule! Era groaznic. Cole trebuia să plece, dar cum să o lase în starea asta? El dăduse buzna în ziua ei însorită, vrând să ia și el parte la veselia ei, dar reușind, cumva, să o întristeze.

Dumnezeule, era o brută groaznică.

Cole încercă să se gândească la ceva, la orice, ca să îi aducă zâmbetul înapoi, dar își dădu seama nu doar că nu știa prea multe despre ea, ci și că știa foarte puține despre femeii în general. De obicei, tot ce trebuia el să facă era să se uite la o femeie, să își incline ușor capul, iar ea venea la el, hlizindu-se și flirtând, uneori chiar mai mult de atât. Imogen era un gen diferit de femeie, dar tot femeie. Așadar... poate un compliment avea să funcționeze.

– Rochia ta este... foarte stridentă.

Lady Anstruther își privi rochia, buzele strâmbându-i-se într-un mod trist.

– Într-o manieră atrăgătoare, voiam să spun, se grăbi el să adauge. Așa te-am recunoscut în mulțime. De ce porți mereu culori atât de intense, chiar și la amiază, când toate celelalte doamne poartă alb sau pasteluri?

Ea își aranjă faldurile rochiei din mătase și mângâie un strat de dantelă în timp ce aruncă o privire spre femeile coafate și pretentioase, care își răsuceau umbrele de soare și se prefăceau că nu îi privesc cu un interes feroce.

– Nu e că nu-mi plac pastelurile, spuse ea, apoi se opri și miji ochii, căutând parcă o îndrumare de departe. Cred că oamenii ca tine și ca mine au o... perspectivă unică asupra a cât de tristă și uneori... palidă poate să fie lumea, nu ești de acord?

Cole își plecă privirea, având senzația că își ratase cu mult obiectivul de a o înveseli.

– După ce a murit Edward și am ținut doliu, am trecut printr-o perioadă în care vedeam totul printr-un văl cenușiu. Nu aveam încredere în nimeni, uram pe toată lumea, eram apatică și irascibilă și mă așteptam la ce era mai rău din orice situație. Au fost câteva luni destul de groaznice.

– Nu mi-am dat seama că pierderea lui a fost o tragedie atât de mare pentru tine, recunosc Trenwyth, amintindu-și cât de rece se purtase cu ea la înmormântare și pedepsindu-se acum pentru asta.

– Nu a fost *doar* asta, mărturisi ea. Înainte să mă mărit cu el, am dus o viață plină de... mă rog, greutate și dezamăgiri. N-am avut parte de prea multă bunătate sau frumusețe sau... Se opri și îi aruncă lui Cole o privire pătrunzătoare. Sau de plăcere.

Până și simplul cuvânt pe buzele ei trimise un fior de dorință prin Cole. Ar fi vrut să îi poată arăta ce era plăcerea. Să i-o ofere. Să o primească, la rândul lui. Dumnezeu, ce i-ar putea face el. Doar dacă...

Dacă inima lui nu ar aparține altcuiva.

– Oricum, în clipa în care am ieșit din perioada de doliu pentru Edward, mi-am ars toate rochiile negre și mi-am comandat un trusou nou, în cele mai stridente culori posibile. Le port oricând, după bunul-plac, pentru a-mi aminti mie însămi că, în ciuda posomorâtului cer londonez, există întotdeauna culoare în jur. Un zâmbet de oferit. Sau bunătate. O zi însorită pe care să o aștepti cu nerăbdare. Sau măcar... o rochie colorată pe care să o porți. Vezi tu, Cole, dacă nu pot găsi acea culoare în jur, dacă nu există un punct luminos, atunci trebuie să devin unul.

– Și ai devenit, băigui el, tulburat de tandrețea care se involbura înăuntrul lui. Asemenea unei picturi în ulei într-o galerie de picturi în acarelă.

– Exact așa.

Un zâmbet încântat apăru pe buzele ei, alungându-i tristețea și trezind ceva atât de dureros de tandru înăuntrul lui Cole, încât el fu nevoit să își ferească privirea.

– Nu sunt doar rochiile, să știi, continuă ea cu sinceritate și seriozitate. Este un stil de viață pe care l-am descoperit. Demersurile caritabile, familia mea. Și arta, desigur. Toate acestea îmi oferă un fel de fericire, cred.

În acel moment, Cole o invidie pentru că ea putea crea ceva atât de evaziv. Ceva ce el se convinsese că nu putea avea dacă nu găsea ceea ce dispăruse.

Sau pe cine dispăruse.

Brusc, Cole își dădu seama cât de stupid era să îți agăți speranțele pentru izbăvire de o amintire. Dar... dacă el nu făcea asta, dacă nu o avea pe Ginny, atunci cu ce mai rămânea? Cu o casă mare și pustie și o viață și mai pustie.

– Mă întreb ce sfat ai da cuiva împotmolit în acel loc cenușiu. Dacă și-a pierdut abilitatea de a simți și altceva în afară de dușmănie? De a se aștepta la altceva în afară de trădare? De a vedea nimic altceva în afară de umbre și întuneric?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Cole știu că era o mărturisire pe care nu o mai dezvăluisese nimănui. De ce avea încredere în ea astfel? De ce își așternea gândurile bănuite la picioarele ei, pentru ca ea să le zdrobească, când erau doar niște străini? Când erau civilizați suficient cât să nu fie dușmani. În urmă cu câteva nopți, el îi jura că avea să o distrugă. Acum îi căuta sfatul?

Poate chiar ar trebui să meargă la un control la cap.

– Cred că poți să ieși din locul acela cenușiu prin victorii mici, dar consistente, spuse ea gânditoare, oferindu-i un zâmbet trist. Dar trebuie să cauți lumina, pentru că ea nu te va găsi întotdeauna. Trebuie să încetezi să te mai minunezi de miracole banale. Trebuie să găsești minunile în lucrurile lumești. Pentru mine, este ca și cum aș încerca să găsesc o melodie într-o cacofonie neplăcută și apoi să învăț să o cânt.

O emoție fragilă și chinuitoare îl străbătu pe Cole, iar el fu nevoit să se adune pentru a-i întâlni din nou privirea blândă. Ea nu avea de unde să știe, nu? Vârtejul de neliniște și furie cu care el se lupta doar ca să se dea jos din pat. Disperarea care părea mai greoaie decât orice altă încărcătură cu care el își testase vreodată forța umerilor. Durerea alarmantă și imaginară din mâna pe care nu o avea. Nesfârșitele zile singuratice. Cole era un bărbat care avea totul. Bani, putere, influență, șarm și o forță fizică de neînchipuit, în ciuda dizabilității lui.

Cu toate astea, era un om pustiit. Singur într-o încăpere plină cu oameni. Un soldat fără război. Un spion fără o țintă.

Cu excepția acestui moment. Acum. Pe banca aceasta, cu femeia aceasta. Bestia dinăuntrul lui era încă liniștită și, poate pentru prima dată de când Cole se întorsese de la Constantinopol, era... el însuși.

În cele din urmă, simți razele soarelui răzbătând prin zidul cenușiu.

Privirea ei scrutătoare deveni grăitoare când ochii părură să i se încălesteze cu ai lui, căutând prin amintirile lui vagi și prin durerea lui înăbușită; până în adâncul sufletului său. Lady Anstruther țesu

o vrajă care îl atrăgea pe Cole spre ea asemenea unui șarpe hipnotizat de imblânzitorul său.

– Fericirea este o melodie străină pentru mine acum, recunosc el. O melodie pe care nu îmi pot aminti cum să o cânt.

– Dacă tu cauți nestatornicie, dușmani și nefericire oriunde mergi, cu siguranță le vei găsi, nu? spuse ea. Dar dacă ai căuta mai îndeaproape? Mai adânc? Nu e posibil să găsești ceva nou?

Contesa închise ochii, iar când îi deschise, un sentiment arzător îl fascină și îl aruncă pe Cole într-o transă.

– Sau... Glasul ei tremură, ezitant. Poate ai recunoaște ceva ce ai crezut pierdut?

El o privi lung pentru un moment în care i se tăie răsuflarea, ceva involburându-se înăuntrul memoriei lui vagi. Ceva dulce, de un roșu aprins.

– Limonada dumneavoastră, milady, Excelență. Momentul se stinse, ușa memoriei lui închizându-se violent, poate definitiv, când Cheever îi întinse limonada rece lui Cole. Am reușit chiar să găsesc un vânzător de înghețată. Sper că nu vă deranjează că mi-am permis libertatea acestei plăceri.

– Deloc, Cheever. Imogen nici că ar fi putut părea mai încântată când luă paharul de la el, deja licărind de stropi de umezeală, și îl ridică pentru un toast. În cinstea victoriilor mici și a zilelor senine.

Amuzat, Cole ciocni ușor marginea paharului său de al ei.

– Pentru recuperarea a ceea ce am pierdut.

Oare se înșela el sau contesa devenise palidă la auzul cuvintelor lui? Cole o studie peste marginea paharului său, în timp ce savoairea dulce-acrișoară a băuturii reci îi atinse limba. Ce știa ea despre pierdere? se întrebă el. Fiecare pas al lui era bântuit de pierderi. Cole îi pierduse pe toți cei pe care îi numea familie. Pierduse părți din el însuși pe care nu avea să le mai recupereze vreodată. Nu doar mâna, ci și inima. Da, părți din sufletul lui nemuritor. Pierdute din cauza lucrurilor pe care el le făcuse în numele reginei și al țării sale, din cauza torturii la care fusese supus de dușmani nemiloși și de trădarea celor în care avusese cea mai mare încredere.

Poate acesta era motivul pentru care Cole putu să recunoască, în sinea lui, că o voia. Că o admira și că, Dumnezeu să-l ierte, începea chiar să o placă.

Dar indiferent câtă bunătate îi arăta ea, Cole nu se putea convinge să aibă încredere în contesă. Deși zâmbetul ei era sincer, ochii

ei ascundeau un mister. Un secret care ar putea rivaliza cu cel al Mona Lisei, bănuia el.

Cole ar fi vrut să îi știe secretul. Oare avea vreo legătură cu Ahile? se întrebă el, privind din nou încruntat spre statuie. Nu cu mitul, ci cu bărbatul care o făcea pe ea să îi picteze portretul?

Cel care îi bântuia gândurile și amintirile.

Oare el o trădase? Sau ea îl pierduse într-un fel? Moartea i-l răpise sau altă soartă crudă?

El era motivul pentru care ea nu mai era virgină?

Razele soarelui parcă se fragmentară când paharul din mâna lui Imogen se sparse, stropindu-i pe amândoi cu lichidul rece și lipicios, iar o clipă mai târziu ceva greoi se izbi de pieptul lui cu o bufnitură.

Cole prinse obiectul înainte să îi cadă în poală și văzu că era o piatră cât jumătate din palma lui. Cineva o aruncase, dar spre care dintre ei?

– La dracu', blestemă el. Ești bine?

Ea rămase încremenită, holbându-se la resturile tăioase ale paharului care îi rămăsese în palmă pentru câteva momente de uluire totală, apoi își privi rochia udă, care acum scliffea din pricina cioburilor de sticlă.

– Eu... cred că da.

Cheever, care sârise de pe șezlong, arătă în josul cărării care ducea spre poarta vestică.

– Acolo, strigă el. Ticălosul scapă!

Un bărbat cu un melon mohorât din fetru și un palton bej din stofă cadrilată fugea, croindu-și drum printre trăsură și trecătorii uluiți.

Cole era deja în picioare, dorindu-și ca ele să poată goni la fel de repede precum furia lui.

– Du-o acasă în siguranță, îi porunci el lui Cheever peste umăr, deja pornind în urmărire.

Cole nu cunoscuse mulți bărbați cu picioare lungi ca ale sale, aco-perind o distanță zdravănă în timp ce alerga după atacator. Îi împinse din drumul lui pe curioșii inutili, blestemându-i pentru că nu ofereau nici un ajutor. Ce era în neregulă cu aristocrația? Nici unul nu ridica un deget ca să ajute la protejarea unuia dintre ai lor?

Cole sări peste un rând de garduri vii, apoi sări chiar prin portiera deschisă a unei trăsură care îi apărui în cale și ieși pe partea cealaltă. Știa că avea nevoie de cal dacă voia să aibă vreo șansă să-l prindă

pe ticălos, dar asta nu îl opri de la a porni în urmărirea lui. Blesmat să fie, probabil că avea un braț strașnic de aruncase o piatră de la o asemenea distanță. Atacatorul dispăru în mulțimea de pe Oxford Street înainte ca Trenwyth să îl ajungă din urmă, scăpând în aglomerația de oameni.

Cole rămase lângă poarta de la intrare, privind în stânga și în dreapta, dar Oxford Street și cartierul Mayfair erau croite pentru a deruta și înfuria un urmăritor cu numeroase alei, străzi lăturalnice, birje și clădiri în care urmăritul să își piardă urma.

Înjurăturile vulgare care îi scăpară lui Cole provocară o criză de indignare câtorva femei, pe care el le ignoră complet. Alergând prin mulțimea de oameni nerăbdători să plece din parc după o asemenea întâmplare, Cole se întoarse la bancă, dar nu mai era nimeni acolo. Până și instrumentele de pictură fusesse strânse, iar Cole îl laudă în sinea lui pe Cheever pentru că îi ascultase ordinul și o luase pe stăpâna sa din spațiul public.

Imogen avea să fie în siguranță pentru moment, cu birjarul trăsuri ei, cu un lacheu și cu majordomul, toți în alertă.

Un smoc violet îi atrase atenția, iar Cole se aplecă și ridică o mănășă delicată din mătase de sub bancă. Punând-o în buzunarul stâng de la piept, se grăbi să își recupereze calul de unde era adăpat. După ce îl luă, încălecă și porni în direcția opusă a exodului în masă.

Acest atac era o confirmare – cineva era pe urmele lui Imogen. Dar cine? Și de ce? din păcate, o femeie cu o cauză ca a ei putea atrage un număr mare de dușmani, de la soți violenți la infractori de stradă mult mai lipsiți de scrupule, cărora le erau refuzate femeile pentru care ea oferea adăpost.

Poate despre acest lucru o avertizase el, despre violența primitivă cauzată de demersurile ei de a cere bani celor din clasele superioare. Întorcându-se în șa, Cole îi aruncă o ultimă privire lui Ahile, eroul gol pușcă din bronz parcă răsând de el și protejând secretele contesei.

Poate... se întrebă Cole. Poate Lady Anstruther avea alți dușmani. Unii care o urmăriseră dintr-o viață chinuită a clasei muncitoare. În acel moment, Cole fu uimit să își dea seama cât de puțin știa el sau oricine altcineva despre ea.

Oprind calul, scoase mănășa ei din buzunar, unde stătuse aproape de inima lui. Se minună de dimensiunea ei mică și subțire – avea doar patru degete lățime în locul unde ar fi trebuit să vină încheietura femeii. Cedând în fața unui impuls sălbatic, Cole duse mănășa

la nas, lăsând mătasea să îi mângâie buzele. Căută mirosul contesei, a liliac și a lavandă, și își umplu pieptul cu el când îl găsi.

Imogen. Femeia îl fascina. Fie ea un sfînx, o sirenă sau o îmblînzitoare de șerpi, Cole decise că era timpul să afle mai multe despre vecina lui captivantă.

Pentru binele ei, dacă nu pentru altceva.

Capitolul 18

– Chiar cred că o să mă omoare de data asta. Bocetele disperate ale lui Heather de-abia se auzeau de zarva de la ușa conacului Anstruther. N-am putut să rămân cu el. N-am putut să fac lucrurile pe care el voia să le fac, n-am mai vrut.

Imogen ținea mâna pe după umerii femeii durdulii, întrebându-se dacă sângele care curgea din nasul femeii sau lacrimile ei îi udau corsetul. Trecuse doar o zi de la incidentul din Hyde Park, iar nervii ei nu păreau destul de înzdrăveniți pentru o altă criză periculoasă.

– Câți bărbați sunt afară? întrebă Cheever, împingându-se în ușă.

– Nu știu! se plânse Heather. Am numărat vreo trei sau patru când alergam, dar O'Toole și-a mai chemat oameni ca să îl ajute. Și se întuneca.

Imogen o trase mai aproape de ea pe fosta ei adversară de la Bare Kitten, minunându-se de întorsăturile stranii și înfricoșătoare pe care le lua viața uneori.

– Știi c-am fost o scârbă cu tine, Ginny, și nu merit protecția ta, da' te rog să m-ajuti. N-am unde să merg în altă parte.

Femeia se agăța disperată de ea, iar Imogen o iertă imediat.

– Vă veți adresa contesei cu „milady” în această casă, doamnă, o muștră Cheever, pufnind.

– Îmi pare rău, milady.

Heather încuviință din cap, suficient pedepsită, iar faptul că focul acela celtic care obișnuia să ardă în ochii ei se stinsese o îngrijoră pe Imogen.

– Nu e nevoie de asta, Cheever, sunt sigură că...

Încă o bătaie puternică în ușă fu urmată de o bubuitură zdravănă, care făcu ușa să se zdruncine, de parcă cineva se izbise de ea.

– Și-mi pare rău că ți-am adus năpasta la ușă. Heather trase aer în piept, de-abia atunci părând să observe sângele care îi curgea din nasul umflat, prelingându-i-se pe gură și bărbie. Se șterse cu mâna acoperită de o mânășă murdară, dar reuși doar să și-l întindă și mai mult pe față. Da' când am auzit că primești târfe ca mine, m-am gândit c-o să ierți ce-a fost între noi.

Încă o bubuitură zdruncină ușa din balamale.

– Dă-mi ce e al meu! strigă o voce cu accent irlandez de după ușă. Buleandra aia vicleană tre' să suporte consecințele pe care le merită o târfă hoată!

– Pleacă, domnule! strigă Imogen. Altfel mă văd obligată să chem poliția.

Hohotele de răs diabolice ale celor câțiva bărbați veniră în întâmpinarea amenințării ei.

– Tre' să treci de noi ca să ajungi la ei, scumpo. Și nu văd să se termine bine pentru tine.

– Nu-i nici un curcan pe o rază de kilometri întregi, pufni un altul.

Imogen se înfioră când îi auzi sfidându-i cacealmaua. Și dintre toate zilele, să se întâmple chiar astăzi. O revoltă izbucnise printre docheri în Southwark și amenința să se extindă dincolo de pod, în Westminster. Morley și Argent îi chemaseră pe Rathbone și pe O'Mara la datorie. Deja fuseseră raportate morți violente, izbucniseră incendii, iar toate forțele Scotland Yard fuseseră detașate să împiedice haosul, înainte ca trotuarele să se înroșească de sângele a sute de oameni.

Nu o lăsaseră neprotejată doar pe Imogen, ci și restul orașului. Dacă exista vreodată vreun moment oportun pentru comiterea unei crime, acela era astăzi.

– Îl cheamă Johnny O'Toole, spuse Heather. Terorizează zona Piccadilly și ne bate pe noi, fetele, când nu-i dăm ce crede că i se cuvine. Ne aduce bărbați violenți și păstrează el banii pe care îi cere în plus pentru grozăviile pe care ni le fac ei. Nenorocitul spune că ne protejează, zise ea, apoi scuipă.

– A aflat c-am urcat-o într-un tren pe fata asta nouă, Tess, și am trimis-o înapoi în Brighton. Avea *doișpe* ani. Nu își dorea viața asta. Nu după ce i-a făcut el.

– De aceea ți-a spart nasul? întrebă Imogen.

– Aye. Și voia să facă mai mult dacă nu l-aș fi pocnit cu pantoful și n-aș fi fugit.

Ridică faldurile rochiei și îi arată lui Imogen piciorul desculț și murdar, cu ciorapi rupți, iar Cheever, rușinat, nu-și putu abține un icnet la vederea gleznei ei.

Imogen o lăsă pe Heather în grija lui Gwen, care i se alăturase recent în demersurile caritabile, întrucât să săturase să lucreze pentru odiosul dr. Fowler la St. Margaret. Nu era prima dată când munca lui Imogen necesita experiența unei infirmiere, iar cu două clădiri deja achiziționate, ea începuse să angajeze mai mult personal.

– Du-o la etaj, într-una dintre băile din spate, spuse ea blând, apoi se întoarse spre ușă, adunându-și tot curajul și determinarea de care era în stare.

– Nu te duce afară! Heather se aruncă în fața ei, lipindu-se de ușa solidă.

– Deschide sau spargem ușa!

Avertismentul sosi chiar înainte de o altă bubuitură care puse la încercare rezistența cadrului ușii.

– Aduc pușca de vânătoare, îi amenință și Cheever.

– Crezi că noi n-avem pistol? ripostă O'Toole. Sper că țintești bine, moșule.

– N-au doar un pistol, spuse Heather. Au cuțite, băte și rozete. Nu aveți valeți sau alți servitori? Heather privi în jur. Pe cineva care să ne ajute?

Imogen răsuflă greoi, îngrijorată.

– De obicei... da, dar e duminică. Majoritatea personalului lucrează doar jumătate de zi și, din moment ce era liniște și pace, le-am dat toată ziua liberă.

Asta se întâmplase înainte ca Rathbone și O'Mara să fie chemați la docuri. Imogen regreta amarnic acea decizie acum.

– Majoritatea au plecat la biserică împreună cu mama și sora mea, cred. Și apoi s-au dus să-și viziteze prietenii și familiile.

Sincronizare perfectă, se mustră în sinea ei, ca de obicei.

„La naiba. Ce-o să fac acum?” Cum avea să îi țină pe toți în siguranță?

O dădu pe Heather de lângă ușă chiar în timp ce un foc de armă răsună afară, apoi încă unul, străpungând lemnul și ratându-le, ca prin minune.

– Toată lumea la etaj, le porunci ea în timp ce toată lumea țipa, împingând-o din nou pe Heather spre Gwen. Acum.

Fereastra de lângă intrare se sparse, cioburile împrăștiindu-se precum scânteile. Imogen țipă și își acoperi capul în timp ce câteva cioburi căzură peste ea.

În timp ce femeile se retraseră în susul scării, Imogen alergă spre stânga, spre solariu și ușile ce dădeau spre grădina din spate. Nu putea să dea fuga la poliție, dar acum știa că, întâmplător, avea drept vecin unul dintre cei mai periculoși bărbați din întreg imperiul. Își dădu seama că acest incident avea să îi întărească argumentele ducelui împotriva ei, dar nu avea de ales decât să caute protecția lui.

– Cheever, du-te cu ele la etaj! strigă Imogen în timp ce bătrânul o urmă, pantofii lui eleganți alunecând pe podeaua din marmură.

– Dacă dumneavoastră credeți c-o să vă las singură cu tâlharii aștia, milady, ați înnebunit.

Nu exista cuvânt pe lume care să descrie ușurarea lui Imogen. Până când ea auzi țipetele.

O a doua rafală de gloanțe o făcu pe Imogen să se lipească de perețele coridorului. Ascultă îngrozită și încremenită sunetele asurzitoare de dincolo de fereastra spartă. Fără îndoială că cei de afară o spărseseră pentru a putea intra în casa ei.

Imogen se lipi mai tare de perete, cioburile sfărâmându-se sub tălpile pantofilor ei.

Un țipăt bărbătesc, întrerupt din senin, fu urmat de apariția șocantă a unui trup zburând pe fereastra de lângă intrare. Poate că Imogen se înșela, dar părea că gâtul omului atârna complet fără vlagă dintre umeri. De parcă nu îi mai putea fi susținut de coloana vertebrală.

Sunetul unui alt foc de armă o făcu să se ghemuiască și să își acopere instinctiv capul. Apoi se auzi sunetul inconfundabil al unei arme străpungând carnea. Iar și iar.

Altceineva era afară, pe lângă tâlharii aceia.

Imogen știu imediat cine, înainte ca el să îi urle numele și să deschidă ușa cu două lovituri puternice.

Cole încremeni când ochii lui de fiară sălbatică o văzură, scanându-i fiecare milimetru din corp, pentru a vedea dacă era rănită. El stătea în cadrul ușii de parcă era un portal spre purgatoriu sau un arhanghel răzbunător venit să abată o pedeapsă nu mai puțin biblică asupra păcătoșilor.

Mișcările pieptului său puternic se vedeau prin cămașa albă, acum pătată de sânge. Lama protezei lui se ivea printre degetele imobile

din metal, iar sângele picura din ea într-o băltoacă vâscoasă și stacojie pe podeaua din marmură.

Cu mâna dreaptă ținea un pistol întins în față.

– A intrat vreunul în casă? Cole urlă mai degrabă întrebarea când trecu pe lângă Imogen, verificând fiecare umbră, fiecare ungher. Te-au atins? Ești rănită?

– Nu.

Imogen găfăia în timp ce porni spre ușă, iar picioarele parcă îi erau din lemn. Terasa ei spațioasă, din piatră, arăta ca un câmp de lup-tă, sângele prelingându-se din patru cadavre și amestecându-se într-o cascadă ce se revărsa pe treptele din față. Două dintre ele aveau gâturile tăiate. Altul sângera de la numeroasele răni de cuțit. O gaură perfect rotundă se zărea în fruntea unui bărbat atârănând ca o sperietoare de ciori pe balustradă.

Imogen nici nu avu curaj să se uite la cadavrul care zăcea aruncat în gardul viu. Cu brațele tremurându-i după un asemenea incident, reuși să închidă încet ambele uși, ca să nu mai vadă scena însângera-tă, și își adună toată tăria de care fu în stare ca să se întoarcă spre bărbatul letal din spatele ei.

Privirile li se încleștară, ochii lui arzând cu flăcări de chihlimbar, iar ai ei, fără îndoială, involburându-se ca o furtună. Imogen știa la ce se gândea el, iar ea nu avea nici cea mai mică apărare împotriva lui. Cole avea maxilarul încordat, marginile buzelor devenindu-i albe.

Tot ce putea ea să facă în timp ce își dădeau târcoale ca niște dueliști era să își dorească un singur lucru – ca el să nu arate atât de magnific. Încadrat de opulența elegantă a casei ei, trăsăturile lui aristocratice se înăspriră, devenind sălbatice – nu tocmai pe deplin umane.

Cole era murdar de sângele dușmanilor ei. Tocmai ucisese pentru a o proteja pe ea. Cinci bărbați.

Acest lucru schimba... totul.

Imogen nu știa ce să facă, după cine să trimită. Totul era de-a dreptul uluitor.

Un picurat vag, ritmic, se auzea ca un metronom în liniștea tensionată, iar Imogen își coborî privirea și văzu încă o băltoacă de sânge formându-se sub el, pe podea, de data aceasta sângele provenind de la o pată din ce în mai mare pe mâneca brațului său sănătos.

– Ești rănit, strigă ea, mergând lângă el.

Acum putea fi de ajutor. Poate că Imogen nu știa ce să facă cu cei morți, dar putea să vindece o rană.

– Cheever trebuie să îl ducă la lavoar.

Cheever încuviință din cap, mult mai palid ca de obicei. Parcă încerca să își adune mai multă hotărâre chiar acolo, în fața ochilor ei, și își trase de partea din față a vestei, parcă luând o decizie.

– O să mă ocup de... dezordinea de afară, milady, în timp ce vă îngrijiți de duce.

– Mulțumesc mult, Cheever. Imogen oftă. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

Bărbatul dădu scurt din cap.

– Îl voi chema pe Welton, majordomul domnului Argent. Știu din sursă sigură că nu este străin de acest gen de... dezordine specială.

Tulburat, Cheever porni spre intrarea vestică, evitând ușa din față.

Imogen trecu grăbită pe lângă duce, fără să îl privească, temându-se că el avea să o înșface și să îi facă ceva necuviincios, acum că o salvase. Ajunsese la jumătatea coridorului dinspre scările din spate când își dădu seama că el nu se mișcase absolut deloc.

– Urmează-mă, îi spuse ea.

Pentru un minut, el nu părea că avea de gând să o facă. Apoi, sunetul metalic al pistolului său reintrând în stare de inactivitate fu urmat de pașii lui greoi apropiindu-se.

Imogen se întoarse cu spatele, poruncindu-i inimii ei agitate să încetinească în timp ce ea îl conducea pe duce pe lângă salonul albastru în care se întâlnise cu Jeremy, pe lângă birou, bibliotecă și...

Merse grăbită spre o ușă lăsată întredeschisă, o închise și o încuie. Doar ea avea cheia de la această cameră și o uitase deschisă în dimineața asta, în starea ei distrată.

Simțindu-se vinovată, îi aruncă o privire lui Cole, care părea mai ocupat cu încercarea de a nu-i murdări covoarele de sânge decât să îi observe ei mișcările.

– Pe aici, spuse ea, gesticulând spre scări. Gwen îngrijește o femeie rănită în lavoarul de la etaj. Am medicamente și într-o cameră de lângă bucătărie.

Mai bine ca el să nu o vadă pe Heather, ca nu cumva să o recunoască de la Bare Kitten.

Tăcerea lui era apăsătoare în timp ce Cole o urma, iar Imogen simțea furnicături pe ceafă și pe spinare datorită prezenței lui în spatele ei. Trecură de bucătărie, de camera majordomului, de camera menajerelor, de spălătorie și de cămară, până ajunseră la o cameră mică, cu două lavoare mari. Încăperea era întunecată și avea

o singură fereastră soioasă deasupra lavoarelor, astfel că Imogen aprinse o lampă cu fitil.

Cole rămase în pragul ușii în timp ce ea forfotea în cameră. Imogen avea impresia că el consuma tot aerul, tot spațiul, nemai-lăsându-i și ei.

Luă de pe un raft tinctură de smirnă, un ac și ață, pansamente și apă, fiind conștientă într-un mod dureros de neîndemânarea ei neobișnuită și de faptul că îi tremurau mâinile și picioarele. Fortându-se să tragă aer în piept, Imogen porunci propriilor mâini să nu mai tremure. Nu s-ar cuveni să coasă o rană cu degete nesigure.

Trase o bancă neșlefuită în fața ei și îi făcu lui Cole semn să se așeze.

– Ai nevoie de ajutor să îți scoți cămașa? întrebă ea brusc.

El dădu din cap, începând să își descheie nasturii cu o mână.

Imogen fu nevoită să se întoarcă cu spatele în timp ce Cole își expuse pieptul muscular, prefăcându-se ocupată cu aranjarea ustensilelor. El era atât de puternic, croit parcă de strămoși brutali, o copilărie și o tinerețe lipsită de foamete, și de antrenamentul pentru a deveni soldat și spion.

Îi era greu să îl privească acum, să vadă atât de multă frumusețe masculină intensificată și mai mult de grația prădalnică pe care el o exercita cu o perfecțiune înfriorătoare.

Cole ucisese pentru ea.

De ce își simțea sânii încordați și greoi din cauza asta? De ce un fior de fierbințele rășărea sub toată teama și repulsia ei?

Imogen mai degrabă îl simți decât îl auzi pe Cole apropiindu-se și se încordă, până când scârțâitul băncii o avertiză că el se așezase pe ea.

Afară se lăsă noaptea, iar Imogen se întoarse spre el. Vântul biciuia orașul, făcând ca scheletul conacului grandios să scârțâie și să geamă. În depărtare se auzi un orologiu bătând, marcând momentele îndelungate în care ea stătu cu mâinile deasupra corpului lui, brusc nesigură de ce să facă.

Nu era că uitase cum acel spate lat și puternic arăta precum bronzul patinat în lumina palidă a lămpii. Doar că subestimase efectul pe care acea priveliște îl avea asupra ei. Cole își întoarse spatele la ea și apoi așteptă drept, ca un stâlp, îngrijirile ei.

Cole nu era un bărbat care avea încredere să întoarcă spatele spre mulți oameni; această dovadă de încredere o impresionă suficient cât să o scoată din transa fascinată.

Rana era pe umăr, mai sus decât își dăduse ea seama la început, și era adâncă.

– Trebuie să o curăț, îl avertiză ea, pregătindu-se să aplice pânda pe pielea lui jupuită. S-ar putea să doară puțin.

– Mereu doare, mormăi el sec.

Da. Cole purta dovezile mai multor răni cusute și vindecate decât o ceată întreagă de copii neastâmpărați.

El nici măcar nu tresări când ea apăsă cârpa umedă pe rana deschisă. Deși, când ea îi strânse ușor umărul cu cealaltă mână pentru a-l ține nemișcat, mușchiul de sub degetul ei zvâcni și se încordă.

În camera deranjată de tăcută, respirațiile lor repezi alcătuiau o simfonie stranie. Furia radia din el în valuri palpabile, iar Imogen știa că ea era motivul.

– Știu că ceea ce tocmai s-a întâmplat justifică lucrurile asupra căroră m-ai avertizat în tot timpul acesta, acceptă ea. Dar nu o spune, îl rugă ea. Te rog, nu încă.

Cole nu spuse nimic, rămânând nefiresc de nemișcat în timp ce ea încerca în mod blând și eficient să îi oprească sângerarea și să îi coasă rana. Ducei avea să i se împlinească dorința, își spuse Imogen în sine ea și oftă învinsă. Trebuia să își golească locuința de ocupanții ei disperați. Nu mai era un loc sigur pentru cei care căutau adăpost acolo. În cea mai mare grabă, avea să îi mute unul câte unul în celelalte case pe care le achiziționase, chiar de-ar fi să fie prea aglomerate. Gwen și Heather, câteva menajere și câteva mame care căutau adăpost împreună cu copiii lor din aripa estică aveau să fie relocați. Acest lucru avea să creeze o oarecare instabilitate, dar trebuia să facă ceva până când vărsarea de sânge avea să înceteze în casa ei.

Tăcerea se întinse până în punctul în care Imogen își simți nervii pe punctul de a ceda. Îi dădu lui Cole o cârpă uscată, cu care să își șteargă sângele de pe cuțit.

Într-un final, el întrebă:

– Nu ești... îngrozită de ce am făcut?

Imogen ar trebui să fie, și ea știa acest lucru, dar...

– Oamenii aceia erau răi. Nu aveau nimic împotriva prostituării copiilor și a bate o femeie până să o lase inconștientă. Meritau ceea ce le-ai făcut, și mult mai rău.

Umărul lui tresări în timp ce Cole chicoti amuzat.

– Și eu care credeam că ești doar o inimă rănită cu o limbă ascuțită. Nu mi-am dat seama cât de aprigă ești, milady.

– Nu știi multe lucruri despre mine, îl provocă ea blând.

Chiar și luna are o parte pe care noi nu o vedem niciodată.

– Partea întunecată. Cuvintele lui fură șoptite și delicate precum catifeaua.

– Într-adevăr.

– Nu credeam că ești familiară cu întunericul.

Deși Imogen nu îi vedea chipul, îi auzi zâmbetul din voce, dar nu era unul amuzat.

– Încep să îmi dau seama că m-am înșelat.

– Cunoscut prea bine întunericul, recunosc eu în timp ce tampo-
na sângele care începea să se oprească din curs. Știu că este un loc
singuratic în adâncul nostru. Unul în care doar noi, singuri, putem
să mergem și să ne confruntăm cu acele gânduri, temeri și amintiri
pe care nu le putem împărtăși cu nimeni. Până și noi îl vizităm rar,
pentru că este un loc din care este dificil să te întorci...

Cole se foi pe bancă, înclăștându-și pumnul. Mai puțin de du-
rerea din umărul lui, își dădu ea seama, și mai mult de impactul
cuvintelor ei.

– Eu am trăit în locul acela în timp ce ei... Se opri, iar bărbia i se
încordă. Uneori mă tem că nici nu am ieșit vreodată din el. Că aceas-
tă realitate este o himeră și că mă voi trezi înapoi în închisoare.

Înghițindu-și nodul din gât, Imogen văzu că sângerarea se opri
suficient cât ea să poată coase rana. Întorcându-se cu spatele la el,
băgă tăcută ața în ac, apoi se apucă de treabă. El rămase nemișcat
în timp ce ea îi străpungea pielea și trăgea ața prin ea, unind mar-
ginile răni. Avea nevoie de cel puțin șapte copci, poate mai multe.
În timp ce Imogen îl cosea, îi studia adesea profilul. Cole avea băr-
bia încordată, iar venele îi tresăreau pe tâmpile. Părul de pe ceafă îi
era umed, deși ea nu știa dacă de la vreo baie recentă, transpirație
sau durere.

– Ce ți s-a întâmplat în Constantinopol?

Imogen rosti în șoptă întrebarea care o bântuise vreme de aproa-
pe trei ani. În clipa în care o rosti, vru să și-o retragă. Deja îi provoca
durere fizică, chiar trebuia să îi zgândărească și rănilor psihice?

Ceva îi spunea că trebuia să știe. Că el avea nevoie să spună cuiva.
Că orice tortură îl transformase pe amantul ei blând în acest bărbat
dur și nemilos merita să fie împărtășită.

Glasul lui fu înșelător de calm în timp ce răspunse:

– Dacă ți-aș spune, n-ai mai dormi niciodată liniștită.

– Nu dorm liniștită nici acum, mărturisii Imogen.

Cole pufni, iar ea nu își dădu seama, fără să îi vadă chipul, dacă era un sunet amuzat sau trist.

– Ești o creatură nocturnă, atunci?

– Presupun că ai putea s-o spui astfel. Imogen ezită, apoi decise că, poate, o mărturisire despre ea însăși avea să îl ajute și pe el să se confeseze. Când apune soarele, mintea mea pare să se trezească la viață. Uneori e bine, pentru că am inspirație artistică și pot să pictez până la răsărit. Dar alteori, concep scenarii și neliniști care sunt pure prostii. Am devenit meditativă în ultima vreme, în timp ce dau iama prin bucătărie sau prin bufetul cu băuturi. Surorile Brontë ar fi foarte mândre, spuse ea, apoi făcu o pauză. În privința meditației și a băuturii, nu a mâncatului în exces.

– Mă întreb la ce meditează o femeie ca tine? întrebă el curios.

– La multe lucruri. La sănătatea mamei mele, la viitorul surorii mele și la al femeilor pe care încerc să le protejez. La crima recentă din grădina mea... „La secretele pe care le am“, își spuse în sine ea.

– Nu la trecut? spuse el indiferent. Nu la un bărbat?

„Doar la tine“, ar fi vrut Imogen să spună.

– Uneori, văd lumină în casa Trenwyth la orice oră, ocoli ea subiectul, nevrând să discute despre trecut, darămite să mărturisească ceva ce nu era pregătită să dezvăluie. Și știu că suntem trei amândoi și îmi beau ginul și mă întreb dacă și tu bei în același timp cu mine.

– Gin? Fu primul cuvânt pe care Cole îi rosti cu intonație – cu dezgust, mai precis. Ți permiți cele mai bune vinuri de Xerex și Porto și cele mai bune coniacuri, iar tu bei *gin*?

Întoarse capul și îi aruncă o privire bănuitoare.

Ea ridică din umeri, având grijă să nu tragă prea tare de acul și ața din mână.

– Știi că nu este considerat prea elegant pentru clasa noastră, dar mie îmi place.

– Nu-mi pot închipui de ce, bombăni el, întorcându-și din nou privirea în față.

– O să sune stupid, dar cred că îmi place datorită ienupărului. Știi mirosul acela minunat de brad proaspăt tăiat de Crăciun? Ienupărul îmi amintește de asta, puțin, așa că ginul mă face să mă simt de parcă aș gusta Crăciunul.

Cole mormăi, deși lui Imogen îi fu din nou greu să își dea seama dacă era amuzat, batjocoritor sau îndurerat în timp ce ea îi trecu din nou acul prin piele.

– Eu beau scotch, în general, spuse el după o vreme. Preferatul meu este Ravencroft, deși am avut un valet care m-a dat și pe whisky scoțian, de asemenea.

– O'Mara?

– Da.

– E un tip obraznic.

– Habar nu ai, spuse el compătitor. Ține-l departe de menajerele tale.

– Deocamdată încerc să îl țin departe de sora mea.

– Să te ajute Dumnezeu.

Ironia din glasul lui fu brăzdată de amuzament, iar inima lui Imogen se relaxă ușor.

– Păi, îndrăzni ea, acum că tensiunea se mai stinsese. Acum că am stabilit că suntem amândoi creaturi nocturne, dacă ai nevoie vreodată de un conspirator cu care să meditezi sau să bei, îmi ofer compania mea excelentă în ambele întrebunișuri. Dacă nu mă înșel, poți să vezi dacă este lumină în bucătăria mea din biroul tău.

Indecența invitației ei grăbite o îngrijora acum pe Imogen la fel de tare precum pericolul pe care îl prezenta apropierea lui de secretele ei.

– Nu ți-ar plăcea compania mea când sunt într-o asemenea stare. Întunericul pusesese din nou stăpânire pe el, iar Imogen se întristă.

– Revizitezi acel loc în coșmarurile tale? întrebă ea, simțindu-se atât îngrijorată, cât și cutezătoare. De aceea nu dormi?

– Da, răspunse el sumbru.

– Poți să îmi spui, Cole, șopti ea, temându-se că avea să o refuze.

– Nu există cuvinte care să descrie timpul meu în acel loc, spuse Cole după un moment de gândire. Închisoarea Newgate părea un palat pe lângă el. Murdar e un cuvânt prea curat. Disperare este un cuvânt prea vesel. Cruzime este un cuvânt prea blând. Poate dacă îți imaginezi zile nesfârșite într-o cameră fierbinte ca un cuptor, fiind martor la lucruri neînchipuit de groaznice, încât închizi ochii și speri să *scapi* într-un coșmar... asta ar putea începe să descrie timpul meu acolo.

Imogen nu știa ce să spună, nu avea încredere că propriul glas ar reuși să treacă de emoțiile care i se învolburau în gât, astfel că rămase tăcută și începu să coasă o altă copcă. Tăcerea lui păru să îl încurajeze, iar Cole continuă cu tonul acela șters și inexpresiv, de parcă s-ar fi adresat cuiva aflat foarte departe de el sau ar fi dictat o scrisoare.

– Înainte de asta, am crezut că știu ce înseamnă suferința și durerea. Eram soldat și spion, la urma urmei. Îmi pierdusem toată familia. Dar am ajuns să înțeleg că, înainte de acel an, habar nu avusesem vreodată că un om poate fi distrus în atât de multe feluri. Răpitorii mei voiau să implor pentru cele mai mici fărâme de demnitate, dar am refuzat, așa că mi-au fost negate până și acele fărâme.

„De ce?” se întrebă Imogen, dar își dădu seama că rostise întrebarea cu vocea tare de-abia când Cole îi răspunse pe un ton aspru, tăios:

– Eu sunt ducele de Trenwyth. Nu implor pentru *nimic*. Îngenunchez doar în fața reginei.

– Le-ai spus asta? se minună ea.

– Desigur că le-am spus.

– Și nu te-au ucis?

Cole ridică din umeri nepăsător, ceea ce îi reaminti că ea îi cosea umărul, astfel că rămase nemișcat apoi.

– Sunt convins că statutul meu nobiliar m-a ținut în viață. Ei încercau să îi convingă pe Maiestatea Sa și pe prim-ministrul Disraeli să accepte un tratat secret, și cred că au reușit.

Imogen nu acordase prea multă atenție politicii până să îl cunoască și, ulterior, să se mărite cu Lord Anstruther. Faptul că lui îi plăcea foarte mult ca ea să îi citească ziarul nu doar că o amuzase, dar o ținea și informată. Englezii și otomanii nu fuseseră cine știe ce prieteni, chiar dacă fuseseră aliați împotriva rușilor în Războiul Crimeii. Cu toate acestea, acea legătură începea să se destrame și ambele imperii începuseră să își înșele încrederea. Revolta Bulgară, din aprilie, reprezentase proverbialul cui bătut în coșciug, forțând Coroana și parlamentul să retragă otomanilor tot sprijinul militar și financiar. Marina Britanică nu ridicase un deget în timp ce rușii și-au abătut răzbunarea costisitoare asupra Imperiului Otoman. Se păruse că ducele de Trenwyth fusese exact pârghia de la care avuseseră nevoie otomanii pentru a forța mâna lui Disraeli. El și insula Cipru, garantată Angliei de Congresul de la Berlin, în secret, în 1878.

– Probabil că te-a înfuriat foarte mult acest lucru, presupuse ea cu vocea tare.

Cole scoase un alt sunet lipsit de orice urmă de amuzament.

– Nu-ți poți imagina furia. Își încheștă pumnul, făcând ca mușchii din braț și umăr să i se încordeze în timp ce ea lucra. Este singurul meu tovarăș zilele astea.

Imogen legă un nod și apoi trecu la ultima copcă.

– De aceea prețuiești atât de mult tăcerea și singurătatea ta? îndrăzni ea. Pentru că le împarți cu furia ta?

Cole își plecă bărbia în piept, deși ea nu își putea da seama dacă era un răspuns afirmativ sau nu.

– Bărbații ca mine își petrec timpul stăpânind înăuntrul lor tot ce e mai rău din om și natură. Toate poftele, lăcomia, furia și durerea; dacă le-aș scoate la iveală, dacă le-aș face pe plac, aș fi slab. Aș deveni animalul în care au încercat ei să mă transforme. După ce îmi dedic zilele unei asemenea lupte, nu prea îmi mai rămâne mult din mine și pentru altceva.

Cu inima îndurerată, Imogen se împotrivi dorinței de a se apleca spre el, de a-l consola lipindu-și fruntea de a lui. În schimb, se luptă să își păstreze mâna fermă în timp ce termină de cusut copcile și apoi luă o cârpă din lavoarul cu apă caldă pentru a spăla sângele de pe brațul și spatele lui.

– Poate ar trebui să gândești că durerea ta nu este o slăbiciune, spuse ea.

Imogen plimbă cârpa umedă peste mușchii lui, care se încordau în tandem. În această luptă a ta este o formă unică de putere. Cufundă din nou cârpa în apă, care deveni rozalie când ea o stoarse. Uneori, umerii cei mai puternici poartă cele mai grele poveri, șopti Imogen, ștergându-i blând ceafa. Corpul lui masiv se înfioră drept răspuns, iar o tensiune diferită păru să îi încordeze mușchii din umeri.

– Nu ești un animal, Cole, ești un erou.

Spatele lui se umflă în timp ce el trase cu greu aer în piept.

– Tu. Nu. Știi. Nu-ți poți imagina.

– Nu știu, fu ea de acord. Nu pretind că îți înțeleg suferința. Pur și simplu, nu pot. Imogen își căută cuvintele și le găsi imediat. Poate că există unii care pot. Alți soldați răniți, ca tine. Oameni care se simt distruși, cărora le-au fost smulse bucăți din minte și din corp de dușmanii lor.

– Nu ei mi-au luat mâna.

– Poftim? Sigur nu îl auzise bine. Poate că sângele care îi urcase în urechi o împiedica să îl înțeleagă corect.

– Nu ei mi-au luat mâna, repetă el printre dinții înțeleștați.

Uluită, Imogen rămase cu mâna nemișcată pe spatele lui.

– Atunci... cine... ?

– Eu însumi.

Imogen nu-și putea aminti un alt moment în viața ei când fusese mai stupefiată decât acum.

– Ce... tu... de ce?

Imogen ar fi vrut să îi vadă chipul, să îi citească expresia feței, dar corpul ei refuza să se supună vreunei comenzi.

– Noaptea ne legau cu lanțuri de perete, ca să nu fie nevoiți să folosească gardieni. Cătușele acelea nu erau cu balamale din fier, ci o găselniță asiatică din oțel, care, pe atunci, mi se părea ceva magic. Când Ravenscroft a pătruns în închisoare ca să mă scoată de acolo, am încercat să desfacem cătușele, dar ne-a văzut cineva și a dat alarma.

Cole ridică brațul stâng, privind oțelul rece de parcă ar fi inspectat o amintire.

– Era singura noastră șansă. Să scăpăm sau să murim amândoi în acea închisoare... sau mai rău. Mi-am coborât brațul de pe perete, am luat pumnalul scoțianului, iar el m-a ajutat să îmi tai mâna.

– Dumnezeu! icni ea.

Cole întoarse brusc privirea spre ea.

– Ți-am spus să nu mă compătimești, mârâi el peste umăr.

Imogen își retrase rapid mâna de pe umărul lui, de parcă s-ar fi ferit de un câine de vânatoare.

– Nu poți să poruncești asemenea lucruri, îi reproșă ea cu vocea tremurândă. Cum aş putea să mă abțin să nu simt compasiune pentru cineva care a trecut printr-o asemenea suferință?

Se aplecă să ridice cârpa albă, pătată pentru totdeauna de sângele lui, și o scutură spre el, asemenea unei bone care își ceartă odrasla.

– Mila nu este o rușine, este *compasiune*. Iar compasiunea este ceva ce toată lumea merită.

Cole se ridică, în toată înălțimea lui intimidantă, și făcu un pas spre ușă fără să își ia măcar rămas-bun.

– Nu cineva ca mine.

– Mai ales tu, insistă ea.

El se întoarse brusc spre ea apoi, asemenea unui lup furios. Un animal prea sălbatic pentru a fi ținut captiv. Dumnezeu, cum înălțau oamenii ziduri suficient de rezistente să întemnițeze un asemenea bărbat?

Nu reușiseră. El scăpase.

– Știi câți oameni am ucis? spuse el cu dispreț. Câți au suferit din cauza mea?

Imogen scutură din cap, punându-și mâna peste inima agitată, pentru a o liniști. El își întinse mâinile în fața ei.

– Când mâinile tale sunt pătate cu atât de mult sânge, devine o parte din tine. Trece prin venele tale. Prin oasele și prin măduva ta. Nu se oprește până nu îți pătează sufletul.

– Nu cred asta, spuse încăpățânată Imogen. Nu despre tine!

– Ce știi tu despre asta? Ai omorât vreodată un om?

Ea ezită, incapabilă să dea un răspuns sincer. Pentru că nu știa, acesta era adevărul. Era posibil să fi ucis, da. Încă mai putea fi chemată să dea socoteală pentru asta.

– Așa credeam și eu, spuse el. Miji ochii și afișă un rânjet nemilos, făcând un gest disprețuitor spre ea. Nu-ți irosi compasiunea pe mine, femeie. Nu merit bunăvoința ta, cred.

Cole se întoarse și dădu să plece.

– Nu. Ceva în glasul ei îl încremeni în loc. Poate sfidarea sau poate respectul. Imogen nu avea să știe vreodată și chiar nu conta. Îndreptându-și umerii și ridicând bărbia semeată, făcu un pas spre el. Bărbații aceia pe care i-ai ucis pe terasa mea nu meritau bunăvoință. Dar tu, *da*.

O furie înflăcărată dădu ochilor lui o nuanță nefirească.

– Cum îndrăznești să presupui că..

– Pot să presupun și să spun orice vreau. Este casa mea, iar așa din brațul tău este tot a mea, așa că mă vei asculta.

Logica ei nu era prea bună, dar era eficientă, se gândi Imogen, întrucât el închise gura. Nările încă i se umflau, în semn de avertisment, în timp ce Cole își încrucișă brațele impresionante peste pieptul la fel de impunător.

Imogen fu nevoită să recunoască – statura și postura lui o intimidau puțin, dar... cum spunea vorba aceea, „dacă tot ai început...”

Își dresе glasul, alungându-și teama, și continuă:

– Nu poți să presupui că îți cunoști soarta sau sufletul. Nu tu decizi acest lucru. Tot ce știi este că și cele mai negre dintre inimi pot găsi bunăvoință. Este imposibil ca tu să fi luptat cu asemenea ferocitate, să fi făcut ceea ce ai făcut pentru a supraviețui dacă nu ai crezut asta în adâncul inimii.

Încurajată de tăcerea lui, Imogen făcu un pas spre el, imblânzindu-și puțin glasul.

– Viața, cu toate pericolele și chinurile ei, încă aparține celor vii. Avem responsabilitatea de a o trăi. Nu ar trebui să o irosești cedând în fața disperării.

– Nici tu nu ar trebui să o riști fiind nesăbuită și luându-ți nasul la purtare, ripostă el, privind-o cu superioritate.

Imogen tresări. Nu voia să fie intimidată sau supusă, dar evenimentele de peste zi o buimăciseră atât de tare, încât reuși doar să își țină umerii drepti și mândri.

– Orice ai face sau ai spune, eu nu pot să le întorc spatele celor care au nevoie de ajutorul meu. Pur și simplu, nu îmi stă în fire. Spune-mi că sunt proastă, dacă vrei, dar sunt ceea ce sunt. Și nu că aș fi incapabilă să mă schimb, ci că nu vreau să o fac. Știu că există mai multă suferință pe lume decât pot eu alina, dar scopul vieții mele să salvez pe cine pot.

El o privi lung cu ochii aprinși, apoi spuse:

– Atâta vreme cât nu încerci să mă salvezi pe mine...

Imogen își încrucișă brațele la piept.

– Nu ești nici mai presus, nici mai prejos de considerația mea. Voi face cum voi dori, îl provocă ea.

Atmosfera deveni tensionată, până când începu să vibreze de violență și așteptare. Silueta lui masivă bloca singura cale de scăpare, iar lui Imogen îi trecu prin cap că poate vorbise prea în pripă, întrucât Cole începu să vină spre ea, închizând distanța dintre ei.

– Ar trebui să îmi spui să plec, mârâi el din adâncul pieptului. Poruncește-mi să plec, femeie. Nu sunt un om bun. Și sunt tentat să îți dovedesc asta făcând un lucru cumplit.

Lui Imogen i-ar fi plăcut să spună că a rămas pe loc, neînfricăată, dar se trezi brusc lângă lavoar, fără să își poată aminti cum ajunsese acolo.

– Să fii un om bun nu înseamnă să faci întotdeauna lucrul corect. Glasul ei deveni atât de șoptit, încât Imogen nu și-l recunoscu. Există două jumătăți ale firii noastre, nu? Lumină și întuneric, bine și rău, înger și demon.

Cole dădu banca la o parte cu piciorul și veni mai aproape de ea, intențiile răutăcioase citindu-i-se pe trăsăturile sălbăticate de lumina lămpii și de dorință.

– Tu care ești?

– Nu sunt vreun înger, Cole, de asta poți fi sigur.

– Atunci, se pare că suntem amândoi blestemați. Dintr-o mișcare plină de grație, Cole ajunse lângă ea, buzele lui cotropindu-le pe ale ei înainte ca trupul lui să se izbească de ea.

Cole îi ocupă tot spațiul, copleșind-o. Pieptul lui îi zdrobea sânii, genunchiul lui îi depărta cu forța coapsele. Își împinse soldurile în ea, iar Imogen îi simți erecția crescândă.

Să îl sărute pe Cole era ca și cum ar săruta noaptea. Întunericul lui acaparator mistuia totul în jur, în timp ce buzele lui o mistuiau pe ea. Limba lui îi cuceri gura, împletindu-se cu a ei în mângâieri umede și îndelungi.

Dar mâna lui... mâna lui era de un infinit de ori mai blândă în timp ce îi cuprinse ceafa, încă nelăsând loc de indoială că ea era prizoniera lui. Degetele lui i se împletiră în păr, mai degrabă rugătoare decât asupritoare.

O fierbințeală toropitoare se prelingea precum un minereu lichid din gura lui în corpul ei. Se împrăstia pe pielea ei și îi gonea prin sânge în același timp cu o dorință apatică, eliberându-se între picioarele lui Imogen sub forma unei călduri umede.

Imogen se agăță de el în timp ce Cole, la propriu, o sărută până o făcu să își piardă mințile.

Fiecare mușchi al lui era încordat în timp ce îi explora gura cu limba într-un ritm armonios. Cole scoase un sunet atât de străin pentru Imogen, încât ea nu putu decât să îl considere un fel de apreciere violentă.

Din gâtul ei scăpă un sunet răgușit, drept răspuns, care pe Cole păru să îl încante și să îl liniștească.

Dintr-odată, comportamentul lui se schimbă de la furie la venerație. Mâna de pe ceafa ei începu să tremure în timp ce el îi mângâia părul. Limba lui se retrase, dar Cole continuă să o sărute blând. Fiecare răsuflare pe care o împărtășeau era o binecuvântare, iar el șopti ceva ce ea nu înțelese.

Sărutul lui avea ceva ce nu avusese în camera aceea de la Bare Kitten, în urmă cu toți acești ani. Ceva periculos. Ceva mai posesiv și mai neînhibat.

El nu mai era doar mușchi fermi și grație binevoitoare. Acum Cole era tot numai dorință aspră și profundă. O mușcă de buză cu lăcomie, ceea ce trimise o senzație șocată direct între picioarele ei.

Imogen se îneca în el, sau poate se jertfea, nu era sigură. Valuri de dorință fierbinte o năpădeau și nu mai putea gândi limpede.

Mâna lui trasă conturul spatelui ei, ajungându-i pe talie, iar Cole deveni frustrat apoi de straturile numeroase ale fustei ei, pe care le înșfăcă de parcă ar fi vrut să le sfâșie în bucăți.

Imogen decisese să îl lase să o facă, când un țipăt străpunse aerul umed pe care ei îl provocaseră în încăperea îngustă și ascunsă a casei.

Încremeniră amândoi, desprinzându-se din sărut, încordându-se precum vulpile ale căror vizuini fuseseră găsite de câinii de vânătoare.

Sfinte Dumnezeu! Cineva se întorsese acasă înainte ca Welton și bietul Cheever să reușească să strângă carnagiul.

Țipătul ascuțit răsună din nou, foarte aproape. Atât de aproape, încât era imposibil să se fi auzit de la etaj, din fața casei. Cole țâșni spre ușă, poruncindu-i lui Imogen să rămână pe loc.

Ignorându-l, ea porni după el cu genunchii slăbiți de dorință și apoi întăriți de adrenalină. Își dădu seama că avusese dreptate. Țipătul nu venise din fața casei, ci de la intrarea servitorilor, mai jos pe același coridor. Acolo, în fața ușii, bucătăreasa, doi lachei și o menajeră erau înghesuiți în jurul a ceva ce găsiseră la intrare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă poruncitor Trenwyth.

Servitorii îl priviră cu gurile căscate pentru un minut. Singurul sunet care se auzea erau suspinele plângărețe ale menajerei. Dacă era șocul pricinuit de orice provocase țipătul sau de vederea unui duce pe jumătate dezgolit pe coridorul servitorilor, era la latitudinea oricui.

– La naiba, să vorbească cineva, porunci el, mergând mai aproape.

Bucătăreasa, o femeie subțirică, în ciuda meniurilor bogate și elegante pe care le pregătea, o observă pe Imogen și ridică o mână.

– Nu, milady, nu vă apropiați! o avertiză ea. Nu vreți să vedeți asta.

Trenwyth își croi drum printre ei, ignorându-și cu nonșalanță rana. Imogen veni după el, observând modul în care buzele i se țugu-iară și pielea i se încordă.

– Ce e? întrebă ea neliniștită. Ce este?

– Imogen, nu... începu el, întinzând brațul pentru a o opri.

Dar era prea târziu. Ea zări ceea ce era probabil cel mai groaznic lucru pe care îl văzuse în ziua aceea.

Acolo, pe coridor, legat la gât cu o eșarfă oribil de familiară – cea pe care ea o pătase de sânge când îl înjunghiasse pe domnul Barton – era trupul unei pisicuțe strangulate.

Capitolul 19

Sir Carlton Morley stătea la capătul unor rânduri ordonate de cadavre, la morgă, asemenea unui profesor într-o clasă foarte macabră.

Ținea mâinile puțin cam prea strânse la spate, iar ochii îi erau mijiți în timp ce era cufundat într-o meditație profundă, aproape dureroasă.

Astăzi, Londra era un oraș al lacrimilor.

Douăzeci de oameni fuseseră uciși în timpul grevelor, printre care și un agent de-al său. Zeci de răniți umpleau spitalele din zonă și îi copleșeau pe doctori. Și apoi... mai era și haosul inevitabil care însoțea un incident de asemenea anvergură, care acapara orașul. Hoții profitau de absența forțelor de poliție în alte părți ale orașului. Fuseseră atacate femei. Birouri și magazine fuseseră jefuite.

Cinci dintre aceste cadavre – unele întinse pe paleți din lemn, întrucât morga rămăsese fără mese – erau victimele furiei nemăsurate a ducelui de Trenwyth.

Și cine îl putea învinui?

Proprietatea contesei Anstruther fusese invadată, iar Trenwyth considerase de cuviință să ia justiția în propriile mâini. Nu mai fusese altcineva acolo. Era timpul ca Morley să accepte realitatea: Scotland Yard era asaltată din toate părțile și subfinanțată.

Trebuia făcut ceva mai mult. Ceva drastic și eficient. Poate era momentul să înceteze să se mai încreadă în roțițele atât de lente ale sistemului judiciar.

Morley strâmba din nas din pricina mirosurilor amestecate de conservanți chimici, gaz de lampă și moarte. Deasupra acestei camere, cei dragi care așteptau să își identifice morții, polițiști care își dădeau silința să mențină liniștea și alte suflete care aveau nevoie să li se facă dreptate așteptau ca Morley să își facă apariția.

El nu se ascunsese aici, în purgatoriul acesta de beton, în care morții petreceau doar o mică perioadă de timp – venise aici ca să poată gândi în liniște. Venise aici ca să își facă un plan de bătaie. Adesea, cei pieriți erau o companie mai buni decât cei vii. În mod sigur, erau mai tăcuți.

Morley își verifică ceasul și îi privi pe cei morți cu o expresie pe care mulți ar fi identificat-o drept calmă și liniștită.

Cât de puțin știa aceștia.

Ca soldat, Morley provocase un număr comparabil de cadavre cu propria pușcă. Fiecare doborât de un singur foc de armă. Plămânii, creierul sau inima erau organe vitale, care, odată lovite, deveneau complet inutile. Atât la propriu, cât și la figurat.

Inima îi fusese frântă de prea multe ori ca să mai țină socoteala, și existau momente când Morley se temea că încetase să mai bată.

Dar plămânii și corpul îi erau puternice. Minteaa îi era ageră. Iar toate acestea puteau fi folosite în tandem pentru a alcătui cea mai eficientă armă. O armă care putea fi mânuită în vremuri ca acestea, împotriva oamenilor care incitau la violență. Împotriva celor care oprimau oamenii. Și împotriva oricui voia să profite de cei nevinovați.

Ceva trebuia făcut...

Morley avea nevoie de o strategie. De fapt, avea nevoie de o armată.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a-i vedea pe bărbații pe care îi aștepta intrând pe ușă unul câte unul. Îi identifică pe fiecare după mers, după miros și după energia indescritibilă pe care el însuși se antrenase să o recunoască. Când era mic, învățase să citească oamenii, să vadă lucruri pe care nu le mai vedea nimeni, să observe o schimbare în firea, expresia sau intenția omului. Ca adult, Morley folosisese acea abilitate pentru a fi conștient de cei din imediata lui vecinătate, în timp ce observa restul lumii la distanță, peste țeava unei puști cu lunetă.

Trenwyth intră primul, după cum era obișnuit prin prisma rangului său. Pașii lui mari nu se comparau cu ai nici unui bărbat pe care îl întâlnise Morley vreodată, deși ducele avea pasul ușor al unui spion. Trenwyth era o combinație letală de paradoxuri – răbdător și volatil; plin de principii și de vicii; un nobil, dar deloc un gentleman.

Pentru Morley, ducele era un lup. Strămoșul sălbatic al celui mai bun tovarăș al omului. O creatură care părea adesea foarte abordabilă, chiar de încredere, dar care nu se dădea în lături de la a-ți rupe gâtul doar de plăcere.

Drept dovadă stăteau cele cinci cadavre care fuseseră aduse de la reședința Anstruther.

După Trenwyth urmă Dorian Blackwell, pantofii lui costisitori producând un sunet sacadat și arogant pe podea. Blackwell era un bărbat care nu se ascundea de nimeni. Puterea lui era evidentă, iar numele, legendar. La nevoie, se putea contopi cu umbrele, dar stilul lui fusese întotdeauna elaborat. Era un bărbat care înțelegea atât beneficiile fizice, cât și pe cele psihologice ale războiului și terorii, și care le folosisese în avantajul său întreaga viață.

Pentru Morley, el era o panteră. Cu părul și ochii negri, conducând din culcușul lui înalt, de unde cobora doar când prada era destul de coaptă cât să îi fie pe plac.

Christopher Argent nu scoase nici un sunet în timp ce își urmă fostul angajator pe terenul celui actual. Asemenea lui Trenwyth,

și el pășea cu economia de mișcare de care era nevoie ca să evite să fie auzit, deși Morley îi simțea întotdeauna prezența asemenea unui vid negru și sinistru. Să îi întoarcă spatele lui Argent era ca atunci când moartea avea să vină după el – sau așa își închipuia Morley că va fi. Sărutul unei brize reci pe tot corpul lui, pentru a-i atrage atenția înainte de căderea coasei.

Pentru Morley, Argent era o viperă. Părul lui roșcat era un avertisment cum că o singură lovitură ar însemna moarte. Privirea lui rece, reptiliană, mușchii lui înșelător de relaxați și viteza șocantă a mișcărilor lui de luptă îl încadrau drept un asasin foarte eficient.

Liam Mackenzie, ultimul din grupul lor clandestin, închise ușa în urma sa, pașii greoi fiindu-i înăbușiți de ghetete croite din cea mai moale piele de cerb. Războinici ca el nu mai existau în epoca aceasta a eleganței și industriei. El poseda puțină spre deloc din grația și perispicacitatea superlativă a tovarășilor lui. Mackenzie spunea ce gândea, își exprima sentimentele și mânca inima oricui îndrăznea să i se opună, dar de-abia după ce le-o scotea din piept cu mâinile lui goale, ciudat de mari. Era descendent din picți, care deveniseră rebelii iacobiți, și primise întăriri și prin sângele invadatorilor vikingi.

Pentru Morley, Mackenzie era un urs, genul vânat până la dispariție pe această insulă în urmă cu atâtea zeci de ani. O bestie blândă cu familia lui, dar un prădător alfa, feroce și de neoprit cu un șir de victime lung cât zidul lui Hadrian.

Acești bărbați erau cu toții prădători brutal de eficienți. Majoritatea fiind, din fire, creaturi de noapte. Și, recent, Morley se alăturase rândurilor lor. Sau, mai degrabă, era pe punctul de a-i ruga pe ei să intre în rândul lui.

Morley se întrebă unde era locul lui în acest panteon al prădătorilor. Era o pasăre de pradă, poate. O pasăre de pradă cu ochi ageri, care își veghea orașul din înaltul acoperișurilor și își folosea simțurile ascuțite și înnăscute pentru a-și ataca prada cu o eficiență energetică. El nu era nici masiv ca Ravenscroft, nici abil ca Argent, nici temut și cu conexiuni, precum Blackwell, nici nu avea atât de multă putere fizică și socială precum Trenwyth.

Totuși, avea câte puțin din toate aceste trăsături. Și poseda ceva despre care era convins că unii dintre acești bărbați nu aveau.

O conștiință. Sau, mai corect, un scop. Cândva fusese unul dintre nenumărații criminali anonimi din oraș, dar acum fusese numit protectorul ei.

Gardianul ei.

Iar Morley se temea că sarcina era prea mare pentru un bărbat... după cum dovedea încăperea ticsită cu cei morți.

Dorian Blackwell fu primul care vorbi, accentul lui cult fiind deprins, mai degrabă decât înăscut, și brăzdat de ironie.

– Permite-mi să fiu primul care spune, Morley – jur că nici un strop din sângele acesta nu a fost vărsat de mine. Am petrecut ziua la Covent Garden împreună cu soția mea și copiii și pot aduce mulți martori.

Un junghi îl străpunse pe Morley când bărbatul o menționează pe Farah Blackwell. Femeia blândă, amabilă și capabilă care lucrase cândva ca funcționară la Scotland Yard. În felul ei liniștit și blând, îi furase inima lui Morley în urmă cu cinci ani. Și, la fel de blând, ea i-o frânsese.

Anii mai înăbușiseră durerea pierderii ei, dar nu o stinseseră definitiv. De fiecare dată când îl vedea pe fostul său inamic împreună cu frumusețea aceea blondă la braț, rana se redeschidea. Ziua lor la Covent Garden ar fi putut să fie a lui. Acel copii ar fi putut fi ai lui, având bucle blonde, nu negre.

Trenwyth păși în față, dând la o parte unul dintre cearșafurile care ofereau cât de puțină demnitate puteau cadavrelor.

– Eu nu pot spune același lucru, zise el sec. Revendic vreo cinci dintre ele și toți meritau ceea ce au primit, chiar mai mult.

– Nu trebuie să te temi de repercusiuni legale, Trenwyth, nu de aceea te-am chemat aici.

Spre surprinderea lui, Trenwyth scoase un sunet amuzat.

– Provin dintr-un duce regal, inspector-șef Morley, așa putea măcelări pe oricine doresc în mijlocul străzii, în Westminster, și le-aș putea lăsa cadavrele acolo, fără să mă tem de repercusiuni legale.

Morley avu impresia că aude pe cineva bombănind, „Ticălos norocos”, dar nu își dădu seama cine. Probabil Argent.

– Nu asta ai făcut în dimineața asta? Ravencroft interveni binevoitor.

Trenwyth îi aruncă scoțianului un rânjet sinistru și satisfăcut.

– Exact.

Blackwell se întoarse spre Morley, studiindu-l cu ochiul neacoperit de un petic.

– Nu că n-ar fi întotdeauna o plăcere să te vâd, inspectore, dar îmi permiți să întreb de ce ai convocat acest conclav de degenerați?

– Și într-o morgă, adăugă Trenwyth. Presupun că încerci să demonstrezi ceva?

– Ce încerc să fac este să evit speculații publice, spuse sec Morley.

– Atunci nu ar fi trebuit să ne aduni pe toți la un loc, răsă sfidător Blackwell. Fiecare dintre noi este ușor de identificat. Fie suntem faimoși, fie infami.

– Întocmai, spuse scurt Morley, deloc impresionat. Nu v-am adunat aici datorită notorietății voastre. Fiecare dintre voi are niște calități unice. Asta, plus un motiv convingător de a le folosi pe toate în slujba cuiva care este posibil să aibă nevoie de ele.

– Zi pe șleau, căpitane, îi porunci scoțianul Mackenzie, adresându-i-se cu fostul lui titlu militar, nu cu actualul. Nu-nțeleg unde bați.

– Se pare că Lady Anstruther este în pericol. Morley observă cum ochii încruntați ai lui Trenwyth se transformă într-un foc arzător la auzul cuvintelor lui. Pentru că fiecare dintre voi împărtășește cu Lady Anstruther cele mai intime conexiuni...

– Adică femeile noastre, clarifică Ravencroft. Soțiile noastre.

– Întocmai, continuă Morley. Vă solicit ajutorul pentru a prinde vinovatul care prezintă o amenințare la adresa ei.

– Mă bag, spuse imediat Argent, ochii lui albaștri și reci licărind. Nu-mi place violența care a avut loc azi lângă casa mea. Lady Anstruther este o prietenă preferată de-ale soției mele și a fost foarte amabilă cu fiul meu vitreg. El pictează cu ea în grădină uneori. Amândoi s-ar întrista dacă ea ar păți ceva.

Blackwell părea plictisit, de parcă și-ar fi dat deja seama de direcția în care se îndrepta întreaga conversație.

– Sunt convins că știți deja că, joia viitoare, Lady Anstruther o va ajuta pe Farah să găzduiască unul dintre balurile ei caritabile, de data aceasta pentru a-și susține proiectul comun, un cămin pentru copiii străzii în Lambeth.

Morley încuviință din cap. Da, el știa deja.

– Într-adevăr, exact acela este evenimentul la care sper să îl prind pe acest ticălos în fapt. Să-l trag din ascunzătoare. Cu voi patru acolo, în alertă, există o șansă mai bună să...

Trenwyth făcu un pas în față, ochii licărindu-i asemenea unei lame tăioase.

– Blestemat să fiu dacă îți permit să o folosești pe Lady Anstruther drept momeală pentru un sadic violent.

– Ea este în pericol oriunde ar fi, îi explică Morley. După cum dovedește „cadoul” morbid pe care i l-a lăsat în grădină, ticălosul

îi demonstrează că nici măcar casa ei nu este complet sigură. O structură atât de masivă este imposibil de fortificat fără un mic batalion, iar noi, pur și simplu, nu avem resurse.

Trăsăturile lui Trenwyth se involburară.

– Dacă are nevoie de cineva care să îi protejeze casa, cred că am demonstrat cu vârf și îndesat că sunt capabil să...

– Contesa a cerut să *nu* fii tu, interveni Morley.

Ducele tresări, iar Morley observă cum o umbră de vinovăție și înțelegere traversă expresia lui Trenwyth, înainte ca el să adopte o fațadă de nepătruns.

– Îl am pe O'Mara în casă, în mâinile căruia amândoi ne-am încredințat viețile. Rathbone patrulează împrejurimile și nimic nu trece de el.

– Chiar și așa, spuse Trenwyth. Eu o voi însoți la bal.

Morley își dădu seama că sentimentele ducelui pentru contesă progresaseră de la o simplă preocupare din partea unui vecini pentru o văduvă bună la suflet. Trenwyth se purta așa cum s-ar aștepta Morley de la oricare dintre ceilalți bărbați prezenți să se poarte în privința soțiilor lor. Interasant.

– Ai discutat acest aranjament cu Lady Anstruther? întrebă el ezitant.

– Nu este nimic de discutat, afirmă Trenwyth. Dacă ea va participa la bal, eu o însoțesc, altfel poate să stea încuiată în casă.

Ceilalți bărbați schimbă priviri cunoscătoare pe la spatele lui Trenwyth, însoțite de zâmbetele compătimitoare ale celor care fuseseră deja în postura lui, care experimentaseră același frustrant simț al posesiei și pierduseră lupta împotriva lui.

Era posibil ca Trenwyth să fie îndrăgostit de Lady Anstruther? Fusesse acolo mai devreme, în seara aceea, descoperise pisicuța strangulată împreună cu ea și servitorii ei. Cadavrele a cinci bărbați aduceau un tribut instintelor lui arzătoare de a o proteja.

Dacă Trenwyth ar ști că ea devenea o piesă importantă într-un puzzle care implica un criminal în serie? Ar mai avea aceleași sentimente față de ea.

Morley dezbătuse îndelung dacă să îi includă pe cei de față în teoria lui. În ultimii trei ani, femei zvelte, cu părul blond, în jur de douăzeci de ani, fuseseră strangulate și molestate într-o manieră înspăimântător de asemănătoare și în număr alarmant. Problema era că nimeni nu făcuse legătura între crime până când Trenwyth

să îi ceară lui Morley să verifice dispariției prietenei lui, Ginny. Crimele se petrecuseră în părți foarte diferite ale orașului și fuseseră implicate femei între care nu existase nici o legătură prealabilă.

Ultima victimă, Lady Broadmore, de exemplu, nu ar fi fost văzută nici moartă în compania Florei Latimer, prima victimă, prostituata găsită strangulată la Bare Kitten. Apoi fusese Rose Tarlly, o servitoare care își câștiga existența pe strada Old Fenchurch. Ann Keaton, o bonă care lucra într-un cartier mai monden, la două străzi de Ministerul de Finanțe. Și, în cele din urmă, Molly Crane, infirmieră la St. Margaret's Royal Hospital.

Morley nu reușise să își dea seama cum le alegea criminalul pe aceste femei, în afară de înfățișările lor uimitor de asemănătoare. Până în urmă cu câteva ore, când își amintise că Lady Anstruther i-o prezentase pe sora ei drept domnișoara Isobel Pritchard.

Numele îi atinsese o coardă sensibilă în memorie, pe care nu o identificase până nu revizuisese dosarele cazurilor. Lord Edward Milburn, contele Anstruther, provocase un întreg scandal în urmă cu doi ani, când se căsătorise cu o domnișoară pe nume Imogen Pritchard, care îi fusese infirmieră la St. Margaret's Royal Hospital.

Astfel fusese trasată prima legătură. Imogen, Lady Anstruther, lucrase cu una dintre victime la spital, iar o alta fusese găsită chiar în grădina ei.

Morley își spusese că ar putea fi o coincidență. Nu una foarte probabilă, dar era totuși o posibilitate. Asta până în urmă cu câteva ore, când o pisicuță fusese lăsată drept un simbol sinistru în casa ei.

O pisicuță... găsită strangulată în spatele casei ei. Și una dintre faimoasele „pisicuțe” de pe St. James's Street fusese găsită strangulată pe aleea din spatele bordelului Bare Kitten.

Morley fusese un prost să ignore acel detaliu drept coincidență. El era multe lucruri, dar nu și prost.

Tot ce avea de făcut era să își dea seama ce legătură avea contesa Anstruther, sau infirmiera Pritchard, cu una sau cu toate victimele... Singura lui opțiune era să o folosească drept momeală în văzul tuturor și să aștepte ca făptașul să atace. Între timp, Morley avea să își dea toată silința ca să găsească legăturile implicate.

„Începe cu începutul”, își spusese el. Era timpul să mai facă o vizită la Bare Kitten.

Capitolul 20

Imogen se așteptase ca Trenwyth să o privească atât de dușmănos în timp ce trăsura elegantă a ducelui îi purta pe străzile pavate din Westminster. În zilele de după întâlnirea lor cu O'Toole – și după întâlnirea intimă din cămăruța din spatele casei – Cole încercase din răspuț să petreacă ceva timp singur cu ea.

Deși, până acum, Imogen reușise cu dibăcie să îl evite. Apoi, pentru câteva zile, el fusese absent. Tăcut. Deși, de fiecare dată când ea privea spre est, el era acolo. O fantomă la o fereastră, privind-o cu ochii aceia arzători.

Inspectorul-șef Morley o informase în urmă cu două zile că Trenwyth acceptase misiunea de a o însoți la balul caritabil.

Nu lipsa dorinței ei de a fi singură cu Cole îi inspirase acțiunile disperate și nepoliticoase, ci prezența dorinței, acea emoție trădătoare, pătrunzătoare și primitivă, care o făcuse să îi invite pe Lord și Lady Ravenscroft să îi însoțească în trăsură, pe parcursul scurtei distanțe dintre casa ei și reședința lui Farah și Dorian Blackwell.

Imogen simțise imediat nemulțumirea lui Cole când ea coborâse treptele braț la braț cu Mena. De asemenea, îi simțise și dorința. Rochia de un albastru sclipitor a lui Lady Ravenscroft puneă în evidență strălucirea rochiei din mătase stacojie a lui Imogen, care nu se simțise niciodată în viața ei mai frumoasă decât acum.

Când el ridicase privirea spre ea, rămase cu gura căscată și ochii lui sălbatici îi cutreierară corpul, fără să rateze vreun loc. Imogen simțise că se înroșea la fel de tare precum colierul din rubine care îi cobora între săni. Privirea lui zăbovi acolo, strângând buzele cu putere, parcă pentru a-și înfrâna senzația involuntară de foame.

Imogen nu mai văzuse acea expresie pe chipul lui de trei ani îndelungați – venerația unui iubit; aprecierea mândră și arogantă a unui bărbat care gustase un strop de vin dulce și era pregătit să devoreze fiecare picătură.

Pentru a-și calma inima care o luase la galop, Imogen încercă să și-l închipuie pe barbarul cu pieptul dezgolit din pivnița ei drept ducele suav și mândru care stătea înaintea ei, arătând splendid.

Cum eșuase, decisese să îl informeze că le invitase și pe cunoștințele lui, Lord și Lady Ravenscroft, să îi însoțească, întrucât era convinsă că trăsura lui ducală era suficient de încăpătoare pentru toți.

El nu reușise destul de repede să își ascundă încruntarea de ea, dar le spuse lui Mackenzie și soției sale că era, bineînțeles, încântat. Judecând după tensiunea stânjenitoare din trăsura, Cole era la fel de încântat să îi vadă precum era un vampir să vadă răsăritul.

El plănuiise să fie singur cu ea, iar Imogen plănuiise să nu mai permită niciodată acest lucru, întrucât, de fiecare dată când erau singuri, se părea că sfârșeau sărutându-se.

Iar acele săruturi deveneau din ce în ce mai periculoase.

Imogen reuși să îi evite privirea încruntată, dându-și silința să rămână angajată în conversație cu Mena, cu privire la perspectivele de căsătorie din acest sezon pentru Isobel și fiica vitregă a Menei, Rhianna.

Ravencroft și Trenwyth stăteau stânjenitor de aproape unul de altul, umerii lor lați atingându-se fără voie, chiar și în trăsura spațioasă. Deși Imogen evita să îl privească direct pe duce, uneori îl mai surprinse pe marchizul Ravenscroft aruncându-i priviri curioase și amuzate lui Trenwyth de sub sprâncenele negre și stufoase. El nu era un bărbat prea vesel, din câte își dăduse Imogen seama, dar un zâmbet vag apărui pe buzele lui – de parcă ar fi ghicit întreaga situație.

Când trăsura ajunse la conacul Northwalk în Mayfair, Ravenscroft sări din trăsura și îl împinse ușor pe lacheu într-o parte, ajutându-și soția să coboare, lucru care îl obligă pe Trenwyth să procedeze la fel. Dintr-o mișcare sprintenă, Cole coborî din trăsura și se întoarse spre Imogen, întinzându-i ambele mâini.

Imogen le privi lung. Din moment ce el purta mănuși albe, era aproape imposibil să facă diferența – asta dacă nu ar fi fost imobilitatea nefirească a mâinii stângi. Sau poate doar părea astfel pentru că degetele mâinii drepte zvâcneau de nerăbdare.

Întinzându-se spre el, Imogen se trezi luată pe sus și coborâtă brusc pe pământ, talia fiindu-i susținută de o mână caldă și puternică și de una rece, din oțel. Pe cât de rapid ajunsese în brațele lui, tot astfel fu și eliberată, înainte să aibă cineva ocazia de a observa încălcarea manierelor.

Simțindu-se zăpăcită și fiindu-i puțin greu să respire, Imogen ridică privire spre Cole, care gesticulă spre cărarea care ducea la intrare. Ea se strâmbă la el și nu spuse nimic în timp ce își croia drum spre conac cu picioare tremurânde. Așa aveau să fie lucrurile între ei,

se văită în sinea ei. Fiecare interacțiune a lor avea să fie brăzdată de intensitate și de dorință neîmplinită.

Imogen îl invidia. Era nedrept că el își amintea atât de puțin de ceea ce se petrecuse între ei în noaptea în care el o plătise pentru plăcere și i-o oferise și ei, în schimb.

Ea își amintea totul, iar, uneori, acea amintire o chinuia și o arunca în brațele unei nebunii dulci și dureroase. În acea noapte, Cole trezise înăuntrul ei o nevoie febrilă și desfrănată, pe care încercase din răputeri să o ignore de atunci. Să nu cedeze niciodată în fața ei. Să nu și-o amintească.

Dar de fiecare dată când el o atingea, când o săruta și o zăpăcea, dorința aceea febrilă se trezea la viață. Uneori, când era singură noaptea, Imogen se foia frustrată într-o agonie fierbinte, aruncând de pe ea pătura umedă. Tânjind după o greutatea mai substanțială și mai caldă asupra ei. Amintindu-și cum trupurile lor asudate se contopiseră într-unul singur. Întrebându-se dacă și acum ar fi la fel ca atunci să facă dragoste cu Cole.

Întrebându-se dacă voia să fie la fel.

Ajunseseră la reședința Blackwell puțin mai devreme, așa cum solicitase Imogen, pentru ca ea și Farah Blackwell să se poată consulta cu privire la pregătirile de ultimă clipă pentru eveniment. De obicei, bărbații le lăsau singure în asemenea circumstanțe, dar în timp ce Mena, Farah, Millie și Imogen se plimbau prin casă, inspectând pregătirile și toate detaliile necesare, observară un anturaj care nu se descurca prea bine la a trece neobservat.

– Cred că procesiunea noastră a atras o avangardă, remarcă Mena ascunzându-și chipul în spatele paharului cu șampanie, în timp ce ochii ei verzi dansau veseli.

Folosind drept scuză o draperie care nu era bine aranjată, Farah profită și aruncă o privire spre soții lor și chicoti în timp ce aranjă materialul.

– Cred că ai dreptate, draga mea. Doar nu credeți că ei își închipuie că sunt subtili, nu?

Când bărbații observară că fuseseră văzuți, deveniră brusc fascinați de un tablou costisitor de-ale lui John Constable, asupra cărora Dorian le atrase atenția.

– Fără îndoială că soțul tău are gusturi excelente în materie de artă, îndrăzni să spună Imogen, punând paharul gol de șampanie pe tava unui servitor și acceptă cu veselie unul plin.

– Soțul meu n-ar ști să distingă Renașterea de Rococo, pufni Farah și râse.

– Nici al meu, fu de acord și Millie, mijind ochii de culoarea cerului nopții.

– Eu am cumpărat tabloul acela, iar Dorian nu l-a observat până acum. Farah miji și ea ochii. Acum știu că pun ceva la cale. Întrebarea este ce?

– Mă tem că acest comportament straniu al lor este din vina mea. Imogen oftă tristă.

– Poftim? Millie ridică din sprâncene curioasă în timp ce sorbi din șampanie. Diamantele licăreau de pe inelele pe care ea și le pusese peste mânușile de culoarea lavandei, care îi completau rochia violet. Te rog să ne spui. Ador o intrigă bună.

Imogen luă câteva guri de șampanie pentru a-și aduna curajul, apoi începu să le explice cu o voce șovăielnică:

– Inspectorul-șef Morley crede că este posibil ca un criminal în serie să fie pe urmele mele.

– Da? exclamă Farah. De aceea mi-a acceptat pentru prima dată una dintre invitațiile sociale? Păi, asta explică totul, nu-i așa?

Imogen o privi pe contesă cu gura căscată, încercând să înțeleagă reacția ei calmă la o asemenea veste.

– Este o evaluare bună din partea lui Sir Morley cum că, după ceea ce s-a întâmplat cu biata Lady Broadmore, făptașul ar putea fi înclinat să lovească din nou, la un eveniment asemănător, spuse cu înțelepciune Mena.

– Da, fu Millie de acord, încuviințând viguros din cap. Și desigur că i-a înștiințat pe Christopher și pe tovarășii lui din... motive evidente.

– Mă simt ca o proastă, recunosc Imogen, dar motivele nu sunt atât de evidente pentru mine.

Femeile schimbă priviri între ele. Farah încuviință cu un zâmbet blând și toate o înconjură pe Imogen, conspirativ, prefăcându-se că își reiau inspecția casei.

Farah își trecu brațul peste al lui Imogen, mânușa argintie a contesei completând mătasea rubinie a rochiei ei.

– Cu siguranță ai auzit că Dorian al meu este... oarecum faimos.

– Te referi la Inimă Neagră din Ben More? îi scăpă lui Imogen, iar ea decise că două pahare de șampanie ar trebui să fie suficiente, având în vedere că era atât de devreme.

– Exact, spuse Farah cu un zâmbet crispat. Eu, Millie și Mena avem o prietenie specială, întrucât bărbații pe care îi iubim sunt frați, fie de sânge, fie de vărsase de sânge.

– De sânge în cazul meu, interveni Mena.

– Și de vărsare de sânge în cazul meu, încheie Millie, aruncând o privire mândră de adorație în direcția vikingului ei cu păr roșcat.

Imogen încă nu își veni complet în simțiri, dar își dădu seama că bănuiala ei cu privire la asemănarea familială între moșierul Mackenzie și Dorian Blackwell fu confirmată.

– Fiecare dintre soții noștri, în felul lui propriu, are demonii săi, continuă solemn Farah.

– Acei demoni i-au împins uneori pe soții noștri să facă... lucruri îndoielnice în trecut, mărturisi Mena. Dar acele abilități pe care le-au dobândit de-a lungul timpului sunt foarte... eficiente când sunt folosite în scopul protejării celor dragi.

Imogen era de părere că descrierea drept „îndoielnice” a lucrurilor făcute de ei era cea mai modestă afirmație a secolului. Își aminti abilitatea letală și forța pe care Argent le exercitase împotriva lui Trenwyth când se luptaseră. Despre Demonul Scoțian îi citise și dragului de Edward din ziare și își amintea că bărbatul se infiltrase într-o închisoare otomană de unul singur. De asemenea, era convinsă că nici Dorian Blackwell nu își căpătase porecla, influența, averea și peticul acela sinistru pe ochi în minunatul salon al soției sale.

Millie își puse mâna pe brațul lui Imogen.

– Toate avem poveștile noastre despre riscuri și primejdii, îi mărturisi ea cu ochii licărindu-i. Fie datorită, din cauza sau în ciuda bărbaților noștri, dar mereu ne-au protejat. Iar Morley știe că Trenwyth te va proteja și pe tine.

– Trenwyth devine rapid membru al frăției lor de vărsase de sânge, observă Farah. Ceea ce, desigur, înseamnă că ești de-a noastră.

– O soră în toate privințele, cu excepția numelui, fu de acord Mena.

– Tu nu ești ca celelalte doamne inutile pe care aristocrația ni le dă în fiecare sezon, spuse entuziasmată Millie. Tu ne ajuți să îndeplinim binele pe care vrem să îl facem. Ai o minte ageră, o inimă blândă și un corp dur, rezistent. De toate aceste lucruri ai nevoie dacă ai gând să te înhăitezi cu bărbați ca ei.

Imogen își dresе glasul pentru a-și alunga emoțiile și recunoștința și spuse:

– Ești foarte amabilă, spuse ea. Dar nici eu, nici Trenwyth nu suntem interesați să ne „înăităm” unul cu altul. El se află aici doar ca escortă a mea, pentru că l-a rugat Morley.

Millie pufni într-un mod nu foarte elegant.

– Mi-aș paria întreaga avere că nu acesta este motivul pentru care Trenwyth te-a însoțit în seara asta.

– Iertați-mi îndrăzneala, interveni Mena și zâmbi blând. Dar este foarte limpede că Trenwyth te-ar lua pe orice suprafață i-ai permite tu.

– Mena! Farah râse. Ai început să te molipsești de apucăturile desfrânate ale scoțienilor.

Zâmbetul tainic și satisfăcut al marchizei era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse Imogen în ultima vreme.

– Prea multe stau în calea unei relații între mine și Trenwyth, șopti Imogen în timp ce îi aruncă o privire fugară bărbatului care stătea mai țănoș și mai înalt decât tovarășii săi, lumina lămpii dând părului său o nuanță familiară. Întristând-o și umplând-o de dorință. Sunt prea multe umbre în trecut, prea multă durere și prea multe secrete.

– Ferește-te de secrete, o avertiză Mena. Pot să distrugă totul.

Imogen încuviință din cap și se trezi cu un alt pahar de șampanie în mână, în timp ce femeile deciseră să își îndrepte atenția spre oaspeții care soseau. Era perfect conștientă că secretele puteau să distrugă totul între ea și Cole.

Deja o făcuseră.

Culoarea rochiei lui Imogen îl obligă pe Cole să recunoască: stacojiul avea să îi amintească mereu de sex. Îi trecu prin cap și că, pentru un bărbat care se străduia din răspuțeri să evite întocmai acea activitate, rochiile pe care le alegea ea erau al naibii de iritante. Lady Anstruther era întruchiparea păcatului, împachetat ca un cadou. În toată acea noapte chinuitoare, un vers din Biblie, dintre toate lucrurile posibile, îi răsună în minte, ducându-l mai aproape de nebunie.

„Roagă-te să nu cazi în ispită. Spiritul, într-adevăr, este plin de râvnă...”

– Dar trupul e slab, incheie Cole, cu ochii ațintiți pe lordul elegant care o învățea pe Imogen pe ringul de dans, într-un vals perfect.

– Ce ați spus, Excelență?

Colonelul Percival Rollins, numit Lord Winderton, trăgea de colțul mustății sale, ondulată astfel încât omul, destul de dolofan, părea să zâmbească încontinuu.

– Nimic, răspunse Cole. Vă rog, continuați.

– Spuneam că Rook i-a dus o cravașă unui lord prusac în urmă cu nici o săptămână, vocifera destul de tare bărbatul. Dacă nu are pic de respect pentru nobilime atunci, ascultă la mine, urmează aristocrația britanică.

Cole scoase un sunet îngrozit, dar în același timp închise dialogul bătrânului într-un sertar îndepărtat al minții lui. Alesese locul acesta de lângă șemineu pentru că de aici putea supraveghea întreaga sală de bal, fiecare intrare, și putea să vadă și în sala de jocuri. Dezavantajul era că trebuia să socializeze cu bărbații care bârfeau precum o adunătură de matroane despre ultimele bufonerie ale lui Rook.

Asta și faptul că o privea pe Imogen dansând cu toată lumea în timp ce picioarele îi erau nesigure din pricina paharului de șampanie care părea să nu îi lipsească deloc în acea noapte, de parcă i s-ar fi lipit de degete. Cole nu era singurul care observase. Bărbații care o țineau în brațele lor pe parcursul valsurilor își permiteau libertăți cu ea pe care nimeni nu ar îndrăzni să și le permită cu o contesă în deplin control al minții sale. Trupurile li se apropiiau prea mult, mâinile le alunecau prea jos pe talia ei, pe forma delicată a șoldurilor sale. O fermecau și o linguseau, o lăudau și o apreciau, iar ea părea să îi trateze pe fiecare cu mai mult interes decât pe ultimul. Se agăța de ei, folosindu-i pentru a-și menține echilibrul în timp ce se învârtea, și dansa, și râdea.

În tot acest timp, îl evita pe *el*, de parcă ar fi avut lepră.

Fu suficient să îi facă mâna lui Trenwyth să zvâcnească. Nu trecuse atât de mult timp de când rupsese oase cu nimic altceva în afară de forța lui brută. Cât de mult tânjea să facă acest lucru acum, aici. Fiecare deget care se plimba pe talia ei, fiecare braț care o trăgea mai aproape. N-ar fi mare lucru să îi rupă pe toți, doar câteva mișcări îndemânatică, de fapt.

O, da, era o fantezie plăcută. Una violentă, garantat, dar lui îi provoca o plăcere stranie.

Încă două dansuri. Două dansuri și apoi avea să fie a lui. Deși Cole era escorta ei, convenția dicta ca el să danseze cu ea o dată. Doar cei care își făceau curte valsau de două ori la același eveniment social, în timp ce un al treilea dans împreună era echivalent cu declararea intențiilor matrimoniale.

Și cum putea el să aibă vreo intenție la adresa ei, când petrecuse săptămâna anterioară căutând o altă femeie?

Aflase că Devina fusese dusă de amantul ei la Paris. Cole trimisese pe cineva pe urmele ei, dar putea dura și săptămâni întregi până să primească un răspuns. Blackwell raportase că Ezio del Toro murise din cauze naturale cu vreo două luni în urmă, iar o investigație ulterioară nu scosese la iveală pe nimeni de vârsta lui Ginny sau potrivitându-se cu descrierea ei în vila sau în slujba lui. De fapt, amanta lui fusese o rusoaică robustă, care îl jefuise la final.

Cole ar fi vrut să spună că discuția lui cu Argent încurajase un nou val de căutări după Ginny, doar pentru a fi frustrat la fiecare pas.

Totuși, dacă era sincer... fu nevoit să admită că motivul fusese sărutul pe care îl împărtășise cu Lady Anstruther în acea cameră întunecată din capătul casei ei.

Existase putere în acel sărut. Ceva care trezise bestia din el și o alinase deopotrivă. Pentru Cole, fusese ca și cum fiecare dintre ei transpuseseră părți din ei înșiși în celălalt, prin contactul mistuitor ar buzelor lor. Ea reacționase la pasiunea lui cu o înfierbântare la care Cole nu se așteptase, cu o sălbăticie de care nu o crezuse capabilă. Disperarea lui animalică fusese îmblânzită de o tandrețe stranie. De o senzație de căldură și familiaritate pe care nu crezuse că avea să o mai simtă vreodată. Tânjise după Lady Anstruther din prima clipă în care o văzuse, Cole putea să recunoască acest lucru acum. Totuși, sentimentele lui pentru ea deveniseră brusc foarte complicate. Acum mergeau dincolo de partea fizică sau temporală. El... o respecta. Îi făcea plăcere să stea cu ea, chiar și atunci când nu se puneau de acord în vreo privință.

Adică mai tot timpul.

Lady Anstruther îi stimula trupul și mintea. Când nu îl provoca, îl liniștea. Aroganța și amărăciunea lui erau confruntate cu răbdare și putere, dacă nu compasiune.

Imogen petrecea la fel de mult timp ținându-i piept pe cât petrecea încurajându-l. Cu siguranță, acest lucru era... admirabil.

Admirație – iată un cuvânt potrivit. Erau multe lucruri de admirat la ea. Într-adevăr, unele dintre lucrurile care la început i se păruseră iritante lui Cole acum păreau să îi atragă laudele. Curajul și îndrăzneala. Optimismul ei de nestrămutat. Nepăsarea aparentă față de diplomație și convenții sociale. Toate trăsăturile pe care familia Talmage le-ar fi respins dacă încă ar fi mai trăit cu el în Trenwyth Hall.

Tatăl lui ar fi compătimit-o pentru idealismul ei ignorant și originea umilă. Mama lui ar fi acuzat-o că zâmbește prea deschis și că spune prea des ce gândește. Sora lui i-ar fi dezaprobat stilul flagrant și tupeul de a se mărita cu cineva mai presus de statutul ei social.

Și Cole o judecase pentru toate aceste lucruri, nu? Pentru fiecare dintre ele. Pentru că fusese crescut cu aceste principii și pentru că avusese nevoie de motive ca să nu o placă.

Dar Robert... dragul de Robert. Fratele lui mai mare, cel mai mare susținător al lui și cel mai fidel prieten. Adevăratul și merituosul moștenitor al titlului Trenwyth...

El ar fi adorat-o.

Introvertit și circumspect, Robert fusese atras de toate lucrurile neînfriate și frumoase. El avusese inima unui artist – abstractă și blândă. Sufletul unui filosof – cinstit și contemplativ.

Dumnezeule, ar fi fost perfecți unul pentru celălalt.

O durere stranie urcă în gâtul lui Cole în timp ce el urmărea punctul stacojiu și săltăreț care devenise Imogen, printr-un vâl dubios care îi încetoșa privirea. Dacă viața nu i l-ar fi luat pe Robert, dacă durerea nu l-ar fi dus în brațele lui Ginny, dacă Trenwyth nu ar fi fost distrus într-o închisoare străină... oare el și fratele său ar fi concurat pentru atenția minunatei văduve Anstruther? Posibil. Probabil.

Cine ar fi câștigat?

– Trenwyth, pari puțin abătut. Colonelul îi întrerupsese reveria. Ești bine?

– Sunt bine, domnule colonel, băigui el în timp ce, în mintea lui, o piesă de puzzle tocmai căzu la locul ei. Scuzați-mă.

Îl ocoli pe bărbat și plecă, hotărât să facă un singur lucru.

În aceste zile pe care le petrecuseră separat, Cole o investigase și pe Lady Anstruther, de asemenea. Ea se născuse Imogen Pritchard, avusese o copilărie fericită într-o clădire de pe Sloane Street, în Londra, făcând parte din clasa de mijloc. Apoi, tatăl ei, copleșit de datorii, își mutase familia în Wapping, unde situația lor a continuat să se îngreuneze. Cole nu reușise să își dea seama cum izbutise Imogen să termine școala de infirmiere, dar lucrase pentru spitalul St. Margaret doar pentru câțiva ani înainte să îl cunoască pe Lord Anstruther. După câte se părea, până să devină contesă, viața ei nu fusese atât de grozavă.

Totuși, ea vorbise despre întuneric, despre tragedie și dezamăgire. Nu asemenea cuiva care pierduse o sumă oarecare de bani, ci ca o persoană căreia îi fuseseră răpitate multe alte lucruri.

Dar ce? Și de către cine?

Femeia era un mister. Un mister înfășurat în mătase stacojie. Unul pe care Cole intenționa să îl descopere.

Până acum, Imogen fusese pentru el doar o pacoste fascinantă. O tentație tulburătoare. O distragere nedorită.

Dar circumstanțele nu se ameliorau în această privință. Deloc. Cu o noapte înainte, Cole visase că era împreună cu ea în acea cameră roșiatică de la Bare Kitten. Și în locul palidei, neajuratei și brunetei Ginny, care înflorise treptat la atingerea lui, fusese Imogen. O leoaică blond-roșcată. O creatură zveltă, puternică și sălbatică. Un vânător în toată splendoarea ei, cu pistrui sărutați de soare și buze desfrânate.

În visul lui, ea îl dominase. Îl mistuise cu sărutările ei, îl pârjolise cu atingerea ei. Când se trezise, gata să explodeze, avusese nevoie de-o singură atingere a propriei mâini ca să atingă orgasmul plăcut și dureros în același timp.

În acel moment îl simțise ca pe o trădare. Poate din cauza inevitabilității neașteptate pe care o validase visul. Cole o mai căută pe Ginny o dată.

O ultimă dată.

Poate că Ginny fusese numele de „pisicuță” al bieteii Flora Latimer. Poate că murise într-un mod violent, iar el nu fusese acolo ca să o salveze. Sufletul lui Cole sângerase la gândul acela. Mai exista și șansa ca ea să fi trecut mai departe, cumva. Să își fi creat o nouă identitate și o nouă viață pentru ea însăși. Și dacă acesta era cazul, însemna că Ginny nu voia ca el să o găsească.

Dumnezeu îi era martor că o căutase pretutindeni. În Americi, în Europa, aici în Londra.

Orice se alesese de ea, Cole nu reușise să îi fie de vreun ajutor. Dar aici era o femeie în pericol, o femeie la ananghie. Una care îl pune pe jar. Uneori îl înfură, alteori îl înfierbânta.

Dar întotdeauna îl umplea de dorință.

La naiba cu convențiile sociale – următorul dans era al lui, indiferent ce scria pe carnetul ei de bal, iar Cole intenționa să și-l revendice. Pentru că dacă mai privea un singur plod parfumat și împopoțonat punându-și mâinile pe ea, avea să se lase cu gâturi spintecate chiar în toiul sălii de bal al reședinței Northwalk.

Nu așteptă ca dansul actual să se încheie, nici nu se scuză înainte să intervină. Un filfizon cu părul negru o învărtea pe un vals de-ale lui Chopin într-o clipă, iar în următoarea, din două sau trei mișcări

abile, Cole îi luase locul, lăsându-l pe celălalt bărbat să se împletească spre șemineu.

O făcu fără măcar să îi verse șampania lui Imogen, observă Cole mândru în timp ce o conducea fără efort în vals. Ea nu tresări când degetele ei le strânseseră pe cele de fier ale lui. Imogen era ca o mătase caldă lângă el, iar corpul ei se potrivea în brațele lui cu o ușurință magică.

De parcă locul ei era acolo.

Cole înghiți cu greu și o trase mai aproape decât îndrăznise orice alt bărbat în noaptea aceea.

Ochii ei erau ca două sfere mari, căprui, candelabrele licărind în privirea ei încetoșată de șampanie.

– *Excelență*, bolborosi ea într-un mod straniu de adorabil, dar intenționând să îl mustre. Nu cred că era necesar să faci asta. Lordul West... Westcher... Westireton...

Imogen se încruntă.

– Westershireton, o ajută el.

– Mă rog, în orice caz, nu încerca să mă ucidă, este doar *timid*.

Glasul ei ajunsese la cuplul din dreapta lor, care îi privi de parcă nu le venea să creadă ce auziseră.

Trenwyth mască gafa ei cu un râset forțat.

– Doamne, dar ești tare chipeș când zâmbești, șopti ea.

Apoi sughiță.

– Câte pahare cu șampanie ai băut? o întreabă el printre dinții încheștați.

Imogen ridică privirea, de parcă amintirea acelor pahare plutea undeva deasupra capului ei, ceea ce o făcu să calce greșit. El o prinse cu ușurință și mască greșeală.

– Doar unul, bolborosi ea cu un aer vinovat.

– Unul?

– Doar pe acesta. Imogen își țuguie buzele până ajunsese să semene cu un copil care aștepta să fie sever muștrat. Deși am pierdut numărul dăților în care a fost reumplut. Te rog să nu-mi ții o predică... Ce faci?

Cole o strânse în brațe într-un mod în care lui Imogen îi era imposibil să nu îl urmeze în timp ce el o conducea prin mulțime în pași înșelător de ușori.

– Te duc în altă parte până nu își dă toată lumea seama cât ești de beată și se duce naibii toată seara.

– Sunt beată? întreabă ea.

– Fără îndoială.

– Nu am mai fost niciodată beată înainte, spuse ea, aruncând o privire gânditoare paharului. Șampania pare la fel de tare precum ginul, după gust. Deși probabil că ar fi trebuit să mă opresc atunci când am simțit bulele până în vârful degetelor de la picioare.

– Încearcă să nu spui prostii până nu te scot de aici, bombăni el, abținându-și amuzamentul în timp ce încercă să îi ia paharul din mână, după care îl puse pe tava unui servitor în trecere.

Deși salonul era arhiplin și restul invitaților erau și ei din ce în ce mai amețiți de băutură, Cole știa că el și Imogen reprezentau deja un mic spectacol și erau în pericol de a deveni o expoziție în toată splendoarea. Privirea lui scrutătoare îl găsi pe Blackwell lângă un stâlp de la intrare, bucurându-se de o briză ușoară și un pahar de ceva scump. Ticălosul viclean înțelese imediat întrebarea din ochii lui Cole, după ce îi aruncă o privire ducesei care de-abia se ținea pe picioare. Dorian gesticulă cu capul lui brunet spre o ușă de pe peretele sudic și apoi atrase atenția tuturor pentru încă un toast în cinstea dragii lui soții.

Cu mulțimea astfel distrasă, Cole pe jumătate o conduse și pe jumătate o târî pe Imogen prin ușa indicată și de-a lungul unui coridor întunecat și straniu de pustiu. Susținând-o cu brațul stâng, Cole încercă să îi ignore sânii care i se striveau de corpul lui sau cum capul ei se legăna pe umărul lui, într-un mod destul de adorabil.

– Noi nu ne mai învărtim, îl informă ea cu un oftat. Dar totul în jur se învârte.

Cole încercă vreo două uși care se dovediră a fi încuiate, dar următoarea cedă sub mâna lui. Trăgând-o pe Imogen în cameră, închise ușa, o încuié și rămaseră într-o beznă totală.

– O, nu.

Întunericul păru să o trezească pe Imogen din amețeală, iar ea începu să se foiască în brațele lui.

– Stai liniștită, îi porunci el blând.

– Nu, icni ea, răsucindu-se în strânsoarea lui, așa cum Cole văzuse mulți copii neastâmpărați făcând în brațele unei bone severe. Nu. E greșit ce facem. Nu pot să fiu singură cu tine. Pur și simplu, nu pot.

– De ce nu? Știi că nu te voi răni.

– Nu înțelegi. Imogen deveni și mai înflăcărată și începu să dea din mâini. Nu eu sunt în pericol, ci tu. Nu putem rămâne aici, nu singuri.

Un junghi de îngrijorare îl străpunse la auzul cuvintelor ei, iar Cole o liniștit treptat, ținându-i mâinile pe lângă corp.

– De ce? întrebă el poruncitor. De ce te temi, femeie, spune-mi. Ai văzut pe cineva? Ai fost amenințată?

Imogen nu avea de ce să se teamă. Nimeni altcineva nu avea să o atingă astă-seară. Amândoi se puteau baza pe acest lucru.

– Mă tem... mă tem că te voi săruta din nou, se plânse ea. Se pare că tot fac asta atunci când suntem singuri, în întuneric. Și tu te vei enfuria. Vei spune sau vei face ceva neadecvat. Sau se va întâmpla ceva rău imediat după aceea.

Cole își simți toți mușchii din abdomen încordându-i-se în timp ce el scoase un sunet aspru, necunoscut și repetitiv.

– Of, te rog să nu râzi, îl imploră ea. Sună prea... delicios. De-abia îți pot rezista când ești o brută țâfnoasă, cum aș putea avea vreo șansă dacă râzi?

Cole nu își recunoscuse râsetul. Trecuse prea mult timp de când îl experimentase ultima oară.

Delicios. Fără îndoială, Imogen merita acel sunet. Întreg momentul căpătă o aură foarte senzuală. Camera încuiată încălzită de aerul amețitor al nopții de vară. Brațele ei dezgolite și încântătoare sub mâna lui. Mireasma ei plutind în jurul lui, proaspătă și florală. Brusc, el deveni Adam în Grădina Edenului, confruntându-se cu tentația, cu un fruct prea copt și prea ademenitor ca să îl refuze. Cole nu ar trebui să o guste. Nu așa, când șampania îi luase mintea, iar trupul ei era la îndemâna lui.

Pe măsură ce ochii lui se adaptau cu întunericul, Cole își dădu seama că erau într-un soi de birou, cu mobilier masiv, în mod sigur masculin. Draperiile fuseseră lăsate deschise, noaptea senină aruncându-și lumina albăstrie în încăpere, odată cu câteva retușuri argintii ale razelor de lună.

– Nu mă voi enfuria, o liniști el, domolindu-și strânsoarea. Și nu voi permite să se întâmple nimic rău.

Imogen incremeni în brațele lui.

– Dar cum rămâne cu sărutatul? întrebă ea ezitantă.

Ascunzându-și zâmbetul în întuneric, Cole își aplecă ușor capul spre al ei, nasul lui cufundându-se în părul ei, desfătându-se cu mireasma lui și cu pielea delicată de dedesubt.

– Nu pot să promit nimic în privința sărutatului.

Capitolul 21

Noaptea îi fusese dușman lui Cole până în acest moment. Un moment și un loc în care umbrele și teroarea amintirilor stăteau la pândă. El nu știa ce era mai rău. Coșmarurile pe care le avea când dormea...

Sau când era treaz.

În trecut, Cole ura cum întunericul părea să îi ascută orice instinct și toate celelalte simțuri, intensificând sunetele și mirosurile și sporindu-i sensibilitatea pielii.

Dar acum... când sunetul era respirația dulce și agitată a lui Imogen când se întoarse spre el... Când mirosul era de șampanie și fructe din răsuflarea ei fierbinte pe gâtul și bărbia lui... când senzațiile de pe pielea lui erau date de mâna ei catifelată plimbându-se prin buclele scurte de pe ceafa lui, trezindu-i tot corpul la viață... Ei bine, Cole nu ar spune că îl deranja foarte mult întunericul.

Doar că voia să îi vadă chipul. Să citească dorința în ochii ei.

Cole își puse ambele mâini pe mijlocul ei, auzind micile sunete scoase de balamalele protezei lui.

– Nu ai promis să nu spui sau să nu faci ceva inadecvat, spuse ea.

– Cred că știm amândoi că sunt pe cale să fac ceva foarte inadecvat, într-adevăr.

Excitat, înfierbântat, Cole o trase mai aproape de el. Trupul ei se contopi perfect cu al lui. Cole își coborî capul astfel încât buzele lui să se plimbe pe umărul ei gol, căutându-i pielea delicată a gâtului.

El știa că, de îndată ce buzele li s-ar întâlni, orice urmă de onoare și control ar dispărea precum stelele în spatele norilor joși de deasupra Londrei. Cole voia să prelungească acest moment, în care Imogen era docilă și dornică în brațele lui. O sinceritate aproape inocentă se infiripă între ei. Da, Cole voia ca acest moment să păstreze pentru totdeauna sentimentul, să îl împacheteze în panglici făurite din raze de lună și să îl ascundă în locul acela despre care vorbiseră înainte. Locul acela secret dinăuntru, pe care doar el putea să îl viziteze.

Doar că, acum, Cole se gândi că ar putea să o păstreze și pe ea acolo.

Un sunet răătăcitor îi scăpă lui Imogen când buzele lui găsiră scobitura gâtului ei. Degetele contesei se împletiră în părul lui, iar ea se împinse mai mult în el.

– Eu... m-am răzgândit, îl informă ea șovăielnică. Poți să mă săruți acum.

Buzele ei găsiră tâmpla lui, căutând cu stângăcie să coboare spre gura lui Cole, pe care el i-o refuza.

– Cât de capricioasă ești, Lady Anstruther, îi șopti el la ureche, tachinând-o.

– Te asigur că nu sunt, spuse ea. Doar că, dacă nu am buzele ocupate, este posibil să spun ceva ce nu ar trebui.

Dumnezeule, cât își dorea Cole să îi țină buzele ocupate. În moduri care ar șoca-o. În moduri care poate că ar supăra-o și ar speria-o. O, Doamne, măcar de-ar...

Înfrânându-și bestia sălbatică ce amenința să distrugă tandrețea momentului, Cole, în schimb, se concentră asupra mânușii de satin care îi încălzea palma lui Imogen și îi mângâia acum bărbia.

– Poți să îmi spui orice, zise el țăfnos, întorcându-și capul și alinându-se în palma ei, asemenea unui lup cerșind afecțiune.

Folosindu-și dinții, înhăță vârful unui deget al mânușii și trase. Procedă la fel cu celelalte patru degete, până când mânușa alunecă de pe mâna ei.

Cole o îndesă în buzunarul său, gândindu-se că începea să strângă o adevărată colecție din mânușile ei.

– Știi ce îmi place la tine? o întrebă el, trasându-i conturul taliei în timp ce mâna lui urca încet pe spate și fiind de-a dreptul încântat de mușchii care tremurau sub atingerea lui. Inabilitatea ta de a ascunde ceea ce simți. Emoțiile radiază din tine, chiar și în întuneric. Sunt destul de molipsitoare, să știi.

Îi prinse lobul urechii între buze și îl mușcă ușor cu dinții apoi.

Îcnetul ei se topi într-un geamăt.

– Tu nu știi ce ascund eu, spuse ea, gâfâind. Nu ai voie să afli vreodată.

– De ce?

Cole își trecu limba prin spatele urechii ei, simțind gustul delicat și ușor sărat.

– Pentru că, spuse ea aproape imperceptibil.

Apoi mâinile îi ajunseră pe pieptul lui și se împinse în el până când se lăsă pe spate, ca o adevărată contorsionistă.

Glasul îi deveni mai puternic, disperarea ridicându-se mai presus de dorința ei.

– Pentru că, uneori, când cineva păstrează atât de multe secrete pentru atât de mult timp, devine dependent de ele. Viața cuiva ar putea să se dezvăluie ca urmare a unei simple mărturisiri.

– Spune-mi, zise el mioros, încercând să o convingă și strângând-o mai tare în brațe. Spune-mi de ce anume te temi. Spune-mi secretele tale, iar eu o să am grijă de tot.

– Trebuie? întrebă ea pe un ton plângăreț, topindu-se din nou în brațele lui, buzele ei plimbându-se ușor peste locul unde bărbia lui se întâlnea cu gâtul. Chiar trebuie ca trecutul să conteze atât de mult acum că tu te-ai întors, iar eu sunt cine sunt în loc de cine eram?

Cuvintele ei nu aveau nici o noimă, dar nu conta. Gura ei lăsa o dără umedă pe bărbia lui și trasa un itinerariu periculos pe obrazul lui, spre buze. Cole avu senzația clară că Imogen se folosea de gura ei ispititoare pentru a-i distrage atenția. Și funcționa, la naiba.

Bestia dinăuntrul lui toarse și mârâi în același timp, când Cole întoarse capul și puse stăpânire pe gura ei pornită în misiune. Limbile lor se contopiră într-un dans de mătase umedă și dorință pură.

Imogen putea să-și păstreze secretele alea afurisite, decise Cole, atâta vreme cât ea rămânea astfel, delicată și dornică în brațele lui, copleșindu-i simțurile agere până când întreaga lume dispărea și rămâneau doar ei doi. Și camera dispăru; până și luna păru să se stingă ușor pe fundalul dorinței aprinse care scăpăra prin el asemenea unui fulger. Universul tresări, se contractă și se dilată din nou, lăsându-i suspendați pe un cer etern, luminat doar de minusculele explozii ale stelelor nefamiliare.

Imogen își puse ambele mâini pe obrajii lui, o palmă dezgolită și caldă, cealaltă încă acoperită de mânășă. Cole o gustă, o devoră, dar, cu toate acestea, atingerea ei blândă îl ținea captiv. Măinile îi alunecară pe gâtul lui, lăsând fiori în urma lor, până poposiră pe pieptul lui voluminos și dădură la o parte reverele hainei.

O înjurătură tacită îi scăpă lui Cole în timp ce plămânii lui trudeau sub palmele ei. Fiori fierbinți de dorință goneau pe spatele lui, trimițându-i spasme până în vârful degetelor și arzându-i toate terminațiile nervoase, până când Cole se simțea de parcă avea să se dezlănțuie infernul dacă nu scăpa în curând de haine.

Imogen se retrase din sărut, iar el aproape că nu o lăsă. Când ea își lipi obrazul de al lui, Cole simți o urmă de umezeală alunecând pe pielea lui, o lacrimă strivită de apropierea lor.

– M-aș îndrăgosti de tine dacă m-ai lăsa.

Șoapta ei agonizantă zgudui pământul de sub picioarele lui Cole. Nu mai erau suspendați pe cerul închipuit al nopții, ci se zdrobiseră de pământul dur și neclintit, învârtindu-se la nesfârșit pe o orbită, spre o eventuală uitare.

Imogen era aici, în brațele lui, nu încuiată într-o amintire pe care el nu o putea evoca în întregime sau cocoțată pe un pedestal construit din fărâmele trecutului. Era *aici*. Oferindu-i inima ei blândă și sinceră.

Cole rămase cu gura căscată, un răspuns rămânându-i blocat pe buze asemenea unui plonjor pe marginea unei stânci.

Dar pe măsură ce mâna ei coborî, testând forma umflată a mădu-larului pe prohabul lui, se părea că nici unul dintre ei nu avea să știe vreodată ce fusese el pe cale să spună.

Cu acea ultimă mângâiere, Imogen îi distruse lui Cole și ultima fărâmă de autocontrol și îi sparse umanitatea în bucăți de raze de lună pe covorul elegant de sub picioarele lor. Bestia lui ieși la suprafață, un sunet jos scăpând din pieptul lui înainte de a o săruta sălbatic și de a o ridica în brațe.

Cole merse cu spatele până când găsi o piesă de mobilier care să o susțină pe Imogen. Un birou. Excelent. O așeză pe el, timp în care limba lui se plimbă prin gura ei mătăsoasă și fierbinte, până când picioarele lui Imogen se depărtară pentru a-i face loc lângă ea.

Imogen se agăță de el de parcă încă se temea să nu cadă, rochia adunându-se sub ea în timp ce îl cuprinse cu coapsele ei surprinzător de puternic, îmbrățișându-l cu brațele și picioarele.

Brusc, nu era suficient. Cole avea nevoie să îi simtă pielea pe pielea lui. Piele caldă și dorință umedă. Cole avea nevoie de mișcare ritmică și să îi privească mușchii supli încordându-se în timp ce Imogen se deschidea pentru el.

Cumva, Cole scăpă de propriile mânuși înainte să își înfigă mâinile în faldurile rochiei ei și să i le ridice deasupra genunchilor. Își folosi brațul stâng pentru a o sprijini pe Imogen de trupul lui și să o țină nemișcată pentru ceea ce era pe cale să facă. Mâna dreaptă urcă pe coapsa ei până când întâlni pielea ca de satin de deasupra jartierelor ciorapilor din mătase.

Imogen icni și se foi, frământându-i mușchii de pe spate în timp ce Cole îi mângâia pielea fină dintre coapse. Piele care devenea mai fierbinte cu cât el urca mai mult, până când ajunse la despicătura din pantalonașii ei, unde o fierbințeală desfrânată parcă îl invita să intre.

Simțindu-se păcătos și bine-venit deopotrivă, Cole își strecură degetele prin deschizătura pantalonașilor și găsi puful moale care îi proteja fierbințeala intimă. Atât provocat, cât și umil, Cole cuprinse cu mâna proeminența umedă.

Lui Imogen i se tăie răsuflarea, icnind brusc, șampania și sexul inundând simțurile lui Cole în timp ce ea își împinse șoldurile înainte, arcuindu-și spatele minunat, exact așa cum dorea Cole.

El îi șopti lucruri pline de disperare în timp ce o săruta, dure și vulgare printre buzele ei moi.

Dar mâna lui... mâna îi rămase blândă în timp ce îi dădu la o parte petalele care îi acopereau sexul și își învâluie degetul în dorința pe care o găsi acolo.

Răsufările lor combinate erau ca o invocație disperată, guturală. Cole se aplecă mai mult asupra ei, întinzându-se lacom spre gâtul expus când Imogen își lăsase capul pe spate la atingerea degetelor lui pe miezul ei intim. Ducele se desfătă cu pielea ei delicată. Se jucă și o tachină până când șoldurile ei începură să se unduiască sub mișcările tulburătoare ale degetelor lui, parcă poruncindu-i lui Cole cu mici gemete rugătoare să continue.

Zâmbind pe gâtul ei delicat, Cole mângâie micul mugur tremurând al sexului ei cu un deget umed. O dată. De două ori. Savurând reacția ei, modul în care Imogen își încleștă pumnii mici pe hainele lui, trăgând de ele de parcă ar fi vrut să i le smulgă de pe corp.

Imogen îi rosti numele pe nerăsuflăte, foindu-se pentru a ajunge mai aproape de el, implorându-l cu corpul ei să o elibereze de acea tortură. Înduplecându-se, Cole își folosi cel mai lung deget și găsi acel loc moale și strâmt din corpul ei care tânjea după el, în același timp ținându-și degetul mare peste mugurul plin de senzații și dorință.

Un suspin scăpă din gâtul lui Imogen în timp ce degetul lui se cufundă înăuntru, printre palpații mărunte. Cole era uimit de faptul că un loc atât de mic, de strâmt, se putea întinde pentru a primi sexul unui bărbat.

Își mișcă degetul înăuntru ei, inspectând mătasea unică pe care o găseai doar înăuntru unei femei. Îndoi ușor degetul în timp ce, simultan, îi mângâia clitorisul. Imogen tresări și se înfioră când Cole găsi un ritm blând, lent, respirația ei devenind sacadată, brăzdată pe alocuri de suspine tremurânde. Corpul i strânse în jurul degetului său, închizându-se cu spasme mătăsoase, care se intensificau în sincron cu sunetele ei de plăcere.

– Cole? scânci ea în timp ce șoldurile i se agitau pe birou, împingându-se brusc spre el, de parcă i-ar fi călărit mâna cu mișcări blânde, legănate.

– Sunt aici, o liniști el, sărutând-o din nou. Sunt aici, draga mea.

– Nu-mi. Da. Drumul, îl imploră ea în timp ce se legăna pe mâna lui.

– Niciodată, îi jură el în timp ce Imogen îl trăgea spre ea, miezul ei închizându-se pe degetul lui în pulsații puternice, minunate.

Cole o sărută și îi savură gemetele în timp ce ea îi inunda degetele cu fiori de plăcere umedă, ceea ce îl infierbânta și îl uluia deopotrivă. Plăcerea ei devenea din ce în ce mai intensă, iar Cole se întreabă dacă avea să se sfârșească vreodată. Până când fu convins că el nu voia să se încheie. Această femeie, această comoară extraordinară... Cole voia să îi ofere ore întregi de plăcere pentru fiecare moment de durere îndurat de ea vreodată.

Ar putea dura o viață întreagă, își dădu el seama.

Cole chiar se gândea să îi ofere o viață întreagă?

Când frenezia ei se domoli, Imogen se desprinsese din sărut, trăgându-și sufletul în timp ce presăra sărutări recunoscătoare pe chipul lui, delicate ca ale unui fluture.

Cole își retrase mâna dintre coapsele sale, închizând ochii când buzele ei trecură peste pleoapele lui. Toți mușchii i se încordară, până când el se temu că avea să plesnească ceva înăuntrul lui. Avea nevoie de ea. Avea nevoie să fie în ea. Știa că acel coridor moale și strâmt al ei era suficient de umed cât să îl primească. Știa că putea aluneca în fierbințeala ei și că Imogen l-ar trage mai aproape de ea.

Dar Cole nu se clinti. Nu îndrăzni.

Imogen era amețită de alcool... iar el era un gentleman.

La naiba.

Cole își ascunse gura în părul de după urechea ei, poruncindu-i propriei sale erecții să se stingă. Poruncind bestiei lui să se calmeze. Amintindu-și că ar fi greșit să profite de ea acum. Ar fi...

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi glasul ei dulce în timp ce Imogen îl sărută pe tâmplă. Tare dor. Știu că poate nu aveam dreptul, dar mi-a fost dor. M-am gândit la tine tot timpul. Eu... mi-am făcut griji pentru tine.

În acel moment, inima lui se topi complet. Trecuseră doar câteva zile de când nu se mai văzuseră.

Și el îi simțise lipsa.

Incapabil să invoce cuvintele pentru a-i răspunde, Cole o strânse în brațe. Inima ei bătea lângă a lui, în tandem. Se legănau ușor, ea cu o afecțiune apatică, iar el cu o dorință crescândă, ritmică.

Picioarele ei îl traseră mai aproape, lipindu-și șoldurile de el.

– Cole, șopti ea. Vreau ca tu să...

O bătaie puternică în ușă îi făcu să se îndepărteze, dar nu înainte ca Trenwyth să îi tragă fusta înapoi peste picioare.

– Intră, spuse ea cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi răspuns în mod automat, fără să vrea.

Cole se luptă cu impulsul de a-i acoperi gura cu mâna când cineva încercă să deschidă ușa încuiată.

– Lady Anstruther? strigă o voce feminină. Imogen, ești acolo? Ești bine?

– O, e Millie. Coborând de pe birou cu picioare nesigure, Imogen dădu să meargă spre ușă, clătinându-se. Vin! strigă ea.

Cole o prinse de mijloc.

– Sub nici o formă nu poți să ieși astfel acolo, îi spuse el la ureche, printre dinții încleștați. Părul și hainele îți sunt dezordonate, iar reputația îți va fi distrusă. Scapă de ea.

Imogen se sprijini de el înainte să strige:

– El spune să scap de tine, altfel o să fiu distrusă!

– Nu asta am...

Ușa începu să fie zguduită puternic.

– Cine a spus asta? se auzi o altă voce feminină. Cole avu impresia că recunosc glasul ca fiind al lui Lady Northwalk. Imogen, cine e acolo cu tine? Ești rănită?

– De-abia dacă simt ceva, răspunse Imogen cu nonșalanță, de parcă informația aceea nu uimea pe nimeni în afară de ea. Nici măcar nu m-a durut când m-a mușcat.

– *La dracu'!* Cole slobozi injurătura în timp ce chiar îi acoperi gura cu mâna de data aceasta. Nu vă faceți griji, Lady Northwalk, doar a bătut puțin prea mult...

– Te-a mușcat! Cine te-a mușcat? Trenwyth e acolo, pe el îl aud? Încuietoearea era pusă la grea încercare, acum că ambele femeie trăgeau cu disperare de ușă. Deschide ușa în secunda asta!

– Doar... lăsați-ne un moment, strigă Cole. Trebuia să-și adune gândurile și să-și convingă mădularul erect să se domolească. Obrăznicătura care se agita în brațele lui nu îl ajuta absolut deloc. Stai locului, la naiba! îi porunci el la ureche.

Un avertisment masculin se auzi cu o secundă înainte ca ușa să se dea brusc de perete, sub greutatea unui uriaș cu părul roșcat.

Pentru o fracțiune de secundă, Cole se gândi dacă nu ar fi mai rău să rămână cu mâna pe gura lui Imogen. În cele din urmă, decise să și-o retragă, deși rămase cu cealaltă pe mijlocul ei.

– Domnule Argent, îl întâmpină veselă Imogen, de parcă ar fi primit un oaspete în salonul ei. Ce faceți aici?

Soția mititică și brunetă a lui Argent intră grăbită după el, aruncând pumnale de culoarea sticlei vulcanice din privire, urmată de o Lady Northwalk îngrijorată.

– Se pare că îți protejăm virtutea, izbucni actrița.

– Prea târziu, spuse Imogen, oftând melancolică. El mi-a luat-o deja.

Argent se întoarse spre Cole, ochii arzându-i de furie.

– N-am ajuns atât de departe. Trenwyth ridică mâna, deși o fierbințeală vinovată îi urca pe sub gulerul cămășii. Doar ne-am sărutat.

Suna ca o minciună, chiar și în propriile urechi.

– Cu siguranță, am făcut mai *mult* de atât într-o seară, mărturisi Imogen cu un chicot măhnit.

Ar fi trebuit să îi țină mâna pe gură, se gândi el fără pic de regret.

– Să îți fie rușine, Excelență. Lady Northwalk îi ocoli pe soții Argent, care erau furioși, și se apropie. Se presupunea că trebuie să o protejezi.

– Asta făceam, spuse Cole, care o ținu mai strâns pe Imogen când angelica Farah se întinse spre ea. Asta fac. Uitați-vă la ea; nu este în stare să iasă...

Argent veni mai aproape.

– Nu este în stare nici să fie coruptă de un mucalit mercenar și egoist. Acum dă-o la mine și pregătește-te să iei bătaia pe care o meriți.

– Nu vă deranjați. Am starea perfectă pentru a fi coruptă, protestă Imogen, din ce în ce mai incoerentă. De fapt, mă simt foarte viaie.

Un hohot de răs absurd izbucni din gâtul lui Cole, pe care el îl regretă imediat. Blestemată să fie – era la fel de adorabilă pe cât era de irezistibilă.

– Lasă șampania să își facă efectul câteva ore, o avertiză Millie, compasiunea citindu-se pe chipul ei încruntat. O să simți exact opusul.

Cole trebuia să recunoască – merita o bătaie. Nu că i-ar permite lui Argent să i-o administreze. Ticălosul acela ipocrit se găsisse să vorbească despre distincția dintre protecție și constrângere. Chiar el îi povestise lui Cole cum aproape o răpise pe femeia care avea să îi devină soție.

– Domnule inspector-șef, dumneata când ai apărut? Imogen se aplecă înainte spre bărbatul blond, care stătea în pragul ușii smulse din țâțâni, părând uimit și suspicios.

– Exact la timp, cred, răspunse el cu obișnuita manieră cumpătată. Ce se petrece aici?

– Nu vă faceți griji, n-a murit nimeni, îl informă Imogen.

– Încă, adăugă Argent, arătând cu degetul spre Trenwyth pentru a-l avertiza în tăcere că discuția aceea nu se încheia acolo – asta era al naibii de sigur.

Privirile celor doi se întâlniră încruntate, focul care îi gonia prin vene lui Cole transformându-i excitarea în agresivitate.

– O duc acasă pe Lady Anstruther, îi informă el.

– Ca să termini ce ai început? spuse disprețuitor Millie. Nu prea cred.

– Ca să o duc în pat, le explică el printre dinții încheștați, apoi rectifică, văzând privirea panicată a lui Farah Blackwell. *Să se culce, singură.*

Morley păși înainte, având grijă să evite orice contact cu Farah, până și să îi atingă întâmplător faldurile rochiei.

– De fapt, Excelență, aș vrea să vă vorbesc.

– Nu poate să aștepte?

Cole nu se strădui prea mult să își ascundă nerăbdarea din glas.

– Este despre... Inspectorul-șef aruncă o privire furișă femeii din brațele lui. Cu privire la chestiunea despre care am discutat anterior, cea despre St. James's Street.

Imogen se legănă ușor înainte când brațele lui Cole deveniră aproape vlăguite, în timp ce el studia trăsăturile misterioase ale inspectorului.

Oare Morley o găsisse pe Ginny?

Cole se luptă cu mii de emoții care începură să se agite precum marea pe timp de furtună. Să îndrăznească să spere? Voia să știe, măcar? Trebuia să se agațe de o femeie – o amintire – la fel de strâns precum se agăța de domnița din brațele lui și pentru care ajunsese să nutrească sentimente la fel de puternice? Pe care o dorea cu o înflăcărare la fel de mare?

Nu știa mai nimic despre nici una dintre ele.

Ezitant, Cole o eliberă pe Imogen în brațele lui Farah Blackwell, iar Millie se grăbi să o susțină pe partea cealaltă.

– Voi veni să te verific mâine-dimineață, șopti el în părul lui Imogen și o sărută pe frunte.

Aveau multe de discutat.

Cole avea să îi ofere ceva contesei, indiferent ce avea să îi spună Morley.

Imogen avea acum expresia molcomă a celor în stare de ebrietate, clipind alene, deși un zâmbet visător apăru pe buzele ei ușor umflate de la sărutul lor.

– Noapte bună, Excelență, bâigui ea, deși limba sa împleticită îi transformă titlul nobiliar mai degrabă în „Excelenșă”.

Aruncându-i lui Cole o ultimă privire de avertizare peste umăr, Argent le urmă pe femei pe coridor, asemenea unei santinele mătă-hăloase. Cole știa că ea avea să fie mai în siguranță în compania lor, dar totuși nu era pregătit să o scape din vedere.

Aruncându-i o privire lui Morley, Cole observă că agerii ochi albaștri ai inspectorului se înduioșară în timp ce o urmăreau pe Imogen împleticindu-se, atinși de o emoție blândă, care îl făcu pe Trenwyth să se zbârlească, cuprins de o indignare posesivă.

– Sunt adevărate acuzațiile pe care ți le aduc ei, Trenwyth?

Inspectorul își luă ochii de pe Imogen și îl străpuse cu o privire tăioasă, de parcă ar fi ținut o molie cu un ac într-un insectar.

– Nu, răspunse Cole, negând pentru a mia oară. Ne-am sărutat și – ne-am lăsat puțin duși de val, dar am făcut asta de câteva ori și treji, dacă e să fiu sincer. Nu că asta te-ar privi pe dumneata. Cole își trecu o mână tremurândă prin păr, începând să se simtă așa cum îl acuzau ei că este – un ticălos. De ce naiba ești atât de protector cu ea, oricum? întrebă el sceptic. Ce înseamnă ea pentru tine?

Ceva în expresia lui Morley tresări vag, atrăgându-i atenția lui Cole.

– Îmi amintește de cineva... de o persoană pe care am iubit-o foarte multe. Care a fost maltratată de bărbați ca tine.

– Cum adică, bărbați ca mine?

– Nobili. Soldați. Prădători. Care se năpustesc asupra femeilor inocente și frumoase, aflate în situații disperate.

– Eu nu sunt un prădător, Morley, răspunse blând Cole.

– Ba da.

– Nu genul *acela*. Nu când vine vorba de ea.

Morley miji ochii, examinându-l așa cum un cercetător de fluturi ar studia un specimen cu lupa lui.

– Despre Lady Anstruther am venit să vorbim.

Cole clipi, dorindu-și să fi avut un pahar cu băutură la îndemână.

– Parcă ai spus că voiai să vorbim despre pisicuțele de pe St. James's Street.

Ajutându-se de lumina care pătrundea în cameră de pe coridor, Morley deschise un sertar al biroului, apoi încă unul, până găsi chibrituri cu care să aprindă o lampă cu gaz. După ce o făcu, se sprijini de birou și își încrucișă brațele la piept, adoptând o postură relaxată, dar pregătită de discuție.

– Mi-a luat ceva timp să descopăr legătura dintre crimele despre care noi doi am discutat anterior, dar sunt aproape convins că am găsit-o... sau, mai degrabă, că am găsit-o pe ea.

Cole adoptă o postură asemănătoare, devenind gânditor și încruntat.

– Spui că aceste crime au legătură cu Lady Anstruther?

– Mă tem că da, răspunse Morley, încuviințând din cap.

Inima lui Cole, deja agitată de atâta excitare și furie, îi bubuia acum violent în piept la auzul acestei noi informații.

– Cum este posibil?

– De îndată ce mi-am dat seama că două dintre victime o cunoșteau pe contesă, celelalte asocieri au fost ușor de urmărit. Lady Broadmore, desigur, a fost găsită în grădina ei, după cum știi. Apoi Molly Crane, infirmiera cu care a fost colegă la spitalul St. Margaret, înainte ca ea să devină contesă. Urmând această pistă, am investigat trecutul lui Lady Anstruther, pe când era Imogen Pritchard.

Morley făcu o pauză, aruncându-i o privire lui Cole, parcă pentru a se verifica dacă ducele voia cu adevărat să primească informația pe care el era pe punctul de a i-o împărtăși.

– Și? insistă Cole nerăbdător.

– Am mai descoperit câteva victime care se potrivesc profilului. Cu alte cuvinte, seamănă cu Lady Anstruther în privința aspectului, a vârstei, a înălțimii și a culorii tenului. Investigând cronologic în trecut, am descoperit o anume domnișoară Jane Raleigh, necăsătorită, fată bătrână, cum s-ar spune, care locuia la o stradă de tine și de reședința Anstruther în urmă cu vreo șase luni. Părinții ei au crezut că a fugit de acasă cu un iubit, dar am senzația că a fost ucisă. Fata a plecat fără nici un ban, fără nimic din bunurile ei, și am găsit urme ale unei lupte în grădina ei. Cam în același timp când tu te recupereai

în spital, domnișoara Pritchard și familia ei au fost găzduite pentru o lună în centrul Londrei, aproape de tribunal, vreme în care Lord Anstruther a obținut permisul de căsătorie. În acea lună, o tânără dădacă blondă, pe nume Ann Keaton, a fost găsită strangulată și agresată la doar trei case de apartamentul lor. Înainte de asta, Imogen Pritchard muncise să își întrețină familia într-o locuință destul de insalubră, lângă Wapping High Street. O servitoare din clădirea în care locuia ea, Rose Tarlly, a suferit aceeași soartă ca Lady Broadmore, domnișoara Crane, domnișoara Keaton și domnișoara Raleigh. Sigur vezi tiparul.

– Da, îl văd. Cole încuviință din cap, oftând îngrijorat. Ceea ce nu văd este legătura cu Bare Kitten, sau cu Ginny.

– Ajungeam și acolo, băigui Morley, foindu-se agitat. Nu pot spune că legătura este puternică sau clară, dar deja ți-am spus despre prima victimă, o anume domnișoară Flora Latimer, care a fost ucisă exact ca celelalte.

– Da, ai menționat-o în scrisoarea ta.

– Din informațiile pe care am reușit să le strâng de la foștii vecini ai familiei Pritchard, domnul Pritchard, capul familiei, a fost un client fidel al bordelului Bare Kitten. De fapt, a acumulat o datorie semnificativă față de fostul proprietar, Ezio del Toro.

La auzul acestei informații, Cole se îndepărtă de birou, brațele căzându-i pe lângă corp.

– Individul acesta, Pritchard, tatăl lui Lady Anstruther, a avut vreo legătură cu Ginny? Unde este acum?

– Și el este mort, afirmă Morley. Și în acest punct asocierile devin destul de opace. Pritchard a murit cu mult timp înainte de domnișoara Latimer și celelalte, și, din câte îmi dau seama, restul familiei nu a mai avut de-a face cu Bare Kitten după moartea lui.

– De unde ai aflat această informație?

– De la actualul proprietar al localului menționat, un anume domn Jeremy Carson. El mi-a trasat cronologia evenimentelor și totul se confirmă. Tatăl lui Lady Anstruther a murit înainte ca Ginny să înceapă să lucreze acolo. Așadar, după cum am spus, legătura pare să fie neclară, chiar de-ar exista una.

Agitat, Cole se plimbă prin încăpere, ceva râcâind acel loc dinăuntrul lui, la ușa aceea încuiată din capul său. O amintire. O legătură. Ceva important. Ceva recent...

– Stai. Cole încremeni în loc și se răsuci brusc spre Morley. Care ai spus că este numele proprietarului Bare Kitten?

– Domnul Carson, răspunse Morley.

– Nu. Cole gesticulă agitat, mergând lângă inspector. Nu, nu, nu, spuse el grăbit, cuvintele fiindu-i în sincron cu ritmul violent al inimii, care bătea să îi spargă pieptul. Numele lui de botez, ai spus că este Jeremy?

– Da, răspunse Morley, privindu-l ezitant. Dar chiar și tu ai spus că ai vorbit deja cu el.

– Da, confirmă Cole. Dar nu mi-a spus niciodată care era numele lui mic.

– Mă tem că nu înțeleg, spuse Morley, trăgând de gulerul înalt al propriei haine. Ce treabă are numele mic al bărbatului cu cazul nostru?

– Totul este legat de numele lui.

Cole nu mai avea stare, nu mai putea să stea în casa aceasta, în camera aceasta. Trebuia să acționeze. Trebuia să urmeze pista acestui mister până la capăt și avea o idee clară unde ar putea fi acel capăt.

– Când am fost în grădina lui Lady Anstruther mai devreme, în noaptea în care a fost ucisă Lady Broadmore, ea m-a confundat cu altcineva în întuneric. Mi-a spus pe numele lui, pe numele lui *mic*.

– Da? Morley ridică din sprâncenele blonde. Și acel nume era...

Cole avu senzația clară că agerul detectiv știa deja, dar voia o confirmare verbală, astfel că el i-o oferă cu toată seriozitatea impusă de o teamă crescândă dinăuntru lui.

– Mi-a spus *Jeremy*.

Capitolul 22

Dacă Trenwyth învățase un lucru din timpul în care lucrase ca spion, acesta era: un secret voia *întotdeauna* să fie descoperit.

Nu știa cât timp stătuse în grădina lui Imogen, cu ochii spre cer. Suficient cât Argenti și Millie să o ajute să se bage în pat și să stea de veghe pentru o vreme. Îi ascultă consultându-se cu O'Mara și Rathbone înainte să se întoarcă acasă la ei.

Cole îi evită pe cei doi ofițeri, așteptând ca gândurile lui să se contopească într-un plan și apoi să se risipească în univers, la fel de haotic precum împânzirea stelelor pe cer.

În timp ce briza răcoroasă de vară îi ciufulea părul, Cole trăgea adânc aer în piept pentru a se liniști și se gândea cât de straniu era că oamenii încercaseră întotdeauna să găsească un sens în cerul nopții. Să conecteze poziția corpurilor celeste și să le transforme în ce voiau ei – în ce aveau *nevoie* să găsească atunci când priveau stelele. Un erou căzut. O creatură conturată. În multe cazuri, un zeu sau o zeiță.

Cole cunoștea constelațiile. Putea numi și identifica multe dintre ele din diverse părți ale lumii. Dar adevărul era că el nu văzuse niciodată ceea ce văzuseră astronomii și filosofi. Nu reușise niciodată să identifice cu adevărat vânătorul, Orion, în grupul lui de stele anemice, nu vedea nici astrele Castor sau Pollux în constelația Gemenilor. Aceștia fuseseră oameni, legende, în cel mai bun caz. Poate doar mituri create de poeți străvechi. Nu linii trasate de teologi preistorici, imortalizate în eternul necunoscut. Dacă acei oameni mitici trăiseră vreodată, atunci, cu siguranță, muriseră și o apucaseră pe calea tuturor creaturilor.

Încă de când era tânăr, Cole își dăduse seama că nu era capabil de plâsmuiri romantice. Nu putea trasa liniile de care avea nevoie pentru a găsi miraculosul și divinul în fiecare zi. El înțelegea adevăruri pe care mulți le respingeau. Că perspectiva, cel mai adesea, desemna justete. Că majoritatea proiecțiilor societății sunt imaginare, invizibile, mai ales pentru cei în poziția lui Orion. Dincolo de cer, deasupra lunii. Dacă vânătorul era real, dacă ar fi imortalizat acolo, pe cerul nopții, așa cum dicta mitologia, poate că privea în jos și nu înțelegea de ce oamenii se luptau și se ucideau între ei.

Pentru că granițele dintre țări erau simple linii pe o hartă, nu pe pământ. Iar valuta nu reprezenta decât o valoare consimțită pentru minerale drăguțe. O economie reprezenta o rețea complexă de interese, de producere și consum, și părea să fie întotdeauna menită unui colaps, în final.

Pentru că fiecare societate, fiecare civilizație părea să respingă un adevăr simplu și evident. Acela că omul, cu tot progresul lui, încă nu era mai mult decât o bestie mânată de instincte primitive și poftes puternice, universale. Oricât ar încerca el să pună poftele trupești primitive pe seama diverșilor demoni din adâncul pământului de-a lungul timpului, Cole era de părere că voința imorală a omului îi aparținea în totalitate.

Cu toate acestea, în timp ce Cole își alimentase perspectiva destul de nihilistă, susținând-o cu experiențe de viață destul de negre,

începuse să își dea seama că omisese un lucru foarte important în aprecierea omenirii...

Femeia.

O creatură complet diferită, fabricată din nenumărate paradoxuri. Puternică și persecutată, deopotrivă. Făurită din părți egale de teamă și corectitudine. Istetisme și înțelepciune.

Din putere și secrete.

Cu siguranță că aveau instinctele și abaterile lor, dar, în general, existau mai presus de egocentrismul crud și bestial al omologilor lor sexuali. Erau construite din blândețe, altruism, etică și înțelegere – calități care le lipseau, de obicei, bărbaților. Mai ales bărbaților ca el.

Cole anticipa că Imogen avea mai multe secrete decât majoritatea femeilor. Secrete menite să fie dezvăluite, care ar fi semnificative pentru ei amândoi.

Cole mai aruncă o privire grădinii, un loc pe care acum îl vedea ca fiind sinonim cu Imogen. Locul din care ea îi captase mai întâi atenția, apoi buzele și, în cele din urmă, inima.

Îi luase mult timp să învețe din nou să se cațăre, după rănilor avute, dar expediția lui în Americi fusese neprețuită. Lăsându-și haina pe banca pe care stătuseră împreună în urmă cu doar câteva zile, Cole se agăță de spalier cu mâna cea bună și începu să se cațăre.

Cârligul prins în palma protezei sale, agățat de hamul de pe trunchiul lui, nu făcea altceva decât să îl ancoreze mai bine în timp ce avansa cu celelalte trei membre. Dar reuși să se cațăre aproape cu aceeași îndemânare de odinioară. Când ajunse la balconul de la etajul al doilea, își trase întreaga greutate cu o singură mână. Scrâșni din dinți în timp ce copcile de pe umărul lui se întinseră și amenințau să se rupă. Cu o înjurătură și un val de forță, își agăță cârligul în balustrada din lemn și își echilibră greutatea. După ce găsi o priză pentru picior, se cățăără pe balustradă și apoi ateriză cu ușurință în balconul întunecat.

Încuietorile de la primul etaj erau numeroase și trainice. Cu toate acestea, ușile și ferestrele de la etajul al doilea erau adesea protejate cu nimic altceva în afară de un zăvor cu cârlig.

Cole își scoase cuțitul subțire din proteză și, cu grijă, potrivi lama între ușile balconului, mișcând-o în sus până când ridică de tot cârligul, deschizând ușile cu un clic satisfăcător.

Apoi retrase lama cuțitului în proteză și intră în casă asemenea unei umbre, neobservat.

Cole mai făcuse acest lucru înainte, de nenumărate ori, dar niciodată nu își simțise pulsul atât de violent. Niciodată nu îi fusese mintea atât de involburată de gânduri.

Sau inima atât de vie.

Cum puteau Ginny și Imogen să fie conectate de un tânăr proprietar neexperimentat? Cu siguranță, există mai mulți Jeremy în lume, dar coincidența era prea puternică pentru a fi ignorată. O prostituată și o femeie care își dedica viața să le salveze... de aici până la a presupune că poate cele două se cunoscuseră nu era un pas prea mare.

Sau avuseseră cunoștințe comune, cel puțin.

Dacă tatăl lui Imogen fusese un client vechi al Bare Kitten, dacă datora localului o sumă mare de bani, însemna că restul familiei lui ar fi putut avea de-a face cu fostul – sau actualul – proprietar și că ei i-ar fi rușine să recunoască acest lucru în societate.

Mai ales în fața unui duce recunoscut pentru atitudinea lui ostilă.

Dacă se afla că Lady Anstruther era asociată cu un proxenet, ar ieși un scandal monstru. Mai grav decât atât, ar însemna sfârșitul ei.

Balconul dădea în dormitorul principal, unde Cole se aștepta să doarmă ea. Dar pe măsură ce Trenwyth se furișă pe covoarele din pluș, lângă marginea patului, fu uimit să găsească dormind în el, cu gura căscată, o femeie durdulie, cu părul cenușiu.

Mama ei, își dădu el seama, simțind o durere în piept. Imogen renunțase la cea mai mare și mai confortabilă cameră și, probabil, se mutase în apartamentul contesei, ca atunci când Lordul Anstruther încă trăia.

Părea un gest tipic ei, își spuse Cole cu un zâmbet vag, ezitant – să se sacrifice pentru cei dragi.

Croindu-și drum spre coridor, Cole ezită, aruncând o privire spre ceea ce știa el că era apartamentul contesei, la doar câțiva pași distanță.

Avea să o găsească acolo pe Imogen, dormind ajutată de multe pahare de șampanie. Delicată, blândă și caldă. Dumnezeu, cât de mult îl mâncau degetele să deschidă ușa camerei ei și să lase întunericul să decidă ce să se întâmple în continuare.

Dar în patul ei nu avea să îi găsească și secretele. Acestea erau într-o altă cameră, Cole era convins de acest lucru.

În ziua în care el se luptase cu huliganii aceia pe terasa ei, Imogen îl condusese printr-un coridor lung, spre scările din spate. Găsise

o ușă întredeschisă, pe care ea o închisese grăbită, aruncându-i lui Cole o privire vinovată.

Trenwyth știuse atunci că în acea încăpere era ceva ce el nu avea voie să vadă. La momentul respectiv, el pretinsese în mod politicos că nu observase.

La momentul respectiv, Cole nu știuse că trecutul ei era atât de conectat cu al lui.

Se întoarse spre scări, coborând la parter. Apoi, fără să scoată vreun sunet, traversă holul de la intrare și porni spre ușa aceea familiară. Nu îl surprinse că o găsi încuiată, dar Cole deschise încuietoare fără efort, apoi împinse ușor și silențios ușa spre interior.

Fiind în mijlocul casei, camera nu avea ferestre, iar coridorul era luminat doar de razele lunii și de licărul slab al unei lămpi lăsate aprinse pentru cei care mișunau noaptea prin bucătărie.

Cole avu impresia că încăperea avea unghiuri stranii și diverse, asemenea unui oraș văzut de sus. Luă felinarul din capătul holului și se întoarse, ținându-l ridicat.

Tablouri?

Cole înaintă în camera spațioasă și întunecată, atras de admirație și teamă, totodată. Acesta era sanctuarul ei, locul în care Imogen păstra reprezentările vizuale ale gândurilor și amintirilor ei.

Șevaletul și ustensilele ei erau sprijinite de peretele opus, într-un haos organizat. Schița reprezentându-l pe Ahile era proptită lângă ele și începea să prindă formă cu aplicarea câtorva straturi de culoare.

Cearșafuri prăfuite înveleau câteva dintre tablourile mai înalte, deși multe erau lăsate expuse. Diverse peisaje îl transportară pe Cole în regiuni rurale, apoi pe o stradă lăturalnică din East End. Altele erau reprezentări ale unor locuri pe care ea le văzuse doar în alte tablouri. Maroc, Marrakech, Indiile și, dacă el nu se înșela, Alpii. Toate pictate cu o mână nostalgică și mistuită de dor. Era ca și cum Imogen își accepta ignoranța și își crea, cu pensulele ei, propria idee asupra unei destinații. Toate acele peisaje îți dădeau o senzație de incomplet, de parcă tablourile ar fi așteptat ca ea să călătorească acolo, să completeze golurile din tărâmul imaginației cu realitatea pentru a putea fi considerate terminate.

Imogen era mai talentată decât își dăduse el seama, își spusese în sinea lui. Dacă o ducea el în toate locurile acestea? Destinații pe care Cole le străbătuse deja, dar, în loc să aibă ca scop spionajul, ar putea să o facă doar de plăcere acum.

Poate, în timp ce el ar privi-o transpunând pe pânză orice frumuseți găseau ochii ei blânzi, Cole ar găsi și el acel lucru pe care îl căuta dintotdeauna.

Pace. Scop. Sens.

Iubire?

Deși știa că nu locuia nimeni la acest etaj, Cole mergea cu grijă, având senzația că se afla pe pământ sfânt. O liniște răbdătoare învăluia încăperea, o tăcere sacră care îl chema și îl respingea în același timp.

Punând felinarul pe unul dintre numeroasele cufere împrăstiate prin cameră, Cole se întinse cu mâna tremurândă spre unul dintre tablourile învelite.

Secretele erau întotdeauna învelite și, odată scoase la iveală, nu se mai puteau întoarce vreodată în întuneric.

Cole ezită, degetele lui atingând pictura în ulei de sub pânza subțire din bumbac.

„Spune-mi de ce anume te temi. Spune-mi secretele tale, iar eu o să am grijă de tot.” Așa îi promisese el în urmă cu doar câteva ore.

„Trebuie?” îi răspunsese Imogen. „Chiar trebuie ca trecutul să conteze atât de mult acum că tu te-ai întors, iar eu sunt cine sunt în loc de cine eram?”

Cine fusese ea? se întreabă el în timp ce pumnul i se încleștă pe cearșaf și îl ridică brusc.

Cole nu se înapoi înapoi, pentru că un bărbat cu reflexele lui nu era predispus la asemenea slăbiciuni. Deși fu nevoit să recunoască – faptul că fusese confruntat în mod brutal cu propria imagine îl găsi cu câțiva pași înapoi față de locul în care el dezvelise tabloul.

Roșu. Îi acapără din nou întreg câmpul vizual, pictând totul în culoarea sângelui. Nu, nu totul. Culoarea era cuprinsă în pânza dinaintea lui. Cutezătoare. Impenitentă.

Inconfundabilă.

Un fior de emoție puternică se involbură în jurul oaselor lui, întunericul contractându-se până când Cole putea jura că tensiunea din pumnul și din umerii lui încordați producea un sunet iritant, strident.

O cameră roșiatică. Un singur felinar. Un bărbat gol.

El.

Nu cum era el acum. Nu la fel de masiv, de plin de cicatrici, de bătrân sau de distrus. Ci cum era el atunci. *Acolo*. În *acel* moment, Cole stătuse în *acea* cameră roșie, în urmă cu toți acei ani, fiind întreg

și cu inima frântă, deopotrivă. Și înfometat. Tânjind după afecțiunea și blândețea primite în ultimul loc în care se așteptase să le găsească.

O singură femeie îl văzuse așa cum era el înfățișat în acel tablou blestemat. Pleoape pe jumătate închise, amețite de excitare. Trăsături ferme, care de-abia îi ascundeau suferința. Mușchi alungiți, încordați de o dorință carnală de-abia controlată.

Ginny.

Ginny. Cole îi pronunță cu grijă numele în gând, în timp ce se luptă să se agațe de o imagine amețită de alcool dintr-un trecut îngropat sub atât de mult sânge și violență. *Ginny... Imogen...*

El crezuse că era doar o poreclă dată la beție. Ceva legat de ginul ieftin vândut de șarlatanii disprețuitori precum Ezio del Toro.

Amintirea pe care o pierduse îl izbi acum din plin, cu o viteză zguduitoare, urcându-i în cap. Îi dădu viață, îl distruse și apoi construi ceva nou din bucățile zdrobite, în timp ce Cole se holba la imaginea trecutului.

Ginny. *Ginny a lui...* fusese nimeni alta decât *Imogen Pritchard*.

Capitolul 23

După cum se dovedi, Imogen reacționa la alcoolul în exces ca tatăl ei. Adică era repezită și nechibzuită. De asemenea, moștenise și imunitatea lui de invidiat la mahmureala groaznică de care sufereau majoritatea oamenilor după o seară de îmbuibare cu alcool. Aceasta era o binecuvântare. Și, posibil, un blestem, presupuse ea. Fără consecințele acelea groaznice, beția părea mai puțin periculoasă și, drept urmare, exista șansa de a deveni mai frecventă. În cele din urmă, băutura îl dusesese pe tatăl ei la pierzanie. Imogen trebuia să aibă foarte mare grijă în această privință.

Mormăitul stomacul ei gol o dădu jos din pat înainte de răsăritul soarelui. Imogen decisese să își potolească foamea – și senzația persistentă de supărare – în bucătărie, cu câteva resturi reci de pui, bucăți de mere și lapte cald și spumos.

Nu își luă halatul, întrucât noaptea de vară era răcoroasă și parfumată, iar cămașa de noapte albă pe care o alesese Millie pentru ea era din dantelă, bumbac și mătase. Îi era destul de cald, prea cald,

poate, în timp ce hoinărea desculță pe holurile cu covoare elegante ale conacului Anstruther. Poate că și șampania avea o mică legătură cu asta.

Imogen trebuia să le ceară scuze lui Christopher și lui Millie, își spusese în sinea ei, înfiorându-se. Fuseseră atât de minunați. Atât de prevăzători și de blânzi când o aduseseră acasă, iar Argent le lăsase singure în timp ce Millie o ajutase să se dezbrace și să se pregătească de culcare. Îi erau prieteni foarte dragi.

De asemenea, trebuia să se asigure că Argent nu avea să își manifeste furia față de Cole. Trenwyth nu profitase de ea, deși o sedusese. Exact așa cum o sedusese în urmă cu acei trei ani lungi, iar corpul ei perfid tânjise în tot acest timp după plăcerile oferite de degetele lui abile.

Căsca în continuu, ceea ce îi încetinea progresul în josul scărilor masive, astfel că Imogen decise să recupereze timpul pierdut grăbind pasul, mergând pe vârful picioarelor. Mănată de amintirea unei ciocolate pe care ea o cumpărase într-un trecut nu foarte îndepărtat, Imogen traversă grăbită foaietul și salonul luminat doar de câteva lucarne.

O lumină aurie o chema spre coridorul lung care ducea spre scările din spate, iar Imogen porni într-acolo, trecând pe lângă birou, bibliotecă și...

La naiba.

Felinarul lăsat de obicei să ardă slab pe coridor nu mai era agățat la locul lui. Lumina pe care o urmărise ea venea *dinăuntru* camerei.

Camera ei. Locul întunecat și fără ferestre pe care Imogen îl folosea drept depozit pentru tablourile ei.

Un fior de teamă îi străbătu aspru spinarea. Un străin era în casa ei. Cineva care spărsese încuietoearea acelei camere, a cărei cheie ea era unica posesoare. Nici măcar menajera nu putea intra acolo ca să steargă praful, după cum menționase supărat de atâtea ori Cheever.

Așadar, cine era acolo? Domnul O'Mara? Sau Rathbone, cel cu aspectul acela periculos? Părea puțin probabil.

Criminalul, poate? Barton? Un ucigaș viclean care lăsase atât de multe cadavre în urmă, atât de multe femei strangulate?

Ce treabă ar avea cu tablourile ei?

Acum nu era momentul ca Imogen să afle răspunsul. Întorcându-se pe călcăie, își ridică poalele cămășii de noapte și dădu să fugă pe vârful picioarelor. Avea să meargă la gardienii în grija căroră o lăsase Morley. Ei sigur știau ce să facă în continuare. Apoi

avea să o verifice pe Isobel, doar pentru a se asigura că sora ei era în siguranță.

Trei trepte. Atât reușise Imogen să coboare, când o umbră masivă și înfricoșătoare blocă licărul felinarului și cufundă holul în beznă.

– Nu-ți va fi de nici un ajutor să fugi.

Cuvintele rostite cu calm o încremeniră pe Imogen pe treptele de marmură. Nu era nevoie să se întoarcă – îi cunoștea deja chipul. Memorase fiecare milimetru din corpul lui ca pe o poezie preferată. Metrul în care era scrisă era înălțimea lui imposibilă. Proza era selectată din frumusețea lirică a unghiurilor arogante și a liniilor brutale. Structura era la fel de puternică precum oasele strașnice și mușchii care îl croiseră în ceva mai epic decât ar fi putut concepe până și Dante.

Imogen făcu mișcări mici și lente pentru a se întoarce spre el, în timp ce se gândea, în mod absurd, la faptul că Dante folosisese exact aceleași cuvinte în *Infernul* pentru a-l descrie pe ducele din pragul ușii.

Sălbatic, brutal și neînduplecat. Furia care radia dinspre el făcea pulsul și sângele să îi tremure în vene lui Imogen.

El știa. Găsise tabloul.

– Cole, eu...

El se mișcă asemenea unei umbre, înșfăcând-o în ghearele lui înainte ca Imogen să-și poată culege un gând din mintea panicată și să îi dea cumva glas. Strânsoarea lui era răutăcioasă în timp ce Cole o trăgea în cameră și o împinse în fața tabloului.

– Ce dracu' e asta? gesticulă Cole spre propria imagine. Spune-mi cine ești!

Cu o detașare amorțită, Imogen își studie propriul tablou și se gândi mai degrabă la cine *nu* era ea. De exemplu, nu fusese niciodată poetă. Dar încercase să surprindă în tablourile ei emoția pe care el o stârnise în ea. Efectul elegiac al dispariției lui. Euforia pe care o simțise la întoarcerea lui. Dorința înversunată care pune stăpânire pe trupul ei de fiecare dată când se lăsa pradă nostalgiei. Multitudinea de pericole pe care însăși expunerea acestei dovezi o reprezenta pentru viața ei.

Hamul protezei lui o înghionti în umăr când Cole se apropie mai mult, împingându-și pieptul în spatele ei, ținând-o dreaptă în fața unui tablou aproape la fel de înalt ca ea. Imogen de-abia simți hamul. În schimb, trupul ei reacționează la trupul lui. La furia lui înflăcărată,

care nu făcea altceva decât să topească pumnalele de gheață ale durerii lui.

Cole o zgâlțâi, ca pe o jucărie mecanică ce nu mai funcționa.

– Explică-te.

– Nu cred că este necesar, nu? spuse Imogen tabloului din fața ei.

Acelui Cole care o privea așa cum o făcuse în trecut, cu o invitație senzuală și o acceptare blândă în ochi. Nu bărbatului țăfnos și furios care devenise.

Cole știa cine fusese ea. Cine *nu mai era*.

– Spune. Numele. Spune-l!

Imogen își dădu seama că el era cu atât mai periculos cu cât vocea îi era mai joasă. Iar ea tot refuză.

– Nu o vei găsi pe ea aici, Cole. Doar pe mine.

El nu era doar un bărbat care o ținea captivă în mrejele lui – era ceva uman și inuman, deopotrivă. Asemănător Minotaurului, o creatură cu trup de om, dar cu al cărui cap era condus de o bestie. Una periculoasă.

Cu mișcări frenetice, Cole îi ridică faldurile cămășii de noapte, iar Imogen îi permise – știa ce avea să găsească și de ce el încremeni brusc. Acolo, pe fundul ei, era semnul din naștere. Cel pe care Cole îl sărutase și în privința căruia o tachinase în urmă cu mai bine de trei ani.

– Ginny.

Deși fusese doar o șoptă, cuvântul nu era nici o invocație, nici o binecuvântare. Ci un regret. Un cântec de jale.

– Eu nu sunt ea, spuse Imogen cu o tărie pe care nu fusese conștientă că o deține. Nu mai sunt.

Ginny fusese o victimă. O tânără naivă și vulnerabilă. Neexperimentată, ignorantă și condusă de intrigile bărbaților egoiști și neglijenți.

Ea nu mai era acea femeie.

Imogen privi tabloul pe care îl terminase în primele luni după ce se căsătorise. Când știa că ducele de Trenwyth, frânt, se recupera în spital. Când fusese nevoită să își amintească numeroasele motive pentru care nu putea merge la el. Sora ei, soțul ei muribund, memoria lui defectă, evenimentele caritabile și reputația ei. Faptul că Imogen nu fusese altceva pentru el decât o prostituată de care el avusese nevoie într-o noapte disperată, plină de suferință.

Că totul părea lipsit de sens acum.

Răsuflarea lui deveni mai intensă în spatele ei, iar micul cârlig al protezei lui se împunse în șoldul ei stâng, amintindu-i lui Imogen că *amândoi* deveniseră oameni diferiți din acea noapte în camera roșie, pe care ea o pictase.

Imogen auzi un zgomot de material sfâșiat, apoi simți aerul nopții sărutându-i spatele, în timp ce cămașa ei deveni o victimă a furiei lui crescânde. Atmosfera se schimbă, biciul furiei lui lovind-o acum mai blând, parcă devenind de catifea. Imogen îl mințise. O aștepta o pedeapsă pentru infracțiunile ei, de acest lucru era convinsă.

Ea știa că O'Mara și Rathbone încă patruleau în ture pe proprietatea ei. Deschise gura să ție, dar ieși doar un suspin. Se agită în strânsoarea lui rigidă și se întrebă de ce el nu făcea nimic, ci doar stătea acolo. Ținând-o ostatică.

Degetele mâinii lui drepte tremurară ușor, iar strânsoarea i se mai domoli.

Dumnezeule, Cole era atât de puternic, încât mici fiori de teamă o străpungeau pe Imogen, urmați de valuri de căldură. Mușchii pieptului lui se împinseră în spatele ei, iar cataramele hamului protezei se înfipseseră în pielea ei, atât de aproape erau unul de altul. Mușchii duri ai coapselor lui sub pânza moale a pantalonilor erau voluminoși pe fundul ei expus.

Ridicând brațul într-o mișcare panicată, Imogen intenționează să îl lovească sau să îl zgârie pe față. Orice ar fi eliberat-o din strânsoarea lui tăcută și înfricoșătoare, dar ea descoperi că era aproape imposibil să atace pe cineva din poziția ei.

Mâna ei găsi părul moale de după urechea lui, își înfipse degetele în el și trase cu disperare.

Cole mârâi.

Apoi căzură, dar Imogen nu îi dădu drumul. Nici el nu e o eliberă din strânsoare. De fapt, Imogen își dădu seama că Trenwyth controla mișcările lor pe podea.

Genunchii ei se frecau de covor, deși căzătura fusese destul de lentă cât să nu îi provoace durere la impact.

Cole se sprijini în genunchi în spatele ei, brațul lui stâng strecurându-se peste mijlocul ei pentru a o trage spre el, aducându-i fundul dezgolit peste coapsele ei. Un mădular rigid și fierbinte apăsa pe fundul ei, ținut în frâu doar de pantalonii lui subțiri. Strânsoarea lui pe mijlocul ei era ca de fier; respirația îi era fierbinte pe ceafă.

Apoi o mușcă.

Imogen deschise gura să țipe, dar el deja începuse să lingă și să dezmierde umărul pe care și-l marcase, iar țipătul ei de durere ieși mai degrabă ca un oftat răgușit de supunere.

Fu tot ce avea nevoie să audă Cole.

Sfâșie și mai mult materialul, iar cămașa ei de noapte delicată dispăru. Imogen întoarse capul pentru a protesta, dar înainte să poată rosti vreun cuvânt, el îi tăie răsuflarea zdrobindu-i buzele cu un sărut.

Degetele ei se încheștară instantaneu în părul lui, dar de data asta nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a-l trage mai aproape.

Sărutul deveni incendiar într-o clipită. Limba lui își croi drum în gura ei, iar Imogen fu uimită că un sărut putea să exprime atât de multe – dorință neîmpărtășită și o viață întreagă de dezolare. Manierele lui culte și creșterea nobilă nu reușiseră să domolească acel păcat primitiv și brut care era sufletul acestui bărbat. Cole nu o gusta, o devora. Până când Imogen se întrebă dacă și ea uitase cine fusese pentru el. Sau cine devenise.

Prea curând, Cole întrerupse sărutul și o aplecă peste cufăr, folosindu-și greutatea trunchiului pentru a o ține captivă. Își strecură mâna între ei și, după câteva mișcări rapide, degetele lui îi înșfăcăra din nou șoldurile.

Fierbințeala care radia din erecția lui o avertiză pe Imogen cu o secundă înainte ca mädularul lui să atingă petalele ce îi ascundeau sexul. Dorința se prelinse dinăuntru ei într-un val umed, iar Imogen scânci în timp ce mușchii ei intimi se încordară într-o dulce așteptare. Corpul ei era pregătit să accepte dominația lui, deși poate că *ea* nu era.

– Stai!

Glasul ei fu prea subțire. Prea jos. Prea răgușit, nici nu părea să fie al ei.

– Nu mă opri, îi porunci el, deși în porunca lui se simți disperarea.

Astfel că ea nu îl opri. Iar el nu se opri.

Se împinse înăuntru ei cu o forță brută și o fierbințeală mistuitoare. Era ca și cum o penetra cu un fulger, lovind-o cu șoldurile lui și injectându-i un curent electrizant, care îi încheșta mușchii, provocându-i spasme de plăcere arzătoare.

Imogen își lăsă capul pe spate, un suspin sau un țipăt bolborosindu-i în gât, dar mâna lui îi acoperi gura în timp ce mädularul lui o pătrundea. O umplea.

Cole nu se opri până nu pătrunse adânc. Mai adânc decât prima dată. Printr-un miracol al disciplinei și voinței, rămase perfect nemîșcat, oasele șoldurilor lui parcă săpând în carnea delicată a fundului ei.

– Cumva, nu știu cum, am uitat cum arăți, îi șopti el la ureche în cele din urmă, gâfâind, căldura umedă a respirației lui provocând mici fiori în adâncul ființei lui Imogen. Fiori pe care ea știa că el îi poate simți, pentru că mușchii lui se cutremurară drept răspuns. Dar nu am uitat niciodată cât de strâmtă ai fost, îi spuse Cole printre dinții încheștați. Nu am uitat *niciodată* cum m-am simțit înăuntrul tău.

Lacrimi mari se prelinseră din colțurile ochilor ei, găsindu-și drum pe lângă mâna lui, care îi acoperea gura.

Imogen nu plângea pentru că el o rănea. Nu pentru că o lua în felul acesta, ca un animal. Ca pe o târfă ordinară.

Ci pentru că el își amintise. Pentru că ea fusese pustie în toate nopțile din viața ei, cu excepția uneia, iar acum el o umplea din nou. Poate că mai târziu va avea timp să îi pară rău pentru acest lucru. Poate mai târziu își va găsi mândria sau scopul și își va aminti toate motivele pentru care acest lucru era greșit.

Dar, pentru moment, tot ce putea simți Imogen era pulsul inimii lui prin carnea fierbinte și voluminoasă dinăuntrul ei. Nu se putea gândi decât la faptul că își dorea ca el să se *miște*.

Imogen se împinse în trupul lui. Își simți mușchii propriu-lui sex încheștându-se pe mădularul lui și întărâtându-l, în timp ce îl implora să îi ofere plăcere cu întreg corpul, fără să folosească vreun cuvânt.

Sunetul care ieși din gâtul lui Cole fu victorios și puțin nemilos. Dar el se supuse rugăminții ei tacite.

Se retrase, apoi se împinse din nou înainte. Iar. Și iar.

Trupul ei se deschidea pentru el de fiecare dată când Cole se împingea în ea și se încheșta de fiecare dată când el se retrăgea.

Imogen ridică privirea în timp ce trupul ei se lovea ritmic, *fără milă*, de cufărul din piele. Bărbatul din tablou o privea cu ochii arămii și lascivi, asemenea unui obsedat sexual. El era singurul amant pe care îl avusese ea vreodată, astfel că Imogen îl compară vag cu cel care i-o trăgea acum.

Cât de diferiți erau cei doi. Cole pe care îl pictase ea fusese încrezător și respectuos, puțin amețit de alcool, dar deloc egoist în a-i oferi plăcere.

Bărbatul din spatele ei – dinăuntru ei – era o creatură stranie. O bestie primitivă. Una condusă doar de instincte primare și emoții – dorință; suferință; nevoie; furie.

Dar, în afară de un nume, un titlu și un corp, ambii bărbați aveau o trăsătură comună. Dorința de a o supune pe ea. O dorință inexplicabilă de a fi înăuntru ei, pentru care fiecare dintre ei recursese la măsuri disperate.

Unul plătise o mică avere. Celălalt intrase pe furiș în casa ei.

Ca să fie sinceră, Imogen își dorise să facă dragoste cu amândoi. Și cu ducele arogant, și cu lupul hămesit.

Dincolo de tablou, dincolo de licărul felinarului și chiar dincolo de întuneric, Imogen auzea sunete răgușite, de încurajare. De bucurie. Și fu uimită când își dădu seama că proveneau de la ea.

Fu și mai surprinsă când Cole își strecură un deget în gura ei, apoi încă unul. Imogen căscă ochii mari când el își folosi mâna protetică pentru a-i frământa fundul, pentru a o deschide mai mult pentru el, pentru a pătrunde mai adânc. Răcoarea metalului pe pielea ei delicată și caldă o făcu să își încordeze mușchii, iar Imogen se desfătă cu sunetul aspru pe care îl scoase Cole. Aproape ca un lătrat, dacă un om putea produce asemenea sunete.

Un val de foc și forță brută o străbătu cu o viteză atât de înspăimântătoare, încât Imogen se temu că ar putea să leșine. Atât de sălbatic, încât pântecul ei se încheală. Spasm după spasm se involbura în pulsații nesfârșite de plăcere, derulându-se cu o forță atât de uluitoare, încât ea se întreabă dacă așa te simțeai când mureai.

Imogen mușcă degetele din gura ei, fără să străpungă pielea, iar sunetul pe care îl scoase el fu cel mai inuman sunet de plăcere pe care îl auzise în viața ei. Treptat, se transformă într-un geamăt, apoi într-un mormăit, în timp ce mădularul lui se umflă imposibil de mult înăuntru ei înainte de a erupe, scaldându-i pântecul într-un climax violent, asemenea argintului viu.

Imogen își dădu vag seama, printre propriile valuri de plăcere, că el nu mormăia, de fapt, în sincron cu spasmele orgasmului lui, ci îi rostea numele.

Numele ei. Nu al lui Ginny.

Imogen.

Spasmele ei de plăcere se stinseră înaintea alor lui, iar Imogen se întinse vlăguită pe cufăr, parcă având mușchii din ceară topită. Era lipicioasă de la sudoare și... alte lucruri. Îi era cald, se simțea apatică și strașnic satisfăcută.

Rămaseră tăcuți pentru un moment îndelungat, iar răsufălările li se domoliră într-un sincron perfect. Imogen simțea tensiunea părăsind mușchii amândurora, iar ea se relaxă în intimitatea scandalooasă a momentului.

Poate de aceea nu îi veni să creadă că el rămase înăuntrul ei în timp ce se aplecă înainte și spuse cu o voce joasă, cum nu îl mai auzise niciodată:

– M-ai mințit.

Capitolul 24

Un lucru era să fie goală, dezbrăcată, și un cu totul altul să fie expusă. Descoperită. Dezvelită.

Când Cole se retrase de lângă el – din ea – lăsându-și acuzația tăioasă în urechea ei, Imogen se gândi că probabil nimeni nu se simțise vreodată atât de expusă pe cât se simțea ea în acel moment. Secretul ei nu fusese doar descoperit, ci dezvelit, la propriu, într-un nor de praf.

Ridicându-se în genunchi, Imogen privi în spatele ei și îl văzu pe Cole întorcându-se cu spatele la ea și încheindu-și nasturii pantalonilor. Ei nu îi plăcea deloc ideea de a fi în genunchi în timp ce el stătea impunător în picioare, tronând asupra ei ca un turn de furie și acuzații.

Așadar, aveau să poarte discuția aceasta acum, se vaită ea în sinea ei, oftând greoi, încercând să își recupereze gândurile din locul unde le împrăștiaseră pasiunea și plăcerea, asemenea umbrelor împrăștiindu-se înainte de răsărit. Cămașa ei albă de noapte era sfâșiată, dar Imogen o luă de pe podea cu mâini la fel de grele precum tăcerea dintre ei.

Reușind să se ridice în picioare, se întoarse spre el. Dumnezeuule, dar era obosită acum și bănuia că încă era și puțin amețită, deși nu știa dacă de la șampanie sau de pasiune.

– Îmi închipui că ai o mulțime de scuze pregătite.

Cole își încrucișă brațele pe pieptul lat, asemenea unei mame așteptând o explicație de la copilul ei neascultător.

Imogen își strânse cămașa de noapte pe sâni, lăsând dantela să îi cadă până la genunchi. Observă cum ochii lui aruncau flăcări arămii

pe umerii ei goi, pe părul ei ciufulit și pe ce părți din ea mai rămăseseră neacoperite, după care se fixară pe un punct în spatele ei.

Cum putea o persoană să fie atât de frumoasă și totuși atât de ursuză? Era ca și cum Cole fusese sărutat de un zeu antic, binecuvântat cu o forță și o splendoare ieșite din comun, iar apoi blestemat cu pierderi și vicienie.

– Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Întrebă el poruncitor. Sigur știai că o să aflu în cele din urmă.

– Adevărul este că speram să nu affi. Imogen știi dinainte să observe tresărirea din bărbia lui că rostise cuvintele greșite. Adică am vrut să-ți spun, dar nu a existat niciodată...

– Ai avut doi ani la dispoziție. Ridică furios două degete în aer, indicând numărul și făcând un gest obscen, în același timp. Doi ani *nenorociți*...

Își strânse degetele înapoi în pumn, apoi își mișcă gâtul încordat și brăzdat de vene umflate, de parcă nevoia de a distruge ceva îi depășea abilitatea de a-și termina propoziția, iar acum căuta o victimă cu privirea prin încâpere.

Imogen se retrase în spatele cufărului, care îi ajungea doar până la coapse, astfel că ridică o mână împăciuitoare în aer.

– Știu că ești furios.

– Nu știi *nimic* despre ce simt eu.

Imogen ezită, amintindu-și că și ea îi spusese lui ceva asemănător cândva.

– Nu înțelegi ce s-a întâmplat în timp ce tu erai...

– Am întors pământul cu fundu'n sus căutându-te, iar tu locuiai lângă mine în tot timpul ăsta nenorocit! Cu o mișcare puternică a mâinii lui, cufărul care îi despărțea zbură și se izbi de perete.

– Nu face asta, o să trezești toată casa, îl imploră ea.

– Doamne ferește să se întâmple asta, nu? Cole rânji disprețuitor, trăsăturile lui chipeșe schimonosindu-se într-o mască urâtă și furioasă. Nu putem permite ca bietul Cheever să afle că prețioasa lui contesă a fost odată o târfă de doi bani.

Toată durerea și vina lui Imogen se evaporară în fierbințeala indignării ei.

– Cheever știe deja, îi mărturisi ea, deși fu nevoită să își reprime tresărirea când Cole deveni și mai palid. Știe că am fost cumpărată *o dată*. Într-o noapte. Că ai transformat o virgină într-o prostituată. Că ai plătit douăzeci de lire. Poate că m-am vândut ție, Excelență, dar nu am fost *niciodată* ieftină.

– M-ai costat mai mult decât știi tu, rosti el printre dinții încleștați.

– La fel și tu!

Cole clipi, iar aceasta fu singurul indiciu care trădă faptul că Imogen îl uluise. Ce nu știa ea era dacă vorbele sau vehemența cu care le rostise erau motivul șovăirii lui. Oricum ar fi fost, Imogen nu terminase.

– Tu ai căutat-o pe Ginny, ai tânjit după ea pentru că te-a făcut să simți ceva ce nu simțișezi niciodată. Pentru că ea ți-a îndeplinit nevoile și a devenit cineva pe care ți-o doreai. Pentru că, poate pentru un moment, ea te-a făcut fericit. Dar te-ai oprit vreo clipă să te gândești la fericirea ei? La nevoile ei? La dorințele ei?

– Nu mai vorbi despre ea de parcă ar fi moartă, urlă el. Sunteți una și aceeași.

– Tocmai asta este, Cole, noi două nu semănăm deloc una cu cealaltă.

Imogen merse mai aproape de felinar, convingându-se în sinea ei că gestul nu era o retragere, ci o iluminare. Permise lămpii să îi transforme părul într-un vâl auriu curgându-i pe umeri și să îi lumineze formele atât de diferite acum față de cum fuseseră.

– Tu îți amintești o femeie subnutrită, purtând o perucă neagră, machiaj și un nume fals. Ea era docilă și speriată. Neajutorată și disperată. Nu vezi, Cole? Eu nu sunt ea. Făcu un pas ezitant spre el, apoi își puse degetele pe bărbia lui aspră, încleștată, sperând că atingerea ei avea să îmblânzească adevărurile dure pe care le spunea. Nu ai de unde să știi cât de rău îmi pare că ai suferit din cauza mea. Dar doar pentru că tu ai cumpărat-o pe Ginny pentru o noapte nu înseamnă că sunt proprietatea ta. Nu înseamnă că eu îți datorez ceva, cu atât mai puțin o explicație.

Bărbia lui deveni de piatră sub degetele ei, apoi, brusc, Cole îi înșfăcă încheietura mâinii și i-o îndepărtă de fața lui, de parcă l-ar fi ars.

– Pe naiba, nu-mi datorezi! Îmi datorai *adevărul*, egoisto...

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi venit la tine? M-ai fi făcut amanta ta? Târfa ta oficială? Imogen își smulse mâna din strânsoarea lui și, în apărarea lui, Cole o eliberă. Tu, un duce mare și puternic, ai fi catadicsit să te cobori la nivelul meu sau să înnobilezi o târfă ordinară? Să o închizi într-o cameră împopoțonată și să te folosești de ea după bunul-plac, până te-ai fi plictisit și ai fi aruncat-o ca pe un nimic? Cine ar îndrăzni să nege...

– Te-aș fi făcut soția mea!

Cuvintele părură să îl uimească până și pe el însuși.

– Nu fi ridicol!

Imogen izbucni într-un hohot de râs aspru.

Expresia lui era cumva între derutată și devastatoare.

– Gândește-te cum te-ai purtat cu mine de când m-ai cunoscut drept contesa Anstruther. De data aceasta, ea fu cea care veni spre el și, deși Cole era aproape de două ori mai masiv decât ea, Imogen simți un fior victorios când el făcu un pas înapoi. Spune-mi, exact, când ar fi trebuit să îți dezvălui secretul meu? Când ai aruncat cu ceașca după mine? Sau poate când m-ai umilit public, în fața investitorilor mei? Sau când m-ai amenințat că mă distrugi în grădină, jurând să îmi pui bețe în roate în demersurile caritabile la fiecare pas? Tu, dintre toți oamenii, știi ce fel de armă ar putea deveni noaptea noastră petrecută împreună în mâinile dușmanilor mei. Tu ești afurisitul duce de Trenwyth, blestemă ea. M-ai tratat de parcă aș fi fost mai prejos decât tine din ziua în care te-ai trezit, după ce ți-am salvat viața. Ce ar putea să te facă să crezi că ți-aș da tocmai arma cu care să o poți distruge pe a mea, așa cum ai promis cu atâta ardoare să faci?

Cole deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou, furia din expresia lui stingându-se ușor.

– În plus, mă insultă cu presupunerea arogantă că aș fi luat, măcar, în calcul ideea de a-ți fi soție, continuă ea. Și eu am tânjit după bărbatul care mi-a furat inima în urmă cu trei ani. L-am căutat înăuntrul tău de o mie de ori. Ți-am dat toate șansele posibile să fii acel bărbat și, uneori, am avut impresia că l-am zărit în ochii tăi. În zâmbetul tău. Sau într-un gest blând...

Glasul i se sparse, iar Imogen se luptă să nu se piardă cu firea când spuse:

– Acelui bărbat i-aș fi spus cine sunt. Imogen nu știa ce o înfuria mai mult – bărbatul din fața ei sau lacrimile care îi curgeau pe obraji în ciuda efortului ei curajos de a și le abține. Dar acum știu că, exact ca Ginny, nici el nu mai există.

Cole deschise gura, dar un sunet metalic amenințător le întrerupse liniștea.

– Dacă miști, ești mort. Vocea grozav de joasă îl identifică pe intrusul momentului drept impunătorul și autoritarul inspector de origine africană Rathbone, chiar înainte ca acesta să apară în prag, cu un pistol îndreptat ferm spre duce. Fă un pas înapoi, îi porunci el.

Fatal ca o ciură, ager ca un leu și invizibil ca o umbră, acesta era Roman Rathbone. Era evident că se îmbrăcase în grabă – nu se încheiase la cămașă, pieptul lat fiindu-i expus.

Faptul că el era îmbrăcat neglijent o liniști doar foarte puțin pe Imogen, care era îngrozită de starea în care se afla ea însăși, mai ales când își dădu seama cât de aproape fuseseră Rathbone să îi prindă făcând ceea ce făcuseră pe cufărul acela cu doar câteva minute înainte.

– Excelență?

Trăsăturile lui Rathbone se schimonosiră de confuzie în timp ce coborî ușor pistolul spre podea, dar nu complet. Ochii lui, de un cenușiu izbitor, îi analizară rapid pe ducele îmbrăcat neglijent, pe contesa care plângea, portretul nud și cufărul strâmb. Fu suficient pentru el să își dea seama că trebuia să țină pistolul îndreptat spre celălalt bărbat periculos din încăpere.

Imogen se întrebă dacă era posibil să moară de rușine.

– Meriți felicitări, inspectore. Cole zâmbi batjocoritor, deși avu prezența de spirit de a se întoarce ușor spre bărbatul înarmat. De-aș fi fost eu criminalul, i-aș fi ucis și pe ea, și pe toți ceilalți din casă înainte să te sinchisești dumneata să te miști din patul tău confortabil.

– Era rândul lui O'Mara să stea de pază, explică inspectorul, uimirea transformându-i-se în îngrijorare.

– Atunci, el unde *este*? întrebă Cole printre dinții încheștați.

Irlandezul în cauză era încă în proces de a-și îndesa cămașa în pantaloni în timp ce apărură, patinând pe podea, în pragul ușii, fiind ușor roșu la față și având o expresie sfoasă.

– Trenwyth? spuse el încântat că îl recunoscuse pe duce. Eram... înveleam o servitoare când mi s-a părut că aud o bubuitură – creierul lui păru să proceseze într-un final întreg tabloul, expresia schimbându-i-se treptat, într-un mod aproape comic. Ce naiba se petrece aici? V-a rănit, Lady Anstruther?

Imogen nu își recunoscuse amărăciunea din sunetul tăios care îi scăpă din gură. Desigur că era rănită și Cole era cauza, dar nu în felul în care bănuia O'Mara. Ea îl primise înăuntrul ei. Sperase că el pusese stăpânire pe trupul ei pentru a o revendica, nu pentru a o umili sau pedepsi.

Imogen și speranța nu fuseseră prea des prietene. Nu când venea vorba de *el*, mai ales.

– Dacă apeși pe trăgaciul ăla, asigură-te că nu ratezi. Pentru că, dacă ratezi, ești terminat, îl avertiză Cole pe Rathbone, el nefiind bărbatul care să accepte să fie amenințat sub nici o formă, nici măcar de un om al legii.

Adunându-și rămășițele forței și mândriei ei, Imogen făcu un pas în față.

– Nu este nevoie de violență, domnilor inspeciori. El nu a... nu este ceea ce pare.

Rathbone își coborî arma, în cele din urmă, privirea plimbându-i-se curioasă de la unul la altul.

– Vreți să... vă lăsăm singuri?

Imogen nu îndrăzni să îl privească pe Cole. Nu se putea convinge să se confrunte cu orice cenzură îngrozitoare avea să vadă în ochii lui.

– Poate l-ați putea conduce afară pe Excelența Sa, șopti ea, brusc epuizată.

– Nu vă deranjați. Tonul poruncitor al lui Cole îngheță orice fărâ-mă de căldură mai simțea ea pentru el. Am plecat deja.

Și din câțiva pași furioși, plecă, lăsând-o singură cu doi bărbați foarte stânjenitori.

– Iertați-mă, contesă, dar... vreți să chem pe cineva pentru dumneavoastră? Pe sora sau pe mama dumneavoastră? întrebă O'Mara.

– Nu, mulțumesc, domnule inspecior. Eu doar... vreau să merg la culcare. Totul va fi clarificat mâine-dimineață.

Cei doi bărbați își feriră respectuos ochii în timp ce Imogen se înfășură în cămașa de noapte și merse încadrată de cei doi ținând bărbia sus, așa cum o văzuse pe regină făcând în urmă nu cu mult timp. Lacrimile îi curgeau grăbite pe obraji în întunericul casei scării, în timp ce ea își târa picioarele, bântuită de o amintire pe care cândva o prețuisese. Cuvintele adormite ale lui Cole, rostite într-o intimitate delicată, într-o altă viață.

– *Ești o pasăre rară, Ginny.*

– *Cum adică?*

– *O persoană sinceră într-o lume plină de minciuni... Ginny este numele tău adevărat?*

– *Nu.*

– *Va trebui să-mi spui care este.*

Ea i-l spusese, după ce el adormise, dar conta prea puțin acum. De fapt, nu conta deloc. Un fior rece, care nu avea nici o legătură

cu faptul că era îmbrăcată sumar, o străbătu și, pentru prima dată de când el se întorsese, Imogen simți o senzație acută de pierdere și singurătate. Casa ei somptuoasă era prea mare și prea pustie, iar inima și-o simțea prea mică și prea... goală. Sentimentele se lup-tau cu întrebări care urlau după răspunsuri pe care ea nu le putea găsi. O durea să respire.

Poate că Trenwyth avusese dreptate și totul era inevitabil. Dintre toate consecințele groaznice pe care Imogen își închipuisese că ar putea apărea ca rezultat al dezvăluirii minciunii ei, exista una pentru care ea nu se pregătise absolut deloc.

Moartea speranței.

Din noaptea în care se cunoscuseră, făcuseră dragoste și se despărțiseră, Imogen purtase cu ea această speranță stranie și plă-pândă cu privire la ducele de Trenwyth. Îi dăduse putere în timpul cât el lipsise și se strecurase în fiecare rugăciune a ei pentru siguran-ța lui. Apoi, această speranță devenise fără margini când el apăruse la spitalul St. Margaret, fiind plasat în mod miraculos în grija ei. A ei, căreia îi păsa mai mult de el pe atunci decât ar fi bănuit cineva.

Imogen își dădu seama că purtase un licăr al acelei speranțe cu ea în toate aceste ultime luni de la întoarcerea lui. Îl îngrijise cu blân-dețe, alimentându-l cu fiecare suflare. Poate Cole avea să depășească această dușmănie față de ea. Poate, dacă Imogen avea destulă răb-dare, dacă era destul de amabilă, de veselă, de inteligentă și de fru-moasă... el avea să o uite pe Ginny. Să își uite aroganța poruncitoare. Să își uite furia, durerea, pierderea și singurătatea.

Și să se îndrăgostească de ea... de Imogen.

Pentru că ea fusese îndrăgostită de el în tot acest timp. Imogen înțelese acest lucru acum. Iubirea îi permisesese să fie blândă când el fusese dur, să îi ierte cruzimea, să îi înțeleagă durerea.

Dar fusese naivă să îngrijească acea speranță. Dacă un bărbat, mai ales unul de rangul lui, voia o femeie, o voia pentru ceea ce putea fi ea pentru el. Pentru ce îi putea oferi ea în timp ce el își urmărea țe-lurile și pasiunile. Un cămin. Un moștenitor. Consolare, sex și hrană. Acestea erau unicele îndatoriri ale unei femei.

Dar dacă o femeie avea un țel și pasiuni? Dacă ea aspira să ajungă mai departe de locul dictat de societate – din spatele unui lord – și să meargă pe propriul drum? Istoria era plină de eroi care avuse-seră un destin, care își învinseseră dușmanii prin mijloacele drepte sau necurate.

Bărbatul pe care îl iubea fusese hotărât să fie dușmanul ei – aceasta era tragedia lui Imogen. El tânjise după Ginny, dar o respinsese în mod constant pe Imogen.

În aroganța lui, Cole fusese convins că, dacă îi oferea un loc lângă el, ca ducesă, acesta avea să fie apogeul tuturor dorințelor ei. Că dacă își retrăgea oferta de a se căsători cu ea avea să fie cea mai grea pedeapsă.

Nu era. Inima lui Imogen era frântă, dar ea îi spusese din suflet fiecare cuvânt de mai devreme.

Imogen avea un țel. Avea pasiune. Avea de gând să își petreacă viața luptând împotriva corupției și a răutății care chinuiau femeile și copiii din orașul ei. Care, cândva, îi luaseră și ei totul. Dar ea nu avea să lupte în curțile de justiție ale parlamentului, precum Dorian și Farah. Nu cu legea, precum Morley.

Imogen avea să ofere singurele lucruri pe care le avea – bani, blândețe și îngrijire medicală. Avea să construiască oricâte adăposturi putea și să le ofere celor care pierduseră ceva. Ceva ce pierduse și ea.

Speranța.

Dacă Imogen credea într-un lucru, acela era că oricine merita o a doua șansă.

Iar ea sperase la una pentru Cole... dar nu fusese să fie. Amândoi deveniseră persoane foarte diferite. El permisesese nedreptății pe care o suferise să îl transforme într-un om aspru și furios. Ea fusese tratată cu compasiune mărinimoasă, astfel că o lăsase să prindă rădăcini în adâncul ei. Imogen își protejase noua viață cu secrete.

Și, făcând astfel, distrusese orice șansă pe care o avusese cu bărbatul pe care îl dorise.

Se părea că soarta o puna să aleagă între cele două pasiuni ale ei.

Imogen alesese, întrucât, în cele din urmă, voia un bărbat care să îi permită să le aibă pe amândouă. Iubirea lui și sprijinul său pentru calea aleasă de ea.

Devastarea pe care o simțea amenința să îi înmoaie genunchii, dar Imogen reuși să intre clătinându-se pe ușa deschisă a dormitorului ei și se sprijini epuizată de ea după ce o închise.

Trăgând câteva guri disperate de aer în piept, își lăsă cămașa de noapte să cadă pe podea și merse încet, goală, la lavoar, în care turnă apă din urcior. Amorțită, Imogen udă o bucată de pânză, luă săpunul și se spală. Mai întâi chipul brăzdat de lacrimi, apoi își răcori gâtul și pieptul, înfierbântate de umilința prin care trecuse. Apoi își curăță

zona intimă, gândindu-se la posibilele consecințe a ceea ce își spăla de pe coapse. A ceea ce el lăsase înăuntrul ei.

Nu avea energia să își facă griji pentru acest lucru acum, deși dorul îi alină junghiul de teamă care îi străpungea stomacul. Lăsând cârpa deoparte, Imogen se întoarse spre patul ei gol, încă dezordonat în urma somnului ei agitat. Camera ei era atât de confortabilă, mai ales în semiîntunericul domolit de lumina lunii. O nuanță încântătoare de verde pal, întotdeauna presărat cu flori proaspete în vase exotice, cocoțate pe mobilierul alb și elegant. Ea nu visase niciodată să aibă un loc măcar pe jumătate atât de minunat sau de grandios. Și acum...

În acel moment, începu să plângă în hohote, izbucnind dinăuntrul ei în suspine tulburătoare.

Acum era posibil să doară, singură aici pentru totdeauna. Doar pentru că se îndrăgostise de un bărbat încăpățânat, arogant, rigid, irezistibil, cu convingeri ferme și distrus.

La naiba cu totul!

Plângând și blestemându-și propria încăpățănare și pe bărbați, în general, merse apăsât la șifonier și îl deschise, căutând o altă cămașă de noapte. După ce găsi una, închise șifonierul și începu să se lupte cu nasturii mărunți, cu întunericul și cu lacrimile care îi împiedicau gesturile. În cele din urmă, și-o ridică peste cap.

– Nu.

Vocea nu era a lui Cole. Nici a unuia dintre cei doi bărbați pe care ea tocmai îi lăsase la parter.

Porunca fu blândă, deși intrusul îi înăbuși icnetul surprins cu o palmă puternică, acoperindu-i nasul și buzele cu un material.

– Te prefer goală.

Frica îi uscă gura lui Imogen în timp ce ea se zbătea și simți că este cuprinsă de moleșală, recunoscând mirosul înțepător ce îi învăluia gura și nasul drept cloroform. Un anestezic puternic.

Imogen încremeni și își ținu răsufarea, dar capul deja i se învărtea, starea de inconștiență amenințând-o și chemând-o, deopotrivă.

Glasul acela – era dureros de familiar. Imogen îl crezuse prieten. Îi jurase că nu i-ar face niciodată rău.

– Usucă-ți lacrimile, iubirea mea, îi șopti el în timp ce o trase spre el, așa cum făcuse Cole cu câteva minute înainte. Sunt aici. Și ești a mea, în sfârșit.

Capitolul 25

Cole sparse și distruse lucruri, sperând să elibereze presiunea provocată de prezența a două extreme – foc și gheață. Pielea îi ardea atât de violent, încât el voia să și-o smulgă de pe corp. Furia crease un infern care amenința să îl incinereze.

Dar gheața... Un fior rece și îngrozitor îi înghețase măruntaiele ca pe geamul unei ferestre în ianuarie. Își simțea pieptul fragil și amorțit, de parcă o simplă atingere l-ar putea sparge în cioburi tăioase.

Lăsă o dără de distrugere în urma lui, pe măsură ce cutreiera furios Trenwyth Hall. Rămășițele prețioaselor vase ale mamei lui. Mormanul făcut așchii al unei mese antice cumpărate de Robert din Sumatra. Cioburile unei carcase din sticlă, care conținuse monedele rare pe care tatăl lui le colecționase o viață întreagă.

Prostii. Toate erau prostii. Fleacuri ale oamenilor pe care el îi lăsase în urmă. Care îl lăsaseră pe el în urmă. Care nu puteau să ia nimic cu ei în lumea de apoi. Moștenirea unei familii pustiite, construită pe nimic altceva în afară de tradiție și susținută de lucruri nesubstanțiale – bani, așteptări. Un titlu.

Un nume.

„Ce este un nume?” întrebasese cândva nefericita Julieta a lui Shakespeare. Ce, într-adevăr?

Cole intră în biroul lui și încuie ușa, conștient că unii dintre servitorii lui urcau pe vârfurile picioarele la etaj pentru a investiga zarva.

„Acela pe care-l numim un trandafir, cu oricare alt nume ar mirosi la fel de dulce?” O femeie cunoscută sub un alt nume ar rămâne aceeași femeie?

Se părea că nu.

Amerindienii îl învățaseră că un nume deținea multă putere, o convingere împărtășită de mulți, inclusiv de Biserica Catolică. Dacă voiai să exorcizezi un demon, trebuia mai întâi să îi știi numele.

Sprijinindu-se de fereastră, privind spre grădina atât de străină și dureros de familiară în același timp, Cole știa că exorcismul nu era de ajuns să îl elibereze de ea.

Nu de Ginny. De *Imogen*.

Blestemată să fie! Încleștă pumnul și îl ridică în aer, dar îl puse ușor pe geamul rece.

Cumva, Imogen se furișase în caverna aceea pustie din pieptul lui, pe care atât de mulți oameni o abandonaseră. Ea o umpluse cu multe culori vii. O revendicase cu zâmbete și cu altruismul acela enervant de încăpățânat. Devenise parte din el fără ca Trenwyth să își dea măcar seama.

O femeie blândă, iubitoare, inteligentă și frumoasă. O mincinoasă desăvârșită.

Cole își frecă bărbia tulburat și nedumerit. În tot acest timp, ea fusese chiar sub fereastra lui.

Sub fereastra de la care el o privise și o considera mai prejos de el, nedemnă. Ea avusese dreptate în privința aceasta. Avusese dreptate în multe privințe.

Închizând ochii, Cole își lipi fruntea de fereastră, lăsând geamul rece să îi domolească pielea fierbinte. În întunericul de sub pleoapele lui, reuși, în sfârșit, să invoce chipul lui Ginny. Chipul lui Imogen.

Ea fusese sfrijită și palidă, oasele ascuțite ieșindu-i prin piele, având ochi mari și melancolici. Cole o crezuse o fantomă diafană, o frumusețe delicată, cu părul negru. Oare pentru că nu îl interesa să recunoască sărăcia și disperarea atunci când se confrunta cu ele? Nu se gândise că machiajul ei nu era menit să atragă, ci să ascundă. Să îi ascundă pielea cu o nuanță exotică și cu pistrui.

În fiecare moment petrecut în acea închisoare din iad, Cole inspectase și disecase diferite părți ale experienței lor împreună. Ale ființei ei. Sunetul blând și surprins scăpat din gâtul ei când el îi oferea plăcere. Genele ei coborând pe obraji palizi când timiditatea o copleșise. Strălucirea părului ei negru. Căldura corpului ei când Cole se cufundă înăuntrul său. Fiorii ei delicați de plăcere. Șoaptele și cuvintele ei dulci.

În acea disecție asupra ei, Cole o pierduse complet. Desigur că și alcoolul, amețea și dezamăgirea ajutaseră la încetșarea detaliilor. Dar dacă el ar fi privit-o cu adevărat pe Ginny, poate că ar fi văzut-o. În plus, dacă și-ar fi luat un moment să o privească pe Imogen, pe Lady Anstruther, ca fiind și altceva în afară de teancul de etichete pe care el deja i le atribuisese, poate că Trenwyth ar fi găsit ceea ce căuta de atâția ani.

Era atât de furios pe ea. Dar nu mai mult decât era furios pe el însuși.

Cole crezuse că orgoliul și infatuarea aveau să îl protejeze, că putea privi lumea de sus, din turnul lui semeț, și evita ceea ce îi amenințau supraviețuirea și rațiunea.

Dar uitase un lucru foarte important. Că în orice cameră se încuia, orice zid înălța în jurul lui, Cole nu avea să reușească niciodată să scape de cel mai aprigi dușman al său. El însuși.

Propriul lui trecut, coșmarurile, amintirile lui. Prejudiciile lui, creșterea, titlul lui.

Deschizând ochii, privi în jos spre grădină – grădina ei – și îl cuprinse dorul.

Imogen nu mai era aceeași femeie din trecut. Era curajoasă, puternică și nu se rușina de nimic. Era stăpâna propriului ei destin. Un destin care era posibil să nu îl includă pe Cole, pentru că el nu i se prezentase niciodată ca o persoană foarte plăcută. Doar ca un oponent.

Cole crezuse, cu infatuare, că târfa de care se îndrăgostise el avea să îl accepte în orice condiție i se oferea el. Că ea se va bucura să accepte bărbatul distrus, morocănos și barbar căruia el însuși îi permisesese să preia controlul asupra sa.

Nu îi trecuse nici o clipă prin minte că ea și-ar putea dori mai mult. Sau că el nu avea dreptul la secretele ei. Că nu avea dreptul să aibă pretenții asupra inimii ei.

Gheața dinăuntru lui începu să își treacă limba rece peste pielea lui, acum că furia și fierbințeala se domoliseră. Acum că acea căldură pe care Cole o găsisese înăuntru corpului ei și focul pasiunii lui Imogen fuseseră stinse de respingerea ei rece.

Imogen îl alungase cu blândețe și amabilitate din casa ei. Din viața ei.

Întorcându-se spre scaun, dădu să își ia haina și se opri, amintindu-și că o lăsase pe bancă înainte să urce pe spalier, în balcon. Privi pe fereastră la banca goală, apoi privirea îi urcă spre balcon, unde ușa spre dormitorul principal era întredeschisă.

În toți anii petrecuți ca spion, Cole învățase o regulă importantă pentru a intra neobservat într-o casă, regulă pe care el nu o încălcase niciodată – întotdeauna lași lucrurile așa cum le găsești.

El închisese și încuiase ușa balconului în urma lui.

Dacă, în neatenția lui ipocrită, condusesese un criminal chiar în casa lui Imogen? Dacă era prea târziu să mai facă ceva?

Dacă ea devenea o victimă a mândriei lui?

Trenwyth ieși grăbit din birou, aproape izbindu-se de majordomul său.

– Trimite după inspectorul Morley, îi porunci el. Cineva a pătruns în reședința Anstruther.

O senzație puternică de frică îl străbătu în timp ce Cole alerga prin grădina lui, către spărtura din zidul din spatele copacului. Pia-tra și scoarța copacului îi zgâriară pielea când el se forță să treacă în grabă prin spațiul pe care, în trecut, îl traversa cu grijă. Nici măcar nu simți rănila – disperarea îl împingea să continue.

Un fior de teamă îi străpunse inima cu o forță care aproape îi luă pământul de sub picioare când Cole își privi coșmarul devenind realitate.

Apartamentul contesei din reședința Anstruther nu era la fel de mare precum acela al contelui și nu avea un balcon, din pricina unei terase rotunjite închise, înaltă, cu un divan la fereastră. Stăpâna casei se putea bucura de o priveliște panoramică din interior, departe de capriciile vremii, situată într-un loc mai înalt decât orice altă cameră din casă, cu excepția podului.

De la această fereastră încerca Jeremy Carson să coboare trupul fără vlagă al lui Imogen, prins cu nimic altceva în afară de un hamac improvizat din cearșafuri de pat legate unul de altul. Cole se ruga ca nodurile să fie rezistente.

Încremenit de o teamă mai rece decât Marea Baltică, Cole o rupse la goană cu o viteză cum nu mai avusese niciodată, chinuit de gândul că, dacă Jeremy o scăpa acum, nici măcar el nu avea să ajungă la timp.

– Nu e moartă. Dar dacă mai faci un pas, o să fie.

Amenințarea îi încremeni picioarele în loc lui Cole, fiecare mușchi al lui încordându-se mai tare decât o arbaletă. Furia și disperarea lui erau la cote maxime, gonindu-i prin vene, fără să poată refuza. Cole trebuia să gândească, trebuia să rămână calm.

Viața lui Imogen depindea de asta.

– O iubesc. Am iubit-o de mai demult decât tine, presupun, îi strigă cu nonșalanță Jeremy de la etaj, iar Cole auzise destule minciuni în viața lui cât să recunoască adevărul. Dar mai bine o trimit în rai decât să te las să o murdărești din nou. Fii sigur!

Încă un adevăr.

Cole ridică ambele mâini în aer, metalul protezei lui licărind ușor în lumina lunii. El spera că astfel avea să pară mai puțin amenințător. Observă că, deși Jeremy ținea cearșafurile cu ambele mâini,

cu piciorul sprijinit pe pervaz, bărbatul nu părea să se încordeze cu prea mult efort pentru a-i susține greutatea lui Imogen.

– Cum o ții în echilibru? îl întrebă el de jos, luptându-se să își controleze vocea în timp ce groaza amenința să îl lase fără ea.

Chipul dezarmant de tânăr al lui Jeremy se schimonosi într-un rânjet disprețuitor.

– Când muncești atât de mult la docuri, înveți una și alta despre pârghee, așa-i? Deși mă îndoiesc că un filfizon ca tine a muncit o zi întreagă în viața lui.

Cole ignoră șicana.

– Ai rănit-o?

Spre uimirea lui Cole, Jeremy izbucni într-un hohot aspru de râs.

– Cât tupeu, venind din partea ta. Jeremy îi aruncă o privire scârbită. Era pură ca un inger înainte să te cunoască pe tine, înainte să o transformi într-o târfă.

Cole era foarte conștient de acest lucru, iar rușinea îl înghionti sub toată acea furie și panică. Amândoi o iubeau, se putea folosit de acest lucru.

– De ce nu mișcă, Carson? Ești sigur că trăiește?

Ticălosul scoase un sunet ironic.

– Doar am adormit-o cu puțin cloroform pe care l-am obținut cu mită de la infirmiera aia nesuferită, Molly, de la St. Margaret, înainte să îi fac felul.

Era greu pentru Cole să proceseze informația cuprinsă în acea propoziție în timp ce încerca să își înghită și bila amăruie pe care frica i-o împinsese în gât.

Cloroformul era un anestezic puternic, atunci când era folosit corect. Și el îl folosisese ca spion. Dar în doze mari putea fi letal, când era amestecat cu alcool.

– Le-ai ucis pe Lady Broadmore și pe toate celelalte. Încă un fior de teamă îl străbătu odată cu acea revelație.

Roman Rathbone intră pe ușa grădinii, rămânând ascuns sub balcon. Își dezbrăcase cămașa și își scosese cizmele; purta doar o pereche de pantaloni negri, umbrele din jur și pielea de culoarea roșcovei.

Dacă Trenwyth putea să îl țină de vorbă pe Jeremy, Rathbone ar putea avea o șansă să se poziționeze sub Imogen fără să observe nebunul de la etaj.

– Am făcut-o ca să-i salvez viața lui Ginny, spuse Jeremy. Ei o voiau, voiau să o ia, să o vadă suferind, dar eu nu i-am lăsat. Le-am dat niște înlocuitori și i-am ținut sătui. Mai întâi pe Flora, târfa aia

obraznică. Apoi pe spălătoreasa din clădirea ei. Apoi dădaca și infirmiera. Vezi tu, nu am vrut, dar ei m-au forțat. Le era sete de sânge.

– Cine sunt ei? întrebă calm Cole.

– Ei. Jeremy își lovi tâmpla cu palma în mod repetat. Ei, ei, ei, rosti în sincron cu loviturile.

Cole făcu un pas involuntar înainte în timp ce trupul vulnerabil al lui Imogen se legăna nesigur, acum că nu mai era ținut în echilibru cu ambele mâini.

– Am zis să stai pe loc!

Jeremy părea furios acum, rațiunea lui părănd să șovăie.

Rathbone înainta pe lângă perete, dar Cole era disperat că era posibil ca inspectorul să nu ajungă la timp. Chiar de-ar ajunge, nu puteau fi siguri că acea căzătură de două etaje nu le-ar provoca amăn-durora daune ireparabile.

– Jeremy, spuse Cole, oprindu-se în loc. Domnule Carson, amân-doi o iubim pe această femeie și vrem să o protejăm...

– Tu nu o iubești! Jeremy îl muștră cu mâna liberă, iar cearșaful îi alunecă din strânsoare, scăpând-o pe Imogen câțiva centimetri, înainte să apuce din nou lenjeria cu ambele mâini.

Ceva muri înăuntrul lui Cole în acel moment.

– Tu nici măcar nu știi prin ce a trecut din cauza ta, nu?

Sila din glasul lui Jeremy îl umili pe Cole.

Știa prin ce trecuse ea?

– Nu am vrut niciodată să o fac să sufere.

– Ei spun că astea sunt vorbe goale. Jeremy închise ochii și scutură din cap, parcă pentru a-l limpezi. Vorbe goale de la un om gol pe dinăuntru. Știai că a rămas fără slujba la spitalul St. Margaret după ce ți-a salvat viața inutilă? A venit la *mine* când s-a întâmplat asta. Nu la tine. Mi-a spus trista poveste, cum că se temea că familia ei va muri de foame. În noaptea aceea, a fost atacată pe o alee și l-a înjunghiat pe atacator. Aproape l-a ucis. Dar am terminat eu treaba, așa că sângele nu a fost pe mâinile ei. Ca să poată merge în rai. Ca ei să nu o ia acolo de unde sunt ei.

– Ei? întrebă din nou Cole.

– Demoni. Demoni. Demoni, demoni... Jeremy șopti la început, apoi repetă mai tare cuvântul. Ei o vor. Îi vor puritatea, dar eu o protejiez de ei. De aceea o iau de aici, nu înțelegi? O duc undeva unde ei să nu o poată găsi.

Dumnezeule mare, Jeremy era nebun de-a binelea.

– Cine sunt demonii ăștia? întrebă Cole, făcându-i semn lui Rathbone să se grăbească. Unde sunt? Te ajut eu să te lupți cu el.

Lui Jeremy parcă îi căzu fața. Nu mai părea deloc tânăr acum.

Un nor trecu prin fața lunii, aruncând totul în umbră. Cole își coborî brațele pe lângă corp în același timp, scoțându-și la iveală cuțitul ascuns. Îl eliberă din teaca prinsă de proteza lui, degetele mișcându-i-se încet, de frică. Nu îl mai putea vedea pe Jeremy, întrucât fereastra devenise acum un vid întunecat.

Ochii îi căzură pe cearșaful alb, în care Imogen se legăna fără vlagă; i se vedeau părul roșu-auriu și un picior delicat. Cole nu fusese niciodată un om credincios, dar în timp ce își elibera cu grija și în tăcere cuțitul, se ruga la fiecare zeitate de care auzise vreodată în călătoriile lui. Se tocmea cu ele în gând, le implora și le făcea jurăminte.

„Mi-ar plăcea să am iertarea ta, Doamne, dar așa trece de partea diavolului ca să o salvez.“

– Cu toții avem demonii noștri, nu-i așa, Excelență? Glasul veni de sus, de la fereastră. Nu mai era Jeremy, era altcineva. Cineva care locuia înăuntrul lui, o plăsmuire a minții lui bolnave.

Cole știa că nu se mai putea tocmi cu această creatură.

– Nu face nimic stupid, îi porunci el, lăsându-și furia să i se strecoare în glas. Oricine ai fi, nu merită ceea ce îți voi face dacă ei i se întâmplă ceva.

– Eu sunt unul dintre ei, confirmă vocea de la fereastră, dezamăgitor de neînfricată. Nu știu ce mi se pare mai amuzant – faptul că Jeremy a crezut că poate să o ascundă de mine sau că tu crezi că o poți salva de mine. Râsetul diabolic ce străpuse întunericul parcă răsuci un cuțit în stomacul lui Cole.

Imogen alunecă mai mult spre pământ, înainte ca hamacul improvizat să se oprească brusc, trupul ei legănându-se lângă peretele casei.

Un urlet sălbatic ieși din gâtul lui Cole, care țâșni spre ea.

– Nu, n-ai voie, îl tachină glasul, eliberând din nou cearșaful și prinzându-l iar, cu o smucitură nemiloasă.

De-abia controlând furtuna care se dezlănțuia înăuntrul său, Cole încrămeni iar pe loc.

– Ce vrei? întrebă el încordat, simțindu-se neputincios și capabil de crimă în același timp.

– Vreau să decid ce ar fi mai amuzant. Să te fac să o vezi murind astfel sau să o trag înapoi sus și să văd dacă poți să ajungi la etaj înainte să îi zdrobesc gâtul cu mâinile goale.

Lui Cole i se tăie răsufflarea, ochii plimbându-i-se sălbatici de la nori la Rathbone, de la cuțitul lui la Imogen.

– Tu o să mori în noaptea asta, îi jură el. Dar îți mai dau o șansă să mergi în mormânt cu membrele atașate de corp. Dă-i drumul. *Acum*. Altfel, consecințele vor fi mai dureroase decât îți poți închipui.

– Să-i dau drumul, zici?

Norii se mișcă, suficient cât să...

– Tu alegi. Vocea lui Cole era aspră, violentă. Aproape la fel de demonică precum a bărbatului care o ținea ostatică pe Imogen. Eliberează-o și mori repede. Fă orice altceva și mori în chinuri.

– Prea bine... Glasul lui Jeremy deveni diabolic, aproape vesel. M-ai convins. O voi elibera.

Și o făcu.

Cole aruncă cu o precizie letală cuțitul, în timp ce trei lucruri se întâmplară cu o fluiditate perfectă, simultană. Rathbone o prinse pe Imogen, rostogolindu-se împreună cu ea pe pământ pentru a atenua impactul. O'Mara sparse ușa apartamentului contesei cu o lovitură puternică de picior. Iar Jeremy căzu înainte pe fereastră, în timp ce cuțitul pe care nu îl văzuse își găsi ținta în pieptul lui, bărbatul prăbușindu-se fără vlagă pe pământ.

Strigându-i numele, Cole alergă spre Imogen, luând-o din brațele lui Rathbone și strângând-o la piept.

O verifică în întuneric, plimbându-și mâinile peste corpul ei dezgolit, căutând lovituri sau fracturi, apoi strânse cearșaful în jurul ei.

– Nu a căzut de la mare înălțime, îi confirmă Rathbone. Coborâse destul de jos în timp ce te tachina, așa că am putut să o prind în siguranță.

Atunci de ce nu se mișcă Imogen?

– Respiră? întrebă îngrijorat Rathbone.

Cole își lipi urechea de obrazul ei și îl ținu acolo mult timp, înainte de a face un efort să-și ridice ochii.

– Cheamă un doctor.

Capitolul 26

Imogen era tentată să nu se mai trezească niciodată. În vise găsea fericirea care îi fusese refuzată atâta vreme. Care putea rămâne pierdută pentru totdeauna.

Cole ținând-o în brațele lui și protejând-o. Împărtășindu-i căldura lui în timp ce îi șoptea lucruri blânde, pline de dor, neinteligibile la ureche.

Uneori, și alte persoane îi vizitau visele, tentând-o să se întoarcă din starea de inconștiență. Mama ei, neliniștită și încurajatoare. Sora ei, timidă și tristă. Prietenii ei. Doctorul Longhurst, cu directivele sale scurte și obraznice. Glasul lin și sinistru al lui Argent se împletea cu vocea voioasă a lui Millie. Accente scoțiene și cuvinte blânde de încurajare.

Dar apoi, prezența *lui* sobră îi alunga pe toți ceilalți, iar umbra lui se așternea asupra ei cu o intimitate delicioasă. Ea știa că era Cole pentru că, deși Dumnezeu îl pictase în nuanța și cu forța oțelului, el era o creatură a întunericului.

Iar ea nu. Imogen tânjea după lumina soarelui, voia culori aprinse.

Dar nu voia să îl lase nici pe el în întuneric. Așa că mai stătea și ea puțin – cât de mult putea – *aici*, unde el îi șoptea lucruri la ureche. Cuvinte frumoase, minunate, pe care ea visase întotdeauna să le audă de la Cole.

– Te iubesc, Imogen. Pe tine, nu amintirea ta. Nu pe Ginny.

Apoi, o greutate blândă îi apăsa pe gură, iar ea simțea o bucurie intensă, dar doar pentru o clipă. Pentru că acel junghi dureros revenea, iar Imogen își amintea că totul era un vis.

– Trezește-te, o îndemna Cole blând, mâna lui plimbându-se delicat peste a ei. Trezește-te, Imogen, e momentul să o faci.

– Trebuie? întrebă ea amețită. Trebuie să mă trezesc? Trebuie să te las în întuneric?

– Nu este întuneric, spuse vocea din vis, puțin mai tăioasă acum. Este zi. Și am nevoie de tine trează ca să te pot examina. Poți să deschizi ochii? Poți să îmi strângi mâna?

Ea făcu așa cum i se ceruse. Lui nu îi stătea în fire să fie atât de amabil cât să se ofere să...

Imogen își recăpătă brusc cunoștința. Îi strânsese mâna. Mâna lui *stângă*.

Deschise grăbită ochii și întâlni privirea relaxată și blândă a doctorului Longhurst, care era aplecat asupra ei, încadrat de baldachinul familiar al propriului ei pat.

La naiba! Imogen clipi pentru a-și alunga lacrimile de dezamăgire, apoi privi lung firele de praf care dansau în lumina argintie a apusului.

– Bine ai revenit, spuse el, la fel de blând ca întotdeauna.

Imogen încercă să își ascundă suferința, dar își dădu seama din fruntea lui încruntată și îngrijorată că nu reușise.

– Cum te simți? o întrebă el prompt.

Imogen își analiză corpul – mișcându-și mâinile și degetele de la picioare, încordându-și mușchii, testându-și încheieturile.

– În afară de o senzație de greață și de gura foarte uscată, mă simt bine. Cred că am o vânătaie pe umăr.

– Îmi permiți?

Doctorul ridică stetoscopul, iar ea încuviință din cap, supunându-se examinării lui.

În cele din urmă, după ce el folosi toate instrumentele din trusa sa, în afară de cele ascuțite, îi turnă un pahar cu apă din urciorul pe care cineva i-l adusese cu amabilitate pe noptieră.

Imogen se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de un munte de perne, și luă paharul. Lacrimile îi înțepau din nou pleoapele, iar Imogen își scărpină nasul pentru a-și calma o mâncărime iritantă.

– Plămânii sunt în regulă. Reflexele sunt bune. Pielea prezintă semne de flux sanguin normal. Pulsul este stabil, puțin încet doar, o informă Longhurst, ferindu-și ochii, parcă simțindu-se jenat de emoțiile ei. Se crede că atunci când cloroformul este fatal, este din cauză că a afectat inima. Dar sunt sigur că a ta este puternică.

– Da? șopti ea, încercând să respire, în ciuda durerii seci din piept. Eu nu sunt așa sigură.

Nu își simțea inima puternică, doar frântă. De-a dreptul distrusă. Imogen se așteptase să fie devastată când totul se va fi spus și terminat – după ce Cole îi va fi aflat secretele –, dar nu se așteptase la această dezolare agonizantă.

Cineva intră atât de furtunos în cameră, încât ușa dormitorului ei se izbi de perete.

Imogen tresări, icni și își duse mâna la piept. Fără îndoială că inima îi funcționa acum, întrucât bubuia de parcă ar fi fost o întreagă turmă de antilope.

Și nu îi bătea violent doar pentru că se speriasse, ci pentru că Trenwyth veni cu pași mari la piciorul patului ei, o emoție agresivă și de-abia controlată vibrând în aerul din jurul lui. Stătea impunător asupra ei, îmbrăcat doar într-o cămașă albă șifonată și pantaloni negri, scanând-o cu ochii sclipitori. Îi aminti din nou lui Imogen de un arhanghel, având trăsături impecabile, care puteau aparține doar acelor războinici divini, cum nu merita să aibă nici o ființă umană.

El cu siguranță nu le merita, gândi ea cu încăpățănare.

– El ce caută aici? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, nedându-și seama că i se adresase lui Longhurst în loc de Cole.

Nu era pregătită pentru acest lucru... De-abia se trezise și i-ar fi plăcut să cadă într-o comă adâncă instantaneu.

Bărbatul în cauză se încruntă.

– N-a plecat de lângă tine de când ți-a salvat viața, o informă doctorul Longhurst, răsuflând îndelung. Slavă Domnului că ai supraviețuit, bombăni el, aruncându-i o privire ducelui. Și pentru binele tău, și pentru al meu.

– Cum se simte? întrebă poruncitor Cole, adresându-i-se tot doctorului, deși ochii lui nu o părăsiseră nici o clipă, sorbind-o.

Cole îi salvase viața? Jeremy fusese în camera ei când o atacase, ceea ce însemna... Cole se întorsese după ce plecase.

– S-sunt bine, bâigui ea.

Cole ridică mâna pentru a o reduce la tăcere, iar uluirea lui Imogen se transformă în furie.

– Cum se simte? întrebă din nou Trenwyth, cu vocea unui om neobișnuit să se repete. A fost rănită în cădere? Există pagube permanente?

– Cădere? Ce cădere?

Nimeni nu auzi întrebarea lui Imogen.

Doctorul Longhurst se încruntă.

– Cloroformul amestecat cu alcoolul din sângele ei a produs intensificarea ambelor substanțe, rezultând într-o pierdere mai îndelungată a cunoștinței. Deși a fost scăpată de la fereastră, flexibilitatea ei este posibil să îi fi salvat viața...

– Am fost scăpată de la fereastră? întrebă Imogen, mai tare de data asta.

– Cum se simte? explodă Cole, făcând un pas amenințător spre doctor.

Longhurst se îndreptă grăbit, bucurându-se, în mod evident, că patul ei îi despărțea.

– Într-un cuvânt, este bine.

– Bun. Ieși de-aici!

Imogen scoase câteva sunete stupefiate în timp ce doctorul își aduna instrumentele. În cele din urmă, își găsi vocea:

– Am spus deja că mă simt bine. Vreau să-mi explice cineva ce s-a întâmplat.

Longhurst încremeni, fruntea încrețindu-i-se de indecizie.

– Ieși. *Afară*. Cole își încleștă dinții.

Bunul doctor o abandonă la mila privirii fumegânde a lui Cole și a bărbiei lui încordate.

Imogen închise ochii pentru a-și aduna puterile, dar descoperi că rezervele ei erau epuizate.

– Știi că încă ești furios, spuse ea, oftând. Dar pur și simplu nu am forța să ascult în timp ce tu...

– Ba mă vei asculta, femeie, și mă vei asculta bine. Tonul lui nu lăsa loc de contraziceri, iar ochii îi licăreau într-un mod alarmant, rivalizând cu scânteile ciocanului lui Hefaistos în timp ce călea fulgerele lui Zeus. Te vei mărita cu mine, Imogen, și iată de ce.

Cole începu să își enumere motivele pe degetele mâinii protetice.

– În primul rând, pentru că vreau să o faci, iar întâmplarea face să fiu un duce foarte puternic, care are obiceiul de a obține ceea ce își dorește. În al doilea rând, pentru că îți va fi mai ușor să îți atingi scopurile filantropice ca ducesă, în loc de o simplă contesă.

– S-simplă contesă?

Cuvintele acelea mai fuseseră rostite vreodată? El tocmai... o ceruse de soție? Cu siguranță, era imposibil așa ceva.

– Nu am terminat, spuse el tăios.

Imogen scoase un sunet uimit, ceva între un geamăt și un chițait. Era posibil să viseze încă? Să aibă o reacție stranie la cloroform? Sigur aceasta era explicația, întrucât el tocmai spusese că era de acord cu munca ei caritabilă, oferindu-și titlul drept sprijin.

– În al treilea rând. Cole îi aruncă o privire înăbușitoare. După evenimentele de noaptea trecută – nu, lasă asta – datorită tendinței tale înfiorătoare și *exasperante* din ultimii câțiva ani de a atrage diverși dușmani și nebuni obsedați – ca să nu mai spunem de afinitatea ta de a te trezi în situații periculoase –, are sens să locuim împreună ca să nu mai fiu nevoit să alerg până aici, ca să îți tot salvez viața. Care este, aparent, noua mea vocație și îmi mănâncă prea mult timp. Și, în concluzie, pentru că...

– Pentru că mă iubești? întrebă Imogen cu răsuflarea tăiată, simțind acel lucru despre care crezuse că o abandonase. Speranța.

Cole își plecă ochii, evitându-i privirea.

– Desigur că te iubesc, spuse el piciorului patului ei, atingând cu degete distrase, agitate ceva imaginar în bucata de lemn. Te-am informat pe tine și întregul tău personal în privința asta de un milion de ori noaptea trecută, când am crezut că...

Cuvintele lui se stinseră în timp ce Imogen îl văzu înghițind greoi, de parcă ar fi înghițit cioburi de sticlă.

– Cole, șopti ea blând. Uită-te la mine.

– Nu pot. El continuă să privească piciorul patului, ducând o luptă tăcută și disperată cu cel mai aprig rival al său – el însuși. N-aș mai supraviețui la ceva asemănător încă o dată, recunosc el într-un final cu o voce suspect de răgușită. Mai degrabă m-aș întoarce în temniță decât să te mai văd într-un astfel de pericol. A fost cea mai urâtă experiență din viața mea.

Imogen aruncă o privire protezei lui, fiind vizibilă în întregime, întrucât Cole își suflecuse mâneca la un moment dat, în timp ce o veghease pe ea. Doar nu vorbea serios...

Deși... Oare era posibil să nu îl fi visat stând întins lângă ea? Oare Cole chiar fusese acolo, cu adevărat?

– Vorbesc serios.

Glasul lui nu lăsa loc îndoielii.

Lui Imogen i se tăie răsufierea, icnind și suspinând în același timp; ea ridică brațele, chemându-l.

Brusc, Cole ajunsese lângă ea. Pătura ei dispăruse, iar el o strângea la piept și o săruta cu o blândețe sălbatică. Agățându-se de el, Imogen se desfăta cu fierbințeala care se întetea înăuntrul ei în timp ce limbile lor se întâlneau. Imogen simți gustul iubirii pe buzele lui – iubire și teamă, și nevoie sinceră.

Dorința o străbătu, încordându-i și relaxându-i mușchii deopotrivă. Imogen se molesii în brațele lui, depărtându-și picioarele, corpul ei făcându-i loc trupului lui masiv.

– Sfinte Dumnezeule, gemu el. O să te gust peste tot.

Cole îi cuprinse obraji în palme asemenea unui călugăr în rugăciune, o mână fiindu-i caldă, iar cealaltă, rece ca oțelul. Ca dihotomia care era acest bărbat.

Buzele lui o sărutau cu mișcări abile. Limba lui trasa urme păcătoase în gura ei, explorând-o fără nici un regret. Geamătul lui fu acela al unui suflet blestemat găsindu-și sanctuarul. Limba lui, ca o sabie din mătase, o penetra și se retrăgea într-un ritm care îi inunda cu pasiune coapsele lui Imogen.

Brusc, ea se desprinsese din sărut.

– Unde este toată lumea?

Fruntea lui Cole se încruntă de indignare și nedumerire, în timp ce el îi procesa cuvintele printre respirații sacadate și fiori de dorință crescândă.

– Ai întrerupt ceea ce era, posibil, cel mai bun sărut din istoria imperiului pentru a pune o asemenea întrebare, spuse el încordat.

Imogen iubea din tot sufletul această bestie arogantă și morocănoasă.

– Sunt pe cale să fac dragoste cu tine, Excelență, și nu vreau să fim întrerupți.

Focul din ochii lui se înteti.

– Mama ta a obligat pe toată lumea să meargă la biserică pentru a se ruga pentru tine. Cole îi atinse nasul cu al ei într-un gest duios de afecțiune, ceea ce îi făcu inima lui Imogen să crească. În același timp, el își strecură o mână periculos de aproape de sânii ei. Minunată femeie, mama ta.

– Binecuvântată să-i fie inima pioasă, fu de acord Imogen, apoi își arcui corpul spre al lui, implorându-l în tăcere să înceapă să o răvășească.

Cole îi făcu sângele să clocotească în vene cu următorul sărut, apoi ingenuche și se aplecă ușor peste ea, în timp ce se luptă să își descheie nasturii cămășii, mâna lui nerăbdătoare nemaifiind atât de îndemânată precum înainte.

– Lasă-mă pe mine. Imogen îi dădu mâna la o parte, descheindu-i cămașa și trăgând-o în jos, pe umerii lui lați și tulburători. Presupun că printre numeroasele mele îndatoriri ca soție vor fi și să te îmbrac și dezbrac, spuse ea, lăsând cămașa să cadă pe podea, apoi aducându-și mâinile înapoi pe pieptul lui masiv și familiar.

– Am valet, ripostă el arogant, apoi încremenind, încetând chiar și să mai respire, deși inima îi bubuia sub palma ei. Ai spus soție?

În glasul lui se simți o ezitare pe care ea nu o mai auzise niciodată la el.

Imogen încuviință din cap, emoționată.

– Și eu te iubesc, reuși ea să spună.

În timp ce Cole rămase și el fără cuvinte, ochii lui licăriră din pricina a ceva mai puternic decât excitarea, mai etern decât dorința. Mai altruist decât nevoia.

Încet, blând, coborî cămașa de noapte a lui Imogen pe umerii ei, iar ea îl ajută să o dezbrace.

Privirea lui fierbinte cutreieră pe corpul ei așa cum un topograf nerăbdător ar studia un teren neexplorat, de parcă nu se putea decide ce să exploreze mai întâi. Se hotărî să înceapă cu gâtul ei, asaltându-o cu un val de sărutări în timp ce amândoi încercau să îl dezbrace pe Cole de restul hainelor.

Fiori calzi îi străbătură pielea când buzele lui ajunseră pe sânii ei, luându-i sfârcurile în gură și mângâindu-le, transformându-le

în culmi ferme, dar delicate. Imogen scoase un sunet blând, brăzdat de dorință, degetele ei înfigându-se în umerii lui puternici. Ea nu își dăduse seama că îl împingea în jos, pe corpul ei, până când Cole nu se supuse, marcându-și călătoria cu limba lui.

O, Dumnezeule, poate că ea nu era pregătită pentru acest lucru încă. Să-i spună „te iubesc” era una, dar să... să îl lase să facă ce... ei bine, era cu totul alta.

– O...

Lui Imogen i se tăie răsuflarea când Cole îi depărtă coapsele, fără să o pregătească pentru momentul când limba lui îi atinse sexul.

Imogen icni și simți cum locul acela intim se umezește, știind că umezeala nu provenea doar din gura lui Cole, ci din corpul ei.

Geamătul apreciativ al lui Cole trimise fiori de plăcere în extremitățile trupului lui Imogen. El își trecu din nou limba peste sexul ei, dar se opri o clipă înainte de a ajunge la perla tremurândă dintre petale. O încercui ușor cu limba, tachinând-o, chinuind-o prin amânarea momentului.

– Cole, îl imploră ea, agățându-se cu disperare de părul lui. Te rog.

Încă un geamăt mulțumit îi făcu mușchii feminini să se îndeșteze din pricina promisiunii senzuale din acel sunet, iar Imogen se împinse în gura lui. Cole se agăță de ea în acel moment, limba lui abilă dezmiardând-o, creând senzații de plăcere copleșitoare.

Imogen își strigă eliberarea în neant, în timp ce era izbită de valuri de extaz. Respirația îi deveni sacadată, iar cuvintele, nearticulate. Avea senzația că fericirea se prelingea de pe limba lui în corpul ei, provocându-i spasme paralizante, până când degetele cu care îl ținuse lângă ea îl alungau, de teamă să nu moară de plăcere.

Cole rânji cu încântare răutăcioasă și masculină în timp ce începu să urce mai sus, pe corpul ei. Își șterse buzele înainte să se repeadă asupra ei, mișcările fiindu-i ușor domolite de faptul că el încerca să își așeze cu grijă brațul stâng lângă Imogen.

Ea întinse mâna spre proteza lui și nu rată ezitarea care puse stăpânire pe postura lui Cole.

– Nu ai nevoie de asta, îl alină ea. Nu cu mine.

El nu o privi în timp ce Imogen îi desfăcu hamurile și puse proteza deoparte, deși un icnet aproape insesizabil îi scăpă lui Cole când ea își plimbă degetele delicate peste ciotul rotunjit al încheieturii lui, pe care rămăseseră semne asemănătoare cu cele de pe coapsele ei, după ce își scotea jartierele la sfârșitul zilei.

Apoi Cole o trăgea sub el, puterea fiindu-i absolută și zelul remarcabil.

Vârful rotunjit al erecției lui o împunse, găsind locul umezit de dorință și orgasm. Privind-o în ochi cu o tandrețe pe care Imogen nu o mai văzuse înainte, își împinse șoldurile înainte, pătrunzând-o milimetru cu milimetru agonizant, până o umplu pe deplin.

Până îi umplu corpul. Și inima.

Retrăgându-se, Cole alunecă din nou în ea apoi, ajutat de umezeala dorinței ei, cufundându-se mai adânc cu fiecare mișcare blândă. În cele din urmă, pătrunse complet și rămase înăuntrul ei, parcă odihnindu-se. Oțel călit într-o teacă din mătase și catifea.

Felul în care o privea Cole îi frânse inima lui Imogen. Pe chipul lui era expresia uluită și neîncrezătoare pe care ea își închipuia că o avuseseră apropiații lui Lazăr când el se trezise din morți. O tristețe pură. O revelație a ceva de-a pururi pierdut.

Puțină venerație, puțină neîncredere. Neînțelegerea vulnerabilă a fericirii.

– Cum de n-am știut? gemu el, plecându-și capul dintre umerii puternici pentru a o copleși cu sărutări blânde, respectuoase. Cum de nu te-am recunoscut după cât de mult te doream?

Încet, Cole se retrase și apoi se mai împinse înăuntrul ei o dată, răsuflările lor fiind într-un sincron perfect.

– După cât de mult îmi doream asta. Se retrase și intra înapoi de mai multe ori. Doar pe tine. Pe nimeni altcineva, niciodată...

Își pierdu șirul gândurilor, odată cu abilitatea de a forma cuvinte în timp ce se concentra pe ferocitatea ritmului său crescând.

Imogen se desfătă cu senzația corpului lui masiv și masculin deasupra ei – forța din brațele lui încordate; greutatea pieptului lui pe sânii ei; încordarea abdomenului său cu fiecare mișcare înăuntrul ei. Până și modul în care părul de pe picioarele lui musculoase îi gădila coapsele.

Cole o pătrunse din ce în ce mai adânc, iar ea își ridică șoldurile pentru a-i veni în întâmpinare, alergând după o senzație încordată pe spinarea ei, după promisiunea că, dacă reușea să găsească unghiul corect...

Acolo. Într-o mișcare lungă și lină, mädularul lui o lărgea mai mult decât crezuse ea posibil, umplând-o, iar Imogen se pierdu într-un abis din care nu mai era cale de întoarcere. Îl auzi rostindu-i numele ca prin vis, iar Imogen încercă să îi răspundă prin plăcerea care o spulbera în mii de bucăți.

De-abia când se contopiră amândoi într-o îmbrățișare plină de satisfacție, Imogen își reveni în fire. Copleșită de emoție, îl strânse în brațe, cu o mână mângâindu-i mușchii încordați ai spatelui, iar pe cealaltă plimbând-o prin părul lui mătăsos.

Cole oftă atât de adânc, încât Imogen se întrebă dacă el eliberă acum toată tensiunea și emoțiile ținute înăuntrul lui vreme de trei ani lungi.

Rămaseră îmbrățișați, agățându-se unul de altul, nemaifiind despărțiți de secrete sau ziduri. Își lăsară inimile să bată împreună, în timp ce câteva raze de soare rare răsăriră asupra orașului.

În cele din urmă, Cole se foi, rupându-se din îmbrățișare, chipul fiindu-i o mască de tristețe și rușine când o privi.

– Noaptea trecută...

Imogen îi puse cu blândețe degetele pe buzele aspre.

– Nu trebuie să vorbim despre trecut.

El îi sărută mâna, apoi o acoperi cu a lui, împreunându-și degetele cu ale ei.

– Eram rănit, recunosc el. Îndurerat că nu mă căutai. Că am fost chiar în fața ta în tot timpul ăsta, singur și pierdut într-o beznă absolută, iar tu nu te-ai întins după mine... Nu te învinovățesc, înțeleg, doar că...

– Nu îți pot spune de câte ori am vrut să îți întind mâna, zise ea. Dar mi-a fost teamă. Nu știam cum să te găsesc, dacă mai erai tu. Dacă mă mai voiai.

Cole îi dădu o șuviță de păr după ureche, venerația pentru ea domolind regretul pe care Imogen îl citea în privirea lui.

– Cum ar putea cineva să nu vrea căldura soarelui pe chipul său după atâta vreme petrecută în umbră? Cole deveni serios. Tu ești singura lumină pe care am cunoscut-o vreodată. Și trebuie să te avertizez, soarele nu mai poate să strălucească atât de puternic pentru mine, acum că am trăit în întuneric. Ai avut dreptate în foarte multe privințe, dar mai ales într-una. Ridică încheietura rotunjită, iar ea o acoperi cu mâna. Anul acela m-a schimbat. M-a sculptat atât de diferit față de cum eram înainte, încât de-abia îmi mai recunosc chipul în oglindă. M-am târât până am ajuns la o oarecare umanitate, dar mă tem – știu – că nu mai pot fi bărbatul care eram când ne-am cunoscut.

Imogen ridică privirea și îl mângâie afectuos cu nasul, topindu-se la auzul sunetului șuierător care scăpă din gâtul lui.

– Atunci îl voi iubi pe bărbatul care ai devenit. Iar dacă tu trăiești în umbră, eu îți voi găsi petice de lumină și le vom explora împreună când vei putea.

Cole o strânse cu disperare în brațe, atât de puternic, încât aproape că o duru.

– Eu te voi iubi pentru lumina ta, dacă tu mă poți iubi în vremurile întunecate. Iar acea iubire va fi precum cerul senin al nopții, cu lună plină. Nu ca soarele... dar destul de frumoasă și de luminoasă cât să ne găsim calea împreună.

O lacrimă i se prelinse lui Imogen pe obraz și căzu între ei, deși aceasta era încărcată de fericire, nu de suferință.

Ea își dădu seama, ușor speriată, că el încă nu o eliberase, că trupul îi rămăsese încordat de o emoție complet diferită de plăcere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Imogen, plimbându-și mâna peste mușchii lui încordați, încercând să îl aline.

– Când mă gândesc la lucrurile pe care ți le-am spus, la cum te-am forțat noaptea trecută... Cole își îngropă rușinat chipul în părul ei. Dumnezeu, am fost așa o bestie.

– Ești o bestie, îl tachină ea, rotindu-și șoldurile sub el și zâmbind când îi simți mădularul zvâcnind înăuntrul ei. Pentru mine, mereu ai fost un lup. Imogen îi suflă aer pe gât, privind cum pielea i se face de găină și mușchii spatelui i se încordează, erecția devenind din nou completă. Cel din toate basmele acelea, care îi devorează pe cei inocenți dacă îndrăznesc să se aventureze în vizuina lui.

Imogen se zvârcoli sub el, simțindu-se fericită și neastâmpărată, pregătită de joacă după atât de multă muncă și teamă.

– Asta da, sunt un lup, iubirea mea, mârâi el, folosindu-și dinții pentru a o mușca ușor de ureche și de gât, apoi alinând mușcăturile cu câte un sărut. Fierbințeala goni din nou între picioarele ei.

– Aș putea să mă înfrupt din tine o viață întreagă și tot să nu mă satur, mormăi Cole.

– Atunci... Imogen încercă să vorbească printre gurile de aer sacadate, în timp ce el începu din nou să se miște. Trebuie să mă devorezi câte puțin, treptat.

– Bucuros, spuse el. O să mă desfăt cu fiecare bucățică delicioasă.

Nu îi luă o viață întreagă. Doar câteva ore fermecate.

Mihogaby